MARIUS GABRIEL

"Un mare scriitor... Literatură de calitate, amintind de Mario Vargas Llosa." *Cosmopolitan*

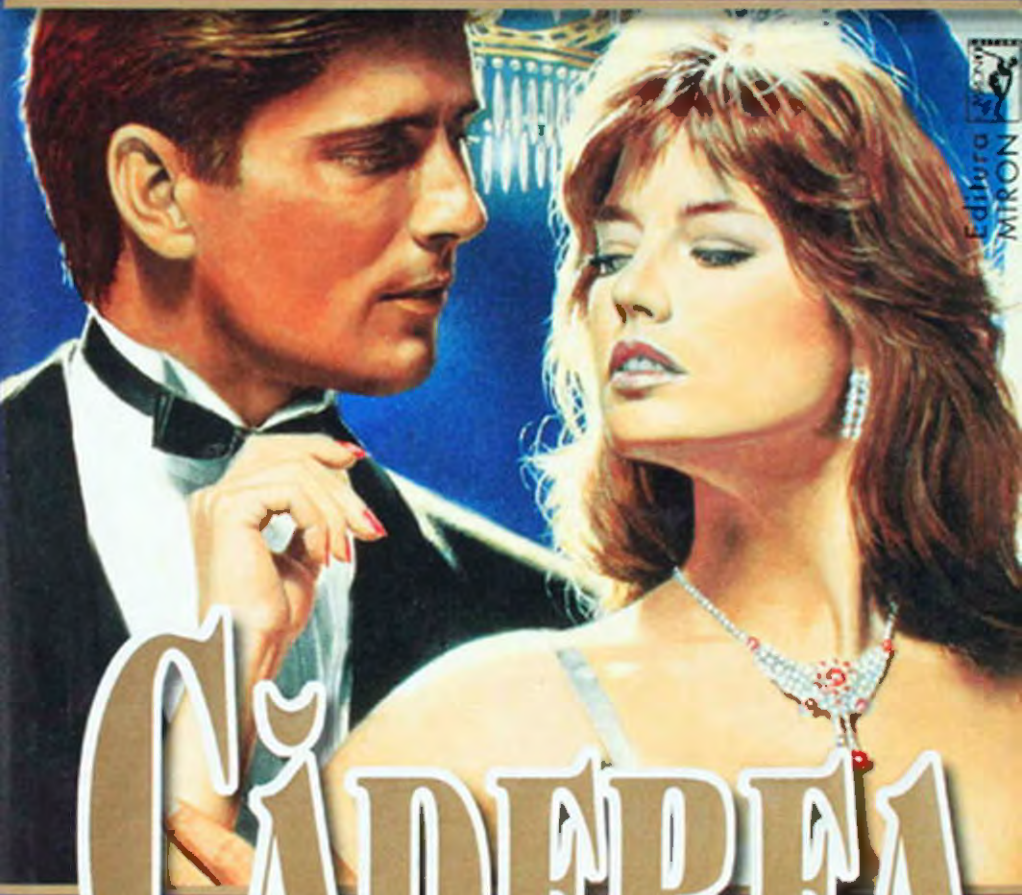

Editura MIRON

CĂDEREA ÎNGERULUI

MARIUS GABRIEL

În cel mai captivant roman al său de pînă acum,
Marius Gabriel evocă emoţii puternice, în fiecare pagină
a acestei poveşti despre o mamă şi o fiică despărţite în vreme de
război – şi despre un trecut care nu a fost îngropat niciodată.

„Freamătă de iubire, primejdii şi suspans... O lectură captivantă."
PUBLISHERS WEEKLY

„Este cel mai uluitor şi mai emoţionant roman scris
pînă acum de un autor cu un talent sublim."
RENDEZVOUS

Marius Gabriel, autorul romanelor ATINGEREA INOCENŢILOR,
MASCA TIMPULUI şi PĂCATUL ORIGINAR, este un fost expert în opera lui
Shakespeare, care a renunţat la activitatea sa academică pentru a se dedica
scrisului. Marius Gabriel este, de asemenea, artist şi muzician.
Trăieşte în Spania împreună cu soţia sa şi cu cei trei copii.

Lei 39900

Marius Gabriel

Cãderea îngerului

THE SEVENTH MOON

by Marius Gabriel

© copyright by Marius Gabriel

© copyright 2001 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii MIRON

© copyright grafică Editura MIRON

Marius Gabriel

Cãderea îngerului

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: ***DOINA CĂLIN***

ISBN 973-95064-1-5

Prolog

1970
HONG KONG

Era a cincisprezecea zi din cea de a şaptea lună. O furtună venea dinspre China.

Deşi era dimineaţă devreme, în Kowloon, circulaţia era intensă. Ea privea pe jumătate fascinată şirurile nesfîrşite de oameni. Fiecare stradă, fiecare alee, fiecare centimetru era aglomerat. Un oraş cu cinci milioane de suflete mergea la lucru într-un nor maroniu de fum de la ţevile de eşapament. Soarele răsărise, dar deja dispărea însîngerat în dosul norilor de furtună dinspre est.

Francine era singură pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului crem, răsfăţîndu-se pe pielea fină. În faţă, şoferul ei, Ka Tai, se enerva şi mormăia nerăbdător din cauza mulţimii de maşini care aşteptau să urce pe feribot.

Pe marginea drumului, un bătrîn aranja cu grijă jucării de carton pe o tarabă. Obiectele reprezentau lucruri dorite – case, maşini, cai, mobilă – şi erau realizate superb. Şoferul maşinii din faţa lor dădu fuga să cumpere cîteva, blocînd circulaţia.

Ka Tai claxonă nervos, adăugînd un sunet plin de indignare la mulţimea de zgomote din jur.

– Termină, îi spuse Francine. Nu-i nici o grabă. Lasă-l să cumpere.

– Vă rog să mă scuzaţi, Mem, spuse Ka Tai, luînd mîna de pe claxon.

În jumătate din Asia de Sud-Est, servitorii ei, angajaţii

şi chiar şi unii dintre numeroşii ei parteneri de afaceri, îi spuneau astfel.

Presa de limbă chineză îi conferise titlul de „nuhuang", care însemna „împărătească". Pentru angajaţii ei asiatici, era întotdeauna Mem, aşa cum se adresau asiaticii femeilor europene cu mult timp în urmă, cînd Pacific Rim fusese un lac colonial, nu un imens generator de bogăţie globală. Odată, cînd îl întrebase pe unul din directorii ei de unde venise acel nume, el îi răspunsese zîmbind:

– Pentru că vă purtaţi întotdeauna ca o englezoaică.

Dar acel cuvînt era şi ironic, la fel ca majoritatea numelor pe care le dădeau asiaticii occidentalilor. Şi, ea bănuia că, indiferent ce ar fi spus, asta avea să rămînă mereu pentru ei, un „gwailo", un „gaijin", un „farang", un diavol străin.

În realitate, era jumătate chinezoaică, jumătate englezoaică. Numele ei era Francine Lawrence. Numele ei chinezesc, Li Yu Fa, nu mai era decît o tristă relicvă ce nu putea fi nici folosită, nici aruncată.

La cincizeci de ani, era în formă şi plină de energie. Părul ei aproape negru era tuns băieţeşte, astfel că nu se vedea decît puţin din ondulaţiile sale naturale. Avea un chip distinctiv, oval, cu buze groase şi ochi verzi. Pe vremuri, nu puţini fuseseră bărbaţii care o doriseră pentru frumuseţea ei. Acum, deşi era o femeie atrăgătoare, ei se concentrau mai mult asupra averii şi puterii. Găsise numai unul care o dorise pentru inima şi sufletul ei. Dar le pierduse pe amîndouă cu mult timp în urmă şi, după ce îi fuseseră smulse, nu mai avusese ce să-i spună acelui bărbat.

Nu avea copii. Încă mai clădea un imperiu şi se aştepta s-o facă încă vreo patruzeci de ani. Uneori, se întreba cui avea să i-l lase după moartea ei. Avea să fie o avere substanţială, un conglomerat de bani, clădiri, terenuri, fabrici, oameni, care valorau milioane de dolari. Dar, de obicei, nu se gîndea prea mult la întrebarea aceea.

Era singură pe lume şi nu îşi construia imperiul pentru altcineva decît pentru ea însăşi. Împlinirea, refugiul, monumentul ei comemorativ.

Bărbatul din faţa lor continua să se tocmească pentru jucăriile din carton. Oricum, acestea aveau să fie duse acasă şi arse. Era Festivalul Fantomelor Înfometate, o pe-

rioadă periculoasă. În timpul celei de a şaptea luni, porţile lumii din adîncuri se deschideau pentru a lăsa libere fantomele celor care muriseră fără a avea ceremonii adecvate. Copii din carton ale unor lucruri lumeşti aveau să ardă pentru a împăca acele spirite înfometate şi hoinare.

Tao însemna pentru ea la fel de puţin ca Biblia şi, totuşi, acum, fără să se gîndească, îl bătu pe umăr pe Ka Tai.

– Cumpără-mi nişte bani pentru spirite.

– Da, Mem, spuse el fără să se arate mirat. Ce altceva să mai iau?

– Un avion. Un cal. Jucării. Alimente. Haine.

– Da, Mem.

După aceea, el coborî din Rolls şi se duse repede la bătrînul care confecţionase obiectele din carton.

Telefonul montat în panoul din lemn de nuc de lîngă ea începu să sune. Francine ridică receptorul.

– Da?

– Bună dimineaţa, Mem.

Francine se uită la ceas. Ziua de lucru care abia începea acolo, în Hong Kong, se încheiase deja în Manhattan.

– Bună seara, Cecilia. De ce eşti încă la birou? S-a întîmplat ceva?

– A apărut ceva exact înainte să plec, Mem.

Cecilia Tan lucra pentru Francine de mai bine de cincisprezece ani, din primele zile din Singapore, şi, între ele, era o legătură de încredere şi înţelegere.

– Ce a apărut?

Urmă un moment scurt de pauză.

– O vizitatoare. O tînără din Borneo.

– Ce-ai spus?

– A venit o tînără, spuse Cecilia din nou. Susţinea că vă cunoaşte. Zicea că ultima oară v-aţi văzut în Borneo, mai demult. În Sarawak.

Pielea Francinei se răci brusc, devenind mai rece decît ar fi putut fi vreodată din cauza aerului condiţionat.

– E acolo acum?

– Nu. A plecat cînd i-am spus că nu sînteţi aici.

– Dar ai stat de vorbă cu ea?

– Am vorbit puţin.

– Ce fel de tînără era?

– O tînără „serani", spuse Cecilia, folosind cuvîntul malaiezian pentru eurasiatic.

– Poți s-o descrii?

– Foarte drăguță. Bine făcută. Purta o fustă mini şi o jachetă. Nu scumpă, dar drăguță.

– Ce culoare aveau ochii?

Cecilia ezită.

– Nu-mi amintesc. Îmi pare rău, spuse ea, iar Francine îi sesiză tensiunea din glas. A stat foarte puțin.

– Cum a spus că se numeşte?

– Sakura Ueda.

– E un nume japonez.

– Da. A zis că a locuit multă vreme în Japonia, dar că a avut şi alt nume.

– Ce nume? întrebă Francine încet.

– A spus că vi-l spune cînd o să vă vadă.

– A lăsat vreo carte de vizită, vreo adresă?

– Nu. A spus că o să sune din nou cînd vă întoarceți la New York. I-am zis că veniți marțea viitoare.

Francine avu impresia că i se tăiase răsuflarea şi simțea un gol dureros în piept. Cu coada ochiului, vedea mulțimea de maşini trecînd pe lîngă ea, dar izolarea fonică a Rolls-ului ținea zgomotele la distanță. Ea, însă, vedea altă stradă, din alte vremuri.

– Mem? Mai sînteți pe fir?

Tăcuse atîta timp, încît Cecilia se îngrijorase. Făcu un efort ca să vorbească.

– Da, sînt aici, spuse ea şi se uită la ceas, automat. Te sun mai tîrziu. Cînd ajung acasă diseară.

– Bine, Mem.

Legătura se întrerupse.

Mîinile îi tremurau cînd puse receptorul la loc. Se simțea amorțită. Să fi fost posibil, oare? Se puteau întîmpla asemenea lucruri? De cîțiva ani, renunțase la orice speranță, resemnîndu-se. Înainte visase aşa ceva.

Durerea pe care o simțea cînd se trezea era imensă, la fel ca bucuria provocată de vise. Acum nu voia să se trezească. Totuşi, ştia că nu era un vis. Realizase atît de multe în viață şi pierduse atîtea pe parcurs, încît nu se temea de alte pierderi.

Se temea, însă, de speranță.

– Mem?

Își ridică privirea absentă. Ka Tai deschisese portiera și o privea încruntat.

– Vă simțiți bine?

Ea duse mîinile la față și își apăsă ochii cu palmele.

– Da. N-am nimic.

Avea un braț de miniaturi din carton.

– Am cumpărat astea, spuse el dîndu-i-le.

Luase ce îi ceruse ea. Machete din carton ale tuturor lucrurilor pe care le-ar fi dat și pe care le-ar fi făcut.

Un avion. Un cal. Jucării. Alimente. Haine. Bani. Totul.

Ea le puse pe banchetă.

– Hai să mergem acum, te rog. Repede.

Pînă seara, Francine repetă în gînd cele cîteva cuvinte ale Ceciliei de atîtea ori, încît acestea începuseră să-și piardă sensul și ea aproape că se temea să nu fi înțeles greșit, să nu le fi atribuit cumva o însemnătate pe care nu o avuseseră niciodată.

„O tînără serani. A zis că ultima oară v-ați văzut în Borneo, mai demult. În Sarawak."

În cei douăzeci de ani pe care și-i petrecuse clădindu-și imperiul, mulți încercaseră s-o înșele. Dar nimeni nu mai recursese la farsa aceea. Bănuia că erau foarte puțini cei care știau unde și cum trăise în timpul războiului. La fel ca multă lume care suferise, ea nu avea obiceiul să vorbească despre experiențele trăite. Le îngropase în memorie și le ascunsese de ceilalți. Dar acele cuvinte dezlănțuiseră o mulțime de imagini, oribile și superbe, cumplite și minunate.

„Foarte drăguță. Bine făcută. Purta o fustă mini și o jachetă. Nu scumpă, dar drăguță. Zicea că a trăit în Japonia multă vreme."

Nu se mai gîndea decît la asta. Japonia. Singura explicație la care nu se gîndise niciodată. Singurul loc unde nu căutase. Acolo să se fi aflat adevărul?

„A spus că a mai avut un nume și că o să vi-l spună cînd o să vă vadă. A zis că va suna din nou cînd o să vă întoarceți la New York."

Toată ziua plouase torențial. Apa curgea șiroaie pe geamuri în timp ce ea mînca singură în sufrageria imaculată.

La început, avusese sediul în Tsim Sha Tsui. Nesfîr-

şitele probleme legate de proprietăţi făcuseră preţurile să crească vertiginos la începutul anilor şaizeci, iar în 1966, ea mutase fabrica într-o nouă zonă industrială din Tai Po şi vînduse vechiul loc unei companii hoteliere pentru un profit de cinci milioane de dolari.

O mare parte din acel profit intrase înapoi în afacere. Dar avusese destul noroc ca să-şi cumpere noul apartament de pe Victoria Peak, folosind puterea financiară pentru a învinge ofertele bazate pe influenţă ale membrilor guvernului colonial şi ale companiilor japoneze.

Era un palat cu nouă camere şi cu un balcon spaţios cu vedere spre port. Pe acoperişul clădirii era o piscină şi ea cumpărase cinci locuri de parcare la subsol. Dar îi plăcea mai mult pentru decorul său natural. Din grădina comună, putea să intre direct în pădurea de bambuşi, ferigi şi hibiscuşi sălbatici. Putea privi zmeele şi şoimii care zburau la trei sute de metri deasupra portului. Acum, însă, ochii ei nu vedeau nimic din luxul ce o înconjura.

Nu se putea. Aşa ceva era imposibil. Găsiseră o persoană şi o învăţaseră să repete ca un papagal ce îi spuneau ei. Fără îndoială că arăta aşa cum trebuia. Fără îndoială că se aşteptau la rezultate optime, o recoltă bogată pentru eforturile pe care le făcuse.

Sau poate că femeia, oricine ar fi fost, născocise totul singură. Poate că era o actriţă vicleană şi talentată, pregătită să rişte o eventuală descoperire.

Nu spusese că era Ruth. Bineînţeles. Era o mişcare preliminară, o aruncare a momelii. Să susţină că era Ruth în faţa Ceciliei Tan? Sigur că nu. Păstra acel moment dramatic pentru Francine, nu-l irosea pe o secretară.

Dar Ruth era moartă de aproape treizeci de ani. O baionetă japoneză îi luase viaţa. Trupul i se descompusese în junglă, mîncat de fiare sau aruncat în grabă într-o groapă superficială. Nu mai rămăsese nimic din ea. Nici măcar o fotografie.

Lacrimile, atîta timp străine Francinei, erau periculos de aproape.

„E o minciună. Trebuie să fie o minciună."

Servitorii veniră să strîngă masa şi Francine se duse în birou. Cînd furtuna se mai potoli, lăsînd în urmă o ploaie uşoară, puse mîna pe telefon şi o sună pe Cecilia Tan. Era jumătatea dimineţii la New York.

Cecilia îi aştepta telefonul. Vocea îi era agitată şi vorbi repede în cantoneză.

– După ce am vorbit cu dumneavoastră aseară, am notat absolut tot ce mi-am amintit în legătură cu înfăţişarea acelei persoane. Am scris şi tot ce-a spus, exact aşa cum mi-am amintit. Vreţi să...

– Nu, o întrerupse Francine cu asprime. Nu vreau să mai aud nimic despre ea.

– Mem? spuse Cecilia uimită.

– E o impostoare.

– Nu mi-a dat impresia asta, spuse Cecilia ridicînd glasul. Era o fată liniştită...

– Îţi închipui că trebuia să vină cu o pancartă de gît anunţînd că e o mincinoasă? I-ai spus că mă întorc săptămîna viitoare?

– I-am spus că veţi fi aici marţi.

– Şi a zis că va reveni atunci?

– Da.

– Bun. Uite ce vreau să faci. la legătura cu Clay Munro de la „Munro Security". Povesteşte-i tot. Cînd va veni persoana, vreau s-o urmărească. Vreau să afle cine e, cu cine vorbeşte, unde se duce. Vreau să ştiu absolut totul despre ea. Să ţină un dosar zilnic despre ea. Cu fotografii.

– Vreţi s-o urmărească?

– Vreau s-o întoarcă pe toate părţile. Fireşte, aş prefera ca ea să nu ştie nimic despre asta, dar nu contează dacă află.

– Şi ce să-i spun?

– Că sînt ocupată.

– Atît?

– Atît, spuse Francine pe un ton categoric. Spune-i că am zis că sînt ocupată.

– Cred că ar trebui măcar s-o vedeţi, spuse Cecilia a cărei voce se schimbase de la cea a unei secretare eficiente la cea a unei persoane care îşi sfătuieşte o veche prietenă care greşeşte. Înainte să faceţi asta, ar trebui s-o vedeţi şi s-o ascultaţi.

– Nu.

– Nu mi-a dat impresia că ar fi o impostoare. N-a venit cu pretenţii.

– Sigur că nu. Astea vor veni mai tîrziu.

– E ceva în legătură cu fata asta...

– Cecilia, fă ce ți-am spus și te rog să nu-ți permiți să-mi dai sfaturi în legătură cu viața mea personală.

Francine vorbise cu calm, dar vorbele erau menite să rănească.

– Spune-i lui Clay Munro că iau legătura cu el săptămîna viitoare.

– Da, Mem, zise Cecilia fără nici o inflexiune în glas.

– Știu ce fac, Cecilia, adăugă Francine cu o voce mai blîndă. La revedere.

Apoi închise și se ridică de la birou. Făcuse cel mai bun lucru posibil. Era convinsă.

Ceva îi atrase atenția: grămada de miniaturi din carton pe care Ka Tai le cumpărase mai devreme. Se uită la ele cîteva clipe, după care le luă și le vîrî în cămin. Nu aprindea focul aproape niciodată, așa că trebui să caute chibriturile. Găsi o cutie în bucătărie.

Aprinse grămada și flăcările gălbui se înălțară repede. Obiectele se răsuciră, se strînseră și, apoi, trecură în lumea spiritelor sub formă de cenușă.

Pentru prima oară, Francine fu conștientă de oboseala fizică. Se duse în dormitor, unde deschise principala consolă a alarmei, de lîngă pat. Răsuci cheia pentru a pune în funcțiune sistemul. Ca întotdeauna, privi șirurile de lumînițe verzi cum se aprinseră unul cîte unul, arătînd că fiecare ușă, fiecare fereastră, fiecare intrare era asigurată. Cînd fu sigură că era în siguranță în interiorul fortărețeî sale electronice, se duse la culcare pentru a înfrunta orice vise avea să aibă.

1

COPIL ÎN RĂZBOI

1941
IPOH, MALAEZIA

Francine privi chipul lui Ruth. Fetița dormea liniştită. *Aerul dimineţii era zăpuşitor, ploaia torenţială ameninţînd* să izbucnească în orice clipă.

Surorile mamei ei stăteau ghemuite pe rogojina din bambus, aşezate în cerc şi vorbind toate în acelaşi timp. Francine nu asculta prea atentă, pentru că se concentra asupra lui Ruth; dar un cuvînt apărea mereu în discuţie: nipon.

Frazele în cantoneză se ridicau şi coborau în jurul ei asemeni unor stoluri de păsări care îşi luau zborul speriate, se potoleau temătoare, după care se ridicau iarăşi. Cu două nopţi în urmă, japonezii atacaseră baza americană de la Pearl Harbor din Hawaii, provocînd pagube foarte mari flotei din Pacific. Acum, America era în război cu Japonia.

În acelaşi timp, japonezii atacaseră mult mai aproape: la Kota Bharu, un oraş din partea cealaltă a Peninsulei Malaezia, la numai o sută cincizeci de mile distanţă. Versiunea oficială britanică era că japonezii fuseseră respinşi. Dar zvonuri neliniştitoare, purtate de vînturile musonice, circulau prin „kampong".

– Nu-ţi face griji, mătuşă, englezii o să-i facă „sambal" pe japonezi, spuse una dintre femei mimînd felul cum făceau femeile „nonya" pasta de chili şi celelalte rîseră.

Dar mătuşa Yin-ho, care era şefa indiscutabilă a clanului, îşi drese glasul şi zise:

– Puterea Angliei s-a sfîrşit.

– Mătuşă! exclamară cîteva dintre femei şocate.

Toate erau „peranakan": născute în strîmtoare, educate în engleză, loiale coroanei britanice.

Yin-ho ridică un deget.

– Vor veni japonezii, Yu Fa.

Acela era numele chinezesc al Francinei.

– Ei sînt noii stăpîni ai Asiei. Spune-i soţului tău. Ar trebui să plecaţi. Spune-i.

Francine încuviinţă. Mătuşile erau mult mai în vîrstă decît ea, iar amănuntele legate de naşterea şi căsătoria ei (tată englez, soţ englez), îi ofereau un statut slab acolo, chiar dacă, acum, era stăpîna frumoasei căsuţe de la Mina de Cositor Imperială a directorului general.

– Bine, mătuşă.

Francine venea la Ipoh în fiecare săptămînă cu micuţa Ruth. Pleca de acolo cu coşuri de fructe şi mîncare pregătită de femeile mai vărstnice. De cîteva săptămîni, afla şi avertismente pe care să i le transmită lui Abe. Acesta, însă, rîdea şi întreba ce ştiau nişte „nonya" despre război şi politica externă? Dar Francine se născuse în „kampong" şi ştia că cei care trăiau acolo erau înţelepţi.

Mîngîie chipul fetiţei care dormea în braţele ei. Francine se măritase cu Abe la şaptesprezece ani, iar Ruth se născuse la nouă luni după aceea. Acum avea numai patru ani.

Ruth era o metodistă botezată. Dar, pentru toate ocaziile importante din viaţa ei, Francine o dusese la templul budist, unde credincioşii ardeau beţişoare de lemn aromat şi lipeau frunze aurii pe statui deja aurite.

Abe nu era de acord cu ideea ca Ruth să fie dusă la „temple păgîne". Dacă, atunci cînd o lua în braţe pe Ruth cînd venea acasă, seara, simţea miros de tămîie în părul ei sau vedea vreo urmă de frunză aurie pe vîrfurile degetelor, se înfuria.

Fetiţa deschise ochii încet în braţele ei.

– Mamă?

– Mama e aici, spuse ea cu blîndeţe. Ruth era foarte frumoasă. Pielea îi era de un auriu pal, iar părul, des şi de un şaten strălucitor. Moştenise faţa ovală şi buzele groase

de la Francine. Ochii îi erau migdalați, deasupra pomeților înalți, dar nu erau căprui, ci de un gri-argintiu.

Chiar şi la vîrsta ei fragedă, nu puteai spune că era nici chinezoaică, nici europeană. Ca şi Francine, Ruth avea să se afle între cele două rase, disprețuită de englezi şi tolerată cu greu de chinezi. Avea să beneficieze de două culturi şi, totuşi, avea să fie exclusă de ambele.

Ceea ce o durea pe Francine mai mult era faptul că mătuşile ei spuneau că nu era decît o soție temporară, că, într-o bună zi, Abe se va însura cu o europeană, va avea copii europeni şi ele nu-l vor mai vedea niciodată.

Aşa îi făcuse tatăl Francinei mamei acesteia. Ea şi-l amintea ca pe un om afectuos şi generos. Totuşi, cînd i se încheiase contractul, se întorsese în Anglia şi, în afară de cei douăzeci de dolari pe care îi trimitea lunar, nu mai auziseră nimic de el şi nici nu-l mai văzuseră.

Odată, cînd o întrebase pe mama ei pentru a mia oară unde îi era tatăl, aceasta lovise cu pumnul în cutia unde ținea chitanțele şi îi răspunsese furioasă: „Aici e," iar Francine realizase că cei douăzeci de dolari pe lună aveau să fie tot ce avea să ştie vreodată despre el.

Acest lucru stătea la baza convingerilor mătuşilor ei. De la moartea mamei ei, ele o sprijineau moral şi spiritual. Deşi ştia că nu putea fi adevărat ce spuneau despre Abe, cuvintele lor o umpleau de groază, totuşi.

Auzind motorul unei maşini, se uită la ceasul mic de aur de la mînă, elvețian şi scump, pe care i-l cumpărase Abe la naşterea lui Ruth. Era timpul să se pregătească de plecare.

Taxiul îşi făcea drum printre pomi, apropiindu-se de casă, şi, în urma lui, alergau o mulțime de copii goi, pentru care o maşină încă mai era ceva neobişnuit.

Mătuşile coborîră treptele şubrede pentru a-şi lua rămas-bun, cinci chinezoaice de vîrstă mijlocie în costume cu pantaloni şifonate, pufăind din pipe mici, de metal, sau din țigări de foi. Sporovăiala nu încetă. Vocea lui Chin Yin-ho se auzea cel mai tare.

– Yu Fa, spune-i soțului tău să vă trimită de-aici, zise ea ciupind-o de obraz pe Ruth. Să vă ducă pe tine şi fetița în Anglia, să stați cu familia lui, adăugă ea şi, pe chipul ridat, îi apăru o expresie aspră. Dar bineînțeles că îi e prea ruşine să vă ducă acolo!

Pentru prima oară, pentru că era fie neliniştită, fie exasperată, Francine îşi pierdu răbdarea faţă de o rudă mai în vîrstă.

– Lui Abe nu îi e ruşine de nimic!

Yin-ho pufni ironică.

– Atunci, să vă.ia de-aici. Ştii ce le fac japonezii chinezoaicelor care se mărită cu europeni?

Înghesuir ă coşurile în taxi şi făcură cu mîna pe geamul din spate în timp ce se îndepărtau. Ruth se cuibări lîngă mama ei.

– O să plecăm, mamă?

– Mătuşa vede oameni răi în spatele fiecărui tufiş, spuse Francine iritată.

– Japonezii sînt oameni răi?

– Nu-ţi face griji, scumpa mea. Mama o să aibă grijă de tine. Poate o să mergem cu toţii în vacanţă în Anglia.

Fără să înţeleagă, fetiţa îi aruncă zîmbetul ei frumos.

Abe veni acasă devreme.

Mîncarea se făcea încă, masa nu era pusă, servitorii sporovăiau.

Imediat cum el coborî din maşină şi intră pe alee, ea ştiu că ceva nu era deloc în regulă. Îşi dădea seama după chipul lui. Îi ieşi repede în întîmpinare.

– Ce e? întrebă ea neliniştită.

– Veşti proaste, draga mea, spuse el sărutînd-o.

Abraham Lawrence era un bărbat înalt şi deşirat, în jur de treizeci şi opt de ani. Părea mai în vîrstă, pentru că faţa îi era înăsprită de vînt.

Ochii îi erau de un albastru închis, iar albul acestora era puţin îngălbenit din cauza unei malarii cronice de care suferea, la fel ca mulţi alţi ingineri minieri.

Datorită faptului că mijise ochii contra soarelui avea laba gîştei în colţurile ochilor şi două riduri îi încadrau gura.

– Care-i vestea proastă? întrebă ea înspăimîntată.

– „Prinţul de Wales" şi „Repulse" s-au dus. Au fost scufundate de torpilele japonezilor.

Francine duse mîna la gură.

– Nu se poate. Trebuie să fie propagandă japoneză.

– Mă tem că nu. S-a anunţat la radio. Dă-i drumul.

Ea îl ascultă. În timp ce lămpile se încălzeau, vocile

crainicilor începură să se audă din ce în ce mai tare, în acel idiom ciudat cunoscut ca engleză MBC, de la Corporația Comunicațiilor Malaeze. Ea făcu ochii mari încercînd să asculte comentariul.

Ruth îi solicita atenția tatălui ei, strigînd: „Tati! Tati!" Abe o luă în brațe și o strînse.

– Ai venit acasă să te joci cu mine, tati? îl întrebă ea.

– Exact, scumpa mea, zise Abe și o sărută.

Francine ascultă stupefiată ceea ce se spunea la radio. Două nave mari, întreaga prezență a Marinei Regale în Malaezia, dispăruseră.

Vestea avea impactul unui mare dezastru natural, a unor inundații, a unei prăpastii căscate în pămînt.

Simțea cît de tare îi bătea inima.

– Mătușile au zis că vin japonezii.

– Da, spuse Abe privind-o peste umărul lui Ruth. Asta e adevărat. MBC spune că sînt împinși înapoi spre mare. Dar eu am auzit altceva.

Vocile de la radio, ca și a lui Abe, păreau calme, dar vibrau de tensiune.

– Ce anume?

– Au făcut un cap de pod.

– Și asta ce înseamnă?

– Că debarcarea a fost un succes și că soldații pătrund în țară.

Angajații malaiezi de la bucătărie încetaseră sporovăiala și erau tăcuți, ascultînd ce spunea „tuan". Dîndu-și seama de acest lucru, Abe o luă de braț pe Francine și o îndepărtă de ușa bucătăriei.

– Va trebui să facem ceva, scumpo, zise el cu o voce scăzută.

– Ce? întrebă ea cu groază.

– Tu și Ruth veți pleca la Singapore. O să găsim o „amah" care să vă ajute acolo, bineînțeles.

– Și tu?

– Am niște lucruri de făcut aici.

– Ce lucruri?

– Nu pot să las totul baltă.

– Ai putea să închizi mina, zise ea. Să le dai oamenilor salariul pe vreo două săptămîni și să-i lași să se ducă acasă o vreme. Așa, nimeni nu va fi în pericol.

– Și ce vor spune proprietarii?

– După cum stau lucrurile, vor pierde mina oricum, zise ea.

– Asta ţi-au spus bătrînele „nonya"? întrebă el ironic. Aş vrea să nu asculţi toate prostiile astea. Toţi ştim că abia aşteaptă să vină japonezii.

– Cum poţi să spui asta, după tot ce-au făcut japonezii în China? exclamă ea.

– Oricum, nu pot să vin cu voi şi gata. Prima mea datorie e faţă de proprietari.

– Faţă de nişte oameni de afaceri grăsani din Manchester? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

– Ai intrat cumva în Kuomintang, scumpo? întrebă el sec. Vorbeşti exact ca o comunistă afurisită!

– Nu ţipa la mama, tati! strigă micuţa Ruth alarmată.

– Nu te întoarce şi tu contra mea, Ruthie, spuse Abe, Nu ţip la mami, încerc doar s-o fac să-nţeleagă.

– N-o să te părăsim, zise Francine încet.

Abe o ciupi de obraz.

– Nu fi prostuţă, scumpo. Nu e nici un pericol. Vreau doar ca tu şi Ruth să fiţi departe de orice fel de panică. O să vă fie mai bine acolo. Imediat cum situaţia va reveni la normal, vă puteţi întoarce amîndouă acasă.

– Şi, dacă situaţia nu revine la normal?

Abe ezită, uitîndu-se la Ruth.

– Atunci o să vin şi eu la Singapore, zise el apoi. Dar n-o să se ajungă la asta.

– Ba s-ar putea să se ajungă şi, atunci, o să fie prea tîrziu! Trebuie să plecăm împreună, Abe. Toţi trei.

– Nu fi prostuţă, repetă el, încercînd să nu-şi piardă răbdarea.

– Avem nevoie de tine, Abe, spuse ea rugătoare.

– Şi mina la fel, zise el zîmbind. Şi proprietarii.

– Nu contăm mai mult decît mina şi proprietarii?

El înclină capul.

– Cum e poezia aceea veche? „Nu te-aş putea iubi atît de mult, de n-aş iubi mai mult onoarea." O ştii?

– Nu e nici un pic de onoare într-o mină, Abe. Nu fi prost!

El deveni rigid. Nu era obişnuit ca ea să-l contrazică astfel. Începuse să lucreze la mină la şaptesprezece ani, ca simplă funcţionară.

Abe fusese fascinat de ea şi Francine nu lucrase prea

mult. Dar el renunțase la multe pentru dragostea sa față de eurasiatică. Mulți dintre foștii săi prieteni și colegi considerau o jignire de neiertat căsătoria cu ceea ce numeau corcitură și, acum, îl ostracizau.

Nici cei pe care îi numea prieteni adevărați nu o acceptaseră. Amîndoi trebuiseră să suporte aluzii, insinuări și chiar lucruri mai rele.

Lumea spunea că acea căsătorie îi schilodise cariera.

– Dacă lucrurile se vor înrăutăți, va trebui să demontez mașinile ca să nu le folosească japonezii. Cositorul e un metal strategic, așa cum știi...

– Știu foarte bine ce e cositorul, Abe, îl întrerupse ea furioasă. Și nu poți demonta mașinile atît de rău încît ei să nu le poată repara.

– Mă scuzi că-ți spun, dar cred că știu mai multe decît tine despre acest subiect, zise el cu răceală. Vei pleca la Singapore, Francine. Și voi veni și eu, dacă va fi nevoie.

– Dacă va fi nevoie! Așadar, Ruth și cu mine sîntem mai puțin importante decît mina?

Privirea lui era rece.

– În situația asta, da.

Francine era îmbrăcată cu un „cheongsam" albastru, cu guler înalt și mulat pe șolduri. Deodată, simți că se sufocă.

– Trebuie să mă schimb pentru cină, zise ea și se duse repede în cameră pentru a-și pune o fustă și o bluză și a înlocui papucii negri cu pantofi de piele cu toc.

Familia îi insuflase ideea că o soție nu își contrazicea niciodată soțul în față. Dar știa că Abe greșea foarte mult acum.

Cînd se întoarse, îl găsi întins pe jos și jucîndu-se cu Ruth.

– „Și purcelușul făcu 'guiț, guiț' pînă acasă!"

– Nu mă mai gîdila, tatil strigă fetița încîntată.

Francine tremura de nervi. Și vocea îi tremura.

– Sînt îndreptate în direcție greșită, zise ea.

– Ce anume?

– Tunurile din Singapore. Le-am văzut. Sînt îndreptate spre mare, Abe. Japonezii vin dinspre nord, dinspre uscat.

El o privi un timp, gîndindu-se. Apoi, ea văzu în privirea lui că excludea acea ipoteză.

– Japonezii și-au epuizat forțele în China, zise el. Nu

mai au resursele necesare pentru invadarea Malaeziei. Încearcă doar. Totul o să se termine în curînd şi lucrurile vor reveni la normal. N-o să ajungă la Singapore. E imposibil.

– Ai spus că aduc trupe în ţară, spuse ea ridicînd glasul.

– Vorbeşte mai încet, pentru Dumnezeu, zise el arătînd spre servitori.

– Ei ştiu ce se-ntîmplă. Crezi că e un secret?

– Nu te-am mai văzut niciodată aşa şi nu prea-mi place. Ce naiba te-a apucat?

– Nu vreau decît să rămînem cu toţii împreună în timpul războiului, să nu ne despărţim!

– Mohammed vă va duce cu Ford-ul, spuse el cu încăpăţînare. Puteţi să staţi la „Raffles". Îţi place acolo. Mai ţii minte luna de miere?

– N-o să te părăsesc!

– Nu-ţi fie teamă să pleci singură, continuă el, ignorînd-o. Dacă ai vreo problemă, anunţă-mă. În regulă?

– Nu plec!

– Nu mă contrazice, spuse el ridicînd glasul şi vorbind pe tonul pe care îl folosea la mină atunci cînd voia să se facă ascultat. Ştiu mai bine ca tine, Francine. Bagă asta în capul ăla chinez şi prost, pentru Dumnezeu.

Ea îl privi cîteva clipe, nevenindu-i să creadă. Niciodată nu-i mai vorbise astfel sau pe acel ton. Apoi se uită la fetiţa întinsă pe covor.

Siguranţa lui Ruth era mai importantă decît oricare dintre dorinţele lor. Acum ştia că Abe nu avea să le însoţească şi, în acel caz, ea trebuia să o îndepărteze pe Ruth cît mai mult de pericol.

– Foarte bine, Abe, zise ea calmă. Fac cum spui tu.

– Slavă Domnului, zise el încă supărat. Du-te şi împachetează.

Ruth sporovăi neîncetat, iar Francine plînse tot drumul pînă la Singapore.

– De ce n-a venit şi tati cu noi? întrebă fetiţa pentru a suta oară.

– Pentru că a vrut să rămînă la lucru.

– Dar vin oamenii răi!

– Ştiu, scumpo.

– Ce-o să-i facă oamenii răi lui tati?

– N-o să-i facă nici un rău. Tati o să fugă înainte să ajungă ei.

– Tati zice că n-o să fugă de nimeni, spuse Ruth mîndră. Zicea că japonezii sînt doar niște proști. De ce ți-e așa frică de ei, mamă?

Francine clătină din cap fără să răspundă. Abe nu prea dăduse atenție la ceea ce făcuseră japonezii în Nanking. Pentru el, nu erau decît niște asiatici care se certau între ei.

Dar, în „kampong", povestirile înfricoșătoare despre masacre, violuri și jafuri avuseseră un impact extraordinar.

Abe se înșelase. Japonezii ajunseseră la Singapore înaintea Francinei. Sau, cel puțin, avioanele lor. Cînd mașina trecu peste Strîmtoarea Johore în zori, coloane de fum se înălțau din oraș, amenințătoare în aerul umed.

Dar, în oraș, era o atmosferă de nepăsare studiată. Căzuseră doar cîteva bombe și lucrători impasibili măturau molozul și cioburile de pe trotuare, în timp ce europenii mergeau printre dărîmături cu aerul unor oameni hotărîți să ignore manifestările de bădărănie.

– Japonezii au făcut asta? întrebă Ruth făcînd ochii mari cînd văzu clădirile bombardate.

– Da, Ruth.

– Au făcut rău, zise ea îngîndurată.

Hotelul „Raffles", la fel ca și restul orașului Singapore, avea un aer ușor detașat. În hol, era o liniște nefirească, foarte diferită de agitația care îi plăcuse atît de mult în luna de miere pe care și-o petrecuseră acolo cu cinci ani în urmă.

Atunci, la brațul soțului ei englez, fusese prea fericită pentru a da prea multă atenție privirilor insistente și șușotelilor. Acum însă era singură cu fetița ei, și era limpede că angajații erau neplăcut surprinși de faptul că „doamna Abraham Lawrence" era eurasiatică.

Bătrînul „jaga" sikh, rigid cu perciunii săi albi și turbanul crem, stătea lîngă umărul ei de parcă ar fi fost gata s-o azvîrle afară la un cuvînt al recepționerei.

– Sper că nu s-a făcut nici o greșeală, spuse aceasta făcîndu-se că se uita în registru. Voi verifica dacă rezervarea a fost făcută.

– Dacă e vreo greșeală, puteți vorbi cu soțul meu,

spuse Francine cu o voce tremurătoare şi puse cartea de vizită pe biroul din lemn de mahon lustruit. Acesta e numărul lui de telefon.

Recepţionera aruncă o privire pe cartea de vizită şi văzu cuvintele „director general".

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea luînd cartea de vizită şi ducîndu-se într-un birou din spate, după care Francine auzi zgomotul unei manivele de telefon care era învîrtită.

Ruth se agăţase de fusta ei, lipindu-şi capul de mama ei şi rotindu-şi privirea în jur. Acel hotel maiestuos părea pustiu.

Ea privi peste umăr.

Băieţii de serviciu îi aduseseră cufărul deja. Mohammed stătea afară, lîngă Ford-ul mare şi galben ca muştarul al lui Abe, aşteptînd răbdător să o vadă instalată înainte să plece.

– E chiar mai rău, spuse o voce militărească care aparţinea unui bărbat în vîrstă, cu mustaţă încărunţită, îmbrăcat într-un costum din flanel alb şi purtînd pe cap o pălărie panama.

Vorbea cu o femeie într-o rochie înflorată în timp ce ieşeau din lift.

– Mult mai rău.

Ajunseră la recepţie şi bărbatul agită clopoţelul de alamă pentru a atrage atenţia. Recepţionera scoase capul pe uşa biroului.

– Bună dimineaţa, domnule general de brigadă.

– Cheia, spuse generalul bătînd cu obiectul din oţel greu în suprafaţa de lemn.

Ea veni imediat să i-o ia. Apoi, bătrînul o apucă de bărbie pe Ruth.

– Bună ziua, domnişoară.

– Bună ziua, domnule Nene, zise Ruth. Aveţi o pălărie frumoasă.

– Şi mie îmi place, spuse el zîmbindu-i fetiţei din ochii apoşi care Francine bănuia că nu mai vedeau atît de bine, dacă nu-şi dădea seama că era eurasiatică.

Însoţitoarea sa îl împunse cu cotul, dar el o ignoră şi îşi scoase pălăria în faţa Francinei.

– Abia aţi venit? o întrebă el.

– Da, zise ea jenată de atîta atenţie. Exact.

El încuviinţă.

– Frumos spectacol. Trebuie să ducem copiii cît mai departe. Nu e bine să se sperie.

– Aşa e.

– Eu nu mă sperii, îl informă Ruth.

– Frumos spectacol, repetă el, după care se înălţă şi se lăsă din nou pe călcîie. Japonezii sînt nişte brute nemanierate, spuse el ca şi cum invazia care abia începuse ar fi fost doar un spectacol prost. În curînd o să le dăm o lecţie, nu vă faceţi griji, adăugă el şi se uită încruntat la recepţioneră. Nu vedeţi că doamna e obosită? Lăsaţi-o să se ducă în cameră cu fetiţa. Fuga.

– Desigur, domnule general de brigadă, spuse femeia vădit intimidată.

Generalul şi însoţitoarea sa ieşiră apoi, bătrînul legănîndu-şi bastonul.

– Al naibii spectacol are loc, îl auzi Francine spunînd. Am aflat de la nepotul meu acum o jumătate de oră. Al naibii spectacol.

Însoţitoarea sa îi aruncă Francinei o privire urîtă peste umărul înflorat.

– Imediat veţi fi condusă în camera dumneavoastră, doamnă, spuse recepţionera. La etajul patru. Sper că veţi fi mulţumită.

Francine ieşi să-şi ia rămas-bun de la Mohammed, şoferul malaiez.

Acesta o salută înainte să urce la volan. Privind în urma maşinii care se îndepărta, Francine simţi cum lacrimile erau gata s-o podidească iarăşi.

Camera, pentru care plătea regeasca sumă de douăzeci şi doi de dolari pe zi, avea balcon, baie şi două paturi duble.

Ieşi pe balcon. În piaţa de jos era linişte. Frunzele palmierilor foşneau în adierea umedă a vîntului.

Marea sclipea în zare.

În aer se simţea vag un miros de ars adus de vînt, deşi poate era numai în imaginaţia ei.

– Hai să mergem să înotăm! exclamă Ruth.

– Poate mai tîrziu.

În ciuda vioiciunii ei, se vedeau umbre sub ochii fetiţei. Nu dormise bine noaptea, în timpul călătoriei cu maşina. Francine o duse în pat, unde adormi curînd.

Apoi despachetă lucrurile. Îşi adusese toate hainele

europene elegante. Agățînd rochiile pe umeraşe, se întrebă cît avea să rămînă acolo.

Coborîră la masă la ora unu.

Restaurantul era aproape gol, şiruri de mese întinzîndu-se în jurul lor, printre stîlpii crem. Un picol îi aduse meniul.

Comandă şi mîncarea sosi repede, cenuşie şi aproape rece. Pofta îi dispăru imediat. Amîndouă mîncară puțin, în timp ce Ruth îşi izbea picioarele de barele scaunului.

– M-am plictisit. Nu e nici un copil aici.

Şi Francine remarcase acest lucru.

– O să găsim noi nişte copii, îi promise ea.

În timp ce ea îşi bea cafeaua slabă care urmă, generalul de brigadă intră în restaurant, cu pălăria pe cap şi legănîndu-şi bastonul. Era singur.

Se opri lîngă masa lor lovindu-şi călcîiele şi le privi.

– V-ați instalat bine?

– Oh, da, mulțumesc, spuse Francine.

– Cu toții trebuie să suportăm nişte inconveniente. S-ar putea să fie un alt raid în noaptea aceasta. Camuflaj maron. Camuflaj negru. Cam acelaşi lucru. O să vedeți. M-am gîndit să vă previn. Să o pregătiți pe cea mică. Să nu se sperie.

– Eu nu mă sperii, spuse Ruth cu o voce pițigăiată. M-am plictisit. N-am cu cine să mă joc.

– O să apară şi cîțiva copii, o să vezi. Înțeleg că n-ați avut probleme la cazare, nu-i aşa, doamnă Lawrence?

Francine îi întîlni privirea, remarcînd că îi aflase numele.

– Nici o problemă, mulțumesc.

– Foarte bine. Săptămîna trecută, unul de-ai noştri a invitat la dans o localnică. Orchestra s-a oprit şi n-a mai cîntat decît după ce au plecat cei doi. S-a aflat apoi că ea era o prințesă indoneziană aflată în vizită oficială. Mare ruşine. Sînt în țara asta de patruzeci de ani şi niciodată n-am înțeles aiurelile astea.

Francine zîmbi stînjenită.

– Toată lumea se poartă frumos.

– Bun. Bun. Mă duc să încălzesc bătrînul boiler, zise el şi, atingînd borul pălăriei, plecă la fel de brusc cum se oprise.

Francine îşi dădu seama că el îşi arătase sprijinul cît se putea de public.

– Chiar este o prinţesă adevărată aici? întrebă Ruth uluită.

– Aşa se pare.

– Cu coroană?

– Poate.

– Vreau s-o văd!

– O să fim cu ochii-n patru, zise Francine zîmbindu-i.

Dar cuvintele generalului despre alte atacuri o tulburaseră.

Cei de la recepţie îi găsiră o „amah" ca s-o ajute cu Ruth. Era o malaieză de vreo cincizeci de ani, cu experienţă, de care îi plăcu imediat lui Ruth.

Aranjară ca femeia să doarmă în apartamentul servitorilor de la acelaşi etaj. Francine ar fi preferat să nu aibă o „amah", dar ştia că Abe ar fi fost şocat la gîndul că avea grijă de Ruth singură.

Îi spusese de multe ori că existau anumite standarde şi faptul că avea o „amah" avea să-i consolideze statutul de europeancă respectabilă pînă cînd sosea el.

Cînd se lăsă întunericul, înţelese avertismentul generalului.

Camuflajul „maron" însemna că, după lăsarea întunericului, luminile din hotel se slăbeau atît de mult, încît oamenii se ciocneau unii de alţii pe coridoare, înjurînd şi cerîndu-şi scuze.

Ruth, care se temea de întuneric, se plîngea de „monştri". Luminile erau aprinse numai în restaurant, unde ferestrele erau acoperite.

Aceleaşi persoane apatice ca şi la prînz ciuguleau la fel de indiferente din aceeaşi mîncare cenuşie. Erau doar doi nou-veniţi, un bărbat de vîrstă mijlocie şi fiica sa adolescentă, care mîncau în tăcere la cîteva mese mai departe. Francine surprinse de cîteva ori privirea fetei asupra ei sau a lui Ruth. Era drăguţă, cu un păr şaten şi creţ şi un chip blînd. Cînd cei doi plecară, tatăl le ignoră, dar fata îi aruncă lui Ruth un zîmbet timid.

Francine se duse în cameră şi se întinse în pat, ascultînd orchestra care cînta melodiile lui Victor Sylvester pe veranda de jos, în timp ce Ruth dormea lîngă ea.

Ar fi vrut tare mult să-l sune pe Abe, dar el îi interzisese să o facă înainte de sfîrşitul săptămînii. Îşi aminti de luna de miere. Probabil că Ruth fusese concepută în acel hotel. Îşi aminti nopţile, trupul greu al lui Abe deasupra ei, noile ritualuri, atît de intime şi de străine.

Ea şi amah se jucară cu Ruth pe pajişte, privind cum angajaţii hotelului aduceau saci cu nisip pentru a consolida adăpostul antiaerian nu prea demn de încredere din grădină.

În primele ore ale dimineţii următoare, alarma începu să geamă ca un animal mare şi rănit, trezind-o din nişte vise neclare.

Luînd-o pe Ruth în braţe, Francine se alătură oamenilor de pe coridoare cuprinşi de panică şi care se intensifică în clipa cînd lumina, deja slabă, se stinse complet. Fu împinsă şi lovită cînd coborîră pe scări.

Adăpostul era deja plin cînd ajunseră acolo, oamenii de la bucătărie şi ospătarii înghesuindu-se alături de oaspeţii europeni, dispărînd deodată orice fel de diferenţă de rasă. Îşi făcu loc cum putu mai bine, lipind faţa copilului de pieptul ei. Nu se vorbea prea mult.

Toţi ştiau la ce să se aştepte, fie din proprie experienţă, fie din zvonurile care se auzeau din Europa de doi ani. Aşteptară în linişte zumzetul avioanelor şi bubuiturile tunurilor antiaeriene. Dar nu fu nimic din toate acestea.

– Vin japonezii, mamă? întrebă Ruth în şoaptă.

– Cred că da.

– Nu-i aud, zise Ruth.

După ce trecu astfel un sfert de oră, sirena de încetare a alarmei răsună întîmpinată de un cor de gemete şi sunete de nemulţumire.

Ieşiră cu toţii obosiţi. Generalul de brigadă Napier se afla în hol, impunător într-un halat roşu de mătase, şi vorbea furios cu directorul adjunct, un anume domn Mankin.

– E un spectacol al naibii de prost, vă spun eu, zise el pe un ton ridicat. Pe viitor, vă rog să lăsaţi luminile aprinse pînă cînd ajunge toată lumea în adăpost. Abia după aceea să le stingeţi. Altfel, o să moară mai mulţi oameni căzînd pe scări decît din cauza bombelor japoneze. Înţeles?

Celălalt, care părea agitat, dădu un răspuns împăciuitor. O mulţime de oaspeţi nervoşi se adunaseră deja în faţa liftului.

Tensiunea slabă făcea ca acesta să se mişte foarte încet. Cîţiva se înghiontiră şi se luară la ceartă. Francine se hotărî să urce pe scări. Braţele o dureau, pentru că o ţinuse pe Ruth atîta timp. O lăsă jos, dar Ruth începu să plîngă să o ia din nou în braţe.

– Mergi, Ruth, îi spuse Francine.

– Nu, zise fetiţa plîngînd. Am obosit!

– Şi mama e obosită.

– Îmi daţi voie s-o iau eu?

Era fata care îi zîmbise în restaurant. Aştepta politicoasă un răspuns.

– Mulţumesc, mă descurc şi singură, spuse Francine aplecîndu-se să o ia pe Ruth în braţe.

– E mult pînă la etajul patru, spuse fata.

Francine bănuia că avea cincisprezece sau şaisprezece ani.

– Tatăl meu şi cu mine avem o cameră puţin mai încolo de a dumneavoastră, continuă fata întinzînd braţele. Daţi-mi-o mie. Nu-i nici o problemă.

Ea se trezi dîndu-i-o pe Ruth, bucuroasă de ajutor.

– Mulţumesc.

– Eşti foarte cuminte, îi spuse fata lui Ruth cînd începură să urce. N-ai plîns nici măcar o dată în adăpost.

– Sînt curajoasă, zise Ruth. Numai că mă dor picioarele.

– Eu sînt Edwina Davenport. Pe tine cum te cheamă?

– Ruth Lawrence.

– Încîntată, Ruth, spuse ea serioasă.

Ruth care, de obicei, nu era sociabilă cu străinii, îi zîmbi.

– Ai părul creţ, spuse ea.

– Aşa e. Aş fi vrut să nu-l am.

– De ce?

– Pentru că e foarte greu de întreţinut.

– Ce înseamnă „întreţinut"?

– Să-l fac să arate bine. Nu e ca al tău. Eşti foarte drăguţă. La fel ca mămica ta.

– Da, sîntem foarte drăguţe, spuse Ruth.

– Unde e tatăl tău? o întrebă Francine pe fată.

– A rămas în cameră. N-a vrut să vină în adăpost, spuse ea, uitîndu-se la fetiţa pe care o ţinea în braţe. Tăticul ei a rămas acasă?

Ar fi vrut tare mult să-l sune pe Abe, dar el îi interzisese să o facă înainte de sfîrşitul săptămînii. Îşi aminti de luna de miere. Probabil că Ruth fusese concepută în acel hotel. Îşi aminti nopţile, trupul greu al lui Abe deasupra ei, noile ritualuri, atît de intime şi de străine.

Ea şi amah se jucară cu Ruth pe pajişte, privind cum angajaţii hotelului aduceau saci cu nisip pentru a consolida adăpostul antiaerian nu prea demn de încredere din grădină.

În primele ore ale dimineţii următoare, alarma începu să geamă ca un animal mare şi rănit, trezind-o din nişte vise neclare.

Luînd-o pe Ruth în braţe, Francine se alătură oamenilor de pe coridoare cuprinşi de panică şi care se intensifică în clipa cînd lumina, deja slabă, se stinse complet. Fu împinsă şi lovită cînd coborîră pe scări.

Adăpostul era deja plin cînd ajunseră acolo, oamenii de la bucătărie şi ospătarii înghesuindu-se alături de oaspeţii europeni, dispărînd deodată orice fel de diferenţă de rasă. Îşi făcu loc cum putu mai bine, lipind faţa copilului de pieptul ei. Nu se vorbea prea mult.

Toţi ştiau la ce să se aştepte, fie din proprie experienţă, fie din zvonurile care se auzeau din Europa de doi ani. Aşteptară în linişte zumzetul avioanelor şi bubuiturile tunurilor antiaeriene. Dar nu fu nimic din toate acestea.

– Vin japonezii, mamă? întrebă Ruth în şoaptă.

– Cred că da.

– Nu-i aud, zise Ruth.

După ce trecu astfel un sfert de oră, sirena de încetare a alarmei răsună întîmpinată de un cor de gemete şi sunete de nemulţumire.

Ieşiră cu toţii obosiţi. Generalul de brigadă Napier se afla în hol, impunător într-un halat roşu de mătase, şi vorbea furios cu directorul adjunct, un anume domn Mankin.

– E un spectacol al naibii de prost, vă spun eu, zise el pe un ton ridicat. Pe viitor, vă rog să lăsaţi luminile aprinse pînă cînd ajunge toată lumea în adăpost. Abia după aceea să le stingeţi. Altfel, o să moară mai mulţi oameni căzînd pe scări decît din cauza bombelor japoneze. Înţeles?

Celălalt, care părea agitat, dădu un răspuns împăciuitor. O mulţime de oaspeţi nervoşi se adunaseră deja în faţa liftului.

Tensiunea slabă făcea ca acesta să se miște foarte încet. Cîțiva se înghiontiră și se luară la ceartă. Francine se hotărî să urce pe scări. Brațele o dureau, pentru că o ținuse pe Ruth atîta timp. O lăsă jos, dar Ruth începu să plîngă să o ia din nou în brațe.

– Mergi, Ruth, îi spuse Francine.

– Nu, zise fetița plîngînd. Am obosit!

– Și mama e obosită.

– Îmi dați voie s-o iau eu?

Era fata care îi zîmbise în restaurant. Aștepta politicoasă un răspuns.

– Mulțumesc, mă descurc și singură, spuse Francine aplecîndu-se să o ia pe Ruth în brațe.

– E mult pînă la etajul patru, spuse fata.

Francine bănuia că avea cincisprezece sau șaisprezece ani.

– Tatăl meu și cu mine avem o cameră puțin mai încolo de a dumneavoastră, continuă fata întinzînd brațele. Dați-mi-o mie. Nu-i nici o problemă.

Ea se trezi dîndu-i-o pe Ruth, bucuroasă de ajutor.

– Mulțumesc.

– Ești foarte cuminte, îi spuse fata lui Ruth cînd începură să urce. N-ai plîns nici măcar o dată în adăpost.

– Sînt curajoasă, zise Ruth. Numai că mă dor picioarele.

– Eu sînt Edwina Davenport. Pe tine cum te cheamă?

– Ruth Lawrence.

– Încîntată, Ruth, spuse ea serioasă.

Ruth care, de obicei, nu era sociabilă cu străinii, îi zîmbi.

– Ai părul creț, spuse ea.

– Așa e. Aș fi vrut să nu-l am.

– De ce?

– Pentru că e foarte greu de întreținut.

– Ce înseamnă „întreținut"?

– Să-l fac să arate bine. Nu e ca al tău. Ești foarte drăguță. La fel ca mămica ta.

– Da, sîntem foarte drăguțe, spuse Ruth.

– Unde e tatăl tău? o întrebă Francine pe fată.

– A rămas în cameră. N-a vrut să vină în adăpost, spuse ea, uitîndu-se la fetița pe care o ținea în brațe. Tăticul ei a rămas acasă?

– E directorul general al unei mine de cositor. Trebuie să se ocupe de ea.

Ajunseră la etajul patru. Fata, care era puțin plinuță, gîfîia ușor și obrajii îi erau mai îmbujorați ca de obicei. Brațele goale îi erau pline de pistrui. I-o dădu Francinei pe Ruth care moțăia.

– Poftim. E aproape adormită.

– Ai fost foarte amabilă.

– Deloc. Pot să vă ajut cu ea oricînd, să știți. Mă pricep la copii.

Francine nu zîmbi, deși Edwina însăși nu era mai mult decît un copil. Avea o voce scăzută și muzicală, asemeni notelor unui instrument de suflat, care mîngîia auzul.

– Mulțumesc, spuse ea ajungînd în dreptul ușii. Noapte bună.

– Noapte bună, doamnă Lawrence.

Camera Francinei părea întunecată și mizeră. „Camuflaj maron" era o denumire potrivită pentru acea lumină cu aspect murdar. O dezbrăcă pe Ruth și se întinse lîngă ea. Fetița începu să se legene înainte și înapoi, fredonînd.

Francine se simțea îngrozitor de singură. Îi era teribil de dor de Abe și era îngrijorată tot mai mult pentru el. Dar știa că Abe făcea doar ce voia. Ca întotdeauna.

Sîmbătă seară îl sună pe Abe. Legătura era slabă, plină de paraziți și șuierături și vocea lui se auzea foarte departe și pierdută. Ea trebuia să strige.

– Trebuie să vii aici, Abe. Curînd.

– De ce?

– Se aude că japonezii înaintează foarte repede. N-ar trebui să mai amîni sosirea la Singapore!

Răspunsul lui se pierdu.

– Zvonurile alarmiste n-au făcut niciodată...

– Toată lumea spune că sînt la Kalantan. Doar la cîteva mile de tine!

– Nu-ți face griji.

– Cum să nu-mi fac griji?

– Totul e în regulă aici. Perfect normal. Chiar dacă aș vrea... n-aș putea să închid mina brusc. Ce ar zice proprietarii?

– Să-i ia naiba! strigă ea.

El păru să nu o audă.

– N-are nici un rost să creez panică printre... aşa că nu-ţi face griji. Ce face Ruth?

– Îi e dor de tine. În fiecare zi mă întreabă cînd vii.

– ... să fim împreună curînd. Staţi bine?

– Da.

– Angajaţii hotelului se poartă bine cu tine?

– Da, se poartă bine. Abe, sînt atît de îngrijorată pentru tine.

– ... nu mai fi, zise el şi, deodată, vocea i se auzi mai limpede şi mai liniştitoare. Îmi fac datoria. Lasă-i pe soldaţi să şi-o facă pe a lor. Al naibii să fiu dacă o să fug de nişte maimuţoi galbeni.

La fel de brusc, vocea i se pierdu din nou.

– Ai grijă. Trebuie să închid... legătură proastă... pierdere de bani.

– Te rog. Mă bucur atît de mult să te aud!

– Nu merită. Ai grijă, scumpo. ... foarte curînd. Bine?

– Cînd vii? strigă ea.

– ... nici o grabă...

– Te sun mîine din nou.

– Nu. E prea scump. Aşteaptă... weekend.

– Ruth vrea să-ţi vorbească. Noapte bună, dragul meu. Ai grijă, te rog.

Ruth înşfăcă receptorul.

– Tati! Tati!

Francine se ridică şi se duse la fereastră, în timp ce fetiţa vorbea veselă în aparat. În piaţă nu era mai multă agitaţie sîmbătă seara decît atunci cînd sosise ea. Obişnuita atmosferă leneşă a oraşului părea să se fi transformat în altceva, în ceva inert. Cădea o ploaie caldă, ce mirosea a junglă şi făcea să se vadă ca prin ceaţă clădirile elegante.

– Tati nu mai e la telefon, spuse Ruth ţinînd receptorul şocată.

– Îmi pare rău, scumpo, zise Francine oftînd. O să vorbim din nou cu el curînd.

Apoi trase jaluzelele.

În seara următoare, inconfundabilul bubuit al tunurilor începu să se audă deodată, în timpul cinei, deşi nu se dăduse alarma. Toţi ridicară capetele în restaurantul care era mai plin ca înainte.

– Tunuri antiaeriene, spuse cineva. E un atac.

O clipă, nu se mişcă nimeni. Apoi, deodată, se auzi un zgomot infernal de scaune împinse cînd toată lumea se ridică de la mese.

Luînd-o pe Ruth din scaunul înalt pe care i-l aduseseră chelnerii, Francine observă că generalul nu se clintise. Continua să mănînce, fără să se uite măcar la cei care ieşeau.

La cîteva mese mai încolo, ea văzu că şi tatăl Edwinei stătea nemişcat, cu privirea aţintită în farfurie într-un mod absent. Fata, însă, venea spre ele.

– Trebuie să ne grăbim, spuse ea, palidă. Să mergem!

Fetiţa se agăţă de Francine în timp ce ieşeau repede din restaurant o dată cu ceilalţi. De data aceasta, probabil graţie generalului, luminile rămaseră la nivelul de „camuflaj maron" pînă cînd ajunseră cu toţii în adăpost. Iarăşi, angajaţii hotelului erau alături de oaspeţi.

– Trebuie să recunosc că e o porcărie, spuse cineva supărat, deşi Francine nu-şi dădu seama dacă era din *cauza prezenţei chelnerilor* şi oamenilor de la bucătărie sau a întreruperii cinei.

Alarma începu să sune.

– Cam tîrziu, zise aceeaşi voce, după care cîţiva începură să vorbească, parcă pentru a acoperi zgomotele.

Francine se ghemui lîngă Edwina.

– Mi-e frică, scînci Ruth.

– N-ai de ce, îi spuse Edwina. Aici sîntem în siguranţă, Ruth.

Tunurile antiaeriene trăgeau continuu acum, un zgomot care fu liniştitor, pînă cînd nişte bubuituri mai puternice începură să zguduie pămîntul, bombele care cădeau asupra oraşului. Francine îşi închipui deodată cerul nopţii plin de bombardiere şi piloţii cu privirile aţintite lacom asupra oraşului.

– Sînt japonezii? întrebă Ruth îngrozită.

– Da, scumpo.

– Şi ce fac?

– Aruncă bombe.

– De ce aruncă bombe?

– Ca să dărîme clădiri.

– Şi dacă sînt oameni în clădiri? întrebă Ruth speriată.

Nu avea nici un rost să-i ascundă adevărul.

– Atunci, oamenii vor muri.

Ruth se gîndi la acest lucru, stînd lipită de mama ei.

– Ar fi trebuit să ne aşteptăm la asta, spuse generalul care, ajunsese, în cele din urmă, în adăpost. Cred că o să fie atacuri toată săptămîna aceasta.

– Tatăl tău nu vine? o întrebă ea pe Edwina încet.

– Nu.

– Dar e periculos! Nu poţi să-l convingi?

Fata clătină din cap uşor.

– Probabil că o să se ducă în cameră şi o să aştepte să se termine totul.

Ruth începuse să plîngă de frică şi Edwina îşi lipi obrazul de creştetul capului ei.

– Nu plînge, şopti ea. Nu mai plînge, Ruth.

Bubuiturile bombelor se auzeau din ce în ce mai tare, zguduind pămîntul sub picioarele lor. Oamenii vorbeau cu şi mai multă însufleţire şi se auziră chiar şi cîteva rîsete.

– Unde e mama ta, Edwina?

Fata răspunse cu un glas scăzut, un sunet de oboi interpretînd un fragment tragic.

– A murit acum două luni.

– Vai, îmi pare nespus de rău! exclamă Francine.

– Nu-i nimic. Era bolnavă de multă vreme. Aproape de cînd mă ştiu. Clima nu-i făcea bine.

– E foarte trist.

– Tata ar fi trebuit s-o ducă înapoi acasă. Toţi doctorii îi spuneau asta. Dar el n-a vrut. Zicea că nu suportă gîndul să se întoarcă, spuse fata cu detaşare, fără supărare. Acum cîţiva ani, ne- am mutat la Cameron Highlands, ca să scăpăm de căldură.

– E aproape de locul unde m-am născut eu, la Ipoh, spuse Francine.

– Serios? întrebă Edwina înseninîndu-se. E aproape. Îmi place la Cameron Highlands. Se spune că ar fi ca în Scoţia, dar eu am fost acolo şi nu seamănă deloc. Oricum, n-a schimbat cu nimic starea mamei. A făcut febră şi a murit.

– Îmi pare rău, spuse Francine.

– Tata are o plantaţie de ceai. Am venit încoace cînd au debarcat japonezii. Habar n-am ce se mai întîmplă cu plantaţia. Aici a fost destul de plictisitor, spuse ea şi îşi ridică privirea. Cel puţin, pînă aţi apărut voi două.

– Şi şcoala?

– Am învăţat la o pensiune din Kuala Lumpur pînă a început invazia, spuse Edwina. Tata mi-e profesor acum.

– Trebuie să fie un om foarte deştept.

– Ah, da, spuse fata cu o notă de tristeţe în glas. E foarte deştept.

Bombardamentul încetă brusc, dar tunurile antiaeriene continuară să mai tragă puţin.

După aceea, amuţiră şi acestea. Conversaţia încetă şi oamenii ciuliră urechile.

– Au plecat, mamă? şopti Ruth.

Sirena începu să sune din nou. Oamenii se ridicară amorţiţi, masîndu-se.

– Ştiţi că sirenele astea sună la fel ca la Londra? spuse cineva.

Atacul nu fusese deosebit de dramatic, dar durerea de stomac pe care o simţea îi spuse Francinei cît de înspăimîntată fusese.

Se simţea slăbită şi avea puţină greaţă. Se întoarseră în restaurant, unde mîncărurile erau încă pe mese, deşi se răciseră. Chelnerii îşi ocupară locurile de-a lungul peretelui, vorbind încet între ei. Unii dintre oaspeţi se aşezară din nou, ca pentru a-şi continua cina.

Ea văzu că tatăl Edwinei nu se clintise din loc. Stătea pe scaun puţin adus de spate, privind în farfurie. Chelia din creştetul capului îi strălucea în lumina slabă.

– Trebuie să fie foarte curajos, îi spuse ea Edwinei.

– Nu-i pasă dacă trăieşte sau moare.

Francine fu şocată de acele cuvinte.

– Şi tu?

– Eu nu vreau să mor, spuse ea uitîndu-se la Francine.

Era ceva de adult în privirea aceea. Poate că se datora faptului că nu avea mamă, ci doar un tată căruia nu-i păsa dacă trăieşte sau moare.

– Cred că o duc pe Ruth la culcare, spuse ea. Nu mai am chef să mănînc.

– Vreţi s-o duc eu?

– Nu e nevoie. Lifturile vor fi libere. Îţi mulţumesc, Edwina.

– Hai să ne întîlnim mîine, spuse fata repede. Am putea să vorbim despre acasă.

– Acasă? repetă Francine.

Cînd englezii foloseau acel cuvînt, se refereau, în general, la Anglia.

– Despre Perak, spuse Edwina. Acolo m-am născut. Mi-e tare dor de casă. Putem să vorbim despre plantaţiile de ceai. Sau, dacă asta e prea plictisitor, adăugă ea repede, despre dealurile frumoase, ceaţă, ferigi, orice.

– Bine, Edwina, o să facem asta, spuse Francine.

Ajungînd la uşa restaurantului, aruncă o privire peste umăr. Edwina se aşezase în faţa tatălui ei, care stătea nemişcat. Nici unul nu vorbi. Poate că Edwina se ataşase de ea, deoarece, fiind fată, nu simţea că s-ar fi înjosit dacă stătea de vorbă cu o „localnică", aşa cum s-ar fi simţit un adult. Dar mai era şi dorul după locul ei natal, mîndria că se născuse în Malaezia.

În afară de Edwina şi generalul Napier, ceilalţi oaspeţi albi ai hotelului o ignorau complet. Nici nu-i vorbeau, nici nu o priveau cînd trecea pe lîngă ei. Parcă ar fi fost invizibilă pentru aceu „tuani" şi „memsahibi" care se îmbrăcau elegant în căldura aceea tropicală şi asudau în timp ce păstrau obiceiurile de „acasă".

Ca să-şi umple timpul, îşi găsi de lucru la Crucea Roşie, unde înfăşura bandaje timp de cîteva ore pe zi împreună cu alte femei de toate vîrstele şi rasele. Astfel, avea şi companie şi activitate. Îşi spuneau WWW, de la „War Work Women".

Deşi era un grup mixt, nu existau bariere de clasă sau rasiale; stînd la mesele lungi şi joase şi înfăşurînd metri întregi de tifon care aveau să absoarbă sîngele bărbaţilor, femei albe sporovăiau cu negresele, împărţeau aceleaşi glume, aceleaşi temeri, aceleaşi speranţe fragile. Femeile erau curioase în legătură cu Francine şi, cînd aflară care era situaţia ei, se arătară înţelegătoare.

Organizatoarea Crucii Roşii, o femeie mai în vîrstă pe nume Lucy Conyngham, o luă sub aripa ei şi, în curînd, celelalte – chinezoaice, indience şi malaieze – îi urmară exemplul. Prietenia pe care i-o arătară o ajută să facă faţă răutăţii celor de la *„Raffles"*, care îi făceau şederea din ce în ce mai grea.

Munca şi Ruth îi umpleau zilele, în timp ce nopţile erau interminabile. Restaurantul, care îi amintea în mod ciudat de un templu hindus care fusese văruit şi decorat cu pal-

mieri de salon, era un fel de purgatoriu, în care, uneori, se simțea insuportabil de singură și exclusă.

Citea *„Pe aripile vîntului"* a lui Margaret Mitchell cu aviditate, pierzîndu-se în acea lume exotică. O făcea să-i fie și mai dor de Abe. Dar scenele de război erau tulburătoare.

Hotelul începuse să se umple deja. Singapore devenea plin de refugiați; deja mai erau puține camere libere la *„Raffles"* sau la oricare dintre marile hoteluri. Atmosfera de părăsire dispăruse și, în locul ei, era una febrilă.

Cel puțin, acum, erau cîțiva copii cu care Ruth putea să se joace. Sub supravegherea unor „amah", copiii din hotel se jucau toată ziua pe peluze sau pe verande, la umbră.

Seara, „Raffles" devenea un loc cu totul altfel, mult mai strălucitor. Lumînările licăreau pe mesele din grădină, unde oamenii cinau în apropierea palmierilor. Miercurea și sîmbăta se dansa. Ventilatoarele creau, cel puțin, iluzia de răcoare pentru dansatori.

Ea nu putuse să vorbească cu Abe decît de încă două ori și legătura fusese groaznică. Ultima convorbire o avuseseră cu mai mult de o săptămînă în urmă. De atunci, centrala nu mai reușise să stabilească legătura. Pe ea o cuprinse o teamă teribilă pentru siguranța lui. Mai era îngrijorată și pentru mătușile ei din Perak. Era foarte probabil ca japonezii să dea dovadă de o cruzime deosebită față de populația chineză, dușmanii lor oficiali de patru ani și jumătate.

Cu cîteva zile înainte de sfîrșitul anului, recepționera îi făcu semn cînd trecu prin hol.

– Doamnă Lawrence! Doamnă Lawrence! Aveți o telegramă!

Francine se grăbi să ia foaia de hîrtie, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul. O despături cu degete tremurătoare. Nu conținea decît două rînduri:

AM TERMINAT AICI. SOSESC PE 3 IAN.
CU DRAGOSTE ABE.

– Slavă Domnului, șopti ea luînd-o pe Ruth în brațe. Tati vine, în sfîrșit, scumpa mea!

– O veste bună?

Era generalul Napier, care apăruse lîngă ea. Francine îi zîmbi fericită.

– Soţul meu, domnule general. Va veni după Anul Nou.

– Frumos spectacol. Şi eu am primit veşti despre nepotul meu, Clive.

– Sper că bune.

– Şi bune şi rele. Vestea cea bună e că şi el vine acasă. Cea rea e că se află pe lista răniţilor.

– A fost rănit? întrebă ea îngrijorată.

– O tăietură la cap, zise el şi, încadrîndu-şi buzele cu mîinile, rosti foarte încet cuvîntul „Machang".

Circulaseră unele zvonuri că se dăduseră lupte serioase acolo, deşi la radio nu se spusese nimic.

– A fost inconştient vreo două zile.

– Dumnezeule.

– Zice că nu e prea grav. Dar îl trimit înapoi aici. Pentru a-l ţine sub supraveghere. O să mă bucur tare mult să-l văd. Ţin mult la băiatul ăsta. Eu n-am copii.

Recepţionera, care ascultase, se aplecă spre Francine.

– Mă bucur că aţi primit veşti de la soţul dumneavoastră, doamnă Lawrence. Chiar voiam să vă întrebăm dacă n-aţi vrea să vă mutaţi într-o cameră cu un singur pat. Ca să facem loc unor familii. Dar acum e în regulă, nu?

– Tati chiar vine cu adevărat? întrebă Ruth puţin sceptică.

Francine se lăsă pe vine şi o strînse la piept.

– Da, táti chiar vine, îi şopti ea.

– O să-mi aducă alte jucării? Şi ursuleţii?

– Da! Îţi promit!

Picioarele îi tremurau cînd se îndreptă spre restaurant pentru a lua micul dejun, avîndu-l pe generalul Napier alături.

– Poate să-mi spună cineva, auzi ea o voce de femeie întrebînd tare în spatele ei, de ce afurisita aia de „stengah" şi copilul ei au o cameră, în timp ce europenii dorm în pivniţe?

Ruth se întoarse şi se uită în spate cu o uimire copilărească. Pe Francine o cuprinse o furie teribilă. „Stengah" era termenul disprețuitor pe care englezii îl foloseau pentru eurasiatici. Şi ea fu cît pe ce să se întoarcă, dar generalul îi strînse braţul.

– Cine e femeia aceea? întrebă Ruth.

– O femeie proastă, zise el. Nu-i dați atenție. Veniți.

Francine își înghiți furia și își văzu de drum fără să arunce nici o privire în spate, vorbind cu bătrînul despre nepotul acestuia. Abe urma să vină. Asta era tot ce conta.

A doua zi, se lăsă convinsă de Edwina să meargă la cinema, nu pentru filmul artistic, o comedie engleză ce rula deja de cîteva săptămîni, ci pentru a vedea jurnalul.

Primul era american și prezenta rezultatele atacului de la Pearl Harbor, cu trei săptămîni în urmă. Distrugerile erau șocante: *„Arizona"* în flăcări, *„California"* se legăna frîntă, *„Oklahoma"* era cu fundul în sus în valuri; resturile a aproape două sute de avioane erau împrăștiate pe pămînt.

Francine avu impresia că vede pentru prima oară adevărata putere a japonezilor, violența intențiilor lor. Acest lucru o zgudui profund.

Încă stupefiate, se uitară la jurnalul englez, mult mai prudent, care urmă, unde văzură imagini liniștitoare ale trupelor Majestății Sale mărșăluind prin junglă. Erau imagini cu prizonieri de război japonezi, oameni uluiți în uniforme urîte, mulți purtînd ochelarii rotunzi cunoscuți din caricaturile publicate în ziarul *„Straits Times"*. Conform comentariului, cotropitorii erau trimiși înapoi deja.

Cînd ieșiră din întunericul sălii de cinema, le întîmpină o ploaie torențială. Taxiurile deveneau și mai rare, dispărînd complet în timpul atacurilor.

Toate autovehiculele personale fuseseră rechiziționate de către autorități și era tot mai dificil să te deplasezi prin orașul aglomerat.

În timp ce stăteau ghemuite în ploaie pe trotuarul plin de lume, un grup de evacuați europeni trecu pe lîngă ele, femeile ținînd copiii sub umbrele. Pe chipurile lor se citeau resentimente și uimire.

Francine știa că asiaticii care îi priveau pe acei albi vedeau ceva nou. Demnitatea, aroganța europeanului din Malaezia, dispăruseră complet. Păreau înfrînți.

Bombardamentele japoneze începuseră acum și în timpul zilei, fără să mai existe teama de tunurile antiaeriene. O bombă căzută pe un rezervor de petrol creă un nor de fum care se înalță spre cer ca o conopidă uriașă timp de ore întregi înainte să se risipească încet.

Francine privi cum depozitele erau arse pînă în temelii, magazinele chinezeşti demolate, vieţile distruse. Atacurile neîntrerupte împiedicau reparaţiile. Din cauza căldurii, canalele distruse începuseră să miroasă oribil.

Zvonurile despre atrocităţile comise de japonezi soseau o dată cu mulţimea de evacuaţi care veneau zilnic: femei violate şi măcelărite în masă, prizonieri de război străpunşi cu baioneta fără milă, civili chinezi torturaţi şi executaţi public. Malaezia avea parte de acelaşi tratament crud ca Nanking. Acum, toată lumea din Singapore bănuia ce se întîmplase cu adevărat cu armata engleză – o debandadă urmată de o retragere haotică.

În taxiul care le ducea înapoi la hotel, Edwina încercă să pară bine dispusă.

– Peste două zile va fi Revelionul. O mie nouă sute patruzeci şi doi! spuse ea ştergînd aburul de pe geam şi privind afară.

Pietonii şi ricşele mişunau în jurul taxiului, iar ploaia răpăia pe acoperişurile distruse şi zidurile înnegrite.

Hotelul *„Raffles"* era plin de lume în ultima noapte a anului 1941. Atmosfera din sala de bal, unde se organizase o petrecere, era şi febrilă şi melancolică, în acelaşi timp. Febrilă, pentru că toată lumea voia să uite de război, melancolică pentru că aproape toţi cei care se aflau acolo erau evacuaţi şi sărbătoreau Anul Nou departe de casă şi de familie.

Francine avusese de gînd să întîmpine noul an în linişte, în camera ei, cu Ruth; dar ceva, poate dorinţa de căldură omenească, o făcu să rămînă la masă după ce terminară de mîncat, ascultînd muzica. Perechile începuseră deja să lunece pe ringul de dans. Îşi dorea cu tristeţe ca Abe să fi fost acolo.

– Vă rog să mă scuzaţi.

Îşi ridică privirea. Un bărbat în uniformă de maior se afla lîngă masa ei. Avea un bandaj alb în jurul frunţii. Sub acesta, avea un chip întunecat şi frumos. Bandajul, împreună cu nasul acvilin şi mustaţa, îi dădeau un aer de pirat, făcîndu-l să semene puţin cu Errol Flynn.

– Nu am făcut cunoştinţă, dar unchiul mi-a povestit despre dumneata, spuse el pe un ton încrezător. Sînt Clive Napier, nepotul generalului Napier.

– Ah, da! Încîntată, spuse ea.

– Îmi pare rău că m-am prezentat singur, dar am bănuit cine eşti. Poftim cartea mea de vizită, adăugă el apoi dîndu-i o bucată de carton pe care erau scrise numele şi adresa lui.

Ea o vîrî în poşetă politicoasă. El o studia cu îndrăzneala unui bărbat obişnuit să aibă succes la femei.

– Unchiul dumitale nu e aici, domnule maior Napier?

– Se odihneşte. Puţină malarie.

– Îmi pare rău să aud asta. A fost foarte amabil cu mine.

– Îmi acorzi plăcerea? spuse el apoi întinzînd mîna.

Ea se ridică puţin şovăitoare, lăsîndu-l să o conducă într-un vals. Braţele îi erau puternice şi sigure, dar ea nu-şi putea lua ochii de la bandaj. Era primul soldat rănit pe care îl văzuse. El îi remarcă privirea.

– Scuză-mi turbanul, zise el. Încă mai am puţinul creier cu care m-am născut.

– Nu doare? îl întrebă ea.

– O grenadă japoneză. L-a ucis pe cel de lîngă mine. Din întîmplare, cel mai bun prieten al meu. Pot să-ţi spun că m-a durut cînd m-am trezit.

– Te rog să mă scuzi, spuse ea îngrozită.

– Nu-ţi cere scuze, pentru Dumnezeu. Cel mai rău e că pierd restul spectacolului. Şase săptămîni de odihnă forţată, spuse el privind-o în ochi şi cu un zîmbet uşor ironic pe buze. Nu-i de mirare că unchiul te place. Eşti singura fată drăguţă de-aici. De fapt, eşti cea mai drăguţă fată din Singapore în seara asta.

Ea nu răspunse, fiind indignată de acel mod de a flirta şi îngrijorată la gîndul că el îşi pierduse cel mai bun prieten.

– Îţi plac căpşunile? o întrebă el.

– N-am mîncat decît o dată. De ce?

– Am vreo două coşuri. Cunosc un tip care le aduce proaspete în fiecare zi din Australia.

– Sună foarte extravagant, zise ea.

– Căpşuni, stridii proaspete, muşchi de vacă, struguri, orice vrei. Toate vin de la Sydney. Cluburile de lux le cumpără. Uluitor, nu? Am putea să ne simţim bine pînă ajunge Yamashita aici. Amicul nostru, generalul Yamashita, este un mic diavol deştept. Mai deştept decît l-am

crezut noi. Îi place să-şi spună Tigrul Malaeziei. Grozav, nu?

– Crezi că Singapore o să cadă? îl întrebă ea.

– Ah, nu, zise el arcuindu-şi sprîncenele surprins. Doamne, nu. Singapore să cadă? În nici un caz. Cunosc planurile liderilor noştri de apărare a insulei, draga mea, spuse el cu o uşoară neclaritate şi ea îşi dădu seama că era foarte beat. Au un plan foarte tare. Chiar dacă Yamashita scoate toţi soldaţii englezi din Malaezia, cînd o să ajungă la digul rutier, o să-l aruncăm în aer. Asta ar trebui să rezolve situaţia, nu?

– Cred că da, spuse ea tulburată.

– E o singură problemă, zise el. Digul are doar un metru şi jumătate adîncime la reflux. Japonezii ar trece prin apă cu bagajele pe cap. I-am văzut făcînd asta. I-am văzut traversînd un rîu învolburat în vreo cinci minute. Nici măcar nu şi-au scos uniformele. Şi-au pus puştile pe cap şi au trecut.

– Atunci, Singapore nu poate fi apărat, spuse ea, privindu-l.

– Liderii noştri au un plan final: Operaţiunea Meduza.

– Operaţiunea Meduza? repetă ea.

– E ultrasecret, scumpa mea. Pot să-ţi spun Francine, apropo?

– Dacă vrei.

– Un nume frumos. O fată frumoasă.

– Dar ce e Operaţiunea Meduza? insistă ea.

– Este un concept cu totul nou în război. Funcţionează în felul următor. Yamashita debarcă în Singapore în forţă. Le ordonă oamenilor să-şi fixeze baionetele, pregătindu-le pentru a ne străpunge pe toţi. Noi ne uităm la el şi începem să tremurăm. Exact ca meduzele. De-aici şi numele. Tremurăm atît de tare, încît Yamashita se sperie şi o ţine tot într-o fugă pînă la Tokio. Nemaipomenit, nu?

– Rîzi de mine, spuse ea supărată.

– Nu-i nimic de rîs în legătură cu japonezii, zise el serios. Ştiu asta, scumpo. Doar am luptat contra lor. Am văzut ce trucuri folosesc. Cînd ajung într-un sat, strîng toate femeile şi le violează în faţa bărbaţilor. Şi a copiilor. Dacă se simt bine, le şi străpung cu baionetele după aceea, spuse el şi, deodată, îi strînse degetele cu putere, iar ochii îi ardeau. Nu te supăra, dar nu vrei să plecăm?

Ştiu un loc unde putem avea o privelişte mult mai frumoasă decît în morga asta.

– Bineînţeles că nu pot să merg nicăieri cu dumneata, zise ea indignată.

– De ce?

– Sînt o femeie măritată şi fetiţa mea doarme sus.

– Trebuie să fie o amah cu ea, nu?

– Da. Dar tot nu pot s-o las. Cred că aş vrea să stau jos acum, domnule maior Napier.

El îi ignoră cuvintele, strîngînd-o şi mai tare în braţe.

– Unde ţi-e soţul? Am auzit că e departe de-aici, în siguranţă, zise el zîmbind. Eu n-o să-i spun nimic, dacă tu n-o s-o faci.

– Vine din Ipoh, zise ea furioasă. Va sosi în orice moment.

Clive Napier ridică dintr-o sprînceană.

– Ipoh? Nimeni nu vine de la Ipoh, scumpo. De azi-dimineaţă e în mîinile generalului Tomoyuki Yamashita.

Francine se făcu albă ca varul.

– N-am auzit nimic!

– Nici n-o să auzi. Crezi că se vrea să ştim cît de prost stăm?

– Soţul meu scoate mina din funcţiune, spuse ea, încercînd să-şi ascundă teama. Va fi aici în curînd. Peste trei zile.

– Cum zici tu. Important e că nu-i aici acum. În schimb, eu sînt.

– Vreau să stau jos! exclamă ea dezgustată, încercînd să se desprindă din braţele lui, însă el o ţinea strîns.

– E un bărbat norocos, zise el apoi. Va fi şi mai norocos dacă va scăpa din ghearele lui Yamashita.

– Vreau să stau jos în clipa asta, zise ea simţind că o ia cu leşin.

– Bună idee. O să comandăm o sticlă de şampanie.

Vrînd cu disperare să se îndepărteze de el, ea se duse spre masa la care stăteau Edwina Davenport şi tatăl ei. Maiorul o urmă.

– Pot să stau cu dumneavoastră? întrebă ea.

Domnul Davenport o privi cu ochii săi goi şi se ridică încet.

– Desigur.

Dar Clive Napier o urmase decis. Îi ţinu scaunul, după

care chemă ospătarul şi comandă o sticlă mare de Dom Perignon. Fără tragere de inimă, ea îi-l prezentă celor doi Davenport. Edwina întinse mîna şi Clive Napier i-o sărută teatral, ceea ce o încîntă pe fată. Maiorul părea să aibă febră acum, avînd obrajii îmbujorați.

– E adevărat ce ți-am spus despre Ipoh, scumpa mea, îi zise el Francinei cînd se aşează. Te asigur că e foarte adevărat.

– Ce e cu Ipoh? vru Edwina să ştie.

– Domnul maior Napier spune că Ipoh a fost cucerit de japonezi, zise Francine tensionată.

– Nu pot să cred, zise Edwina, dar părea şocată.

Dacă Ipoh căzuse, însemna că şi Cameron Highlands, care îi plăcea atît de mult, şi plantația de ceai a tatălui ei se aflau în mîinile japonezilor.

Clive Napier ridică din umeri.

– Mă tem că nu e nici o îndoială, spuse el bîndu-şi şampania dintr-o singură înghițitură, după care îşi apăsă podul palmei pe ochiul stîng. Dumnezeule, mă doare capul îngrozitor.

– N-ar trebui să bei aşa mult, remarcă Francine.

– N-ar fi trebuit nici să mă dau jos din pat, după părerea doctorilor, zise el zîmbind. Nu pierde ultimul vapor spre casă, scumpă Francine.

– Trebuie să-şi aştepte soțul, zise Edwina.

– Ah, dar va veni? Sau Yamashita l-a folosit deja pentru a-şi testa sabia de samurai?

– Nu e deloc amuzant, spuse fata cu răceală. A primit mesaje. E teafăr şi se îndreaptă spre Singapore.

– Sper să se mişte mai repede ca Yamashita. Să nu aştepte pînă cînd ajung japonezii la uşa lui. Pentru că nu le plac eurasiaticii.

– De ce eşti atît de pesimist? întrebă Edwina îmbujorată. Armata o să-i facă praf pe japonezi.

– Nu e o armată, fetițo, ci o forță polițienească. Menirea ei e să mențină legea şi ordinea. Nu să lupte cu tancuri şi avioane, spuse el acoperind mîna Francinei cu a sa.

Palma îi frigea.

– Ai fost vreodată în Anglia?

– Nu, zise ea încercînd să-şi tragă mîna, dar el îi apucă degetele posesiv.

– N-o să-ți placă.

– Domnule maior Napier, zise ea trăgîndu-şi mîna, în sfîrşit.

El umplu paharele din nou.

– Dar Singapore sub japonezi o să-ți placă şi mai puțin. A fost adevărat ce ți-am spus despre căpşuni şi stridii. Sau despre orice vrei. Dacă ai nevoie de ajutor, vino la mine, scumpa mea. Sînt un tip util.

Încăperea începea să se umple din ce în ce. Printre bărbații în uniformă şi europenii îmbrăcați elegant, se aflau şi maiaiezi şi chinezi, primiți la petrecerea de Revelion. Femeile asiatice, în cea mai mare parte, purtau bijuterii uluitoare, mult superioare celor ale europencelor – o „localnică" trebuia să fie foarte bogată ca să fie acceptată acolo. Era îngrozitor de cald. Tunicile se şifonau şi se pătau de sudoare, rochiile la fel, pudra începuse să dispară de pe nasurile lucioase.

Un fotograf chinez se plimba printre oameni şi maiorul îl chemă pocnind din degete.

– Fă-ne o fotografie. Cea mai frumoasă pereche din restaurant, spuse el luînd-o pe Francine după umeri şi trăgînd-o mai aproape.

Ea se încruntă şi, în clipa aceea, blițul o orbi.

– Cea mai frumoasă pereche din restaurant, sigur, zise fotograful rîzînd.

Deodată, hotelul se zgudui din toate încheieturile.

– Operațiunea Meduza, spuse maiorul. Ți-am spus eu, scumpo. A început deja.

Alarma antiaeriană se putea auzi în ciuda muzicii.

Francine se ridicase, neştiind dacă să o trezească pe Ruth şi să o ducă în adăpost. Fetița nu dormise prea bine în ultima vreme, suferind de o diaree constantă care o epuiza şi o făcea să piardă în greutate. Hotărî că, dacă bombele nu se apropiau mai mult, era mai bine ca Ruth să continue să doarmă.

– Stai jos, dulceață, spuse Clive Napier, trăgînd-o la loc pe scaun. Trebuie să întîmpinăm Anul Nou împreună.

Francine îşi dădu seama că nimeni nu se ostenea să se ducă la adăpost.

Chelnerii se grăbeau încolo şi încoace, ducînd sticle de whisky, şampanie şi coniac. Se consuma mult alcool. Ea se gîndi la obiceiurile de Anul Nou ale propriei familii, pli-

culețele roşii cu „lai see" pentru copii, dulciurile, ramurile cu flori de piersic, dragonul care defila pe străzi.

Anul Nou chinezesc avea să vină mai tîrziu, dar ea se îndoia că familia ei sau altcineva avea să-l sărbătorească anul acela.

Un cuplu de chinezi între două vîrste se apropie de masa lor, însoțiți de directorul hotelului. Bărbatul, care era scund şi gras, făcu o plecăciune în fața lor.

– K.K. Cheung, spuse el. Membru al consiliului legislativ. Soția mea, Poppy.

– Loc pentru toată lumea, spuse Clive Napier, ridicîndu-se. Băiete ! Mai multă şampanie şi mai multe páhare !

Noii veniți erau încărcați de pietre prețioase. Bărbatul avea un ceas de aur cu diamante şi cîteva inele cu diamante. De asemenea, avea briliante la manşete, la gulerul cămăşii şi chiar şi catarame de aur la pantofi.

Femeia avea bijuterii şi mai spectaculoase. Jacheta îi era încheiată cu nişte nasturi mari din diamante. La gît avea un colier din smaralde şi diamante, iar brățara de la mînă se asorta. Un rubin sîngeriu îi strălucea pe unul din degete.

„Towkay"-ii din Singapore erau renumiți pentru averile pe care le adunaseră. Dar K.K. Cheung nu se născuse bogat; pe încheietura mîinii lui stîngi, Francine văzu forma triunghiulară a unui tatuaj „tong".

Francine presupunea că făcuse avere, cu cauciuc, cositor şi altele, afacere ce începuse în 1939. Era şi mai beat decît Clive Napier şi nu se ținea la fel de bine. Se legăna pe scaun şi gura îi era întredeschisă.

– Membru al consiliului legislativ, repetă el. Apărarea oraşului Singapore. O prioritate. Încredere, hotărîre, inițiativă şi devotament față de cauză, zise el şi îşi aținti privirea încețoşată asupra Francinei. Concubina mea e moartă, spuse el apoi şi Clive pufni cu zgomot, dar chinezul continuă netulburat. Japonezii i-au bombardat casa. Casa pe care i-am făcut-o eu.

– Taci, K.K., spuse soția lui scurt.

– O casă superbă, zise el, ignorînd-o. Cu tot ce e mai bun. Aşternuturi de mătase, candelabru de cristal. Mii de dolari.

– Cheh! spuse soția lui din nou şi ochii de felină îi licăriră o clipă.

– O fată inteligentă. Învăța toată ziua. Nevinovată. De ce ucid atîția oameni nevinovați?

– Asta e războiul modern, spuse Clive zîmbind nesincer. E mai bine aşa, bătrîne. Am văzut ce le fac japonezii chinezoaicelor frumoase.

K.K. Cheung îi atinse încheietura Francinei. Nu plîngea vizibil, dar ea văzu că, în dosul pleoapelor umflate, o făcea neîncetat.

– Ai un chip curat şi blînd, copilă. De unde eşti? o întrebă el în chinezeşte.

– Din Perak, Ah Peh, zise ea.

– Ți-ai părăsit familia?

Ea încuviință.

– I-am părăsit pe toți.

– Şi pe soțul tău?

– Da.

– Ar fi trebuit să rămîneți împreună. Soții nu ar trebui să se despartă.

– Sper că mă va găsi curînd.

– Vin lucruri îngrozitoare, copilă.

– Nu în chineză, nu e corect, protestă Clive. Vorbiți englezeşte!

Hotelul se zgudui din nou şi mai tare cînd o altă bombă căzu la vreo milă depărtare.

Se auziră țipete şi rîsete. Francine se uită la ceasul mic, de aur, de la mînă. Era unsprezece şi jumătate. Se ridică neliniştită.

– Mă duc la fiica mea, spuse ea. Vă rog să mă scuzați. Noapte bună tuturor.

– Nu pleca încă, spuse Clive. Mai e doar o jumătate de oră pînă intrăm în 1942, zise el ridicîndu-se cu ea, dar se împletici şi îşi luă capul în mîini.

Francine trebui să-l țină de braț ca să nu cadă.

– E beat, spuse dezgustată soția „towkay"-ului.

Dar Francine era îngrijorată pentru Clive Napier, care se făcuse pămîntiu la față şi se sprijinea de ea cu toată greutatea.

– Îmi pare rău, îi spuse el, pronunțînd cuvintele cu grijă. Cred că am nevoie de puțin aer curat. Mă ajutați să ajung afară? O să stau pe terasă cîteva minute.

Nici domnul Davenport, nici K.K. Cheung nu făcură nici o mişcare, dar Edwina se ridică să-l ajute.

Susţinîndu-l amîndouă pe maior, ieşiră din restaurantul aglomerat şi sufocant.

– Nu te supăra pentru ce a zis, îi şopti Edwina Francinei. E un pesimist.

Îl aşezară apoi pe o bancă, dar, cum păru gata să alunece, Francine se aşeză lîngă el, sprijinindu-l. El oftă şi puse capul bandajat pe umărul ei.

Terasa era pustie. Toată lumea era în sala de bal.

– Cred că e foarte beat, spuse Edwina, privindu-l atent. Nu e prea amabil, nu?

– A fost rănit. Probabil că nu gîndeşte prea bine.

– Mai bine mă întorc la tata, spuse Edwina. Rămîi cu el?

– O să mă asigur că se simte bine. Du-te înapoi şi întîmpină Anul Nou cu tatăl tău.

– Eşti sigură?

– Da. Şi nu-ţi face griji în legătură cu Camerons. O să te întorci acolo foarte curînd să respiri ceaţa şi să faci ceai.

Edwina zîmbi trist.

– Sper să ai dreptate.

– La mulţi ani, Edwina, spuse ea trăgîndu-şi braţul de sub trupul greu al maiorului, şi îşi strînseră mîinile formal.

Apoi, Francine o îmbrăţişă deodată şi o sărută pe obraz, după care fata porni repede înapoi.

– Îmi pare rău pentru asta, spuse Clive cu gura lipită de urechea ei. Prea multă şampanie pe lîngă o fractură de craniu.

– Ai fractură? întrebă ea îngrozită.

– Aşa mi-au spus.

– Nici n-ar fi trebuit să te dai jos din pat, cu atît mai puţin să bei şi să dansezi. O să te sinucizi dacă o ţii tot aşa!

– De unde atîta noroc.

– Ar trebui să fii la spital.

– Prefer să fiu aici, în braţele tale, spuse el şi ea îi simţi buzele fierbinţi atingîndu-i gîtul.

– Cred că mă duc să-l caut pe „jaga", zise ea cu fermitate. O să- ţi cheme un taxi care să te ducă acasă.

– Nu mă lăsa, te rog, spuse el încet. Doamne, priveşte cerul. Ai naibii foc de artificii de Revelion.

Bombardamentele se îndepărtaseră, ajungînd în zona şantierului naval.

Exploziile se auzeau ca niște bubuituri înfundate, care pluteau amenințător în aerul umed. Dar cerul nopții era luminat de focurile de artificii mortale ale războiului. O lumină roșiatică marca locul unde depozitele luaseră foc. Un trasor se înălță pe cer urmînd razele reflectoarelor și dispărînd în întuneric fără nici un efect aparent.

„Te implor să vii, Abe," zise ea în gînd. „Vino sîmbătă."

Clive făcu un efort să se îndrepte și căută prin buzunar.

– O am pe-aici, pe undeva, zise el. Iat-o, adăugă apoi, scoțînd o sticlă mică, argintie, pe care o deschise și i-o oferi. Bea tu întîi.

Ea vru să refuze, dar se răzgîndi. Lumea era în flăcări în jurul lor, iar rațiunea părea ceva inutil în clipa aceea. Luă sticla și bău. Whiskey-ul era foarte tare. Avea gust de păcat. Se șterse la gură și îi dădu sticla înapoi lui Clive.

– Bravo, spuse el și ochii îi licăriră în întuneric. Ești deosebită. Știam eu că așa o să fii, după cum mi te-a descris unchiul, zise el apoi, bînd din sticlă. Știi de ce te place unchiul atît de mult?

– Nu, spuse ea sinceră.

– După ce a murit mătușa mea, s-a însurat cu o euroasiatică. Au fost împreună aproape douăzeci de ani. Semăna puțin cu tine. N-a avansat niciodată mai mult de gradul de general de brigadă. Ar fi trebuit să iasă la pensie general plin.

– Ce s-a întîmplat cu ea?

– A murit. Și el nu și-a revenit niciodată.

– Trebuie s-o fi iubit foarte mult.

El își dădu capul puțin pe spate, privind-o. Acum nu mai părea atît de beat.

– Ah, da, a iubit-o la nebunie. Poate că e ereditar.

– Ce anume?

– Să ne îndrăgostim de eurasiatice frumoase. O distrugere a carierei pentru un soldat, desigur. Cel mai rău lucru pe care-l poți face, în afară de a-l împușca pe comandant. Dar nu e nevoie să-ți spun ce ticăloși ipocriți sîntem noi, englezii, nu?

Îi oferi sticla din nou și ea bău automat. Alcoolul îi arse gîtlejul, făcînd-o să i se taie respirația.

– Soțul meu..., zise ea, dar se întrerupse, căci nu știa ce să spună.

– Nu-i nevoie să-mi explici, zise el sec. E ocolit de ceilalți. Nu e invitat în nici o casă decentă. Copiii n-au voie să se joace cu copiii albi și curați. E foarte greu. Totuși, sînt sigur că nu-i pasă. Să fie însurat cu o fată ca tine face de o sută de ori mai mult decît toate astea.

Ea se întrebă dacă aceea era și părerea lui Abe, dacă așa avea să simtă mereu. În depărtare, auzi zumzetul bombardierelor întorcîndu-se spre nord și îi aminti de cel al mașinii de tuns iarbă pe terenul de crichet într-o după-amiază de vară, înainte să înceapă coșmarul și să se închidă porțile Raiului.

– Mai bine mă duc la fetița mea, spuse ea oftînd.

– Stai, zise el luînd-o în brațe și, pînă să-și dea ea seama ce voia să facă, o sărută.

Francine primise o educație severă. Singurul bărbat care o sărutase astfel fusese Abe și abia după ce se logodiseră. Acea apăsare lacomă a gurii unui bărbat străin era cu totul altfel. Pentru o clipă, fu uluită. Apoi, o moleșeală fierbinte îi cuprinse partea de jos a trupului, ca și cum i s-ar fi topit picioarele. Fără să știe de ce, îi cuprinse umerii cu brațele și se lipi de el. Poate că, de vină erau singurătatea și teama.

Buzele lui i le desfăcură pe ale ei și ea îi simți limba, fierbinte și udă, încercînd să-i pătrundă în gură. Starea de derută îi cuprinse inima și întoarse capul. Se luptară cu stîngăcie pe bancă, Francine nici împotrivindu-i-se, nici cedînd.

– Francine, șopti el senzual. Sărută-mă din nou, Francine.

– Nu. Dă-mi drumul.

Gura lui o acoperi pe a ei din nou. Ea fu uimită de propria reacție. El săruta cu pricepere, nu ca Abe, dar cu o pricepere menită să excite. Îi simți mîna pe sîn o clipă, după care mîna lui lunecă spre genunchii ei și i se strecură între pulpe.

Dorință trupească, se gîndi ea. Mama ei o prevenise de nenumărate ori în legătură cu aceasta. Să nu-i lase pe băieți să-i facă așa ceva. Să nu cedeze senzațiilor care aveau să pună stăpînire pe ea și instinctelor. Îi fusese ușor să se împotrivească. Nu simțise niciodată acele lucruri, nici măcar cu Abe. Acum, însă, le simțea, tulburătoare și amețitoare. Avea impresia că inima i-o luase la galop.

Clive o săruta cu o pasiune aproape sălbatică, cu o mînă pe ceafă şi, cu cealaltă, chinuindu-se cu lenjeria ei. Ea se agită cuprinsă de o panică feciorelnică. Degetele lui trecură dincolo de elastic şi pătrunse în locul unde ea era ruşinos de udă.

Plăcerea pe care i-o provoca mîngîierea lui era atît de mare, încît ea îşi lipi pulpele pentru a-i opri braţul. Îşi propti mîinile pe pieptul lui, împingîndu-l cu toată puterea.

– Opreşte-te! şopti ea şuierător. Dacă nu te opreşti, ţip!

– Atunci dă-mi drumul, spuse el.

Ea îi apucase mîna între pulpe şi trebui să le desfacă pentru a-i da drumul, după care îşi trase rochia în jos repede. Ardea de ruşine şi reproşuri faţă de sine. Dar plăcerea rămase, înmuindu-i oasele.

– Cum îndrăzneşti? întrebă ea cu răsuflarea tăiată, ştiind că semăna cu eroina unei piese de teatru proaste.

El îi zîmbi şi îşi linse degetele. Ea îşi dădu seama că avea gustul ei pe vîrfurile degetelor. S-ar fi ridicat imediat şi ar fi luat-o la fugă, dar se temea că nu o ţineau picioarele.

– Altă dată, spuse el încet. În alt loc.

– Nu eşti deloc un domn, spuse ea în aceeaşi notă de melodramă ieftină, dar nu ştia cum altfel să-şi exprime indignarea.

– Aşa e, o aprobă el. Dar îmi placi foarte mult. Mă bucur că sîntem împreună de Anul Nou.

Pasiunea o asurzise, dar, acum, deveni conştientă de mulţimea de glasuri şi fluierături din sala de bal care salutau miezul nopţii. Clopote băteau în tot oraşul.

– Oh, Doamne, murmură ea.

– Un sărut, zise Clive aplecîndu-se. Unul cast, de data asta. La mulţi ani, scumpa mea.

Ameţită, ea îl lăsă să-i atingă buzele cu ale lui.

– La mulţi ani, şopti ea.

– Ce an e 1942 în calendarul chinezesc? întrebă el.

– Anul Calului, îşi aminti ea.

– Un cal sălbatic, anul ăsta, cu ochi strălucitori şi copite răsunătoare. Uite ce e, Francine, aş vrea să-ţi spun ceva...

Dar nu apucă s-o facă, deoarece englezii începură să cînte „Auld Lang Syne". Francine se cutremură. Acel cîntec scoţian sentimental era aproape identic cu muzica ce se cînta la înmormîntările chineze. Se gîndi la moartea

mamei ei şi izbucni în plîns. Fără să-i mai spună vreun cuvînt lui Clive, ţîşni în picioare şi o rupse la fugă.

Bombardamentele o treziseră pe Ruth, care plîngea speriată. „Amah" încerca în zadar să o liniştească. Francine luă fetiţa şi, chinuită de un sentiment de vinovăţie, o strînse cu putere în braţe.

– Gata, micuţa mea, spuse ea încet. Linişteşte-te, fetiţa mea.

Totul dispărea. Orice urmă de ordine, de demnitate, de moralitate, totul se transforma în ruine. „Dacă au dreptate?" se întrebă ea. „Dacă Abe e mort deja şi japonezii vor ajunge aici curînd, măcelărind şi incendiind? Ar fi trebuit să rămîn cu bărbatul acela beat şi să-l las să mă aibă pe iarbă. Ar fi trebuit să mă las pradă dorinţei trupeşti şi măcar să încerc să smulg cîteva clipe de plăcere înainte să se sfîrşească tot. Ce altceva a mai rămas în faţa neantului?"

Fusese un episod dezgustător, hotărî ea a doua zi, născut din tensiunea şi spaima ei că lumea se va sfîrşi. Decise să uite incidentul şi pe Clive Napier imediat şi pentru totdeauna.

Dimineaţa zilei de trei ianuarie fu insuportabil de zăpuşitoare. În primele ore, un alt grup de bombardiere japoneze veniră şi plecară, lăsînd părţi din oraş în flăcări din nou, o pată roşie şi urîtă pe cer şi un miros neplăcut de cauciuc ars în aerul umed al zorilor.

Abe nu veni pînă la prînz.

Influenţată de încordarea Francinei, Ruth deveni din ce în ce mai agitată şi nervoasă, în cele din urmă spărgînd un borcan cu cremă de faţă. Francine îi trase o palmă, lucru pe care nu îl făcea aproape niciodată şi Ruth începu să plîngă uimită. Cu inima frîntă, Francine strînse la piept fetiţa care suspina, pînă cînd, în cele din urmă, aceasta se linişti. După aceea, se apucă să cureţe crema în care se aflau şi cioburi.

Rămaseră în cameră toată după-amiaza, aşteptîndu-l pe Abe. Francine se uită pe geam la şirul nesfîrşit de refugiaţi din Piaţa Raffles. Unde aveau să se ducă atîtea mii de oameni fără adăpost? În Singapore nu mai era loc nici pentru cei sosiţi în ziua aceea, cu atît mai puţin pentru cei care veneau a doua zi sau mai tîrziu.

Abe nu veni nici pînă în seara următoare. Şi nu trimise nici un mesaj. Stînd cu Ruth în pat, ea se gîndi pentru prima oară că „Vin pe 3 ian.", ar fi putut să însemne că pleca pe data de trei şi, astfel, avea să ajungă peste alte cîteva zile. Nimic nu era sigur. Trebuia să- şi stăpînească emoţiile.

În toiul nopţii fu trezită de zgomotul unei uşi trîntite. Se dădu jos din pat, ameţită. Era trecut de miezul nopţii. Un vînt puternic răvăşea frunzele palmierilor, împrăştiind picăturile de ploaie. „O să vină mîine," îşi spuse ea. „O să vină mîine." Îi era aproape frig. Se ridică pentru a-şi pune cămaşa de noapte.

Cînd auzi ciocănitura în uşă, crezu că era Abe şi o cuprinse o bucurie nespusă. Dădu fuga şi deschise uşa larg. Dar era Edwina, în cămaşă de noapte. Chipul ei rotund era foarte palid.

– Edwina, zise Francine speriată. Ce s-a întîmplat?

– Tata, şopti ea. Vino, te rog.

Francine se uită să vadă dacă Ruth dormea, după care o urmă pe fată pe coridor. Nu era pregătită pentru ceea ce văzu în clipa în care Edwina deschise uşa camerei.

Întîi văzu picăturile roşii care stropeau peretele şi tavanul. Abia apoi observă omul care zăcea pe podea, strîngînd în mînă un revolver. Îi veni să leşine, dar se luptă cu ameţeala şi se lăsă în genunchi lîngă cadavru, întinzînd mîna.

Domnul Davenport se împuşcase sub bărbie. Cea mai mare parte a capului îi dispăruse.

– E mort, o auzi pe Edwina spunînd.

Fata tremura rău de tot şi, totuşi, avea acel calm ireal generat de starea de şoc.

– Credeam că îl curăţă.

Francine se ridică nesigură pe picioare şi o trase mai departe de cadavru.

– Nu te uita la el, o rugă ea, deşi era mult prea tîrziu pentru asta. Vino. Nu atinge nimic.

Era îngrozitor de mult sînge peste tot. Încă se mai scurgea încet din trupul mort, ca dintr-o sticlă care se golea.

– Credeam că îl curăţă. Adesea îl curăţa seara tîrziu. Eu eram în pat...

Francine o prinse în clipa în care se prăbuşi la podea.

Într-un fel reuşi să susţină fata pe jumătate conştientă.

În uşă erau o mulţime de curioşi îmbrăcaţi în halate.

– S-a împuşcat! strigă un tînăr blond cu ochelari cu rame de baga. E Davenport. Şi-a zburat creierii!

– Vă rog, spuse Francine strîngînd-o pe Edwina în braţe. Chemaţi un doctor, vă rog. Vă rog.

În zori, le trezi cel mai puternic atac de pînă atunci. Hotelul fu zguduit, ca şi cum nişte pumni uriaşi ar fi lovit în burta oraşului. Bîzîitul bombardierelor se auzea pretutindeni, un zgomot care vibra mai jos de stern, înecînd vaietul slab al alarmei.

O luă pe Ruth şi coborî repede. În aer se simţea un miros puternic de ars. Cu fiecare explozie, ea simţea pămîntul cutremurîndu- se sub picioare. Afară, se auzi sirena unei maşini de pompieri. Fugi la adăpost, dar acesta era arhiplin. Cînd încercă să se strecoare, totuşi, o mînă o împinse înapoi cu atîta forţă, încît se clătină.

– Nu mai e loc, spuse o voce de bărbat cu asprime.

Ea avu o imagine neclară a unor ochi plini de ostilitate, înainte să se întoarcă şi să fugă spre restaurant, care era al doilea refugiu bun, din moment ce fusese consolidat cu saci de nisip şi avea ferestrele camuflate.

Şi acesta era arhiplin, dar ospătarii alergau încoace şi încolo cu tăvi cu ouă şi costiţă sau castronele de „congee". Găsi o masă lîngă un stîlp şi se aşeză, ţinînd-o pe Ruth în braţe. Fetiţa o privi cu ochii ei argintii şi mari.

Exploziile se auzeau mai tare şi mai aproape ca oricînd; ea privi hipnotizată cum paharele trepidau pe masă, atît de fragile. Ultima oară cînd o văzuse pe Edwina Davenport, aceasta era luată de doctor, împleticindu-se şi vărsînd. Habar nu avea ce urma să se întîmple cu ea acum. Trebuia s-o găsească în dimineaţa aceea, cumva. Ea şi Abe aveau să încerce să o ia sub ocrotirea lor. Edwina nu mai avea pe nimeni. Îi spusese odată că cele mai apropiate rude ale ei erau două mătuşi nemăritate din Cornwall. Avea să aibă nevoie de ajutor.

Abdul, cel care o servise mereu, veni la masa ei.

– Micul dejun, Mem?

– Doar pîine prăjită, Abdul. Şi nişte „mee" pentru fetiţă. Ştii cumva ce s-a întîmplat cu fiica domnului Davenport?

– E la Spitalul „Regina Alexandra", Mem, zise el pri-

vind-o cu coada ochiului, după care adăugă încet: „Jaga baik-baik."

Ea vru să-l întrebe ce se întîmpla, de ce să fie atentă, dar el se îndepărtase deja, cu turbanul desfăcut şi atîrnîndu-i pe spate.

Atacul se sfîrşi la fel de brusc ca întotdeauna, în timp ce ea îşi bea cafeaua. O mulţime de oameni ieşiră din adăpost şi veniră în restaurant, cerînd să mănînce. Ea şi Ruth plecară.

Lumea o privi trecînd; fără să încerce să-şi ascundă ostilitatea. „Negrii blestemaţi," auzi pe cineva mormăind şi simţi cum se înfioară. O trase pe Ruth mai aproape şi grăbi pasul.

În hol, fu oprită de domnul Mankin, un individ înalt şi slugarnic, care avea veşnic un zîmbet întipărit pe buzele inexistente.

– Doamnă Lawrence, dacă nu vă supăraţi... cîteva cuvinte?

Ea îl urmă nefericită în birou.

El se aşeză picior peste picior şi îi aruncă un zîmbet larg şi sec.

– Soţul dumneavoastră, doamnă. Nu a sosit încă?

– Nu.

Mankin scoase un ţîţîit de înţelegere.

– Nici un mesaj?

– Nici unul. Nu se mai poate comunica cu Perak.

– V-aţi gîndit la posibilitatea căutării unui alt loc unde să staţi?

– Sigur că nu! De ce aş face-o?

Zîmbetul lui se lărgi încă puţin.

– Poate aveţi ceva rude în Singapore.

– Nu, nu am pe nimeni.

– Prieteni, atunci. Oameni de aceeaşi...

Lăsă fraza neterminată intenţionat. Ea îşi auzea sîngele vuindu-i în urechi. O strînse cu putere pe Ruth, pe care o ţinea în braţe.

– De aceeaşi ce? întrebă ea.

– Mulţi oaspeţi se plîng.

– În legătură cu ce?

– Cu faptul că împart hotelul cu o băştinaşă.

– Dar plătesc la timp, îngăimă ea.

Privirea lui era dură.

– În plus, ocupați o cameră în care ar avea loc o întreagă familie.

Nu fu nevoie să adauge cuvîntul „albă".

– Nu este o situație plăcută nici pentru mine, nici pentru angajații mei, doamnă Lawrence. Dacă soțul dumneavoastră nu vine pînă diseară, mă tem că nu veți mai avea loc aici.

– Dar unde să mă duc? Am un copil! Nicăieri nu mai e loc în Singapore!

Mankin se ridică şi făcu o plecăciune.

– La revedere, doamnă Lawrence.

Ea ieşi ameţită în hol. Privirile furioase şi ostile o urmăriră. Văzu buzele mişcîndu-se, dar se forţă să nu audă cuvintele.

Unde să se ducă? Dacă trebuia să plece de acolo, cum avea s-o mai găsească Abe? Micul ei balon privilegiat se spărsese. O voce lăuntrică spunea în cantoneză: „Te-ai jucat destul de-a memsahib, Yu Fa. Acum va trebui să înfrunți realitatea, ca ceea ce eşti, de fapt."

Primul ei gînd fu să încerce la alt hotel. O chemă pe „amah" să stea cu Ruth şi ea plecă repede.

Încercă la *„Goodway Park"*, la *„Cathay"*, la *„Hotel de l'Europe"* şi, apoi, la altele mai mici. Toți o refuzară imediat, dar nu ştia dacă pentru faptul că nu aveau camere libere sau din alt motiv. Avioanele veniră din nou la unsprezece, atacînd oraşul necruțătoare şi forțînd-o să intre într-un adăpost arhiplin de pe Bukit Timah Road, unde stătu ghemuită alături de alte două sute de persoane, asurzită de explozii. Cînd ieşi, văzu că Indiatown ardea şi fumul galben-maroniu se înalța deasupra acoperişurilor. Continuă să caute, cu taxiul, cînd putea găsi unul, dar, cel mai adesea, pe jos.

Bombardierele apărură din nou la prînz. De data aceasta, ea era pe Cavenagh Road. Un bărbat o trase repede spre pivnița unei case-magazin, unde familia sa pregătea de mîncare. Îi oferiră şi ei şi mîncă puțin împreună cu acei oameni. Exploziile erau asemeni unui uriaş care mergea prin oraş, făcînd să se cutremure pămîntul şi distrugînd tot ce îi ieşea în cale.

În timp ce ea îşi continua căutările, cerul se înnegri de fumul produs de clădirile care ardeau, pînă cînd se lăsă un

amurg amenințător. Răspunsul era invariabil: „Nu avem locuri." Ea era extenuată şi era deja disperată după-amiază, cînd avioanele se întoarseră pentru a patra oară. Asemenea succesiune rapidă nu putea să însemne decît un singur lucru: baza japonezilor era, acum, la numai o oră distanță de Singapore. În curînd, oraşul avea să se afle şi în raza tunurilor, nu numai a avioanelor. Apoi, în cea a tancurilor. A gloanțelor şi săbiilor, violurilor şi baionetelor.

Se întoarse la *„Raffles"* şi se odihni în camera ei cu Ruth, mîncînd fructe şi bînd ceai de iasomie. Pe fereastră, văzu o coloană de fum înălțîndu-se de pe insula Blakang Mati, unde avioanele japoneze distrugeau tunurile navale. Încă nu văzuse nici un bombardier doborît, sau măcar lovit. Nu văzuse nici avion britanic opunîndu-se avioanelor inamice. Auzise că avioanele Wildebeest ale RAF, capabile de nouăzeci de noduri față de trei sute ale avioanelor Zero, fuseseră distruse în primele zile de război, pierzîndu-se şi toți acei piloți curajoşi şi neputincioşi.

Se auzi o bătaie în uşă. Se duse să deschidă, fără vreo speranță că ar fi putut primi veşti despre Abe. În prag, era Edwina Davenport, foarte palidă şi cu cearcăne. În spatele ei se afla o infirmieră zîmbitoare care îi ținea o mînă pe umăr.

– Edwina! exclamă ea, trăgîndu-le înăuntru. Cum te simți?

– Bine, spuse ea fără nici o inflexiune în glas.

Francine o luă după umeri, iar ea stătu pasivă, rezemîndu-şi obrazul de umărul femeii.

– A fost externată, spuse infirmiera cu un accent australian vesel, dar are nevoie de cineva care s-o supravegheze. Doar pînă cînd va putea fi îmbarcată pe un vapor spre Australia sau Anglia. A zis că dumneata ai putea să faci asta...

– Dar eu trebuie să părăsesc hotelul mîine! spuse Francine.

– Ia-o cu dumneata, zise femeia. N-are importanță unde sînteți, atîta timp cît are un umăr pe care să poată plînge.

– Dar nici măcar nu ştiu unde o să mă duc!

Infirmiera îi dădu o bucată de hîrtie.

– Acesta e numărul nostru. Spitalul Alexandra, salonul 53. Sună-i pe doctorul Wilkes sau pe sora Carter. Sînt

acolo, de obicei. Nu prea mai avem liber zilele astea. Ei o să-ţi spună ce să faci.

Fără să-i lase timp să răspundă, femeia îi dădu apoi un pachetel.

– Doctorul i-a dat astea. Dă-i o pastilă la patru ore. Pe următoarea trebuie s-o ia la şase. Prafurile trebuie s-o ajute să doarmă. Dizolvă unul într-un pahar cu apă înainte de culcare. În regulă? spuse ea bătînd-o pe Edwina pe braţ. Încearcă să nu te mai gîndeşti, o îndemnă ea, nu fără compasiune. N-a fost vina ta. Bine?

Apoi plecă, făcînd cu mîna veselă.

Imediat după aceea, Francine se întoarse spre Edwina.

– Îmi pare nespus de rău, dar e adevărat, zise ea. Mîine trebuie să părăsesc hotelul.

– De ce?

– Conducerea nu-mi mai dă voie să stau aici dacă nu vine Abe. Şi nu ştiu cînd se va întîmpla asta.

Edwina îşi ridică privirea uluită.

– Te dau afară?

– Mîine dimineaţă.

– De ce?

– Pentru că nu sînt albă.

– Porci nenorociţi!

– Au nevoie de cameră pentru familiile de europeni, zise ea ridicînd din umeri.

– Spune-le că nu pleci!

Francine ridică receptorul şi formă numărul pe care i-l dăduse infirmiera. Doctorul Wilkes răspunse cu o voce răguşită de oboseală.

– Fata a suferit un şoc puternic, îi spuse el. N-are decît cincisprezece ani. Are nevoie de o prezenţă maternă.

– Da, zise Francine. Problema e că mîine dimineaţă trebuie să plec.

– Plecaţi din Singapore?

– Nu. Doar din hotel. Caut un alt loc unde să stau.

– Atunci, e în regulă. Puteţi s-o luaţi cu dumneavoastră, nu?

– Pentru cît timp?

– Totul e în ordine. Numele ei a fost dat comitetului de evacuare şi va fi trimisă acasă cu primul vapor disponibil.

– Ah, zise Francine.

Era prima oară cînd auzea despre un comitet de evacuare.

– Cînd va fi asta?

– S-ar putea să dureze o săptămînă, două. Trei săptămîni, cel mult. Se acordă prioritate femeilor şi copiilor, bineînţeles.

– Şi eu am un copil, spuse ea.

– Atunci, înscrieţi-vă pe listă cît mai curînd.

– Dar îmi aştept soţul!

Doctorul începu să-şi piardă răbdarea.

– Doamnă, am o mulţime de pacienţi. Aveţi grijă să ia prafurile. Ele or s-o împiedice să aibă coşmaruri.

Ea se gîndi că avea să închidă, dar el mormăi:

– Ah, da, încă ceva. Înmormîntarea.

– Poftim?

– Tatăl fetei. Mortul. Cu cît e îngropat mai curînd, cu atît mai bine. Vă ocupaţi dumneavoastră?

– Dar eu habar n-am...

– E aici, la morgă. A trebuit să fac autopsia, desigur. Ca şi cum n-aş fi avut altceva mai bun de făcut. Poliţia i-a dat drumul acum. Am pregătit certificatul de deces. Veniţi să-l luaţi cît mai curînd, vă rog, pentru că nu mai avem loc.

De data aceasta, chiar închise.

Francine puse receptorul în furcă şi se uită la Edwina, care părea mai calmă acum.

– E în regulă, spuse aceasta încet. Vin cu tine.

– E imposibil, Edwina, zise Francine obosită.

– N-am pe nimeni altcineva. Am toţi banii tatei. Şi pot să te ajut cu Ruth. Cu orice. E mai bine să fim împreună.

O privi pe Edwina, ştiind că nu exista nici o soluţie.

– Mi-au cerut să mă ocup de înmormîntare. Nici măcar nu ştiu de unde să încep.

– Întreabă-l pe generalul Napier, spuse fata cu o voce scăzută.

– E bolnav de malarie.

– Atunci, întreabă-l pe nepotul lui, pe maiorul acela. E un om îngrozitor, dar probabil că e obişnuit să facă lucruri din astea.

Francine îşi aminti deodată că Clive Napier îi dăduse cartea sa de vizită. O găsi în geantă. Încercă să nu se gîndească la felul cum degetele lui Clive i se strecuraseră lacome între picioare. Nu avea pe nimeni altcineva.

Sună la numărul respectiv.

– Clive Napier, îl auzi ea răspunzînd scurt.

Ea trase aer în piept.

– Domnule maior Napier? Sînt Francine Lawrence. Nu ştiu dacă îţi mai aminteşti de mine...

– Bună, scumpa mea, spuse el schimbînd tonul. Ce surpriză minunată.

– Am nevoie de ajutorul dumitale, spuse ea repede. Aici a avut loc o tragedie. Domnul Davenport a murit.

– Davenport?

– A stat cu noi la masă de Revelion.

– Bătrînul cu fata cea durdulie?

– Da.

– S-a împuşcat, nu?

Ea habar nu avea cum ghicise Clive acest lucru, dar se bucură că nu mai trebuia să intre în detalii în faţa Edwinei.

– Da, zise ea simplu.

– Părea să fie genul, spuse Clive calm. Ce pot face pentru tine? Să-l îngrop pe bătrîn?

– Da, zise ea din nou. Edwina, fiica lui, stă cu mine deocamdată...

– Nu trebuie să-mi explici, o întrerupse el. Unde e mortul?

– La Spitalul Alexandra.

– Bine. Budist, creştin, evreu?

Francine se întoarse spre Edwina.

– Îmi pare rău, Edwina. De ce religie eşti?

– Biserica anglicană, spuse fata şi ochii începură să i se înroşească.

Francine îi transmise informaţia lui Clive.

– Mă ocup imediat, promise acesta. Te sun diseară.

– Eşti foarte amabil, spuse ea stînjenită.

– Nu-i nici o problemă, zise el repede. Ţi-am spus, orice doreşti, scumpa mea. Căpşuni, stridii, înmormîntări. Toate fac parte din servicii.

– Dacă ai nevoie de bani...

– Discutăm mai tîrziu despre asta, spuse el, după care închise, lăsînd-o să se gîndească la un rîs gutural.

Francine se uită la Edwina.

– A zis că se ocupă el. Acum trebuie să mă duc să caut un loc unde să stăm.

Edwina încuviinţă.

– Dacă vrei, stau eu cu Ruth. Poți să renunți la „amah".

Era adevărat. Oricum trebuia să renunțe la „amah". Se răzgîndi.

– Bine. N-avem multe şanse să găsim altă cameră de hotel, Edwina. S-ar putea să fim nevoite să mergem în altă zonă.

– În Chinatown, vrei să spui.

– Sau în Indiatown. Sau într-un kampong malaiez.

Fata zîmbi uşor.

– N-am nici un fel de prejudecăți. Atîta timp cît sînt cu tine.

Francine încuviință şi se pregăti de plecare.

Seara aduse moartea mai aproape de ea ca oricînd.

Se urcase într-un taxi micuț şi galben, al cărui şofer îi promisese să o ducă să vadă un apartament pe strada Popiah, în Chinatown. Tocmai intrară prin labirintul de magazine chinezeşti, cînd maşina se opri brusc şi şoferul deschise uşa repede, strigînd:

– Băgați-vă sub maşină!

Şi dispăru.

Obosită şi derutată, Francine coborî. Şoferul se chinuia să intre sub maşină, dar pe jos era murdar şi ea nu putea să facă acest lucru în hainele ei elegante. Strada era plină de oameni care alergau şi ale căror chipuri erau schimonosite de spaimă. Un vînzător ambulant cu un triciclu gonea pe trotuar, banane şi fructe de mangustan revărsîndu-se din coşuri. Ea încercă să vadă încotro fugeau toți acei oameni, dar fiecare părea să aibă propriul refugiu, în pragurile uşilor sau pe alei.

Deodată, vînzătorul ambulant explodă într-o ploaie roşie, ca şi cum s-ar fi transformat în propriile sale fructe mult prea coapte. Ea privi înmărmurită. O femeie de lîngă el zbură în aer ca o frunză uscată şi aceiaşi stropi roşii țîşniră din găurile din trupul ei, în timp ce un bărbat se arcui, ridicînd brațele şi urlînd.

Apoi văzu avionul Zero, de un argintiu-cenuşiu, venind spre ea. Aripile sale păreau să şteargă acoperişurile. Mitralierele trăgeau continuu.

Ea țipă îngrozită, dar zgomotul asurzitor al motorului îi acoperi vocea. Fugea disperată pe stradă, dînd din mîini. Motorul avionului se auzi deodată chiar deasupra ei şi

aripile se înclinară cînd mitralie toată strada.

Apoi se înălță și se întoarse. Ea se ghemui lîngă un colț de stradă, gîfîind și urmărindu-l cu privirea. Pentru o clipă, fu o cruce neagră, nemișcat în lumina orbitoare a soarelui. Vuietul motorului își găsi ecoul dintr-un colț în celălalt al cerului, asemeni celui făcut de un bolovan căzut pe acoperișul unei case. Dispăru din vedere și ea crezu că plecase. Deodată, zgomotul se auzi din nou, apropiindu-se.

Ea se întoarse și o luă la fugă în cealaltă direcție, pe o altă stradă. Încă era plină de bărbați, femei și copii. În mod incredibil, în ciuda repetatelor atacuri, tarabele cu fructe erau încă la locul lor, hainele încă fluturau pe umeraşe; un bărbat stătea la maşina de cusut cu o pereche de pantaloni în mînă.

Auzi mitraliera începînd să tragă iarăși, gloanțele scoțînd un zgomot ca de bici, asemeni unui bambus în furtună.

Piciorul i se agăță în ceva și căzu pe stradă, zgîriindu-și mîinile. Se rostogoli disperată în șanț și se ghemui în mizerie, acoperindu-și capul cu brațele.

Avionul de vînătoare vui deasupra capului. Ea simți cum gloanțele sfîșiau clădirile din jur. Sufletul i se strînse de o spaimă imensă, nu doar pentru ea, ci pentru Ruth. „Cine va avea grijă de ea dacă eu mor?" se întrebă ea cuprinsă de panică.

Deodată, fu ridicată în aer și izbită de un zid cu o forță teribilă. Capul i se lovi de piatră atît de tare, încît aproape că își pierdu cunoștința. La început, crezu că fusese rănită. Urechile îi țiuiau. Cînd deschise ochii, văzu mingea de foc înălțîndu-se din acoperișuri. Avionul aruncase o torpilă exact pe clădirile pline de oameni. Pentru o clipă, ea avu o imagine de coşmar a acoperișurilor din lemn sfărîmîndu-se, ziduri prăbușindu-se spre exterior, oameni ieșind în fugă din camerele descoperite. Apoi, un fum negru se ridică în jurul clădirilor distruse, făcînd să nu se mai vadă nimic.

Un miros puternic de explozibil și praf de cărămidă plutea înecăcios în aer. În jurul ei erau numai scene îngrozitoare. Strada era colorată în roșu, ca pentru Anul Nou. Sîngele țîșnise, stropise, cursese. Trupuri de oameni zăceau dezmembrate printre verze și pepeni, ființe omenești

transformate în grămezi de zdrențe însîngerate în cîteva secunde doar. Croitorul era mort lîngă mașina sa de cusut răsturnată. Alături de el, un copil era azvîrlit cu brațele desfăcute în mizeria din jur. Mama lui căzuse în genunchi lîngă cadavru și trăgea de hainele lui.

Cînd urechile încetară să-i mai țiuie, auzi un gramofon la care încă mai cînta o melodie chinezească la modă, în vitrina unui magazin, vocea pițigăiată a cîntăreței amestecîndu-se cu țipetele răniților.

– Veniți! Veniți! spuse șoferul de taxi trăgînd-o de mînecă.

Reapăruse în mod uimitor din fum și praf.

– Veniți pe-aici!

Sirena pentru încetarea alarmei răsuna. Japonezii dispăruseră la fel de brusc cum veniseră. Cu mintea încă paralizată, ea îl lăsă s-o tragă după el pe stradă. Micul Ford era tot unde îl lăsaseră, cu ușile încă deschise, ca un fluture gata să-și ia zborul. Șoferul o împinse pe Francine înăuntru, de fese, ca și cum ar fi fost o vacă încăpățînată, după care urcă la volan și porni motorul.

– Acum mergem pe strada Popiah, zise el.

– Poftim? întrebă ea ca prostită.

– Pe strada Popiah, zise el arătînd cu un deget maroniu spre bord. Aparatul merge încă. Mergem să vedeți apartamentul acum?

El îi promisese să o ducă să vadă un apartament liber. Francine izbucni în plîns și tot corpul începu să-i tremure.

– Da, pe strada Popiah, izbuti ea să îngaime.

– Bine, zise el pornind și ocolind cu îndemînare ruinele unui magazin care fuseseră azvîrlite în stradă. Sînteți rănită?

– Nu, spuse ea ghemuindu-se pe banchetă și suspinînd neputincioasă.

– Cînd vin avioanele Zero, e mai bine să nu fugim ca niște găini fără capete. Să găsim un loc sigur și să nu ne mișcăm, spuse șoferul văzîndu-și de drum și ignorîndu-i criza de isterie.

Avionul de vînătoare japonez o transformase dintr-o ființă omenească și cu demnitate într-un animal abject, care se ascundea în noroi. Cu ochii minții, văzu trupul moale al copilului mort. Dacă ar fi fost Ruth? Dacă acea mamă ar fi fost ea?

După cîteva minute, şoferul opri în faţa unui bloc mic.

– Aici e, îi spuse el. Al doilea etaj. Doamna D'Oliveira. Vă aştept.

Ea se îndreptă şi privi în jur. Strada Popiah era paralelă cu strada Hongkong, în apropierea rîului. Zona era la marginea cartierului chinezesc, alcătuind un triunghi împreună cu mlaştinile din Boat Quay şi impunătorul complex alb de clădiri guvernamentale. Blocul, numit *Union Mansions*, arăta bine, iar strada era curată.

Ea se trezi ujtîndu-se în oglinda din poşetă, ştergîndu-şi lacrimile, periindu-şi părul şi acoperind cu pudră umbrele de sub ochi.

Voia să facă o impresie bună. Bombardamentul era încă un lucru ireal care se alătura celorlalte lucruri ireale ce i se întîmplaseră în ziua aceea. Un calm ciudat puse stăpînire pe ea cînd coborî din taxi. Avea sînge în păr şi descoperi că, la ceafă, era o umflătură extrem de dureroasă. Îşi examină rochia, care era foarte murdară. Se curăţă cît putu şi urcă.

Dintr-un apartament se auzea melodia *„Mood Indigo"* a lui Duke Ellington. În aer se simţea miros de canal de la conductele sparte. Cel puţin, clădirea era curată şi bine întreţinută. Pe paliere erau ghivece cu palmieri. Începu să se simtă mai bine.

Doamna D'Oliveira era o femeie slabă şi cu o piele măslinie, care îşi frecă mîinile întristată cînd o văzu pe Francine.

– Vai! Aşteptam o persoană europeană! Avem doar europeni aici!

– Sînt măritată cu un englez, spuse Francine, neştiind ce altceva să zică. E director de mină. Va veni în curînd din Perak. Avem o fetiţă de patru ani.

– Şi eurasiatici, bineînţeles, spuse femeia privind-o cu mai multă atenţie. Socrul meu era portughez. Îi primim pe eurasiatici, desigur.

– Îmi pare rău pentru asta, spuse Francine arătînd spre rochie. M-a surprins bombardamentul pe stradă.

– Sărmana de dumneata! Poţi să te cureţi în baie, spuse femeia, după care o pofti pe Francine în apartament.

La fel ca restul clădirii, acesta era curat şi îngrijit. Erau trei dormitoare şi o bucătărie micuţă. Era complet mobilat,

dînd impresia ciudată că proprietarii săi ieşiseră la cumpărături. În sufragerie erau cîteva fotolii, un gramofon sclipitor cu plăci şi un dulap plin cu suveniruri orientale pe care le cumpărau turiştii europeni, în general. Pe pervazuri, erau cîteva ghivece cu flori.

– Aici a locuit un anume căpitan Edmondson, zise femeia, frecîndu-şi mîinile cu un zgomot uscat. Un om minunat. Burlac. A fost ucis în timpul unui atac. Mi-e aşa dor de el! adăugă ea, ştergîndu-şi o lacrimă de pe obraz. Poţi folosi lucrurile lui. Nu avea pe nimeni. Zece dolari pe săptămînă. Pe două săptămîni înainte, două săptămîni aviz.

Francine se duse la fereastră şi dădu la o parte draperia groasă, de camuflaj, ca să privească afară. În spate, era o grădină frumoasă, în care se vedea un smochin indian. Un loc de joacă perfect pentru Ruth.

Întregul loc era perfect. Dar îşi dădu seama de ce acel apartament ispititor nu fusese închiriat în două săptămîni. La trei străzi distanţă, în cartierul chinezesc, se vedeau coloane de fum înălţîndu-se în urma recentului bombardament.

Puţin mai departe, un nor şi mai negru marca locul unde depozitele de pe chei fuseseră incendiate. La mai puţin de jumătate de milă pe rîu, care era încă plin de şampane, fortul Canning fusese serios afectat. Bombardamentele erau înfricoşător de aproape de strada Popiah. Între dealul verde unde se afla fortul Canning şi străzile aglomerate ale cartierului chinezesc, nu era plasată deloc bine.

Parcă ghicindu-i gîndurile, femeia vorbi deodată cu asprime.

– Poţi să cauţi în tot oraşul, că tot n-o să găseşti un apartament mai bun! Mobilat! De obicei, nu acceptăm noneuropeni!

– Unde e cel mai apropiat adăpost?

– Ah, avem un adăpost foarte bun, doamnă Lawrence! Construit de domnul Carmody. Chiar în capătul străzii. E loc pentru toată lumea. Poţi să-l vezi cu ochii dumitale.

Femeia avea dreptate. Ar fi putut să caute în tot oraşul, că tot n-ar fi găsit un loc mai bun. Se hotărî.

– Cinci dolari, se trezi ea spunînd. Zece e mult prea mult.

– Opt.

– Nu dau mai mult de şapte.

– Bine, spuse femeia. Da, da, bine. Şapte.

– Ne-am înţeles. Mîine ne mutăm, spuse ea luîndu-şi privirea de la clădirile care ardeau în Chinatown şi uitîndu-se la doamna D'Oliveira, care îi zîmbea radioasă.

Scoase poşeta din sacoşă şi numără paisprezece dolari.

– Sîntem trei. Am grijă şi de o fată căreia i-a murit tatăl. Are cincisprezece ani.

– O fată europeană? întrebă femeia, întinzînd mîna spre bani.

– Europeană.

– E binevenită, spuse doamna D'Oliveira atunci, vîrînd banii în buzunar, după care se repezi spre Francine şi îi strînse mîinile. Bun venit pe strada Popiah, draga mea!

Îl îngropară pe tatăl Edwinei a doua zi la prînz, în cimitirul protestant de pe Monk's Hill. Mai aveau loc cîteva înmormîntări, dar a lor era cea mai mică. Nu erau decît Francine, Edwina şi Clive Napier. Acesta din urmă era în uniformă şi cu capul încă bandajat.

– Ar fi trebuit să-mi spui despre porcii ăia de la *„Raffles"*, îi spuse el Francinei, uitîndu-se la groparii tamili care încă mai săpau mormîntul. L-aş fi făcut pe director să se răzgîndească. Dacă ar fi fost nevoie, chiar şi sub ameninţarea armei.

– Acum s-a terminat. Cum se mai simte generalul?

– Nu foarte bine. A vrut să vină, dar era prea slăbit.

– Te rog să-i transmiţi cele mai bune urări din partea mea.

– O să-i transmit. Noua locuinţă e în regulă? E bine, e curat?

Francinei îi era greu să ignore amintirea pipăielilor din seara de Revelion, dar făcu tot posibilul în acest sens.

– Ah, da, mulţumesc. Ar fi trebuit s-o fac cu săptămîni în urmă, nu să fi aşteptat să mă arunce în stradă ca pe un cîine.

– O să fii mult mai aproape de bombardamente.

– Ştiu, dar e un adăpost bun în preajmă. Mai bun decît cel de la *„Raffles"*. O să fie bine.

– O să trec pe la tine, promise el. Să-ţi aduc nişte căpşuni şi stridii.

– Nu e nevoie, spuse ea repede, dar el îi făcu cu ochiul.

Îşi petrecuseră dimineaţa mutîndu-se la Union Mansions. Edwina o ajutase neobosită. Abia avuseseră timp să-şi ducă bagajele, pe care le lăsară aşa, şi să se întoarcă la *„Raffles"*, unde le aştepta maşina pe care le-o trimisese Clive pentru a le duce la cimitir.

Groparii ieşiră, scuturîndu-şi hainele de pămîntul roşiatic. Traseră sicriul deasupra gropii, legîndu-l cu chingi. Era frumos, cu mînere de argint. Francine îi mulţumi în gînd lui Clive pentru priceperea cu care se ocupase de toate. Vicarul vorbise încet cu Edwina şi, acum, păşi la marginea mormîntului, deschizînd cartea de rugăciuni.

– „Nu noi, Doamne, nu noi, ci numele Tău fie slăvit: pentru milostivirea Ta plină de iubire şi pentru adevărul Tău."

Francine îl simţi pe Clive devenind rigid lîngă ea.

– Stai puţin, părinte, spuse el. Cred că ai greşit rugăciunea.

Vicarul îşi ridică privirea supărat.

– Se ţine un alt fel de slujbă pentru sinucigaşi, domnule maior.

– Adică nu citeşti rugăciunea obişnuită pentru sinucigaşi? întrebă Clive dezgustat.

În aceeaşi clipă, alarma antiaeriană începu să şuiere, acoperind pe moment cuvintele psalmului.

Groparii lăsară chingile să le alunece imediat printre degete şi o luară la fugă. Francine tresări cînd sicriul căzu în groapă, rămînînd cu un colţ în sus. Oamenii de la alte morminte se îndreptau în fugă spre capela romano-catolică, cea mai apropiată clădire.

Un şir de puncte de negre apărură la orizont, înconjurate de un nor de fum. Punctele deveniră repede cruci.

– Mă tem că va trebui s-o lăsăm pe mai tîrziu, spuse preotul, închizînd cartea de rugăciuni. Trec chiar pe deasupra cimitirului. Au mai aruncat bombe la înmormîntări. Îmi pare rău, adăugă el şi, ridicîndu-şi poalele, porni repede spre capelă.

Francine se uită la Clive deznădăjduită, iar el îi zîmbi, dezvelindu-şi dinţii albi.

– Credeţi c-o să irosească o bombă sau un glonţ pe noi trei? întrebă el şi luă cartea de rugăciuni a Francinei,

din care începu să citească, de data aceasta, rugăciunea pentru slujba ortodoxă. „Eu sînt învierea şi viaţa, a spus Domnul: Cel ce crede în Mine, chiar de va fi mort, va trăi."

Continuă să citească şi atunci cînd vuietul avioanelor îi acoperi vorbele.

Ciudat de netemătoare, în pofida terorii pe care o trăise cu o zi înainte, Francine se uită pe cer. Formaţia alcătuită din vreo cincizeci de avioane se afla la cîteva mii de metri înălţime. Văzu pînă şi uşile deschise din burţile avioanelor Mitsubishi prin care se dădeau drumul bombelor. Putu să vadă chiar şi siluetele cîtorva oameni care se uitau în jos, la ei, prin centroplanele de sticlă. Vuietul motoarelor era asurzitor, cutremurînd pămîntul şi spărgînd timpanele. Norişori de fum de la focurile trase de tunurile antiaeriene apărură în jurul avioanelor, semănînd cu nişte pufuri de scai şi părînd să facă tot atîta rău.

Îngrozitoarea procesiune trecu pe deasupra lor, îndreptîndu-se spre Tanjong Ru. Clive arătă din cap spre o lopată abandonată de gropari.

– Ar trebui să faci onorurile, fata mea, îi spuse el Edwinei apoi.

Ea se aplecă, suspinînd, şi luă o mînă de pămînt roşiatic pe care îl aruncă peste sicriu. Francine luă şi ea cîţiva bulgări, dîndu-le drumul în mormînt, după care o îmbrăţişă pe Edwina. O succesiune de explozii le ajunseră la urechi. Bombardierele atacau depozitele de benzină de la Tanjong Ru.

Flori roşii se desfăceau prin frunzişul negru, crude şi malefice. Ea auzi răpăitul avioanelor Zero, dar şi bubuiturile tunurilor de la sol, care trăgeau cu o furie nebună şi inutilă în bombardiere.

Clive o mîngîie scurt pe Edwina pe păr.

– A avut noroc că te-a întîlnit. Va trebui trimisă acasă.

– Ştiu. Cineva se ocupă de treaba asta.

– Tu şi fiica ta ar trebui să plecaţi cu ea.

– Cum să plec fără soţul meu?

– Poate să vină şi el mai tîrziu. Oraşul ăsta n-o să mai reziste mult, Francine. Ştii asta. N-are absolut nici o şansă, zise el arătînd spre focurile care ardeau pe Tanjong Ru.

– Ar trebui s-o duc pe Edwina acasă, spuse Francine.

Fata plîngea în hohote.

Porniră spre locul unde era parcată maşina, un Humber negru pe care Clive Napier reuşise să-l găsească pentru acea ocazie. Nici unul dintre ei nu se uită înapoi, la mormîntul abandonat şi neterminat.

– Cît o să coste totul? îl întrebă Francine încet pe Clive.

– Las-o baltă.

– Cum adică?

– S-a rezolvat totul.

– Cine a rezolvat?

– Eu, desigur.

– Nu se poate! exclamă Francine. Edwina are bani, la fel şi eu.

– Nu cred că o s-o punem pe fată să plătească pentru înmormîntarea tatălui ei, spuse el sec. Iar tu n-ai nici o legătură.

– Nici dumneata n-ai legătură! Nu te-aş fi rugat să ne ajuți, dacă aş fi ştiut că o să plăteşti tot!

– Las-o baltă, repetă el. Nu sînt chiar sărac. Mă bucur să fiu de ajutor.

– Îți mulțumesc, domnule maior.

– Clive, te rog.

Mergînd cu maşina pe Orchard Road, trecură pe lîngă un şir de cîteva sute de soldați răniți care se îndreptau spre oraş.

– Abia au sosit, zise Clive sec. Par terminați.

Francine se uită la ei din mers. Priveau drept înainte întunecați la chip, asemeni unor oameni care tocmai se întorceau din iad. Şi acel lucru era nou şi înfricoşător, acel spectacol oferit de soldații europeni atît de evident înfrînți.

Ceva se petrecea cu Francine. Trebuia să fi început demult, dar ea devenise conştientă de acest lucru cu o zi în urmă, cînd îşi învinsese isteria pentru a se duce să vadă apartamentul doamnei D'Oliveira. Devenea o cu totul altă persoană. Era ca şi cum sensibilitatea pe care o avusese în cealaltă viață ar fi fost arsă de ororile prin care trecea, lăsînd ceva mai tare în loc, un fel de nucleu de forță.

Se întrebă cum avea să-i placă lui Abe noua persoană în care se transformase. Dar nu-i păsa: trebuia să se obişnuiască. Teribila greşeală pe care o făcuse nevenind la Singapore cu ele îi ştirbise pentru totdeauna respectul față

de el. Nu mai venera fără să gîndească altarul masculinității lui Abe, superioritatea britanică. Nu avea să-l mai lase s-o conducă niciodată, indiferent ce ar fi spus el despre capul ei chinez şi prost.

Cînd ajunseră, ea se simți obligată să-l invite pe Clive la un ceai, iar el acceptă imediat.

Ruth, care stătuse cu „amah" toată dimineața, se bucură mult cînd îi văzu.

De asemenea, îî plăcu foarte mult de Clive, de uniforma sa de ofițer şi de bandajul din jurul capului.

– Japonezii ți-au făcut asta? îl întrebă ea imediat după ce îl cunoscu.

– Chiar ei, spuse Clive zîmbind.

– Cum, cu sabia?

– Taci, Ruth, o certă Francine cu asprime.

– Nu-i decît o zgîrietură, o asigură el pe Ruth.

Avea o servietă de genul celor pe care le foloseau ofițerii, pe care o deschise şi începu să caute înăuntru.

– Cred că am ceva pentru tine, domnişoară, numai să-l găsesc.

– Ce e? întrebă Ruth bucuroasă.

– Ah, uite-l, zise el scoțînd un pachet pe care i-l dădu.

Privind din uşa bucătăriei, Francine o văzu pe Ruth rupînd hîrtia şi scoțînd la iveală un avion de vînătoare din lemn pe care erau înscrise cu mîndrie însemnele RAF.

– Un Spitfire! exclamă fetița încîntată.

– O să te apere cînd o să vină bombardierele japoneze data viitoare.

Pe Francine o mişcă faptul că el se gîndise să aducă un cadou pentru Ruth. Fetița avea puține jucării în Singapore. Nu era chiar ceva ce ar fi ales ea, dar Ruth era captivată.

– Ia uite, Edwina! Uiii-uiii, spuse Ruth mişcînd avionul şi imitînd zgomotul motoarelor. Na, na, na, japonezi răi!

– Bănuiesc că ar fi trebuit să-i aduc o păpuşă, spuse Clive surprinzînd privirea Francinei. Dar m-am gîndit că ăsta e mai la modă în ziua de azi.

– Ai fost foarte drăguț. Îți mulțumesc.

– Mi-a făcut plăcere.

– Eu cred că mă duc să mă culc, spuse Edwina obosită.

– O să-ţi aduc ceaiul în pat, promise Francine.

– Mulţumesc, zise fata întinzînd mîna spre Clive. Îţi mulţumesc, Clive. Ai fost minunat.

El îi sărută mîna uşor.

– Nici o problemă, fata mea. Poţi conta pe mine oricînd.

Francine făcu ceaiul şi îi duse o ceaşcă Edwinei în cameră. Fata plîngea încet, sprijinită de perne.

– Îmi pare foarte rău, spuse Francine mîngîindu-i părul buclat.

– Cum a putut să facă asta? întrebă Edwina trasă la faţă. Cum?

– Nu ştiu, zise Francine neputincioasă. Presupun că n-a mai suportat.

– Eu suport! Toată lumea suportă!

– Nu sîntem toţi la fel, draga mea. Fiecare dintre noi are altă capacitate de a rezista şi a suporta. Unii mai puţin decît alţii. Neputinţa tatălui tău de a suporta a însemnat că tu trebuie s-o faci mai mult. Dar tu ai această capacitate.

– E în regulă, spuse Edwina, după cîteva clipe de tăcere. O să-mi treacă. Cînd o să se termine războiul, o să mă-ntorc şi o să mă ocup de plantaţie. O să merg la colegiul agricol şi o să învăţ s-o fac cum trebuie.

Francine fu mişcată de acea declaraţie categorică.

– Bravo.

– E simpatic, nu? La Clive mă refer. La început, mi s-a părut groaznic, dar s-a dovedit un mare sprijin.

Francine încuviinţă.

– Aşa este.

– Ai nevoie de un asemenea bărbat, Francine, spuse fata. Ar trebui să pui mîna pe el.

Ea rîse fără să vrea.

– Bărbaţii nu sînt ca nişte autobuze, draga mea. Nu-l laşi pe unul şi-l iei pe altul.

– Soţul tău te-a lăsat pe tine.

– O să vină el, încet încet, spuse Francine.

– Ca un autobuz? întrebă Edwina sorbind din ceai şi ceaşca îi tremură în mîinile nesigure. Promite-mi doar că n-o să-l goneşti pe Clive, atîta tot. E prea bun ca să-l pierzi.

– Îţi promit, spuse Francine zîmbind.

Cînd fu sigură că fata era mai liniştită, se întoarse la

Clive şi Ruth. Fetiţa stătea acum în braţele lui Clive, părînd să se simtă foarte bine.

Îi punea întrebări amănunţite, contînd pe faptul că gradul lui şi experienţa de luptă împotriva japonezilor aveau să-i dea răspunsuri pe care nimeni altcineva n-ar fi putut să i le dea.

– De ce nu-i opreşte Dumnezeu pe japonezi? întrebă ea ridicîndu- şi privirea. Dumnezeu ar putea să-i oprească pe japonezi, nu, Clive?

– Da, dar cred că Dumnezeu se bazează pe noi să-i oprim singuri. Ca să dovedim din ce sîntem făcuţi, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Ca să dovedim cît de curajoşi sîntem?

– Exact.

– Şi, dacă Dumnezeu se înşeală şi ei o să ne bată?

– N-o să ne bată.

Francine turnă ceaiul, în timp ce Ruth îşi examina avionul, stînd comod la pieptul lui Clive.

– Ai copii? îl întrebă Francine degajată.

– Ah, nu sînt căsătorit. Liber ca pasărea cerului, cum se spune.

Era un mesaj inconfundabil în ochii lui surîzători.

Francine se ridică, netezindu-şi nervoasă rochia pe pulpe.

– Se apropie ora mesei, zise ea. Ar fi cazul să mă apuc de treabă.

Clive nu putu să ignore aluzia. O sărută pe Ruth şi o dădu jos.

– La revedere, Ruthie. Cînd o să vin data viitoare, o să-ţi aduc alt cadou.

– Cînd mai vii? îl întrebă Ruth curioasă.

– Curînd, promise el uitîndu-se la Francine cu ochi sclipitori.

Şi, deşi ea îi întinse mîna la uşă, el se aplecă şi o sărută scurt pe gură, lăsîndu-i impresia unor buze fierbinţi.

– M-am îndrăgostit de fiica ta, Francine. E deosebită. La fel eşti şi tu. O să mă-ntorc, promise el serios.

Stînd întinsă în patul ei îngust, în noaptea aceea, noul ei eu o întrebă dacă spera cu adevărat să-şi mai revadă soţul vreodată.

Tot ceea ce mai rămăsese din vechiul eu începu să plîngă. În camera de alături, cu toate prafurile dizolvate în

paharul cu apă dinainte de culcare, o auzi pe Edwina Davenport cum suspina în tăcere.

Atmosfera în rîndul femeilor care lucrau la Crucea Roşie se schimbase de la începutul anului. În jurul meselor lungi, se rîdea mai puţin, se vorbea mai puţin, se auzeau mai multe şuşoteli temătoare. Toată lumea se plîngea de ploile care începuseră şi de imposibilitatea de a menţine hainele uscate.

Deocamdată, nu se părea că începuse vreo îndepărtare a femeilor; într-adevăr, aşa cum zicea Lucy Conyngham, nimeni nu le spusese încă să plece.

– *„Narkunda"* a plecat ieri dimineaţă, spuse ea, înfăşurînd tifonul cu îndemînare. Pe jumătate gol, am auzit.

– Îngrozitor, spuse Francine, ridicîndu-şi privirea.

Primul ei gînd fu la Edwina.

– Ar fi trebuit să trimită copiii măcar.

– Bine, se îndreaptă spre Australia, zise doamna Conyngham. Majoritatea oamenilor ar prefera să meargă direct acasă, nu? Ce rost are să stea în Australia?

– Aş vrea să fi ştiut că e pe jumătate gol, spuse supărată una dintre femeile mai tinere, Violet Maudling. Aş fi plecat, adăugă ea, după care continuă mai încet şi făcînd ochii mari: Ăţi auzit ce le fac japonezii femeilor albe pe care le capturează? Le..., zise ea, făcînd ochii şi mai mari cînd căută un cuvînt decent pentru un act extrem de ruşinos. Le înjosesc.

O chinezoaică, doamna Chen, zise atunci:

– Zeci de mii de chinezoaice au avut deja această soartă, doamnă Maudling.

– Ah, dar e altceva pentru voi, spuse englezoaica.

– Nu e deloc altceva, zise doamna Conyngham cu asprime. E la fel pentru orice femeie, doamnă Maudling.

– Depinde de... educaţia pe care ai primit-o, spuse doamna Maudling, rupînd aţa cu furie.

– Chinezoaicele nu sînt educate ca să fie indiferente atunci cînd sînt violate, doamnă Maudling, zise doamna Chen sec.

– Nici femeile tamile, spuse o femeie într-un sari auriu.

– E altceva, susţinu doamna Maudling cu încăpăţînare. Sînt mai mult de genul vostru, nu?

În clipa aceea, izbucni o ceartă, cîteva femei vorbind în

acelaşi timp, unele dintre ele fiind foarte furioase. Francine era conştientă de o indignare care ardea în ea. Nu din cauza părerilor lui Violet Maudling, ci pentru că vaporul „*Narkunda*" ridicase ancora fără Edwina la bord.

Se bucura enorm de compania Edwinei. Fata părea să aibă o răbdare infinită ca s-o amuze pe Ruth, care, altfel, ar fi înnebunit stînd în casă toată ziua. Edwina părea să se fi ataşat de fetiţă, dăruindu-i zîmbetele şi dragostea celor cincisprezece ani scurţi ai săi. Devotamentul ei faţă de Ruth îi permisese Francinei să facă multe lucruri. Dar era datoria ei s-o scoată din Singapore cît mai repede cu putinţă.

Fără să-i spună Edwinei unde se duce, plecă după prînz şi un taxi o duse la biroul Directorului General pentru Apărare Civilă, despre care ştia că răspunde de evacuarea civililor.

Fu primită imediat de un maior pe nume King, cu ochi albaştri obosiţi şi buze subţiri, care o ascultă cu mîinile împreunate pe sugativa din faţa lui. Pereţii biroului erau plini de liste şi hărţi pe care cineva prinsese sute de pioneze roşii şi albastre.

– Mă tem că e perfect adevărat, spuse el pe un ton de scuză după aceea. „*Narkunda*" a ridicat ancora ieri dimineaţă cu numai jumătate din cabine ocupate.

– Dar e o ruşine, spuse Francine oripilată. Ar fi trebuit să trimită copiii măcar.

– Ah, da. Tînăra dumneavoastră prietenă ar fi trebuit să se afle la bord. Dar, doamnă Lawrence, vapoarele pleacă din Singapore pe jumătate goale încă din octombrie. Avem o situaţie foarte delicată. Sir Shenton a hotărît deja că oricine vrea să plece poate s-o facă, indiferent de culoare. Dar nu putem da un ordin de evacuare. Nu le putem ordona oamenilor să plece, nu?

– Edwina Davenport e un copil, spuse ea. I s-a promis o cabină pe primul vapor!

– Aceasta e o greşeală de neiertat, spuse el împăciuitor. Puteţi fi sigură că Edwina va fi evacuată cît se poate de repede. Voi lua legătura cu dumneavoastră cît de curînd, spuse el studiind-o cu ochii săi albaştri şi obosiţi. Pot să vă întreb ce planuri aveţi pentru propria dumneavoastră persoană?

– Îl aştept pe soţul meu, care trebuie să vină din Perak.

Repetase cuvintele acelea de atîtea ori, încît începuseră să i se pară şi ei neconvingătoare.

– Din Perak?

– E directorul general al Minei de Cositor Imperiale.

– Ah, spuse el şi ea îl văzu schimbîndu-se la faţă imediat. Cînd a plecat?

– La începutul lunii.

– Înţeleg. E englez, nu-i aşa?

– Da. Avem o fetiţă, care e cu mine în Singapore.

– Ah, spuse el iarăşi, bătînd cu degetele pe sugativă.

Ea îi simţi mirosul de scrobeală al uniformei şi pe cel metalic al pielii pe care păreau să-l emane atîţia englezi cu părul roşcat.

– Noneuropenii care sînt asociaţi într-un fel sau altul cu europenii reprezintă una din priorităţile noastre, doamnă Lawrence. Sfaptul meu e să începeţi să vă faceţi planuri ca să plecaţi împreună cu fetiţa dumneavoastră. Fiind soţia unui englez, aveţi automat cetăţenie britanică. Aveţi un paşaport britanic?

– Da.

– Îl aveţi la dumneavoastră?

– Da.

– E şi copilul trecut în el?

– Da.

– Excelent, spuse el luminîndu-se la faţă. În cazul acesta, vă putem găsi un loc pe unul din vapoarele P-O fără nici o problemă.

– Nu mă gîndesc să plec fără soţul meu, spuse ea. Sau, cel puţin, fără să primesc vreo veste de la el.

– S-ar putea să nu i se dea voie să plece, spuse el cu blîndeţe. Avem ordin să înlesnim evacuarea femeilor şi copiilor, nu a bărbaţilor sănătoşi fizic. În acest moment, toţi au ordin să rămînă. Atît civilii, cît şi soldaţii.

– N-am ştiut, zise ea simţind că o ia cu frig.

El o privi cîteva clipe.

– Situaţia se poate schimba, spuse el în cele din urmă. Noi sîntem aici. Doar aveţi grijă să nu întîrziaţi prea mult. S-ar putea să fie debandadă în...

Ea era sigură că vrusese să spună „în ultima clipă", dar lăsase fraza neterminată.

– Cît despre Edwina, o să rezolvăm situaţia cît se poate de repede. Lăsaţi pe mine.

Plecă de acolo tulburată. „Ce să fac?" îl întrebă ea în gînd pe Abe, furioasă. „Să plec fără tine? Să aşteptă pînă cînd japonezii o să traverseze Strîmtoarea Johore, chiar dacă s-ar putea ca tu să nu vii niciodată? Să te ia naiba!"

Plînse puţin, lacrimi mai mult de frustrare decît de supărare, în căldura sufocantă de pe stradă. Apoi, cerul începu să se întunece şi tunetele care anunţau apropierea unui furtuni o împinseră să caute un taxi.

Cînd ajunse acasă, îl găsi pe Clive, care sosise în timp ce ea era plecată. Stătea întins pe jos, lîngă Ruth, în cămaşă, cu braţele bronzate şi puternice dezgolite. O grămadă de cărţi pentru copii erau împrăştiate în jurul lor.

– Ia uite, mamă, strigă Ruth. Uite ce mi-a adus Clive. Cărţi cu poze!

Francine nu putu decît să-l binecuvînteze pentru acel dar. Numai Dumnezeu ştia cum făcuse rost de ele; toate cărţile, de orice fel, dispăruseră din magazine, iar Ruth era nevoită să stea în apartament, neputînd să se joace afară din cauza musonului.

– Ai fost foarte drăguţ, spuse ea cu sinceritate.

El îi zîmbi fermecător.

– Fără ceai, de data asta, pentru Dumnezeu. Am adus ceva mai bun.

Edwina, care îi pusese haina pe spătarul unui scaun ca să se usuce, o duse pe Francine la bucătărie şi îi arătă darurile neprețuite pe care le adusese Clive: căpşuni proaspete, muşchi de vacă australian pentru fripturi, o sticlă de whiskey.

– Cred că te place, şopti Edwina emoţionată.

– Cel puţin, cineva încă mai trăieşte în lux, spuse Francine cu puţină ironie în glas. Se aşteaptă să gătim astea pentru el?

– Nu mai fi aşa, spuse fata pe un ton rugător. Nu vrea să mănînce aici. Trebuie să ia masa cu cineva.

– Cu vreo memsahib pudrată, fără îndoială, zise Francine.

– Eşti geloasă!

– Sigur că nu sînt geloasă, spuse ea repede, dar era prea tîrziu.

Remarca ei, deloc înţeleaptă, o stîrnise pe Edwina, care începu să danseze şi să cînte, tachinînd-o.

– El te place şi tu îl placi pe el!

Pierzîndu-şi răbdarea, Francine ieşi din bucătărie cu sticla şi îi turnă lui Clive într-un pahar. El îi citea lui Ruth o poveste despre un personaj numit Chicken-Licken, iar fetiţa era fascinată. O ignorară complet pe Francine, absorbiţi unul de celălalt şi de cărţi. Clive ştia cum să dea viaţă unor simple poveşti, vorbind pe tonuri caraghioase şi strîmbîndu-se în toate felurile.

Clive Napier era unul dintre cei mai plini de viaţă bărbaţi din lume, îşi dădu seama Francine, din cîţi cunoscuse ea vreodată. Hotărîse de mult că era un ticălos, dar chiar acea vivacitate îl făcea atrăgător. Uniforma îi venea ca turnată, fiind confecţionată, evident, de cel mai bun croitor din Singapore, iar cizmele din piele îi străluceau, lustruite de ordonanţa sa. Bandajul nu făcea decît să-i scoată în evidenţă înfăţişarea de pirat. Ochii săi căprui erau în permanenţă sclipitori şi veseli, de parcă totul în jurul său ar fi fost o glumă.

Ea îi dădu paharul de whiskey.

– Te-au declarat apt?

El încuviinţă şi îşi ridică privirea.

– Am fost repartizat la biroul de cenzură. Noi primim primii veştile proaste. Sarcina noastră e să le transformăm în comedie muzicală pentru populaţie. O treabă ciudată, dar nu e putem să întrebăm de ce. Ai vreo veste de la soţul tău?

– Nici una, spuse ea simplu.

El pufni şi se ridică.

– Tu nu bei?

– Nu, mulţumesc.

Edwina apăru cu o tavă pe care aşezase cu grijă un castronel cu măsline umplute şi altul cu ceapă murată.

– Dumnezeule, exclamă Clive încîntat. Asta zic şi eu servire. Oricît de mult te-aş adora, micuţă Edwina, pot să te întreb de ce n-ai fost încă expediată acasă?

– E pe listă, spuse Francine, după care îi povesti ce aflase dimineaţă. Aşteptăm s-o cheme.

– Foarte bine, spuse el şi o luă pe Edwina după umeri, strîngînd- o uşor. O să frîngi multe inimi în Anglia, fata mea. Eşti ca luna iunie, explodezi.

Ea roşi.

– Te rog, Clive, nu sînt un animal de fermă.

– Nu, eşti un „pippin" englez.

– Ce-i asta? întrebă Edwina suspicioasă. Vreo specie de porc, bănuiesc.

– Dacă nu te-ai fi născut în junglă, ai fi ştiut că un „pippin" englez e un soi de măr delicios.

– Îţi mulţumesc pentru fripturi, se forţă Francine să spună. Carnea se găseşte foarte greu acum. Habar n-am cum ai reuşit, adăugă ea, neputînd să se abţină.

– Luxul încă se mai poate cumpăra, spuse el. Oamenii încă mai au bani mulţi. Profitorii, oamenii de afaceri, negustorii fac avere de pe urma panicii celorlalţi. Atunci, voi trei de ce să nu mîncaţi nişte fripturi? În plus, o să-i mai aducă puţină culoare în obraji lui Ruth. E cam palidă.

Şi Francine remarcase paloarea lui Ruth.

– Aşa e.

– Ar fi cazul să plec, spuse Clive terminîndu-şi whiskey-ul. Am o întîlnire.

Îşi puse haina umedă şi o privi pe Francine cu un licăr în ochi.

– Cu o memsahib pudrată, de fapt.

„Să-l ia naiba cu auzul lui fin," îşi spuse ea.

– Foarte bine. Distracţie plăcută.

– N-o să fie foarte încîntată. Crede că o să-i duc ei fripturile. Dar le-am donat pentru o cauză mai bună. Nu mă inviţi la masă într-o zi, scumpa mea?

– Sigur că da, spuse ea. Oricînd vrei.

– Bine, o să trec o dată, da? Pa, Chicken-Licken, spuse el, luînd-o în braţe şi sărutînd-o.

– O să mai vii? îl întrebă ea rugător.

– Curînd, îi promise el.

– Şi să-mi mai aduci cadouri.

– Ruth! exclamă Francine.

– Nu o certa. Are dreptate. Cere şi ţi se va da.

O sărută pe gură şi pe Edwina, dar Francine reuşi să se ţină la distanţă. El săruta pe gură prea multe persoane pentru gustul ei. Cînd plecă, baierile cerului se desfăcură din nou şi ploaia îl udă pînă la piele. Ea închise uşa cu satisfacţie.

Mîncară fripturile şi căpşunile, dar Francine dădu sticla de whiskey, care era aproape plină, pentru un sac de orez. Şi atacurile se reluară, în ciuda musonului.

Deja, cei care foloseau adăpostul domnului Carmody

formaseră un fel de comunitate şi Francine îi cunoştea pe nume pe cei mai mulţi dintre ei, cine erau, cu ce se ocupau.

Cîteva prostituate de pe strada Lower Shanghai erau personajele predominante, cu rîsetele lor vulgare şi îmbrăcămintea ţipătoare. Erau de toate rasele, inclusiv un grup de chinezoaice Hakka, cu obrajii şi buzele vopsite strident la orice oră şi patru, cinci eurasiatice, care erau mai discrete.

Una dintre acestea din urmă se ataşase în mod deosebit de Ruth. Francine îi auzise pe soldaţi spunîndu-i Bertha Luptătoarea. Era o femeie de vreo treizeci şi cinci de ani, lată în şolduri şi cu un piept imens, pe ale cărei degete sclipeau o mulţime de inele ieftine.

În timpul unuia dintre cele mai serioase atacuri, ea lăsă jocul de cărţi şi veni în adăpost.

– Nu prea dormi bine zilele astea, nu? îi spuse ea lui Ruth, care era agitată în braţele Edwinei. Dă-mi-o mie, fetiţo, zise ea apoi luînd-o pe Ruth la pieptul ei imens şi aşezîndu-se lîngă Francine, pe care o învălui în parfum. Am şi eu patru, spuse ea cu o voce melodioasă. I-am trimis pe toţi în Indiile de Est olandeze cînd au venit japonezii. Ar trebui să faci şi tu la fel. Nu aştepta să ajungă aici.

– N-am unde să mă duc în altă parte.

– O să te violeze şi o să te omoare, spuse Bertha fără nici un fel de emoţie. Pleacă acum, cît încă se mai poate, zise ea mîngîind obrazul lui Ruth. Aşadar, ai mai adus o „stengah" pe lume.

– Da.

– Bravo. Mai adu, spuse ea rîzînd. Adu pe lume o mulţime de „stengah". Lumea are nevoie de mai mulţi. Unde ţi-e bărbatul, scumpo?

– Trebuie să vină din Perak, spuse ea pentru ceea ce i se păru a fi a o mia oară.

– A rămas acolo?

– Da.

– Pentru ce?

– Ca să se ocupe de afaceri.

– Un „tuan" englez prost, nu?

– Da, spuse Francine încuviinţînd. Un „tuan" englez prost.

– Viața e foarte grea fără un bărbat alături, chiar şi unul prost.

Exploziile zguduiră adăpostul în toată regula. Praful îi acoperi pe toți. Bertha ținu mîna deasupra feței lui Ruth pentru a o proteja.

– Fata cealaltă cine e? întrebă ea.

– Fiica cuiva care a murit în timpul bombardamentelor, zise Francine.

Bertha se uită la Edwina cu ochii ei verzui ca de pisică.

– Ai o grămadă de responsabilități, scumpo. Prea multe, nu?

– Poate, zise Francine oftînd.

– Ascultă-mă pe mine. Ia-ți un bărbat, scumpo. Mă înțelegi? Lasă-l pe soțul tău. Ia-ți un bărbat în carne şi oase, nu unul din fum.

Se auzi alarma de încetare a bombardamentului. Oamenii se ridicară ca să se ducă obosiți la culcare. Aproape că te obişnuiai cu frica, dar Francinei i se părea imposibil să te poți obişnui cu neplăcerile bombardamentelor, cu faptul că trebuia să te dai jos din pat în cămaşă de noapte, sau să laşi mîncarea să se strice pe aragaz, sau rufele în chiuvetă, sau orice altă treabă neterminată.

Ruth dormea acum în brațele Berthei, care i-o dădu Francinei.

– Mi-e dor de copiii mei, zise ea. Oricînd ai chef să bei ceva, vino la barul nostru. *„Golden Slipper"* pe strada Shanghai. Ne simțim bine acolo.

– Mulțumesc, zise Francine.

– Nu-i chiar atît de rău cum crezi, spuse Bertha. S-ar putea să-ți umple unele goluri din educație.

– E prostituată? întrebă Edwina privind în urma Berthei care îşi unduia şoldurile.

– Tu ce crezi? spuse Francine scurt.

Categoric, Edwina primea o cu totul altă educație decît pînă acum.

Sfatul grosolan al Berthei de a-şi găsi „un bărbat în carne şi oase" îi răsună în minte. În ultima vreme, vorbea tot mai puțin cu Abe în gînd, chiar şi ca să-l certe. Fusese o vreme cînd se întrebase „ce ar vrea Abe" înainte să facă aproape orice. Acum, indiferent dacă era bine sau nu, acel punct de referință dispăruse. Deşi Bertha Luptătoarea era tot ceea ce propria ei educație o învățase să disprețuia-

scă, Francine o invidia. O invidia pe Bertha pentru înțelepciunea străzii pe care o avea, pentru curajul și forța ei. Francine ar fi vrut să fie mai mult ca Bertha, cu voința ei de a supraviețui și mai puțin ca doamna eurasiatică bine crescută care se chinuise întotdeauna să fie.

Ruth nu reușea să scape de diaree și, adesea, voma în timpul bombardamentelor și după acestea. Slăbise atît de mult încît începuseră să i se vadă oasele șoldurilor. Devenise apatică. Cînd o duse la Robinson să fie cîntărită, într-o dimineață, Francine află spre disperarea ei că fetița slăbise cinci kilograme de cînd plecaseră din Perak. O duse la medic, care îi palpă burta ușor cu vîrfurile degetelor.

– E dizenterie, spuse el și Francine simți că îi vine rău.

– Dizenterie!

– Probabil dizenterie „Sonne", nu „Shiga". Poate sînt doar niște limbrici, ceea ce e un noroc. Vedeți dacă apare sînge în scaune. Dacă da, aduceți-o imediat. Organismele acestea mor singure, de obicei, după vreo săptămînă. Nu am nici un medicament să vă dau. Aveți grijă să fie odihnită și să bea multe lichide. Și, bineînțeles, e nevoie de foarte multă igienă. Fierbeți tot. Să aibă mîinile curate. Și dumneavoastră la fel. Nu vă faceți prea multe griji.

Dar ea își făcea griji. Îmbrăcînd-o pe Ruth, se gîndi prima oară serios la posibilitatea de a pleca din Singapore fără Abe. Dacă ar fi trebuit să decidă între Abe și Ruth, ar fi decis în favoarea fetiței. Abe putea să-și poarte singur de grijă, Ruth nu putea.

Ajunse acasă exact cînd începu un alt atac și trebui să fugă la adăpost împreună cu Edwina și Ruth.

Adăpostul domnului Carmody părea mai puțin impresionant acum. Depozitul fusese făcut praf. Gloanțele sfîșiaseră o mare parte din sacii de nisip care nu se goleau numai pentru că îi udase ploaia.

Adăpostul era plin de chipuri noi, oameni care veniseră de pe străzile alăturate și ocupau fiecare centimetru. Prostituatele de pe strada Shanghai erau strînse în jurul unei chinezoaice care stătea ghemuită și se agăța de una din barele de fier care susțineau acoperișul. Se legăna înainte și înapoi. Francine își dădu seama că era în travaliu. Ce speranță putea să existe pentru o nouă viață care venea

pe lume într-un asemenea loc? Cineva adusese trusa de prim- ajutor a adăpostului, care era lîngă femeia gravidă, cu capacul deschis şi cu şirurile de sticle şi bandajele părînd ineficiente.

Ea şi Edwina se aşezară unde putură. Ruth adormi imediat în braţele fetei din nou. Bombardamentele începură undeva în partea de sud. Edwina se uita fascinată la femeia gravidă, făcînd ochii mari. Bertha părea să fi preluat conducerea, ştergînd din cînd în cînd faţa femeii cu un bandaj, şoptindu-i la ureche.

Trei explozii care se succedară rapid zguduiră adăpostul. Totul păru să se transforme în gelatină, o senzaţie scurtă şi oribilă că lumea se dezintegra. O ploaie de moloz căzu asupra lor. Femeia însărcinată se agăţă de bară, fără să scoată nici un sunet în continuare.

O a patra explozie, şi mai aproape, îi făcură pe oameni să murmure speriaţi. Zgomotul îi strînse pieptul Francinei pentru o clipă, rănindu-i urechile, în ciuda faptului că şi le astupase cu mîinile. Se uită la Ruth îngrijorată. Fetiţa avea ochii deschişi acum, dar părea ameţită. O dîră de vomă i se prelingea din gură pe pieptul Edwinei. Francine întinse braţele spre ea îngrijorată.

O altă explozie transformă aerul şi lumea solidă într-o masă fremătătoare. Francine se trezi întrebîndu-se dacă mai aveau să aibă o casă la care să se întoarcă. Un lucru pe care îl învăţase era acela de a lua lucrurile aşa cum erau. Deocamdată, trebuia să facă tot posibilul să supravieţuiască, nimic altceva.

– Împinge, o auzi Francine pe Bertha îndemnînd-o pe femeia în travaliu. Împinge!

Femeia se încordă şi strigă ceva cu o voce răguşită. Apoi îşi ridică fusta şi se uită în jos. Se vedea capul copilului. Bertha se aplecă şi şterse gura acestuia cu pricepere, după care îi făcu semn mamei.

Trupul plin de sînge al copilului ţîşni din ea şi Bertha era pregătită să-l prindă în mîinile ei mari. Deodată, în adăpost, unde fusese o linişte apăsătoare, începură să se audă glasuri, oameni rîzînd, strigînd felicitări. Francine făcu un efort să-şi reţină lacrimile.

– E băiat, spuse Bertha veselă, ridicîndu-l deasupra capului.

Bebeluşul scoase un urlet puternic dintr-o gură imensă

şi îşi agită pumnii mici. Francine se uită la Edwina, care privea fascinată. Era o educaţie dură, dar eficientă, se gîndi ea.

Alte explozii zguduiră adăpostul, dar numănui nu păru să-i pese. Bertha înveli copilul şi îl puse în braţele mamei sale. Vlăguită, aceasta scoase un sîn umflat şi gurița copilului găsi imediat sfîrcul şi începu să sugă.

Francine închise ochii, simţind lacrimile calde şiroindu-i pe obraji. Să-l ia naiba pe Abe. Să-l ia naiba pentru ce le făcuse. Pusese simţul steril al onoarei mai presus decît soţia sa şi copilul. Îşi aminti cuvintele pe care i le citase cu mult timp în urmă: „Nu te-aş putea iubi atît de mult, de n-aş iubi mai mult onoarea."

Ce cuvinte stupide şi goale!

De dragul acelor oameni de afaceri din Manchester, acelor oameni lacomi care nu veniseră niciodată să vadă unde se făceau banii lor, în sudoare şi noroi, Abe le sacrificase pe ea şi pe Ruth.

Le abandonase, lăsîndu-le să înfrunte acele orori singure. Şi el probabil că se condamnase la moarte sau la prizonierat în mîinile celor pe care îi numea disprețuitor o mînă de maimuţoi gălbejiţi.

Era furioasă şi cuprinsă de disperare. De ce se lăsase condusă? Dacă ar fi făcut cum voia ea, acum ar fi fost în Anglia, în siguranţă. De-acum încolo, îşi promise în sinea ei, avea să facă totul numai cum voia ea.

Un bărbat din fum, spusese Bertha. Asta se dovedise a fi Abe. Un bărbat alcătuit din fum, care fusese risipit de vînt. Nu avea să-l ierte niciodată pentru asta, îşi dădu ea seama deodată. Chiar dacă venea, tot nu avea să-l ierte vreodată. Şi nu avea să-l mai lase niciodată s-o oblige să facă ceva ce ea ştia că e greşit.

„Nu pot să aştept o veşnicie," îi spuse ea în gînd. „Vino, altfel îmi voi trăi viaţa fără tine."

Clive Napier sosi la Union Mansions seara următoare.

Francine îi deschise uşa şi îl văzu stînd în prag cu un pachet sub braţ, arătînd superb în uniformă. Bandajul din jurul capului se redusese la un petec pătrat din tifon prins cu leucoplast. Îi zîmbi.

– Bună, scumpa mea. M-am gîndit să trec pe-aici pentru cină.

Francine se fîstîci.

– Mă tem că va trebui să te mulţumeşti cu încropeli, spuse ea stînjenită.

El intră şi închise uşa, după care desfăcu pachetul, scoţînd la iveală o tavă cu căpşuni, trei duzini de stridii într-un coş de trestie şi două sticle de şampanie franţuzească.

– Ai nişte pahare? întrebă el. Toate băuturile alcoolice trebuie distruse înainte să ajungă japonezii aici. Să ne aducem şi noi contribuţia.

Ea se duse să aducă paharele şi gheaţă pentru a pune în jurul sticlelor. Clive o luă pe Ruth în braţe şi o aruncă în sus, făcînd-o să ţipe de plăcere.

– Ce mai face Chicken-Licken a mea? mîrîi el gîdilînd-o şi Ruth se zvîrcoli încîntată.

– Îmi citeşti? îl rugă ea.

– Da, scumpo. O să ne uităm amîndoi pe cărţi după ce mîncăm încropeala pregătită de mami.

– Ce-i aceea încropeală? vru Ruth să ştie.

– Ce mănînc eu mereu, spuse el privind-o pe Francine în ochi. Plecaţi din oraş, Francine. Nu mai rezistăm mult.

– Cît?

– Trei săptămîni, o lună, zise el.

– Atît? întrebă ea îngrozită.

– Churchill nu renunţă la Singapore, spuse Edwina categorică.

– Toată lumea renunţă la Singapore, fata mea.

– Eşti un pesimist, Clive. Răspîndeşti numai deprimare şi descurajare.

– Ai destulă obrăznicie pentru vîrsta ta, fetiţo.

– Fetiţă? Am aproape şaisprezece ani, spuse Edwina indignată.

– În acest caz, adu trei pahare de şampanie, Francine. O să ni se alăture şi tînăra Edwina. Nu sînt pesimist, ci realist, Edwina, îi explică el apoi. În sănătatea voastră, doamnelor, spuse el ridicînd paharul.

Francine şi Edwina, căreia Francine îi adusese un pahar mai mic, le ridicară şi ele. Clive îl goli pe al său aproape dintr-o înghiţitură.

– Cea mai bună soluţie pentru tine e *„Wakefield"*, Edwina. Pleacă săptămîna viitoare. Unchiul va pleca cu *„Duchess of Bedford"*, zise el în continuare şi îşi goli paharul.

Aşa e mai bine. Fiind realist, am nevoie de mai mult alcool decît alţii. Amorţeşte nemulţumirile. Să mai bem unul, spuse el luînd sticla şi umplînd paharele cu generozitate.

– N-am mai băut niciodată atîta şampanie, zise Edwina, sorbind prudentă din lichidul efervescent.

– Ia-o uşurel, altfel devii şi tu o realistă, o sfătui el.

– Cred că ajunge cîtă şampanie a băut Edwina, spuse Francine. Mă duc să pregătesc cina.

– Eu desfac stridiile, se oferi Clive.

Se duseră la bucătărie şi, în timp ce Clive desfăcu stridiile cu îndemînare, folosindu-se de o şurubelniţă, ea puse orezul la fiert, după care tăie ghimbirul, ceapa şi usturoiul şi le prăji într-o tigaie pe care o găsise în bucătăria căpitanului Edmondson. Cumpărase un peşte de pe Boat Quay, pe care acum îl tăie fileuri, îi făcu un sos „taucheong" şi adăugă puţină lămîie. După aceea puse tava în cuptorul încins şi aroma delicioasă invadă tot apartamentul. „Unde eşti, Abe?" întrebă ea în gînd, aşa cum făcea de atîtea ori în fiecare zi. „De ce nu vii?"

– Hmm, ce bine miroase, spuse Edwina punînd masa.

– Sper că-ţi place mîncarea chinezească, îi spuse ea lui Clive.

– La nebunie, zise el simplu.

Mîncară cu ferestrele larg deschise pentru a lăsa să intre aerul curat al serii. Stridiile erau delicioase cu sos Tabasco şi zeamă de lămîie. Dispărură într-o clipă, după care veni rîndul peştelui. Ruth mîncă cu lingura, vîrînd bucăţiie suculente în gură şi fredonînd de plăcere. Francine folosea beţigaşe, un obicei pe care îl reluase de puţin timp. Clive o privi cu ce dexteritate le mînuia.

– Soţul tău mînca cu beţigaşe? o întrebă el.

– Uneori. Cînd îl obligam eu. Nu se pricepea foarte bine. Nu prea îi plăcea mîncarea chinezească.

– Un prost, zise el privind-o tot timpul pe Francine. Găteşti minunat.

La sfîrşitul mesei, mîncară căpşunile aduse de Clive, după care el, aşa cum promisese, îi citi lui Ruth o jumătate de oră, inclusiv din cartea cu Chicken-Licken, pe care ea o adora. La un moment dat, veni vremea ca Francine să o culce pe Ruth. Clive se oferi s-o ajute pe Edwina să spele vasele. Cît o îmbrăcă pe Ruth în pijama şi o legănă ca să adoarmă, Francine auzi rîsetele Edwinei din bucătărie.

De mult nu o mai auzise rîzînd astfel.

Cînd Ruth adormi, Francine ieşi încet din cameră, închizînd uşa. Edwina stătea pe jos cu Clive, căutînd prin colecţia de plăci a căpitanului Edmondson.

– O să dansăm, îi spuse ea repede Francinei şi chipul plinuţ îi era la fel de îmbujorat ca altă dată.

Clive Napier era bun la ceva, totuşi, se gîndi Francine.

– Vino să alegem nişte plăci!

Din fericire, căpitanului îi plăcuse să danseze şi ei izbutiră să găsească un număr de plăci adecvate. Melodiile fuseseră înregistrate special pentru dansul la tropice, mai bine-zis, ritmul lent era potrivit pentru căldura din zona respectivă.

Le puseră la gramofon.

Edwina ştia doar vals, dar Clive o învăţă foxtrot. Trupul ei de adolescentă se mişca dornic în braţele lui. Melodiile erau deja enervante din cauza faptului că se tot repetau – *„The Way You Look Tonight"*, *„I Only Have Eyes for You"* şi *„Have You Ever Been Lonely"?* într-o succesiune melancolică. Francine simţi cum o podideau lacrimile cînd îşi aminti de alte vremuri, de alte locuri.

– E rîndul tău, îi spuse Edwina gîfîind. Pun eu plăcile.

Nu avea chef să danseze, dar se ridică şi îl lăsă pe Clive să o cuprindă în braţe. Capul i se învîrtea. Prima sticlă de şampanie era goală deja, iar cea de a doua fusese golită pe jumătate, şi Clive nu băuse singur. Francine ştia că Edwina luase cîteva înghiţituri pe furiş. „Şi ce?" îşi spuse ea. „Sărmana copilă, să bea, dacă asta o mai înveseleşte."

Clive era o dansator excelent şi foarte puternic.

– Vii aici des? o întrebă el.

– Numai în timpul invaziilor, zise ea.

– Apropo, spuse el încet, ca să nu-l audă Edwina, e timpul să înfrunţi realitatea, Francine. Primul lucru real: Vapoarele pleacă spre casă în fiecare săptămînă, dar nu e un număr nelimitat. În curînd, n-o să mai fie nici unul. Primim deja rapoarte că unele dintre ele au fost scufundate de torpile. Înţelegi? Cînd japonezii o să strîngă mai tare, o să fie din ce în ce mai greu să se plece.

– Înţeleg, spuse ea încet.

Plutea în braţele lui, senină, nevrînd să i se spargă balonul de fericire.

– Al doilea lucru real: Nu prea mai sînt şanse ca soţul tău să sosească acum.

– Asta-i o prostie.

– Toată Malaezia e în mîinile japonezilor, scumpa mea. Şoseaua poate fi aruncată în aer în orice zi. Dacă n-a murit, e într-un lagăr de prizonieri. Mai poţi spera doar să-l revezi după ce se va termina războiul.

– O să-l aştept, spuse Francine.

Clive se încruntă.

– Al treilea lucru real: Dacă nu pleci împreună cu Ruth, o să vă captureze japonezii. Vei fi o ţintă, nu numai pentru că eşti o eurasiatică disprețuită, dar şi pentru că eşti măritată cu un european chiar şi mai disprețuit. Te poţi aştepta să fii decapitată. Şi Ruth la fel.

– Termină, spuse ea simţind că i se face rău.

Balonul fusese spart şi ea se prăbuşea la pămînt.

– Bine. Sper că m-ai înţeles. Micuţa noastră prietenă s-a dus, spuse el apoi şi ea văzu că avea dreptate.

Edwina adormise pe un scaun, cu gura deschisă. Şampania şi dansul se dovediseră a fi fost prea mult pentru ea.

– Vrei s-o duc eu în pat? o întrebă Clive şi ea încuviinţă.

El o luă în braţe pe Edwina fără nici un efort şi o urmă pe Francine pînă în camera fetei, unde o aşeză în pat. Edwina sforăia uşor cînd Francine o înveli.

După aceea se întoarseră la gramofon, unde melodia *„Smoke Gets in Your Eyes"* tocmai se termina. În liniştea care urmă, Clive se duse la fereastra deschisă.

– Mîine vine musonul, spuse el.

– De unde ştii?

– Îl simt. Întotdeauna îl simt, spuse el luînd sticla şi umplînd cele două pahare.

Ea avu impresia că băuse destul de mult deja, dar luă paharul, totuşi, şi se aşeză. Bău şi, apoi, se uită la el.

– Îţi mulţumesc pentru seara asta, spuse ea încet, referindu-se la tot ce făcuse pentru a o înveseli pe Edwina.

– Mi-a făcut plăcere, Francine, spuse el zîmbind. Încă un dans?

– Bine, dacă vrei.

– Asta e special pentru tine, zise el şi puse *„Sophisticated Lady"* la gramofon, o melodie de dragoste, elegantă.

Cum ți s-a dat numele de Francine?

– Nu-ți place?

– Ți se potrivește. Doar că e neobișnuit.

– Mama l-a ales. După Franța, țara. Verișoara mea mai mare se numește Sidney, după orașul din Australia. Vărul meu cel mai mic se numește Frank, după San Francisco, din America.

El zîmbi.

– Serios? Și Ruth? Și ei i s-a dat numele unui oraș?

– Nu. Abe i-a ales numele lui Ruth. Așa o chema pe mama lui.

– Și tatăl tău? Presupun că era englez, nu?

– Era galez.

Șampania îi dezlegase limba, altfel nu i-ar fi povestit acele lucruri lui Clive.

– Mama zicea că era soțul ei, dar, în realitate, nu era. Mereu a zis că o să se însoare cu ea, dar, cînd i s-a terminat contractul, a plecat acasă și ne-a lăsat.

– Ah, spuse el cu blîndețe. Trebuie să vă fi fost foarte greu amîndurora.

– I-a frînt inima mamei, spuse ea simplu. Dar așa se întîmplă mereu, nu, Clive? Pentru asta există localnicele. Ca să le facă plăcere burlacilor albi. Dicționar de pernă, nu așa le spun ei? E păcat de copiii „stengah", dar la ce poți să te aștepți? Tatăl meu a trimis douăzeci de dolari pe lună pînă cînd m-am măritat și ăsta a fost un gest nobil din partea lui, nu?

Clive nu spuse nimic un timp. O ținea strîns în brațe, legănîndu- se plăcut în ritmul muzicii.

– Știi că eu nu gîndesc așa despre tine, spuse el, în sfîrșit.

– Sigur că nu, zise ea ironică.

– Ai idee măcar cît de mult te plac? întrebă el și ceva din tonul lui o făcu să simtă o fierbințeală în burtă.

– Sper că nu mă placi prea mult, domnule maior Napier, spuse ea. Sînt o femeie măritată. Dar dumneata? Pun pariu că m-ai mințit în legătură cu faptul că nu ești însurat. Pun pariu că ai o soție credincioasă care te așteaptă. Sau ai vreo tînără localnică ascunsă pe undeva? îl întrebă ea mijind ochii. Ce gusturi ai? Stengah? Malaieze? Chinezoaice?

Clive ridică din sprîncene.

– Nu știam că ai niște gheare atît de ascuțite.

– Nu gheare, domnule maior Napier, zise ea cu accentul pe care îl auzise la Bertha Luptătoarea, eu delicată ca luna ce răsare, aproape virgină, fii atent cu mine!

Imitația ei fu destul de reușită ca să-l facă să zîmbească trist.

– Nu fi așa. Nu sînt însurat și n-am amantă de nici un fel.

– Atunci, ești în căutarea uneia?

Zîmbetul lui pieri.

– Termină, Francine. Nu încerc să profit de tine.

– Înseamnă că ești prost, spuse ea.

– Poate că tu mă faci să fiu prost.

Dansară în liniște un timp. *„Sophisticated Lady"* se termină și începu „Caravan", iar ei schimbară pasul pentru acea melodie exotică.

– Trebuie să ai două nume, spuse Clive mișcînd-o cu pricepere în brațele sale. Trebuie să ai și unul chinezesc.

– Așa e.

– Care e numele tău chinezesc?

Ea ezită.

– Yu Fa. Li Yu Fa. Li era numele de familie al mamei mele.

– Yu Fa, spuse el grav. Îmi place foarte mult. Înseamnă ceva?

– Cred că înseamnă ceva de genul „boboc parfumat", spuse ea stînjenită.

– Boboc parfumat, bun pentru a fi cules, zise el și, lăsînd capul în jos, o sărută pe buze.

Fu ceva neașteptat și îi reduse pe amîndoi la tăcere. Ea văzu cum i se schimbară ochii.

– Francine, ești atît de perfectă, spuse el încet. Te-am dorit din clipa în care te-am văzut prima oară.

– N-are nici un rost, Clive, spuse ea tristă.

– Atît de blîndă, de sensibilă. Delicată. Le faci pe celelalte femei să pară niște vaci.

– N-ar trebui să vorbești așa.

– Dar vreau s-o spun, zise el mîngîindu-i obrazul. Ești un înger.

– Întotdeauna curtezi cu clișee?

– Îmi pare rău, spuse el trăgînd-o și mai aproape. Clișeele le vin în minte îndrăgostiților.

Muzica era senzuală, îndemna la visare, iar trupul lui era singurul lucru real, o stîncă în mijlocul mării. El îşi strecura pulpele între ale ei în ritmul melodiei. Îi mîngîie obrazul catifelat şi gîtul cu buzele, iar ea îi simţi răsuflarea caldă şi amețitoare pe ureche. Miere topită părea să i se reverse în vene, aducînd o dorință pentru el care puse stăpînire pe ea în mod dureros.

Degetele lui traseră de nasturii rochiei, dar ea nu îl opri, anticipînd senzaţia mîinii lui pe piele. Nu purta furou, din cauza căldurii, iar el îi cuprinse un sîn în palmă. Ea oftă şi se lăsă moale în braţele lui. El îi prinse sfîrcul între degetul mare şi arătător şi ceva ca un curent electric îi străbătu tot trupul. Îşi dădu seama că era acum sau niciodată; dacă nu-l trimitea acasă, totul era pierdut.

Se opri din dansat şi îl împinse cu fermitate, încheindu-şi nasturii.

– Cred că ar fi timpul să pleci.

– Sînt îndrăgostit de tine, spuse el simplu, dar cuvintele acelea îi făcură inima să-i tresalte în piept.

Se duse, însă, la gramofon şi scoase placa.

– Gata cu dansul. Ar fi mai bine să te duci acasă.

– Bine, spuse el întorcînd-o cu faţa. Dar dă-mi încă un sărut înainte să plec.

Ea înălță obrazul, aşteptîndu-se la un sărut cast. Dar el o îmbrăţişă cu blîndeţe şi o sărută pe buze. Trupul îi era cald. Ea îl simţi tare sub uniforma rigidă şi, deşi, forţa lui formidabilă era reţinută, ea avea impresia că o striveşte.

Sărutul lui, însă, fu delicat, de parcă ar fi avut vreun drept legitim să o sărute astfel, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să nu facă altceva decît să-i răspundă. Şi buzele ei se desfăcură puţin. Îi simţi limba cercetîndu-i interiorul umed, o invazie căreia ea ar fi trebuit să i se împotrivească, dar nu o făcu.

În schimb, se agăţă de el, dorind cu disperare să fie asigurată de forţa lui, să fie convinsă că era dorită.

– Din clipa în care te-am văzut, am ştiut că o să mă îndrăgostesc de tine, şopti el, sărutîndu-o din nou şi strîngînd-o şi mai tare în braţe.

Sărutul lui fierbinte şi penetrant o aruncă în mijlocul unui vîrtej înfricoşător. Deodată, nu se mai gîndi la Abe. Trupul i se arcui din proprie voinţă, trădînd-o. Clive îi mîngîie corpul subţire prin rochia subţire de vară. Limbile li se

întîlnire, se atinseră, se mîngîiară. Cutremurîndu-se, ea se trase în spate şi îl privi în ochi.

– Clive...

– Există vreo cameră care se încuie? o întrebă el încet.

– Nu, Clive, zise, dar el deşteptase în ea o nevoie urgentă şi aprigă.

– Unde putem să mergem? şopti el. Francine, pentru Dumnezeu!

– Sînt măritată.

– N-are nici o legătură cu soţul tău. Doar cu noi doi.

– N-ar trebui să fac asta.

– Pentru Dumnezeu. Lumea se prăbuşeşte în jurul nostru. Avem nevoie unul de celălalt. Eu pot să am grijă de tine, Francine, de tine şi de micuţa Ruth. Nu înţelegi? Te iubesc. O iubesc şi pe Ruth. Vreau să-i fiu tată. Nu poţi trăi pentru un soţ care nu-i aici!

Ea îl împinse. Picioarele îi tremurau. Un soţ alcătuit din fum, se gîndi. De ce se împotrivea? În clipa aceea, ştiu că îl dorea pe Clive. Voia ca acest lucru să se întîmple. Era decizia ei şi faptul că o luă o linişti enorm.

Îşi simţi trupul relaxîndu-se.

– Camera mea se încuie, se auzi ea spunînd.

Clive, palid acum, încuviinţă.

Ea îl conduse în cameră şi încuie uşa. Apoi, el îi trase rochia în jos de pe umeri. Sînii îi ieşiră la iveală, frumoşi şi albi, cu sfîrcurile tari.

– Doamne, cît de frumoasă eşti, spuse el cu o voce îngroşată şi îi dădu un sărut lacom care avea gust de şampanie.

Francine îi înconjură gîtul cu braţele şi îl trase spre ea.

– Sărută-mă din nou, şopti ea.

Se sărutară, la început, cu tandreţe, apoi, cu din ce în ce mai multă pasiune. Ea îşi lipi trupul de al lui cu un fel de disperare. El îi scoase rochia, apoi, şi se întinseră în pat împreună.

Ea era puţin ameţită de şampanie, dar nu alcoolul îi alimenta dorinţa. Apoi, el îi trase în jos chiloţii şi ea îi împinse cu picioarele. Încercă să-i descheie nasturii uniformei, dar nu reuşi.

– Lasă-mă pe mine, şopti el şi se dezbrăcă repede.

Avea un corp neaşteptat de frumos, ca de atlet. Un păr negru îi acoperea pieptul şi cobora pe abdomen, spre

zona organului sexual, pe care dorința îl făcuse să fie tare și drept. Ea ținea ochii închiși pe jumătate, mușcîndu-și buza de jos. Respira întretăiat.

– Mai repede, Clive.

El își lipi trupul gol de al ei. Contactul fu electrizant. Îi acoperi sexul mătăsos cu mîna, posesiv, penetrînd-o cu degetele și mîngîindu-i interiorul ud. Ea îl dorea cu disperare.

– Repede, iubitul meu, repede. Vino.

Își depărtă pulpele cînd el veni deasupra ei. În clipa în care el o pătrunse, uită complet de sine. Căldura lor interioară era pîrjolitoare. Nu mai vorbiră nimic. Gîfîielile ei deveniră strigăte pe măsură ce dorința creștea. Privi cum chipul lui Clive se transformă într-o mască. Răsuflarea i se înăsprise. Și ea era posedată de ceva sălbatic. Trecuseră mulți ani de cînd nu mai simțise așa ceva. Poate că nu simțise niciodată.

Totul se termină repede. Ea scoase un strigăt, se arcui în brațele lui și o plăcere atît de intensă încît aproape că o durea îi străbătu tot corpul. Nici un regret și nici o teamă nu strică momentul, simțind doar o imensă împlinire.

După aceea, rămaseră înlănțuiți.

– Te iubesc, șopti el cu gura lipită de urechea ei. Ești minunată. De ce plîngi?

– De fericire, spuse ea, lipindu-se de el.

Adevărul era, însă, mult mai complicat. Plîngea din mai multe motive. Dar fericirea se număra printre acestea.

Făcură dragoste din nou, iarăși fără cuvinte și, de data aceasta, mult mai lent și cu mai mult abandon. Clive era expert în a face dragoste, la fel ca în multe alte lucruri, dar ea nu voia să se gîndească la felul cum căpătase acea experiență. Fusese excitată de Abe, descoperise tandrețe și dorință înăuntrul ei. Dar acum era cu totul altceva. Clive Napier nu era doar frumos din punct de vedere fizic; era un amant mult mai tandru și mai priceput decît putea fi Abe vreodată. Avea puterea să o facă să simtă senzații la care nici nu visase.

Era profund recunoscătoare pentru împlinirea fizică pe care o simțea. Într-un fel, ștergea rușinea și sentimentul de vinovăție care, altfel, ar fi distrus-o. Dacă ar fi fost doar o împreunare fizică, ceva superficial și vulgar, nu și-ar fi iertat-o niciodată.

Faptul că era ceva sublim făcea ca acel act să fie, într-un fel, legitim.

El plecă mult mai tîrziu, pe la trei dimineața. Ea îl sărută în capul scărilor, un sărut prelung, cu buze moi și umflate.

– Voi veni din nou mîine seară, șopti el. Să-mi spui că mă iubești atunci. Bine?

Ea privi în urma lui cum cobora scările, fără să se uite înapoi. După aceea intră în casă. Închise ușa și se rezemă de ea. Se simțea minunat și, în același timp, îngrozitor. Era bucuroasă și, totuși, știa că era o ființă demnă de dispreț.

– La naiba, șopti ea cu durere în suflet. La naiba cu toate.

O verifică pe Ruth, după care se duse la culcare. Oricît de obosită era, trecu mult timp pînă adormi.

A doua zi, o ploaie torențială o trezi pe Francine foarte devreme, după numai o oră sau două de somn. Amintindu-și că lăsase o fereastră deschisă, se dădu jos din pat cu greu, avînd senzația că fusese bătută.

Afară era întuneric. Ploaia udase podeaua sub fereastră și ea trecu desculță prin apă ca să aducă o cîrpă. Nu se putea gîndi decît la Clive și la ce făcuse ea. El spusese că avea să revină în seara aceea și deja ardea de nerăbdare să-l vadă din nou. Dar își spuse cu severitate să nu-și facă iluzii. Poate că, după ce o cucerise, avea să fie satisfăcut și ea nu avea să-l mai revadă niciodată. Asta ar fi fost cel mai bine. Nu mai putu să doarmă. Făcu curățenie prin casă, în timp ce fetele dormeau și, la opt, deși ploaia nu se potolise deloc și lumina era foarte slabă, plecă să caute de mîncare. Dacă nu începeai devreme, nu aveai nici o șansă.

Pe Clive nu îl înșelaseră instinctele. Era musonul din nord-vest și sufla cu o forță fără precedent. Avea să țină cîteva zile, poate chiar săptămîni. Purtată de vîntul puternic, ploaia biciuia fețele oamenilor, uda hainele în cîteva secunde, sfîșia frunzele palmierilor și culca vegetația la pămînt. Transformă străzile înguste în torente năvalnice, acoperind soarele și forțînd oamenii să se adăpostească repede, pe unde puteau.

Alimentele se găseau mai greu ca oricînd și ea trebui

să meargă mult, ploaia udînd-o pînă la piele. Cumpără ziarul *„Tribune"*. Micul ei anunț în care cerea veşti despre Abe apărusè în fiecare dimineață în săptămîna aceea, fără nici un răspuns. Acum, ea era sigură că nu avea să mai primească unul vreodată.

Furtunile erau de scurtă durată, fiind urmate de zăpuşeală cînd vîntul gonea norii spre largul mării. Aburi înecăcioşi se ridicau din canalele inundate. Dar următoarea furtună venea curînd, cu tunete, vînt şi ploaie.

Se întoarse pe strada Popiah la jumătatea dimineții şi Edwina îi dădea să mănînce lui Ruth. Fata îşi ridică privirea şi zîmbi.

– Bună! Ce s-a întîmplat aseară?

– Ai adormit şi te-am dus în pat, spuse Francine luîndu-i locul.

– Ştiu. Ce s-a întîmplat cu Clive? V-ați giugiulit?

– Edwina! exclamă Francine, uitîndu-se brusc la Ruth.

Acea privire scurtă fu un răspuns pentru Edwina, care căscă gura şi ochii foarte mari.

– Ați făcut-o! V-ați giugiulit!

– Ce înseamnă „giugiulit"? întrebă Ruth cu ochii mari şi foarte palidă.

– Nimic, scumpa mea. Doar că Clive m-a sărutat de noapte bună, zise Francine, conştientă că obrajii îi luau foc.

– Atunci, ce-a fost cu rîsetele şi muzica pe care le-am auzit? întrebă Edwina.

– Ai visat, spuse Francine scurt. Atîta tot.

– Cred că este un bărbat superb, zise fata visătoare. Dacă aş fi fost mai mare, l-aş fi acceptat. Dacă m-ar fi vrut.

– Cred că Clive ar accepta pe oricine, spuse ea sec.

– Ah, nu. Pe tine te vrea. Ai văzut ce frumos se poartă cu Ruth. Nu e un Don Juan. Am văzut o altă față a lui, spuse Edwina chicotind. Pun pariu că şi tu ai făcut-o, aseară. Se pricepe la giugiuleli? Pun pariu că da.

În inocența ei, Edwina îşi închipuia că ea şi Clive nu făcuseră altceva decît să se sărute şi să se îmbrățişeze, să se „giugiulească", în vocabularul ei de şcolăriță.

– Clive o să fie noul meu tătic? întrebă Ruth, prinzînd esența lucrurilor, instinctiv.

Francine o privi îndelung.

– Tăticul tău e în Ipoh, spuse ea cu greu.

– Tati a murit, zise Ruth simplu. L-au omorît japonezii. Dacă n- ar fi fost mort, ar fi venit pînă acum. Vreau să fie Clive noul meu tătic.

Francine simți că i se taie respirația. Era vremea să fie sinceră cu fetița. Îi luă mînuțele într-ale ei.

– Ascultă-mă, scumpo. E foarte important.

– Ascult, spuse Ruth cu gravitate.

– E posibil ca tăticul tău să fi murit. Dacă e așa, n-o să-l mai vedem niciodată. Dar se poate și ca japonezii să-l fi prins și să-l fi dus la închisoare.

– O închisoare pentru oameni răi?

– Nu, una specială pentru dușmanii lor. Dacă s-a întîmplat asta, s-ar putea să-l revedem într-o zi. Dar, deocamdată, nu ai un tătic. Iar eu nu am soț.

– Și Clive? întrebă Ruth.

– Clive vrea să-i ia locul lui tati în viața noastră. Vrea să-ți fie ție tătic și mie, soț.

– Ura! exclamă Ruth, bătînd din palme. Îl iubesc pe Clive!

Francine știa că fetița nu era chiar nepăsătoare față de soarta adevăratului ei tată, ci era doar felul simplu în care un copil făcea față unei necesități înspăimîntătoare.

– Dar, scumpa mea, s-ar putea ca tati să se întoarcă într-o bună zi.

– Și, atunci, ce-o să facem? întrebă fetița încruntîndu-se în fața acelei dileme.

– Nu știu, zise Francine obosită, ăsta e adevărul.

Se auzi o bătaie în ușă și doamna D'Oliveira vîrî capul înăuntru.

– *„Golden Slipper"* a fost lovit azi-noapte, zise ea. N-ați auzit?

Francine fu uluită.

Imediat se gîndi la Bertha, la proaspăta mămică și la bebeluș.

– Stai aici cu Ruth, îi spuse ea Edwinei. Mă duc să văd dacă pot să ajut cu ceva.

Pe strada Shanghai, aerul era îmbîcsit de fum. Francine merse pe strada pietruită, izbită de oameni care alergau, forțată să se adăpostească în dreptul unor intrări cînd treceau camioane claxonînd, ale căror roți aproape că atingeau clădirile de pe ambele părți. Unele dintre străzile laterale erau blocate de grămezi de lemne și moloz.

Un bloc părea să fi avut cel mai mult de suferit de pe umra bombardamentului. Ea porni într-acolo. O mulțime de bărbați se agitau în jur.

Își făcu loc prin mulțime, mijind ochii din cauza fumului. Deodată, văzu ceva în drum: o firmă de neon galbenă reprezentînd un pantof de damă. Își ridică privirea. *„Golden Slipper"* fusese odată o clădire de trei nivele cu un bar de noapte la parter și un hotel „de scurtă ședere" deasupra. Cele două etaje dispăruseră acum. Grămezi de moloz se revărsaseră în stradă prin ușile și ferestrele care mai rămăseseră. Fumul se înălța din grinzile care încă mai ardeau mocnit.

Oameni îmbrăcați în kaki lucrau prin fum, trăgînd corpurile din clădire. Cîteva cadavre fuseseră înșirate deja pe trotuar. Toate erau femei. Sub stratul de sînge și murdărie, ea recunoscu fetele de la *„Golden Slipper"*. Unele erau în cămăși de noapte, veșminte mohorîte în comparație cu hainele de lucru țipătoare. Printre ele se afla și Bertha, a cărei luptă luase sfîrșit și al cărei chip era liniștit acum. Cineva îi încrucișase brațele pe piept. O privea pe Francine cu ochii pe jumătate închiși, iar dinții de aur i se întrezăreau într-un zîmbet stins. Nu departe, se afla tînăra care născuse în adăpost. Un ghemotoc mic era lîngă ea.

Francine porni înapoi spre casă cuprinsă de disperare.

Clive sosi la șase. Și el fusese ocupat din cauza bombardamentului. Uniforma îi era zdrențuită și pîrlită și el mirosea a fum. O îmbrățișă strîns.

– Iartă-mă că am întîrziat, spuse el cu o voce răgușită. Toată ziua am scos oameni de sub dărîmături. Mi s-a părut mai important decît să cenzurez știri, zise el privind-o cu ochii înroșiți. Francine, spune-mi că mă iubești.

– Te iubesc, spuse ea automat, neștiind dacă era adevărat sau nu.

Ruth veni la el cu brațele întinse.

– O să fii noul meu tătic, îl informă ea fericită.

– Ah, scumpa mea, zise el, luînd-o în brațe și strîngînd-o la piept. Da. O să încerc să-ți fiu un tătic bun, iubita mea.

– O să ai grijă de noi?

– Mama ta și cu mine o să avem grijă de tine.

– Trebuie să-ți spun tată?

– Tu cum vrei să-mi spui?
– Îmi place Clive.
– Atunci, Clive rămîne.
– Hai să citim cărți și să ne jucăm.
– Puțin mai încolo, zise Francine categorică, luînd-o din brațele lui. Clive trebuie să se spele și să se odihnească.

Îl conduse apoi la baie, unde îi dădu un prosop curat și săpun. Lăsîndu-l să se spele, Francine se duse la bucătărie pentru a pregăti masa.

Mîncară în liniște, după care Francine și Clive ieșiră pe balcon, lăsînd-o pe Edwina să se joace cu Ruth.

– Două vapoare mari se pregătesc să plece, *„Duchess of Bedford"* și *„Empress of Japan"*. Acesta din urmă e mai mare și mai confortabil. Știu că e o alegere de nume nefericită. Mai sînt și două nave militare, unde nu vor fi prea multe condiții. Nimeni nu știe dacă va mai pleca vreo navă după aceea. Înțelegi ce vreau să spun, draga mea?
– Da, zise ea încet, avînd senzația că era amorțită.
– Trebuie să mergem la agenția P-O, la Cluny, ca să vi se dea cabine. Va trebui să plecăm mîine.
– Bine, spuse ea.
– N-ai nevoie de bani. Plătește guvernul. Pe lîngă voi trei, nu mai e loc decît pentru un cufăr. Nimic altceva. O să vin cu un șofer să vă iau la șapte. Va fi lume multă.

Ea își ridică privirea.
– Și tu, Clive?
– Trebuie să rămîn, spuse el simplu. Ne vom întîlni în altă parte.
– Nu cred!
– Trebuie să crezi, spuse el.
– Oh, Doamne, zise ea, începînd să plîngă iarăși.

Ideea de a-l pierde pe Clive, după ce îl pierduse deja pe Abe, era prea mult.
– Te iubesc, Clive, izbuti ea să îngaime și, de data aceasta, păru să fie adevărat.

Nimeni nu vorbi pe drum spre Cluny Hill, a doua zi dimineață. Era o altă zi în care bătea musonul, iar ploaia cădea neîncetat asupra celor care munceau la repararea șoselei. Ruth avusese și mai multă diaree și vomase chiar înainte de plecare.

Stătea palidă şi apatică pe bancheta din spate, între Edwina şi Francine. Clive stătea în faţă, lîngă şoferul malaiez, privind încruntat pe fereastră.

Agenţia se afla pe un deal ce domina şoseaua Johore. Pe străzile din jur era un trafic intens. Poliţişti asudaţi dirijau circulaţia pe rute alternative în căldura sufocantă. Un lung şir de femei şi copii mergeau pe drum, dispărînd dincolo de vegetaţia luxuriantă din grădină.

– Dumnezeule, murmură Clive. Întregul oraş Singapore e aici.

– N-o să mai găsim locuri, spuse Francine disperată, privind mulţimea de maşini care veneau dinspre Singapore.

– Ba o să găsim, promise Clive. Abu-Bakr, ia-o prin spate.

Şoferul malaiez dădu din cap.

– Am înţeles, tuan, zise el.

Evitară blocajele, mergînd pe drumuri ocolite. Mai avuseseră şi alţii aceeaşi idee. Trecură pe lîngă un grup de muncitori care împingeau nişte maşini de pe şosea. Francine văzu că parbrizurile acestora fuseseră sparte, iar caroseria era găurită de gloanţe. Probabil că avioanele Zero fuseseră ocupate deja în dimineaţa aceea.

– Am încurcat atît de mult lucrurile, spuse ea.

– Totul e o încurcătură, draga mea. Important e să...

Deodată, fu redus la tăcere de vuietul avioanelor japoneze care se auzi brusc deasupra lor. Maşinile se împrăştiară, ieşind de pe şosea care cum putea. Humber-ul lor viră brusc pentru a evita o explozie de pămînt care erupse chiar în faţa lor. Maşina se răsturnă într-un şanţ, oprindu-se într-o poziţie ciudată. Şoferul deschise uşa repede, strigînd:

– Adăpostiţi-vă!

– Veniţi! strigă Clive. Repede!

Francine auzi vuietul tot mai puternic al bombardierelor, dar cînd îşi ridică privirea, nu văzu nimic din cauza soarelui orbitor.

– Repede! urlă Clive, înşfăcînd-o pe Ruth.

Puţin mai încolo, era un ppdeţ de beton. Edwina ajunsese acolo deja şi le striga s-o urmeze. În acel haos, se auzi deodată şuieratul unui bombardier în picaj. Francine alerga de-a lungul şanţului, zgîriindu-şi picioarele în firele

de iarbă, în timp ce Clive o trăgea după el. Vuietul avionului se auzea atît de tare, încît spărgea timpanele. Cu o certitudine ciudată, Francine ştiu că venea după ea. Se aruncă la pămînt în ultima clipă.

Apoi, o mînă uriaşă o ridică şi o azvîrli în beznă.

Starea de conştienţă reveni cu un strigăt.

– Ruth! Ruth!

Ieşise ca un hîrîit. Francine ştia că îi pîndea o primejdie foarte mare, dar nu îşi amintea ce anume. Ceva rece îi atinse faţa.

– Ruth e bine, îl auzi ea pe Clive.

Întunericul se învolbură, asemeni unui rîu negru, umflat, iar mintea ei tremura la fel ca suprafaţa unei ape. Încercă să deschidă ochii, dar aceştia păreau lipiţi. Printr-o crăpătură mică în acel întuneric, îl văzu pe Clive aplecîndu-se deasupra patului. Îi şterse ochii cu un burete. Apa făcu să o usture pleoapele îngrozitor, dar topi cleiul care îi ţinea lipiţi. Cu mişcări mici şi dureroase, întoarse capul pe pernă pentru a-l privi.

– Ruth! şopti ea.

– E bine, repetă el. N-are nici o zgîrietură, crede-mă.

– Unde?

– O să ţi-o aduc. Aşteaptă.

– Nu! zise ea şi încercă să-l apuce de braţ, ca să nu o lase singură în acea teroare învolburată, dar corpul nu o ascultă.

Bezna reveni, învăluind-o şi aruncîndu-i trupul în curenţii săi. Mînuţele lui Ruth o aduseră înapoi, atingîndu-i faţa, trăgînd-o de păr.

– Mami! Mami! Trezeşte-te, mami!

Francine se agăţă de trupul ei mic cu toată puterea de care fu în stare, fiind prea slăbită ca să şi plîngă. Cînd lunecă din nou în apele întunecate, nici nu se împotrivi.

Mai tîrziu, se trezi din nou, simţind o greaţă înfricoşătoare, înecîndu-se cu propria vomă.

Nişte mîini o ajutară să se întoarcă şi îi ţinură un lighean metalic sub bărbie.

Convulsiile violente ale stomacului produseră un lichid cu spumă care avea gust de ipsos. Corpul îi era acoperit de sudoare, ca un veşmînt subţire lipit de piele. După aceea, se prăbuşi din nou în beznă.

A treia oară cînd se trezi, se simți mai puternică şi fu mai curioasă în privința locului unde se afla. Întoarse capul, forțîndu-se să deschidă ochii. Clive dormea pe un scaun, lîngă pat, cu bărbia căzută în piept.

Se afla într-un salon de spital aglomerat.

O liniște sumbră domnea în încăperea slab luminată. Toate celelalte paciente erau femei, majoritatea malaieze sau chinezoaice.

Membre bandajate sau în ghips se vedeau ieşind din trupurile nemişcate. Rudele lor dormeau, ca şi Clive, pe scaune, sau stăteau pe jos, rezemate de pereții verzui. Era o căldură sufocantă. Ferestrele fuseseră camuflate şi o lampă era singura sursă de lumină. Ea era udă leoarcă de sudoare.

Trebuia să fi făcut vreun zgomot, căci Clive se trezi brusc şi se aplecă.

– Francine! Ah, scumpa mea, slavă Domnului! De cînd te-ai trezit?

Ea îi apucă mîinile.

– Am visat că Ruth a fost aici?

– Nu. E bine. Doarme în camera asistentelor.

– Vreau s-o văd!

– Şşş, spuse el, ştergîndu-i fața uşor cu buretele. Nu le trezi pe celelalte. E abia cinci dimineața.

O cuprinse panica, amintindu-şi pentru prima oară de şanțul de la Cluny.

– Clive! Unde e Edwina?

– Nu mai e, spuse el simplu şi ea îl privi îngrozită. N-a murit. A plecat cu *„Wakefield"*. Acum trebuie să fie în drum spre Southampton, cu ajutorul Domnului, zise el înmuind buretele în apă şi ştergîndu-i fața.

– Clive, cabinele noastre! Vaporul!

Chipul lui era întunecat.

– Ultimele vapoare au plecat ieri.

Ea fu nedumerită.

– Cum adică?

– Au plecat.

– Toate?

– Toate, spuse el. *„West Point"* şi *„Wakefield"*, miercuri. *„Empress of Japan"* şi *„Duchess of Bedford"*, joi.

Căldura dispăru subit şi, în locul ei, un aer rece îi cuprinse pielea.

– De cînd sînt aici?

– De o săptămînă. Nu ştiau dacă o să-ţi revii. Te-ai lovit foarte rău la cap.

Ea duse mîna la inimă, mirîndu-se că încă mai bătea.

– Nu mai e nici un vapor?

– Nici măcar nave militare sau P-O. Poate mai sînt ambarcaţiuni mai mici, dacă n-au fost rechiziţionate.

Epuizarea îi învinse groaza. Era prea vlăguită ca să realizeze catastrofa la adevărata ei dimensiune.

– Trebuie să dorm, zise ea închizînd ochii. Lasă-mă să dorm, Clive.

– Dormi, spuse el cu blîndeţe.

Fu scoasă din întuneric de zgomotul unei explozii.

Aceasta bubui ca un tunet timp de un minut întreg. Ea avu impresia că era sfîrşitul lumii. Şi alte femei fuseseră trezite de explozie. Se auzeau gemete şi trupuri care se mişcau rigid, trezindu-se.

Şi Clive se trezise. Îşi frecă faţa şi se ridică.

– Mă duc să văd ce e.

Ieşi. Ea îşi aminti totul cu din ce în ce mai multă disperare. Vapoarele dispăruseră. Ea şi Ruth nu mai aveau cum să plece din Singapore.

O soră malaieză intră în salon cu Ruth în braţe. Fetiţa era pe jumătate adormită. Femeia i-o dădu Francinei, care se agăţă de ea, plîngînd.

– Nu plînge, îi spuse sora veselă. Trebuie să fii frumoasă pentru maiorul tău, nu? adăugă ea şi, ridicîndu-i o pleoapă, îi examină ochiul. Cred că o să te faci bine, spuse ea. Ştiai că fetiţa ta are dizenterie?

Ea dădu din cap afirmativ.

– Poate că doctorul îi dă şi ei ceva.

Mai veni o soră şi începură să se pregătească pentru vizită.

Clive se întoarse, dar pe chip nu i se putea citi nimic.

– Şoseaua, spuse el. Au aruncat-o în aer. De-aici se vede coloana de fum. Am pierdut bătălia pentru Johore. Am pierdut toată Malaezia. N-a mai rămas decît Singapore.

Francine ieşi din spital a doua zi. Comoţia o făcea să fie vlăguită şi confuză. Îi era greu să meargă drept, ca şi

cum ar fi fost beată, şi avea o durere de cap cumplită.

– Trebuie să plecăm din Singapore, Clive, spuse ea cînd ajunseră la Union Mansions.

El ridică din umeri.

– Nu mai sînt vapoare. Cineva mi-a zis pe chei că un vas francez a plecat acum două seri din portul Keppel, cu civili la bord. Măcar dacă aş fi ştiut.

– N-are importanţă. Trebuie să mai fie altele.

– Toate au fost rechiziţionate. Sau scufundate. Sau date dispărute.

– Atunci, o „prau". Chiar un şampan. Orice. Avem bani. Am putea să plătim pe cineva să ne ducă undeva, în siguranţă.

– De exemplu, unde?

– În Java. Poate chiar în Ceylon.

El ridică o sprînceană.

– Sînt mii de mile. Prea mult pentru o „prau" sau un şampan.

– Ai fi şi tu cu noi, spuse ea privindu-l în ochi. O să vii cu noi? Acum poţi să pleci, nu?

– Teoretic, nu. Ar însemna dezertare.

– Soldaţii pleacă tot timpul, spuse ea repede.

– Da, soldaţii pleacă tot timpul. Oricine poate pleca, o face. S- a terminat.

– Avem nevoie de tine, Clive, zise ea încet şi el schiţă un zîmbet.

– Eu nu sînt ca Abe, dacă asta mă întrebi. Vă iubesc mai mult decît onoarea. Sigur că vin cu voi.

Ochii ei erau plini de lacrimi. Îi povestise despre ce spusese Abe.

– Îţi mulţumesc, Clive.

– Problema e că e prea tîrziu ca să mai putem pleca undeva, scumpa mea, zise el cu blîndeţe.

– Trebuie să existe ceva, spuse ea, ţinîndu-şi în mîini capul care o durea.

El tăcu un timp, după care încuviinţă.

– Da, spuse apoi. Ai dreptate. Trebuie să existe ceva.

Ea îi luă mîinile.

– E numai vina mea, Clive. Ar fi trebuit să plecăm de-acum cîteva săptămîni. Nu te-am ascultat. Ar fi trebuit s-o fac. Îmi pare nespus de rău.

El zîmbi şi o sărută.

– Nu-i nimic, spuse el. Aşa cum ai zis, trebuie să existe ceva. Şi o să găsim acest lucru.

În următoarele cîteva zile, cercetară oraşul cuprins de haos pentru a afla veşti despre vreo ambarcaţiune de încredere care pleca din Singapore.

Pieţele şi cheiul erau pline de zvonuri despre vase care plecaseră sau se pregăteau s-o facă. Dar, de fiecare dată, descopereau că vasul respectiv ori era deja arhiplin, ori plecase cu o noapte în urmă, ori nici nu exista.

Cînd japonezii se apropiară şi de Singapore, începură să se audă zvonuri sumbre cum că mii de oameni dintre cei care plecaseră deja nu aveau să mai fie văzuţi niciodată. Japonezii nu arătau milă nici măcar celei mai mici ambarcaţiuni care părăsea oraşul asediat.

Nenumărate vase cu civili fuseseră scufundate de torpile în Marea Chinei de Sud, înregistrîndu-se imense pierderi de vieţi omeneşti.

Altele fuseseră spulberate de minele pe care japonezii le presăraseră în jurul portului. Plecarea era primejdioasă şi, cu atît mai mult cu cît laţul se strîngea.

Un balon japonez de observare a artileriei fusese instalat deasupra Strîmtorii. Mînuite de observatori, tunurile lansau obuze asupra oraşului de la o distanţă de mai puţin de cincisprezece mile. Zone întregi ale vechiului oraş erau distruse acum pentru totdeauna.

Orchard Road, cu magazinele şi superbele sale case vechi, fusese devastată. Cartierul chinezesc era o ruină fumegîndă. Podul Elgin fu lovit şi arse cîteva zile, făcînd ca circulaţia prin oraş să fie mai dificilă ca oricînd.

Clive era epuizat în permanenţă. Activitatea de scoatere a cadavrelor şi răniţilor de sub dărîmături nu se mai sfîrşea. Abia dacă era suficientă apă de băut, cu atît mai puţin pentru stingerea incendiilor. Curentul electric cînd era, cînd nu era, deoarece cablurile erau tăiate, reparate şi tăiate din nou.

Încă treizeci de mii de soldaţi, ceea ce mai rămăsese din armata britanică din Malaezia, veniseră pe insulă cu cîteva ore înainte de bombardarea şoselei.

Oraşul era acum plin de soldaţi, mulţi părînd să nu aibă conducători şi nici ordine. Erau pretutindeni în Singapore, murdari şi neîngrijiţi, hoinărind fără ţintă pe străzi. Cu acor-

dul tacit al autorităților, toți cei care găseau o cale de a pleca din Singapore puteau s-o facă. Deși nimeni nu spunea acest lucru, victoria iminentă a japonezilor era acceptată de toată lumea.

Nopțile erau sufocante. Francine și Clive începură să-și petreacă serile ținîndu-se în brațe pe micul balcon și ascultînd muzică la gramofon. Nu vorbeau prea mult, deși făceau dragoste cu pasiune sub cerul plin de stele. Păreau să nu mai aibă multe lucruri de spus.

Zile întregi, toți trei mîncară orez cu ce fărîme de peşte reuşeau să găsească. Într-o zi, cînd se întoarse dintr-unul din drumurile ei, în mare parte inutile, în căutare de hrană, Francine află că el avea o veste.

– Am auzit că e un căpitan chinez la Telok Blangah, îi spuse el. Pleacă mîine spre Batavia cu un grup de civili. Cere opt sute de dolari de pasager.

– Cum îl cheamă? întrebă ea.

– Nu știu. Dar vasul se numește *„Whampoa"*.

Francine se întoarse obosită.

– Numai eu știu chinezește. Mergem chiar acum acolo.

– Întregul port e în flăcări, o preveni el.

– Dacă pleacă în noaptea asta? zise ea. Trebuie să încercăm. O lăsăm pe Ruth cu doamna D'Oliveira. Să mergem.

Merseră de-a lungul căii ferate, pe jos, pentru că nu reușiseră să găsească nici o ricșă care să-i ducă în infernul din port, care încă mai ardea după incendiile din ziua precedentă. Cînd trecură repede pe lîngă depozitele de pe marginea căii ferate de pe West Wharf, dintre care unele ardeau, fără ca cineva să stingă flăcările, un camion ieși dintr-unul.

Două, trei duzini de soldați erau cățărați în partea din spate, strigînd și cîntînd. Cînd trecură pe lîngă Francine, atenția soldaților se îndreptă spre ea. Un bărbat începu să- i strige obscenități.

Ceilalți chiuiră și rîseră. Ceva zbură prin aer spre ei și se zdrobi de caldarîm. Era o sticlă de bere și Francine fu stropită de spumă. Se lipi speriată de Clive. El o înconjură cu brațele, acoperindu-i fața cînd urmară alte sticle, care se făcură fărîme.

Camionul se opri, deodată. Ușa cabinei se deschise și

un soldat coborî. Îngrozită că aveau s-o violeze, ea îl apucă pe Clive de încheietura mîinii.

– Clive!

– Nu te teme, zise el încordat. Am eu grijă.

După care deschise tocul şi scoase pistolul.

Soldatul se apropie prudent.

– Băieţii s-au lăsat duşi de val, domnule. N-ar fi trebuit să arunce cu sticle. Sînt beţi şi agitaţi.

El însuşi era foarte beat, cu ochii injectaţi şi clătinîndu-se pe picioare.

– Poftim, mai zise el oferindu-i o sticlă de gin lui Clive. Luaţi-o dumneavoastră.

– Nu, spuse el scurt.

Soldatul îi privi cu ochii încețoşaţi.

– Atunci, luaţi asta, zise apoi desfăcînd o grenadă de la centură şi dîndu-i-o lui Clive. Cel mai bun lucru pe care îl poate avea o femeie. Dacă vă prind japonezii, domnişoară, doar trageţi de inel. N-o să ştiţi absolut nimic.

Apoi se întoarse împleticindu-se la camion şi acesta porni într-un cor de fluierături.

– Arunc-o, îl rugă ea pe Clive, care ţinea grenada.

– Nu. Are dreptate. S-ar putea să fie de folos. Ţine-o.

Ea se uită la bomba din mîna lui. Reprezenta putere, violentă şi finală. Ar fi fost bună ca să-i pună capăt zilelor, în caz că era nevoie. O luă şovăitoare.

– Să mergem, spuse Clive apoi.

Telok Blangah era învăluit de un fum negru. Instalaţiile navale de pe Insula Sentosa fuseseră ţinta japonezilor timp de săptămîni întregi. În micul port de la Blangah, un vechi vas fluvial chinezesc fusese lovit de o bombă şi încă mai plutea, înconjurat de un cerc de foc ce ardea pe suprafaţa apei. Alte ambarcaţiuni din lemn, mai mici, se îndepărtau de locul catastrofei, refugiindu-se pe margini.

Cheiul era aproape pustiu. Se îndreptară spre *„Jardine's Steps"*, în timp ce fumul le intra în ochi şi în gîtlejuri. În cele din urmă, găsiră un grup de marinari şi pescari chinezi stînd ghemuiţi în uşa unui depozit şi jucînd „fantan". Francine se duse la ei.

– Îl caut pe căpitanul de pe *„Whampoa"*, spuse ea în cantoneză. Ştiţi cumva unde îl pot găsi?

Unul dintre ei îşi ridică privirea, mijind ochii prin fumul de la ţigara din gura lui.

– Cine îl caută? întrebă el.

– Eu.

– Pentru ce?

– Vreau să cumpăr locuri pe *„Whampoa"* pentru mine şi încă două persoane.

Omul trînti cărţile pe care le avea în mînă şi ceilalţi exclamară. Printre înjurături, mîini puternice se întinseră să ia grămezile de bani din jurul cărţilor şi zarurilor. Bărbatul bău dintr-o sticlă şi se ridică, vîrîndu-şi cîştigul în buzunar. Pe faţă avea urme adînci de vărsat de vînt. Îi studie cîteva clipe, după care arătă din cap spre vasul fluvial care ardea în port.

– Aia e *„Whampoa"*, spuse el încordat.

Imensa dezamăgire o făcu pe Francine să se încovoaie de parcă ar fi primit o lovitură în stomac.

Bărbatul îi studie pe ea şi pe Clive, frecîndu-şi tatuajele îngîndurat.

– Unde vrei să mergi?

– Oriunde, spuse ea obosită. În orice loc sigur, adăugă apoi, uitîndu-se la vasul care ardea.

– Se îndrepta spre Batavia, spuse omul urmărindu-i privirea. N-ar fi ajuns acolo niciodată. Vasul era prea vechi. S-ar fi scufundat la zece mile de ţărm, dacă japonezii nu l-ar fi bombardat înainte.

– Unde e căpitanul?

Omul zîmbi şi arătă din nou din cap spre *„Whampoa"*.

– Îşi numără banii în iad. Eu am un vas cu care puteţi ajunge în Batavia în două săptămîni.

Speranţa licări în sufletul ei.

– Unde e?

El îi arătă. O joncă neagră cu pînze peticite se legăna ancorată în apropierea treptelor. Sub privirea Francinei, o bătrînă ieşi pe punte şi aruncă nişte apă murdară peste bord.

– Aceea?

– E un vas bun, zise el aruncînd ţigara. Am fost cu el pînă în Java şi chiar mai departe de sute de ori. Are un motor diesel american de şase cai putere.

Vorbea cantoneză, dar cu un accent care trăda imediat faptul că era un „Tanka", una dintre comunităţile de pescari care trăiau la bordul vaselor lor şi erau cunoscuţi ca barcagii. El păru să-i ghicească gîndurile.

– Vă iau pe toți trei cu două mii de fiecare.

– Cinci sute de persoană, spuse ea, fără să se gîndească.

El rîse batjocoritor.

– Nu fi proastă. Cine ar risca pentru atît de puțin? Mai las cîte două sute jumate de persoană.

– Aș putea să cumpăr o joncă întreagă cu mai puțin de-atît!

– Du-te și cumpără, spuse el. Pe urmă, porniți singuri spre Java.

– Ce zice? întrebă Clive pierzîndu-și răbdarea.

– Că ne duce în Batavia cu o mie șapte sute cincizeci de dolari de persoană.

Chipul lui Clive era de neclintit.

– *„Whampoa"* cerea opt sute de persoană, îi spuse el omului.

– Opt sute de dolari ca să fii mîncat de rechini, zise bărbatul ironic în engleză. Ca să ajungi în Batavia întreg, cel puțin o mie cinci sute de fiecare. Ești ofițer, ești bogat.

Apoi se întoarse spre Francine și continuă în cantoneză.

– Mai puțin și înseamnă că îmi risc viața pentru nimic. Am și eu familie.

Deodată, ei îi trecu prin cap ironia faptului că se tocmeau pentru viețile lor pe acel chei mizerabil. Dar instinctul o făcu să continue. Dacă n-ar fi făcut-o, omul i-ar fi luat drept proști și, poate, i-ar fi tras pe sfoară.

– O mie două sute, spuse ea. Nimic mai mult.

El dădu din cap spre Clive.

– E maior, e bogat.

– Te asigur că nu e bogat. Nici unul dintre noi nu este. O mie două sute de fiecare și nimic mai mult. Cum te numești?

– Lai Chong. Și pe tine?

– Li Yu Fa. El e Clive Davenport. O mie două sute pentru o călătorie de o săptămînă, continuă ea. Sînt aproape patru mii de dolari în total.

Lai își aprinse altă țigară, studiindu-i. Ochii îi erau ca două tăieturi pe fața umflată.

– Bine. O mie două sute de fiecare. Vă duc pînă în Batavia. Vă aduceți mîncarea.

Ea aruncă o privire spre joncă. Velatura era dezas-

truoasă, dar forma sa familiară părea oarecum liniştitoare, solidă. Se legăna pe apa murdară cu un fel de eleganţă. Nu ştia ce predomina în mintea ei, speranţa sau teama.

– Ştii să ocoleşti minele? îl întrebă Clive.

Lai rîse.

– Bineînţeles.

– Vrem să vedem vasul, zise Clive apoi.

– În regulă, spuse Lai ridicînd din umeri. Veniţi.

Ei îl urmară. Omul avea picioarele în formă de paranteză, la fel ca toţi „Tanka". Avea burtă, dar spatele şi braţele îi erau puternice, iar gambele, muşchiuloase.

Jonca se numea *„Floarea de lotus"*, cuvinte care erau scrise cu vopsea aurie pe prova vasului. Avea o punte micuţă în faţă cu o maşină de gătit prinsă de scînduri şi o alta şi mai mică la pupa, unde cîrma se afla într-un fel de cabină putrezită. Cala era deschisă, fiind acoperită doar de o prelată, şi mirosea a melasă, oţet, excremente, urină, fasole neagră şi mucegai, în egală măsură. O bătrînă mică de statură era ghemuită într-un colţ şi sugea dintr-un castron de supă pe care îl ţinea aproape de gura fără dinţi.

– Mătuşa mea, spuse Lai. Ea găteşte.

Francine aruncă o privire. Într-un ţarc din mambus, trei, patru găini ciuguleau insecte de pe jos. Într-un colţ, se afla un altar sărăcăcios închinat lui Tin Hau, zeiţa protectoare „Tanka". Francine îi aduse omagiu în gînd, amintindu-şi de reputaţia zeiţei de a-i salva pe cei aflaţi în pericol de moarte.

– Toţi aici?

Lai rîse uşor.

– Toţi. Aici.

– Arată-ne motorul, zise Clive.

– Motorul e aici, spuse Lai scoţînd trei scînduri.

Se lăsară pe vine ca să se uite prin gaură şi simţiră imediat un miros puternic de motorină. Totul strălucea în întuneric, uluitor de curat în comparaţie cu restul vasului.

– Pare nou, zise Clive.

Omul le făcu cu ochiul.

– E nou. Şi rapid. Mai rapid decît paza de coastă.

– Ai combustibil? întrebă Clive.

– Mult.

– Arată-ne.

Omul miji ochii.

– N-ai încredere în nimeni, nu? spuse el şi îi arătă rezervorul, în care coborî o vergea de oţel gradată pentru a-i dovedi că acesta era aproape plin. Bine? Mergem?

– O să te anunţăm.

– Cînd?

– Mîine.

– Poate nu voi fi aici, spuse el rînjind. Multe alte femei frumoase nu vor să fie violate de japonezi.

– Mîine, repetă Clive.

Apoi se întoarseră amîndoi spre calea ferată.

– Ce părere ai? îl întrebă ea.

– Cred că e un pungaş şi un contrabandist, Dar mai cred şi că vasul lui poate parcurge drumul foarte bine. Sînt de părere că ar trebui să acceptăm, Francine. Îi dăm jumătate din sumă la început şi jumătate cînd ajungem în Java.

– Crezi că ar trebui să plecăm?

– Cît mai curînd posibil, spuse el tensionat.

Ea tăcu. O mulţime de gînduri îi veneau în cap. Mica ambarcaţiune o umplea de emoţie. Dar ce ştiau ei despre bărci? Oare puteau să-şi încredinţeze vieţile acelei bărci? Puteau să aibă încredere în Lai însuşi, cu tatuajele sale „tong" şi ochii săi insolenţi? Erau o mie de indivizi ca el pe ţărm. Dar nu puteau vorbi cu toţi pînă găseau o faţă care să le placă. Era o şansă de a pleca, singura pe care o aveau.

Parcă pentru a sublinia acel gînd, o succesiune de explozii se auzi dinspre Tanglin Hill. Bombardierele şi avioanele de vînătoare se întorseseră după mai puţin de o oră de răgaz şi atacau cazarma. Din centrul oraşului, şi mai îndepărtat, se auzeau bubuiturile obuzelor, urmate de tunetul artileriei britanice care răspundea.

Merseră de-a lungul căii ferate, sperînd să găsească o ricşă la Spottiswoode Park care să-i ducă pînă acasă. Ea avea o stare de spirit ciudată. De cîteva zile, părea să fi început o viaţă complet nouă. Tot ce i se întîmplase în ultimii ani părea ireal, evenimente care avuseseră loc în jurul altei persoane, într-o altă lume.

Se concentra cu o claritate uimitoare asupra acelui spaţiu tot mai mic care îi înconjura pe ea, Clive şi Ruth. Toate simţurile îi deveniseră mai acute. Aproape că nu voia să părăsească acel buzunăraş sclipitor; gîndul de a pleca din Singapore îi provoca un fel de regret, ca şi cum

ar fi ştiut că nimic în viaţa ei nu avea să mai fie la fel de intens şi de frumos ca în ultimele cîteva săptămîni.

Acolo, zilele păreau să umple spaţiul pe care, în viaţa ei anterioară, îl umpleau anii. Fiecare era plină de emoţii importante, de evenimente importante, naştere, moarte, foc, frumuseţe. Avea impresia că ea şi Clive trăiau istoria, aflîndu-se pe creasta unui val uriaş care schimba destinele oamenilor şi naţiunilor.

– Bine, se auzi ea spunînd. Să mergem.

Văzură pentru ultima oară Singapore două seri mai tîrziu, vineri, treisprezece februarie.

Lai insistase să aştepte pînă la lăsarea întunericului ca să ridice ancora, vrînd ca, a doua zi, în zori, să se afle la o distanţă de cel puţin o sută de mile de Singapore, pentru a exista mai puţine şanse să fie zăriţi de vreun avion japonez. Stăteau toţi patru ghemuiţi pe puntea micuţă, aşteptînd şi privind cum apunea soarele. Nu suportaseră să stea închişi în cabina urît mirositoare, chiar conştienţi fiind de pericol. Nimeni nu vorbea. Oricum, nu se rostea nici un cuvînt. Toţi se gîndeau la baia de sînge care îi aştepta pe cei rămaşi în acel oraş condamnat.

Singapore oferea o privelişte terifiantă, înconjurat de flăcări; duzini de incendii trimiteau spre cer coloane de fum negru de sute de metri înălţime. Zumzetul avioanelor inamice şi bubuitul bombelor se auzeau neîncetat acum. În ultimele zile, armata japoneză ajunsese la marginea oraşului şi începuseră luptele corp la corp.

Era încă o seară superbă. Cînd lumina se transformă din purpurie în indigo, un ocean de stele apăru deasupra, de un alb rece pe catifeaua boltei cereşti. O lună de culoarea aurului indian răsări din mare. Mult deasupra acelui loc torturat, milioane de alte lumi erau senine şi indiferente.

Întunericul se lăsă repede. Ecoul exploziilor răsuna în aerul serii. Mulţimea de focuri din oraş străluceau roşiatice în noapte, iluminînd ferestrele clădirilor muribunde, gonind pe străzi, aşa încît Singapore părea un oraş alcătuit din flăcări şi populat de făpturi incandescente cu membre aprinse ce se agitau şi se zbăteau.

Francine se îmbrăcase în haine chinezeşti pentru prima oară de cînd sosise la Singapore. Purta un costum

comod cu pantaloni numit „sam fu" şi pe cap avea un batic. Îşi adusese puține alte lucruri pentru sine; toate celelalte erau ale lui Ruth. Toți îşi luaseră haine doar cît să încapă în cufărul pe care Lai le dăduse voie să-l aducă. Pentru momentul în care aveau să ajungă în Batavia, ea nu avea decît punguța cu bani de aur pe care i-o dăduseră mătuşile ei din Perak. Ochii şi gîtlejul o usturau din cauza fumului. Ea şi Clive se țineau în brațe, avînd-o pe micuța Ruth între ei. Nu putea să-şi ia ochii de la acel infern.

– Plecăm, spuse Lai şi Francine încuviință.

Clive se ridică şi îl ajută pe Lai, trăgînd scîndura la bord cînd vasul se desprinse de chei. Zgomotul motorului se auzi din ce în ce mai tare. Cu o ultimă zvîcnire, *„Floarea de lotus"* porni la drum prin apa întunecată. Ruth începu să plîngă uşor şi Clive o strînse la piept.

Francine nu mai avea lacrimi. Izvorul acestora secase de mult. Privi cum flăcările din Singapore se îndepărtau tot mai mult în noaptea tropicală, luîndu-şi adio în gînd de la acel oraş al vieții şi al morții.

Se gîndi la Abe. Poate avea să-l revadă într-o altă viață, într-o altă lume. Dar, acum, era femeia lui Clive şi nimic nu avea să schimbe asta.

„Am cel mai important lucru cu mine," se gîndi ea. „O am pe Ruth. Îl am pe Clive. Şi mă am pe mine însămi.

Am pierdut trecutul. Însă mi-a mai rămas viitorul."

Lai manevră *„Floarea de lotus"* printre mine în întuneric. Era limpede că o mai făcuse de multe ori şi cunoştea drumul.

Cînd se trezi a doua zi dimineață, Francine văzu că lăsaseră Singapore cu mult în urmă. Orizontul era aproape complet liber; singura urmă de pămînt erau cîteva insulițe, care dispărură şi ele în timp ce Francine îşi legă părul pe puntea de la prova. Clive era deja pe punte.

O sărută.

– Lai spune că, peste două zile, o să fim la Bangka. După aceea, mai facem o săptămînă pînă în Batavia.

– Cît de departe sîntem de Singapore?

– La şaptezeci de mile aproape.

– Avioanele nu pot să ne ajungă?

– N-aş fi prea sigur.

Ea urcă lîngă el şi îi înconjură mijlocul cu brațele.

– Vreau să fim în siguranță, Clive.

– Vom fi, scumpa mea, îi promise el.

Briza răcoroasă dinspre țărm nu se mai simțea. Cerul era de un alb fierbinte la jumătatea dimineții și barca se transformă în cuptor. Nu exista nici un locșor unde să te poți ascunde de razele fierbinți ale soarelui. Cînd Ruth era epuizată și vlăguită și Clive mînuia cîrma răbdător, în timp ce Lai dormea, Francine simți o apăsare aproape fizică. Îi venea să sară în apă, nu ca să scape doar de căldură, dar și de înghesuiala de la bord.

La prînz, fața și corpul îi erau ude de sudoare. Stătea cu picioarele încrucișate lîngă Ruth, turnîndu-i acesteia puțină apă pe frunte din cînd în cînd.

– Mi-e cald, mami, șopti Ruth. Prea cald!

Zgomotul motorului păru să se audă neobișnuit de tare, dîndu-i senzația că îi zvîcnea capul. Își dădu seama că motorul se auzea atît de tare, pentru că toate celelalte zgomote încetaseră. Nu mai era nici măcar o adiere slabă de vînt. Vela la treime atîrna nemișcată. Pînă și izbiturile valurilor în coca vasului încetaseră. Ridicînd capul, văzu că marea se transformase în sticlă topită, netedă și verde cît vedeai cu ochii. *„Floarea de lotus"* abia se mai tîra acum. În jurul lor, orizontul era învăluit în ceață.

Lai ieși din cală, se cățără pînă la jumătatea catargului și privi de jur împrejur, cu mîna streașină la ochi. Cînd se dădu jos, își sugea dinții.

– S-ar putea să vină furtuna, îi spuse el lui Clive. Va trebui să mă ajuți.

Zăpușeala păru să devină și mai intensă pe măsură ce atmosfera era tot mai încărcată. Francine stătea cu Ruth în brațe, în timp ce Lai și Clive umblau de colo-colo, legînd tot ce era liber.

Un tunet îndepărtat se auzi peste întinderea mării. Furtuna venea dinspre Sumatra; în partea de vest, orizontul era aproape negru. Pe Francine o cuprinse spaima. *„Floarea de lotus"* era o coajă de nucă, în ciuda motorului său american impresionant. Lai însuși nu părea îngrijorat fără motiv. Dar gîndul de a sta cu toții în cala întunecată și urît mirositoare pînă trecea furtuna nu era deloc atrăgător.

Cînd terminară toată treaba, se așezară să aștepte furtuna. Marea rămase ca oglinda, dar se întuneca încetul cu încetul.

Acum se auziră mai multe tunete şi mai aproape. Zgomotul se întinse peste mare ameinţător, plutind în aer. Clive se ghemui lîngă ea, cu fruntea plină de sudoare.

– Vrei s-o ţin eu pe Ruth? întrebă el şi ea i-o dădu.

– Mi-e cald, Clive, murmură micuţa.

– În curînd o să te răcoreşti, Chicken-Licken, îi spuse el cu blîndeţe, mîngîindu-i faţa. Întotdeauna e aşa. După furtună, aerul e răcoros şi mai curat. O să vezi.

– E sufocant, zise Francine. O să fim în siguranţă?

Clive încuviinţă.

– Desigur. Am trecut printr-o furtună în Strîmtori. Am văzut cele mai ramolite vase supravieţuind celor mai teribile furtuni.

– E foarte liniştitor, spuse ea sec.

Un alt tunet se auzi şi lemnul trosni o singură dată.

– E timpul să coborîm, spuse Clive.

Ecoul tunetului persistă în aer, un zumzet care se transformă într-un bîzîit. Deodată, ea îşi dădu seama că zgomotul acela nu era un tunet, ci altceva. Era bîzîitul unor motoare de avioane care se apropiau. Scrută orizontul, simţind gustul metalic al groazei. În cele din urmă, zări pe cer mult prea familiara cruce.

– Ar putea fi englez sau olandez, îi strigă Clive lui Lai, care privea în aceeaşi direcţie.

Acesta se întoarse, însă, cu faţa încordată.

– Nu e englez, strigă. Este un hidroavion japonez. Duceţi-vă jos!

Clive i-o puse pe Ruth în braţe Francinei, iar ea coborî repede, strîngînd fetiţa la piept. Bătrîna îşi ridică privirea de la treaba pe care o avea, făcînd ochii mari. O urmă şi Clive imediat.

– Cred că ne-au văzut! zise el gîfîind.

– Poate că nu, spuse ea.

Era o rugă. Se ghemui lîngă el şi amîndoi o înconjurară cu braţele, protector, pe Ruth. Avionul japonez se auzi trecînd pe deasupra, umbra sa zărindu-se prin prelată. Îl auziră înălţîndu-se şi zgomotul motorului deveni mai slab. Pentru o clipă, ea se gîndi că se întîmplase o minune şi îşi vedea de drum mai departe. Apoi îl auzi întorcîndu-se.

Vasul se zgudui puternic, rupîndu-le îmbrăţişarea. Ea se izbi cu spatele de ceva ascuţit. O rafală de gloanţe de mitralieră străpunseră lemnul vechi şi aşchiile ţîşniră în

jurul lor. Jonca se cutremură sub acel atac violent. Hidroavionul vui deasupra lor.

Francine se sprijini în coate şi se uită la Ruth. Era sînge peste tot, dar nu găsi nici o rană pe trupul fetiţei. Cel mai mult sînge provenea de la tăieturile de pe propriul ei corp, deşi nu simţea nici o durere. Clive fusese izbit de altarul zeiţei Tin Hau şi zăcea nemişcat. Cîteva dintre bidoanele cu apă se dezlegaseră şi se rostogoleau în jur. Apa mării pătrundea în cală. *„Floarea de lotus"* se legăna greoi. Francine realiză că motorul nu se mai auzea. Inima existenţei lor încetase să mai bată.

Mătuşa lui Lai fusese ucisă şi era încovoiată, pe jumătate sub apă. Deja apa le ajungea pînă la glezne. Groaza de a nu muri înecată ca un şobolan puse stăpînire pe Francine, care o înşfăcă pe Ruth şi se duse spre Clive prin apă.

– Trezeşte-te! îi strigă ea. Trezeşte-te! O să ne înecăm!

El se chinui să se ridice. Ca şi ea, fusese tăiat în multe locuri de aşchiile care zburaseră şi era plin de sînge. Sprijinindu-se unul de altul, se îndreptară spre scară.

– Cum e? o întrebă el uitîndu-se la Ruth pe sub bretonul plin de sînge.

– Bine.

Ruth părea ameţită, la fel ca în timpul atacurilor din Singapore.

Urcară cu greu treptele, ieşind prudenţi la lumină. Bîzîitul hidroavionului încă se mai auzea, dar era departe acum. Părea să dea roată vasului de la o distanţă de un sfert de milă.

– Se întreabă dacă merită să se mai întoarcă sau nu, spuse Francine cu o voce nefiresc de calmă.

– Probabil că n-o să se mai ostenească. O să vrea să se întoarcă la bază înainte să înceapă furtuna. S-o gîndi că o să ne scufundăm oricum.

– Asta o să se întîmple?

– Nu ştiu.

– N-avem nici o barcă de salvare. Nici măcar o plută.

Zgomotul avionului japonez începea să se audă din ce în ce mai slab. Se îndrepta spre vest, îndepărtîndu-se de ei şi înălţîndu-se mai mult pentru a evita norii negri de furtună.

– Pleacă! zise ea şi Clive încuviinţă încruntat.

– Trebuie să-l găsim pe Lai.

Uitîndu-se prudenţi după avionul care se îndepărta, ieşiră încet-încet pe punte. Aceasta fusese devastată. Pînza căzuse grămadă şi semăna cu un acordeon uriaş şi distrus. Puntea era plină de aşchii şi bucăţi din velatură căzute.

Cabina primitivă a timonei, unde se aflase Lai, fusese lovită. Clive dădu fuga într-acolo. Lăsînd-o pe Ruth într-un colţ, la adăpost, Francine îl urmă. El dădu la o parte bucăţile de scînduri din cabină. Se vedea o baltă de sînge, dar nici urmă de Lai.

Alergară dintr-o parte a vasului în ceàlaltă, uitîndu-se peste bord, scrutînd suprafaţa mării, după un braţ care făcea semne sau vreun cap ce plutea, dar absolut nimic nu tulbura apa.

– Nimic, spuse Clive, întorcîndu-se spre ea. A dispărut.

Lai, căpitanul şi protectorul lor, dispăruse.

– Putem face motorul să pornească din nou? îl întrebă ea.

– E sub apă. Ar trebui să se usuce cîteva zile înainte să încercăm aşa ceva.

– Avem pînzele, zise ea uitîndu-se la acestea, care erau distruse. Nu avem nici cea mai mică şansă dacă nu ridicăm o pînză. O să fim răsturnaţi din primele cinci minute.

Un tunet se auzi înăbuşit, ca un rîs sumbru. Deodată, se făcu o linişte apăsătoare. *„Floarea de lotus"* se afundă şi mai mult în apă, fără să mai înainteze deloc acum.

– Ai dreptate, spuse Clive, ai cărui pantaloni erau sfîşiaţi de la genunchi pînă la şold.

Şi-i scoase repede şi, gol puşcă, începu să strîngă pînza.

Apoi, se apucară amîndoi să o înalţe, dar era o treabă foarte grea. Cîntărea cel puţin o tonă, poate chiar mai mult. Era încurcată, cu tot tachelajul din lemn. Cînd trase de frînghiile groase, ea îşi dădu seama pentru prima oară de rănile pe care le suferise. O durea tot corpul. Tăieturile de pe picioare şi spate o dureau îngrozitor cînd se încorda. Dar furtuna se apropia din ce în ce.

Clive se căţără pe catarg de cîteva ori pentru a încerca să descîlcească pînza şi, uneori, tăia cu furie frînghiile

înnodate. Pînza principală era încă intactă. Se ridică centimetru cu centimetru, căpătînd încet un fel de formă. Pe măsură ce fiecare şipcă îşi ocupa locul, greutatea era tot mai mare şi sarcina devenea tot mai grea. Cînd pînza era aproape ridicată, primele adieri de vînt o făcură să plesnească şi să se cutremure. Francine era asudată cînd dădu fuga la ancorele rămase, întinzînd pînza cît putu de mult. Cam jumătate din velatură dispăruse şi pînza era ruptă rău, dar se înălța deasupra lor protectoare, asemeni unei aripi rupte. Cerul se făcuse aproape negru.

– Se pare că nu ne-am mai scufundat, spuse ea şi Clive încuviință.

– Poate am ajuns la nivel.

– Mă duc jos cu Ruth.

– Eşti bine? o întrebă el întinzînd mîna spre ea.

– Da.

– O să vin şi eu.

Îşi împletiră degetele scurt. Probabil că amîndoi erau cuprinşi de aceeaşi disperare, se gîndi ea, dar nici unul nu voia ca celălalt să ştie.

O luă pe Ruth în braţe şi coborî iarăşi în cală. Marea se umfla şi *„Floarea de lotus"* începuse să se legene greoi. Apa din cală se balansa ca supa dintr-un vas uriaş, o supă alcătuită din obiectele distruse ale vieţii lor de toate zilele. Se simţea un miros oribil de motorină. Probabil că rezervoarele fuseseră găurite. Cadavrul bătrînei plutea prin apa mizerabilă.

– E moartă? întrebă Ruth.

– Taci, scumpa mea, zise ea ocolind cu grijă bidoanele care se rostogoleau şi ajungînd la compartimentul unde se afla motorul.

Spaţiul respectiv era inundat cu o apă uleioasă, iar motorul era complet scufundat.

Deasupra motorului era un spaţiu îngust, cam cît un dulap, unde Lai depozitase tot felul de lucruri ce ţineau de motor, cutii de scule şi cu ulei. Ea dădu la o parte tot ce putu şi se strecură cu Ruth în acel colţişor relativ uscat, strîngînd fetiţa la piept.

– Acum o să fie bine, şopti ea.

Deodată, se auzi bubuitul unui tunet. Vasul se legăna tot mai tare cu fiecare minut. Vîntul începuse să bată; ea auzi şuieratul velaturii şi simţi cum se cutremură coca în

clipa în care se umflă pînza. Dintr-o dată, avu o imagine ciudată a situației lor; la sute de mile depărtare de destinație, cu motorul defect, cala plină de apă, înfruntînd o furtună cu o singură pînză zdrențuită. Se întrebă dacă aveau măcar vreo speranță de supraviețuire.

Primul atac al furtunii fu violent. Apa murdară din cală veni peste ele în timpul tangajului, inundîndu-le micul compartiment. Francine se rostogoli afară, trăgînd-o pe Ruth după ea. Îi simți trupul zguduit de un acces de tuse puternic.

– Poți să respiri? o întrebă ea, dar se făcuse atît de întuneric, încît nu mai vedea aproape nimic şi nici nu auzi dacă Ruth îi răspunse.

Grinzile vechi ale vasului trosneau îngrozitor. O trase pe Ruth, dar aceasta îi alunecă din brațe. O altă năvălire a apei o dărîmă, aruncînd-o printre obiectele care pluteau. Simți cum se învîrtea în beznă, cu capul cînd deasupra apei, cînd dedesubt. Tot felul de obiecte o izbeau. Înecîndu-se, dădu din mîini ca s-o găsească pe Ruth. Un trup îi nimeri în brațe şi ea îl prinse. Dar nu era al fetiței, ci era cadavrul mătuşii lui Lai.

Francine puse picioarele jos, epuizată. Ceva moale i se izbi de gambe şi ea bîjbîi prin apă. Degetele îi întîlniră părul lung şi ud al lui Ruth. Luă fetița imediat în brațe, dar nu-şi dădea seama dacă trăia sau nu. Nu ştia decît că, în cală, nu puteau supraviețui furtunii. Trebuia să ajungă înapoi pe punte înainte de următorul asalt.

Se chinui să urce scara cu Ruth în brațe. Vîntul bătea cu putere. Deasupra era la fel de întuneric ca dedesubt. Nu erau stele, ci doar o beznă învolburată. Ea se agăță de ultima treaptă a scării, fiind împinsă de vînd cînd într-o parte, cînd în alta. În brațe, simți minunea vagă a supraviețuirii lui Ruth, o mişcare, o agățare slabă.

Un fulger îi dezvălui lumea, o lume apocaliptică, de nerecunoscut. Continuă să vadă imaginea şi cînd întunericul reveni la loc: pînza zdrențuită care îndoia catargul ca pe un arc deasupra ei; mai înalt decît catargul, un zid incredibil de apă înspumată; şi, deasupra acestuia, o masă învolburată de nori negri care dădeau naştere unei ploi torențiale. În acel moment de lumină, nu văzuse nici urmă de Clive.

Apoi simți niște mîini puternice care o apucară de braț. Trupul gol și alunecos al lui Clive se prăbuși lîngă ea. O trase spre el și își lipi gura de urechea ei. Îi auzi cuvintele vag, ca de la o mare distanță.

– Nu putem... să stăm... jos, îi strigă ea. E... plin... de apă.

– Ruth?

– Aici.

Îi simți mîna cum atingea fața fetiței în întuneric, după care el își lipi gura din nou de urechea ei.

– S-ar putea... să nu... țină mult.

„Floarea de lotus" plonjă iarăși, cu prova în jos și cu pupa înălțîndu-se mult. Un alt fulger lumină cerul, arătîndu-le că se prăbușeau într-un hău negru.

– Cred... că e taifun, îl auzi ea pe Clive strigînd. Stai... aici... aduc... frînghiile.

După care el dispăru iar în beznă. Ea mai degrabă simți, decît văzu, un zid de apă năvălind spre ea pe punte. Se încovoie deasupra lui Ruth, lăsînd capul în jos. Greutatea apei o strivi, aruncînd-o înapoi în cală. Ea dădu din mîini neputincioasă, pe jumătate înecîndu-se, bîjbîind după trupul fetiței, pe care o găsi din nou, ca prin minune. Făcu un efort dureros ca să urce iarăși scara. Și mai multă apă, de data aceasta dulce, o izbi în față. Întinse brațul pe care îl avea liber și se agăță de unul rece, ud și musculos. Îl găsise pe Clive.

– Ține-te bine! îi strigă el. Prinde-te de ea!

Clive legase o frînghie de un montant de parapet și Francine se agăță de ea.

– Dacă... ne... scufundăm?

– N-o să... ne scufundăm!

Frînghia se întinse la maximum cînd vasul se legănă nebunește. Ea continuă să se țină, deși asprimea frînghiei îi rănea mîinile. În lumina următorului fulger, văzu că el dispăruse.

Vasul ajunse din nou la piciorul unui val și se clătină oribil. Ea îi întoarse fața lui Ruth la piept și o ținu strîns. Un alt șuvoi de apă se abătu asupra timoneriei. Ținîndu-se de frînghie, ea nu putu decît să lase capul în jos pentru a o apăra pe Ruth. Cînd apa se retrase, încercă să o ia și pe ea în hăul întunecat.

Fulgerul spintecă norii. Marea aceea era mai mult decît

nişte munţi; erau culmi muntoase care se înălţau şi coborau la infinit, în voia vîntului; iar *„Floarea de lotus"* nu era decît o coajă de nucă. Ea se aplecă asupra lui Ruth, temîndu-se să mai deschidă ochii.

Furtuna continuă cu o ostilitate nemiloasă care, în curînd, o ameţi, făcînd-o să se retragă într-un colţişor lăuntric. Sentimentul de mamă a unei făpturi care se agăţa de ea pentru a supravieţui era purificat în acel fenomen al naturii. Pierdu orice noţiune a timpului. N-ar fi putut spune dacă fusese legată de acel stîlp de trei ore sau de treizeci. Pur şi simplu, după un timp, deveni conştientă că furtuna se schimbase oarecum.

Încă mai era întuneric beznă, iar vîntul şi marea vuiau în continuare; dar ea sesiză o oarecare slăbire în intensitate. Vîntul nu mai era omnipotent. Auzea cum se spărgeau valurile. Auzea fîlfîitul pînzei; deci, catargul încă era în picioare. Şi, cînd îşi ridică privirea, văzu chiar cîteva stele tremurătoare. Înspăimîntătorul taifun se transformase într-o simplă furtună. Ei i se păru o oază de linişte.

Lăsă din nou capul în jos pentru a o atinge pe Ruth cu nasul. Fetiţa părea adormită, sau era ameţită. Părul ud îi era lipit ca un evantai pe braţele Francinei.

Ea întoarse capul, aşteptînd ca următorul fulger să i-l arate pe Clive. Trecu mult timp şi, cînd, în sfîrşit, spintecă cerul, ea văzu că locul lui Clive era gol. El dispăruse, fie fusese aruncat peste bord cu ore sau zile în urmă, fie era în altă parte a vasului. Poate erau singure pe mare.

Durerea era peste tot. Sarea îi intrase în mulţimea de tăieturi de pe corpul ei. Nu mai avea nici pic de putere. Lăsă capul să-i cadă şi se prăbuşi încet în întunericul lăuntric.

O trezi o mînă care îi zgîlţîia umărul. Era o lumină slabă, dar destul cît să-l vadă pe Clive stînd pe vine în faţa ei.

– Slavă Domnului că trăieşti! spuse ea, agăţîndu-se de el. Unde ai fost?

– Jos. Am astupat nişte găuri.

Părul îi încadra faţa ca două aripi negre. Ea simţi cum vasul se înalţă pe creasta unui val mare.

– Tu şi Ruth sînteţi tefere?

– Da. O să ne scufundăm?

– Nu încă. Am scos cu pompa manuală vreun milion de galoane de apă din cală, spuse Clive ridicînd-o pe Ruth, care era moale ca o vrăbiuță bătută de furtună. E în regulă acum, îi zise el încet. În regulă, Chicken-Licken.

Francine încercă să se îndrepte. Corpul părea să-i fi încremenit. Fu nevoie de un efort îngrozitor ca să se ridice în picioare. Pe brațe avea vînătăi care arătau locurile unde frînghia îi pătrunsese în carne de nenumărate ori.

Ieşi din cabina timonei şi îşi ridică privirea. Pînza oferea o privelişte incredibilă; pe fundalul cerului plumburiu, văzu că fusese zdrențuită îngrozitor. Şipcile din bambus erau răsfirate asemeni oscioarelor din aripa unui pescăruş mort.

Totul, inclusiv trupurile lor, erau acoperite cu un strat de sare. Aceasta sclipea pe punte, pe vele, în părul lor. *„Floarea de lotus"* arăra ca un vas al cărei echipaj era alcătuit din fantome. Valuri imense, ca nişte munți, se înălțau şi se prăbuşeau în jurul lor. Vîntul continua să bată cu putere.

– Cît e ceasul? întrebă ea.

– Cred că e seara devreme, zise el.

– Unde sîntem?

– Nu ştiu. Departe de locul de unde am plecat.

– Taifunurile sînt circulare, zise ea. S-ar putea să ne aflăm la jumătatea drumului înapoi spre Singapore.

El scoase un geamăt şi clătină din cap. Cristale albe de sare îi acopereau părul şi trupul. Francine examină fetița cu atenție. Era epuizată şi aproape cu siguranță deshidratată. Buzele îi erau crăpate. Pe pielea foarte albă avea vînătăi. Nu avea nici un os rupt, dar Francine ştia că acel trup firav nu mai suporta alte probleme.

– E puțină apă curată, Clive?

– Da. Îți aduc imediat. Dar nu e nimic de mîncare. Totul a fost distrus.

Coborî şi se întoarse repede cu o cratiță plină cu apă, pe care o aşează lîngă ea. Francine se apucă să-i şteargă fața lui Ruth uşor. Fetița se mişcă şi deschise ochii încet.

– Mami?

– Mami e aici, scumpa mea.

– Am ajuns?

– Aproape, îi promise ea şi auzi zgomotul pompei.

Clive se chinuia cu acea vechitură şi fu răsplătit de un şuvoi de apă uleioasă care se împrăştie pe punţi, revărsîndu-se peste bord. Deodată, începu să plouă. Apa de ploaie era mult mai dulce decît cea amestecată cu ulei din cratiţă.

– Bea, Ruth, îi spuse ea fetiţei şi, dînd capul pe spate, bău la rîndul ei, alinîndu-şi gîtlejul plin de sare.

Plăcerea fu nemaipomenită; simţi cum apa îi spăla trupul de sare, eliberîndu-i-l ca dintr-o cămaşă de forţă. Îi spălă faţa lui Ruth şi, apoi, pe a sa.

Vîntul devenise mai rece, făcînd ca ploaia să cadă în rafale. Ea se retrase în cabina timonei şi îl privi pe Clive manevrînd pompa, în timp ce ploaia îi şiroia pe spate. Şi el fusese spălat. Găsise o cîrpă pe care şi-o legase în jurul şalelor, aşa cum făceau hamalii orientali.

Plouă şi bătu vîntul toată noaptea. Ea adormi din cînd în cînd, trezindu-se după cîteva minute, din cauza unor vise halucinante în care se vedea din nou în Singapore sau acasă, în Perak. Ruth era nemişcată în braţele ei. Nu ştia de cîte ore sau zile nu mai mîncaseră. Oare năvoadele lui Lai se mai aflau la bord? Oare Clive, care manevrase ambarcaţiunea printr-un taifun, ar fi putut să scoată nişte peşti din mare?

Ploaia începu să se potolească aproape de ivirea zorilor. Vîntul slăbi în intensitate. Conştientă de o lumină cenuşie, Francine simţi că ceea ce era mai rău trecuse.

Cînd se trezi din nou, se simţea îngrozitor. Se chinui să se ridice în capul oaselor şi se tîrî afară din cabină. Era dimineaţă devreme. Cerul era senin, de un albastru lăptos. Spre vest, se vedea o masă lungă de nori, asemeni crenelurilor unei fortăreţe. Soarele crea o ceaţă pe suprafaţa liniştită a mării. Prin acea ceaţă, ea văzu că treceau printre două insule, una mare spre nord, rotundă şi boltită şi una mai mică, spre sud, joasă şi plată.

– Pămînt, şopti ea uimită, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat să mai vadă vreodată stînci şi verdeaţa junglei. Clive! Pămînt!

El dormea, dar strigătul ei îl trezi. Ieşi de sub copastie şi privi cu ochii injectaţi în direcţia pe care o indica degetul ei.

– Doamne, ai dreptate. Pămînt.

Ea îşi aruncă braţele de gîtul lui şi îşi contopiră buzele pîrjolite într-un fel de sărut.

– Îndreaptă vasul spre insula cea mare! zise ea.

– N-avem cîrmă.

– Trebuie să fie apă proaspătă şi mîncare pe insule! S-ar putea să fie chiar şi oameni care să ne ajute!

– Nu putem face nimic. Şi s-ar putea să fie şi japonezi, zise el.

Rămăşiţele pînzei îi împinseră înainte datorită brizei într-un ritm constant. Dar spre ce anume? Dacă era un vînt dinspre larg, avea să-i ducă spre pămînt. Dacă era dinspre ţărm, îi împingea în larg, spre moarte. Ruth îşi ţinea ochii umflaţi închişi şi braţele subţiri încrucişate pe piept. Pentru prima oară, Francine simţi imboldurile foamei în stomac. Dacă nu mîncau în scurt timp, aveau să fie prea slăbiţi ca să poată supravieţui.

Se ghemui lîngă Ruth şi se lăsă în voia unui fel de somn uşor.

Cîteva ore mai tîrziu, fu trezită de strigătul lui Clive.

– Priveşte!

Ea se duse lîngă catarg. Drept înainte, linia lungă a ţărmului se vedea deasupra orizontului.

Se duse lîngă Clive, privind cu neîncredere.

– Sînt doar nori, spuse ea, ca şi cum ar fi avut nevoie de asigurări.

– Nu, zise el rîzînd. E pămînt, pămînt adevărat. Java. Am reuşit.

În ora care urmă, linia întunecată se mări, formînd vîrfuri muntoase şi dezvăluind dealuri acoperite de junglă, stînci ascuţite şi cenuşii ieşind din masa verde.

– Ţi-am spus, repetă el. Am reuşit.

Se îmbrăţişară, buzele fiindu-le prea rănite ca să se poată săruta.

Zăpuşeala revenise. Cînd se apropiară de ţărm, briza slăbi şi, la un moment, dispăru complet. *„Floarea de lotus"* se legăna aproape pe loc, fiind îngreunată de apa care pătrunsese înăuntru, la vreo mită distanţă de ţărm.

Puteau să vadă pînă şi linia albă a plajei şi palmierii. Nu se vedea nici picior de om, dar asta nu avea importanţă pentru Francine. Dacă avea să simtă pămîntul sub picioare, ştia că aveau să supravieţuiască.

Privi spre plaja îndepărtată cu ochi lacomi.

– E prea departe ca să înotăm, spuse Clive laconic. Curentul ne va duce, probabil, mai aproape. Dacă nu ne vom scufunda înainte.

– Să ne scufundăm?

– Pompa s-a defectat. Avea vreo sută de ani şi nu pot s-o repar.

Ea se aşeză pe punte. Să se scufunde acum, cînd aveau pămîntul în faţa ochilor! Dar curentul îi ducea tot mai aproape. După-amiază, avu impresia că ar fi putut să meargă prin apă pînă la mal. Văzu mangrovele la marginea plajei, cu nişte rădăcini fantastice, arcuite. Dincolo de ele, nişte copaci „casuarina" marcau începutul junglei. Vasul lua apă constant. Se scufundase deja destul de mult. În curînd, marea avea să treacă peste copastie sau ceea ce mai rămăsese din ea.

– Nu putem să înotăm? îl întrebă ea rugător.

– Noi am putea, dar Ruth nu.

– O ţin în braţe!

– N-ai reuşi. Peste încă vreo oră, o să fim mult mai aproape.

– Dar ne scufundăm!

– N-are nici un rost să sărim înainte ca vasul să se scufunde, spuse el practic. Aşteptăm pînă la sfîrşit. Bine că nu sînt corali. Am avut noroc. Am luat tot ce merita salvat. Uite, zise el desfăcînd o cîrpă şi arătîndu-i prada – un pumnal mare malaiez, cîteva cuţite şi ustensile de gătit şi nişte frînghie.

Total nepotrivită, grenada pe care i-o dăduse soldatul din Singapore, se afla printre acele obiecte casnice. El o atinse cu vîrful degetului.

– S-ar putea ca asta să ne salveze viaţa, dacă mai e bună, zise el înfăşurînd obiectele la loc.

Rămaseră tăcuţi pe punte, în timp ce *„Floarea de lotus"* plutea încet spre ţărm. Cu fiecare oră care trecea, vasul se scufunda şi mai mult. Apa murdară clipocea în cală şi, la suprafaţa ei, pluteau cîteva lucruri care scăpaseră din furtună. Ruth îşi revenise din stupoare atît cît să stea în capul oaselor şi privea în gol drept înainte. Francine îi mîngîia părul umed cu mişcări mecanice.

Acum, puteau simţi mirosul pămîntului, mirosul de putregai şi viaţă al pădurii tropicale.

La vreo trei sute de metri de țărm, ceva se izbi de coca vasului, zguduindu-i. Apoi, după o cutremurare prelungită, legănarea încetă. Francine se clătină puțin, picioarele ei obișnuindu-se cu faptul ciudată că, după atîtea zile pe mare, vasul era neclintit.

– Am atins pămîntul, zise Clive. Ar trebui să putem să mergem prin apă de-aici.

Ea privi spre masa întunecată a junglei, căutînd un semn de viață, o colibă, un firicel de fum. Nu se vedea absolut nimic. Jungla se întindea pe dealuri spre interior. În depărtare, o masă de nori marcau ceea ce ar fi putut fi un munte.

Vasul se înclină pe o parte și ei săriră în apă pe partea cea mai joasă, Clive luînd-o în brațe pe Ruth.

Apa era caldă, maronie și puțin adîncă. La început, Francine căută disperată un sprijin, după care picioarele ei dădură de fundul nisipos. Apa îi ajungea pînă la bărbie. Pe jumătate dînd din picioare, pe jumătate mergînd, îl urmă pe Clive, care urcase fetița pe umeri.

Cînd ajunse la jumătatea drumului și apa îi venea pînă la mijloc, Francine se întoarse și se uită la vas. Acesta era pe o parte, cala fiind complet la vedere, iar pînza zdrențuită aproape că atingea apa. Arăta ca ceva lipsit de viață.

– Următorul flux o să-l ducă în larg, spuse Clive fără nici un fel de emoție, continuîndu-și drumul.

Un val o izbi pe Francine în spate, ca și cum ar fi împins-o nerăbdător spre țărm. Ea se împletici. Epuizarea îi provocă amețeală. Se forță să înainteze, pînă cînd nimeri pe urmele lăsate de Clive în nisip și putu, în sfîrșit, să se prăbușească în genunchi pe țărmul refugiului.

Copacii fuseseră scoși din pămînt de-a lungul țărmului. Palmierii supraviețuiseră, în cea mai mare parte, dar nucile de cocos erau împrăștiate pe jos, o adevărată mană cerească.

În timp ce Francine se odihnea pe plajă cu Ruth, Clive adună o duzină de nuci de cocos dintre cele mai mari și le tăie cu cuțitul malaiez, după care băură cu poftă lichidul dulce și ușor acidulat pe care îl conțineau. De cum bău destul, Ruth adormi, cu capul pe brațele mamei ei. Francine înălță capul și privi în jur, tematoare.

Nimeriseră pe o plajă mică, alcătuită pe jumătate din

nămol, pe jumătate din nisip, pe marginea căreia creşteau mangrove, ale căror frunze lucioase sclipeau pline de cristale de sare în lumina după- amiezii. Furtuna împrăştiase tot felul de lucruri pe plajă. Aplecîndu- se puţin, ea văzu ceva ce aducea cu frunzele de nipa în spatele unor stînci din capătul îndepărtat al plajei.

– Sîntem în apropierea gurii unui rîu, spuse ea. Sau cel puţin, a unui pîrîu.

Clive se opri din ascuţirea cuţitului malaiez pe o piatră.

– De unde ştii?

– Cunosc acest gen de loc. Stai aici cu Ruth.

Luă apoi un cuţit mai mic şi porni spre stînci. Simţea razele fierbinţi ale soarelui în spate. I se părea atît de ciudat să simtă pămîntul sub picioare, încît se întrebă dacă nu cumva era un vis din care avea să se trezească în curînd, pe marea agitată şi în toiul furtunii. Dar silueta neagră a vasului îi spuse că nu era un vis. Indiferent unde ajunseseră, se terminase, cel puţin, pentru moment.

O durea tot corpul, îndeosebi picioarele. Sarea îi pătrunsese în toate rănile de la încheieturi, făcînd-o să meargă încet şi cu grijă, ca să nu o doară şi mai tare. Îşi dorea nespus o baie cu apă curată.

Se privi pentru prima oară după multe zile. Cînd izbucnise furtuna, purta un „sam fu" din bumbac şi sandale. Costumul se zdrenţuise atît de rău, încît abia îi mai acoperea goliciunea. Sandalele se pierduseră de mult. Hainele nu mai contau. Pierderea sandalelor era mai gravă.

Avusese grijă ca măcar Ruth să aibă o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou. De Clive era cel mai rău, avînd doar bucata de pînză din jurul şalelor. Avea să fie ars de soare, înţepat de insecte şi zgîriat în cîteva ore, dacă nu se acoperea cu ceva.

La încheietura mîinii stîngi nu mai avea nimic. Ceasul ei de aur, cadoul de la Abe din ziua cînd se născuse Ruth, dispăruse. Se desfăcuse şi căzuse, dar nu îşi amintea nici cînd, nici unde. Era ca şi cum ar fi pierdut ultimul lucru care o lega de Abe.

Se cătără pe stînci, încercînd să nu-şi taie picioarele desculţe. Trecuse multă vreme de cînd nu mai mersese desculţă pe pietre, iar încălţămintea îi înmuiase tălpile. Dincolo de stînci, era numai nămol, fără nisip. Un pîlc de palmieri nipa creşteau aproape de malul apei. Ocolind cu

grijă rădăcinile tăioase de mangrove, ea se duse spre palmieri şi aruncă o privire în pădure. Aşa cum bănuise, era un pîrîiaş a cărui apă sărată era complet nemişcată între fluxuri. Ea simţi imediat o rază de speranţă.

Palmierii nipa erau înfloriţi, bracteele portocalii superbe ieşind din apa cu nămol, sub frunzele înguste. Ea bîjbîi, evitînd frunzele ascuţite şi tăioase, sperînd să găsească fructele plutitoare. Efortul îi fu răsplătit. Adună cîteva fructe de mărimea unui ananas şi se întoarse spre locul unde îi lăsase pe Clive şi pe Ruth.

– Muştele o înţeapă pe Ruth, îi spuse el imediat, iar picioarele fetiţei erau pline de înţepături roşii şi umflate.

– Va trebui să le frecăm cu apă de cocos. Uite, fructe de nipa.

– Eşti genială.

– E un pîrîu chiar dincolo de stîncile alea, Clive. Unde e apă, sînt şi oameni întotdeauna. Sînt sigură că, dacă mergem de-a lungul lui, prin pădure, o să găsim un sat, pînă la urmă. Sau măcar un pescar.

El stătea pe vine, spărgînd un fruct nipa pentru Ruth şi fetiţa muşcă încîntată din pulpa gelatinoasă.

– Nu putem merge desculţi prin junglă. Va trebui să ne facem încălţări din ceva. Din scoarţă de copac sau frunze. E bună, Chicken- Licken?

Francine căută printre lucrurile luate de pe vas şi scoase grenada.

– Am văzut peşti dinamitaţi. Am putea să scoatem inelul şi să aruncăm asta în apă.

– Bună idee, spuse el luînd grenada şi ducîndu-se la malul apei.

Aproape degajat, trase de inel şi o aruncă în mare. Imediat, se auzi o bufnitură şi apa clocoti dincolo de suprafaţă. Clive înotă pînă în locul respectiv şi se întoarse cu trei peştişori.

– Mai buni decît nimic, zise el. Mă tem că va trebui să-i mîncăm cruzi.

La cină, mîncară peştii şi fructe de nipa. Soarele cobora spre linia orizontului ca o văpaie roşiatică. Strînseră frunze şi improvizară un fel de pat pe plajă, cît mai departe de apă. Apoi stătură tăcuţi şi îmbrăţişaţi, privind cum soarele se afunda în mare. Cînd se lăsă întunericul, murmurul valurilor păru să se audă mai tare. Şi pădurea din spatele

lor începu să cînte. Un milion de insecte, broaşte şi păsări se pregăteau pentru spectacolul nocturn. În curînd, zgomotele deveniră destul de puternice. Un animal mare căzu printre ramuri, făcînd-o pe Ruth să ţipe de spaimă.

– Sînt maimuţe, Chicken-Licken, spuse Clive liniştitor.

Francine îşi imagină nişte ochi rotunzi şi strălucitori privindu- i din întuneric, ghearele agăţate de ramuri, dinţii ascuţiţi dezveliţi. Oare cît aveau să poată supravieţui fără să întîlnească alţi oameni? Singura ei mîngîiere era gîndul la acel pîrîu, speranţa că, undeva, pe malul său, se afla salvarea lor.

Francine se trezi într-o lume albă şi tăcută. O ceaţă densă plutea în jurul lor, acoperind marea şi pămîntul. Aerul era sufocant de fierbinte şi se simţea mirosul de putreziciune caracteristic refluxului.

Se ridică în capul oaselor, trecîndu-şi degetele prin părul plin de nisip. Clive o ţinea pe Ruth în braţe şi izbuti să-i zîmbească obosit. Toţi erau plini de sare şi de înţepături de insecte.

Ea se ridică şi se duse la malul mării, unde se dezbrăcă şi intră în apa caldă. Pluti o vreme în albeaţa aceea năucitoare, spălîndu-şi părul.

Îşi simţi trupul slab sub palme, oasele şoldurilor îi ieşeau ascuţite în afară, iar sînii nu erau decît nişte sfîrcuri tari pe toracele costeliv. Apa sărată îi pătrundea în rănile care o usturau îngrozitor, dar cel puţin, îi spăla trupul de nisip, care i-ar fi îngreunat mersul.

Îşi spălă hainele. Probabil că arăta ca o nebună, se gîndi ea cu amărăciune. Le stoarse cît putu de bine şi le îmbrăcă din nou, încă ude. Nu mai vedea *„Floarea de lotus"* prin ceaţă. Poate că fusese dusă în larg în timpul nopţii.

Ruth mînca deja fructe de nipa, sporovăind destul de veselă cu Clive. Avea momente de însufleţire, devenind pentru o vreme Ruth cea de altă dată, după care cădea iarăşi în apatie.

– O să locuiesc într-o casă mare, mare cu Clive, îi spuse ea Francinei.

– Pot să vin şi eu?

– Sigur, zise Ruth. Şi o să cumpărăm o maşină nouă.

– Ce fel de maşină?

– Una de lux, spuse ea cu emfază. Şi Clive o să fie tăticul meu.

– Pare o soluţie grozavă, zise Francine serioasă şi privirea lui Clive fu plină de căldură cînd o întîlni pe a ei.

„Devenim o familie," se gîndi ea. „Te implor, Doamne, lasă-ne să fim întotdeauna o familie."

Îi arătă lui Clive cum să facă o pelerină din frunze uscate. Cu pelerina pe umeri, semăna cu o sperietoare de ciori umană. Vru să şi-o dea jos, dar ea îl convinse să nu o facă; îl apăra de soare, insecte şi spini.

Apoi, ea trecu o liană prin „ochii de maimuţă" ai nucilor de cocos, pentru ca acestea să poată fi cărate. Clive puse pe umăr şase dintre cele mai mari şi porniră spre rîu.

Acesta curgea acum lent, urmînd fluxul. Porţiuni de spumă şi frunze pluteau pe suprafaţa apei maronii. Ea spera că, mai sus, aceasta avea să fie suficient de curată ca să o poată bea. Cu Clive în faţă şi Ruth la mijloc, merseră în susul rîului, intrînd în pădurea tropicală. Ceaţa persista, limitîndu-le mult vizibilitatea.

Nu vedeau mai mult de cîţiva metri de apă maronie în faţă, deasupra căreia atîrnau tot soiul de plante. Pe măsură ce înaintau, copaci invizibili începură să se unească deasupra lor, creînd un întuneric umbros.

Apa nu le ajungea decît pînă la genunchi, în cea mai mare parte. Nămolul de pe fund era bun pentru tălpile lor. Dar mersul prin nămol şi apă era obositor şi, în curînd, pe Ruth o lăsară puterile, destul de firave şi aşa, şi începu să scîncească să fie luată în braţe.

Francine o ridică şi merse astfel vreo jumătate de oră, pînă cînd braţele îi cedară. Atunci, Clive luă fetiţa pe umeri, iar aceasta păru să adoarmă imediat.

Ceaţa densă era oarecum hipnotizantă. Ştergea orice impresie de înaintare, astfel încît li se părea că merg pe o bandă la infinit, făcînd efort, dar fără să se mişte din loc. În faţa lor era mereu acelaşi pîrîu, aceleaşi ramuri atîrnau dintr-un neant albicios.

Din cînd în cînd, ceaţa se transforma într-o ploaie torenţială care dura pînă la jumătate de oră. Ea îi promisese lui Clive că puteau găsi hrană în junglă. Dar cum să vadă fructele în ceaţa aceea de nepătruns? Înăbuşea chiar şi zgomotele, aşa încît se mişcau într-o linişte ca de catedrală.

Încetul cu încetul, însă, apa deveni mai rece şi puţin mai adîncă. În locul nămolului de pe fund, începură să se simtă pietricele netede şi grupuri de stînci. Ceaţa se mai risipi puţin cînd vremea se încălzi.

După patru, cinci ore de mers, ajunseră într-un loc unde apa se învolbura. Era rîul principal. De acolo, mai multe pîrîiaşe porneau în diferite direcţii spre mare. În susul rîului, rîul se lărgea şi se adîncea.

– Trebuie să mergem pe cursul principal, spuse Francine obosită.

Rîul era acum atît de lat şi de adînc, încît trebuia să meargă pe marginea unuia dintre maluri. Copaci uriaşi îşi întindeau crengile deasupra apei, aproape întîlnindu-se, aşa că, uneori, aveau impresia că merg printr-o peşteră. Cîteva păsări începuseră să ciripească.

Din cînd în cînd, pescăruşi viu colorați, deranjați de apariţia lor, ţîşneau din găurile din maluri şi le treceau prin faţă. Fluturi uriaşi zburau prin ceaţă, albaştri ca cerul sau galbeni ca untul.

Cînd ajunseră la un banc de nisip, se odihniră şi bău fiecare din cîte o nucă de cocos, după care mîncară miezul. Picioarele le erau acoperite de lipitori mici, care le pătrunseseră pe nesimţite în carne, începînd deja să le sugă sîngele. Înfiorîndu-se, Francine încercă să le îndepărteze, dar Clive o opri.

– O să faci o infecţie urîtă. Lasă-le. O să cadă cînd o să ne uscăm.

Ea se strîmbă dezgustată. Creaturile acelea oribile erau şi pe picioarele subţiri ale lui Ruth.

Moţăiră în liniştea albă vreo oră, după care porniră din nou.

La început, ea crezu că era un vis sau o halucinaţie. Apoi, îl simţi din nou: un miros amestecat, de bălegar, mucegai şi fum. Mirosul inconfundabil al unei aşezări omeneşti.

– Oameni! strigă ea.

Clive se întoarse puţin, temător.

– Unde?

– Simt miros de oameni.

El adulmecă în aer.

– Mie nu-mi miroase a nimic.

– Mie da! exclamă ea entuziasmată. Ți-am spus eu! Trebuie să fie un kampong mai în față.

El se arătă sceptic. Dar mirosul devenea tot mai puternic pe măsură ce înaintau, pînă cînd îl simți pînă și Clive. Francinei îi venea să cînte. Predomina mirosul de fum, pe care aerul umed îl făcea și mai acru.

În cele din urmă, ajunseră la un alt banc, de data aceasta, lung de cel puțin cincizeci de metri. Ea zări vag prin ceață conturul a vreo trei, patru canoe scobite în trunchiuri de copaci trase afară din apă. Mai era, de asemenea, și un teanc de tuburi de bambus tăiate. Ajunseseră la un fel de așezare.

– Am ajuns, spuse ea bucuroasă. „Selamat!" strigă apoi în malaleză în ceață. E cineva?

Strigătele ei erau întîmpinate de și mai multă liniște. Clive lăsă jos nucile de cocos.

– Mă duc înainte, zise el.

– Nu. Lasă-mă pe mine.

– De ce?

– Nu uita că sînt băștinașă, spuse ea zîmbind.

Era însuflețită de o emoție triumfătoare.

– Mă pricep la asta mai bine ca tine. Stai aici și ai grijă de Ruth.

– Bine, spuse el șovăitor și se dădu la o parte ca s-o lase să treacă. Să strigi dacă ai nevoie de ajutor.

Ea porni prin ceață, mijind ochii ca să distingă formele. Mirosul de ars era foarte puternic. Era o lume fantomatică alcătuită din multe nuanțe de gri. La un moment dat, își dădu seama că mergea pe o porțiune de pămînt cultivată; frunzele late de bananieri și sago se zăreau prin ceață, ca și fructele, care atîrnau în ciorchini. Parfumul dulceag al bananelor coapte îi umplu gura de salivă. Se luptă cu impulsul de a culege cîteva. Furînd fructe, sigur nu avea să facă o impresie bună. Ajungînd la un gard din nuiele, sări peste el și strigă, dar nu primi nici un răspuns.

Un mormăit o făcu să încremenească. Tufișurile foșniră. Inima îi bătea cu putere în timp ce aștepta. Un purcel apăru deodată din tufe, scurmînd în pămînt cu rîtul și oprindu-se pentru a se uita la ea cu ochi mici și triști.

Apoi, ea văzu o siluetă omenească. Dar nu era cu picioarele pe pămînt, ci atîrna imposibil în aer, deasupra porcului, ca și cum ar fi fost o vrajă. Ea se apropie mai

mult, simțind cum îi îngheață sudoarea pe piele. Omul fusese spînzurat de creanga unui copac.

Mai departe, în față, se zăreau în ceață alți oameni spînzurați, doi dintre ei în același copac. Întins pe pămînt, era un al patrulea trup, care cu greu puteai să-ți dai seama că aparținea unei femei goale. Fusese străpunsă cu baioneta sau împușcată. Francine nu putea să vadă de la distanță și nici nu-i venea să se apropie. În aer plutea un miros puternic de putrefacție. Acolo, nu avea să vadă decît mai mulți morți și mai multă sălbăticie. Nu exista nici o îndoială cu privire la cei care făcuseră asta.

Francine se întoarse și o rupse la fugă orbește înapoi pe unde venise. Frunze ude o loveau peste față. Se împiedică de ceva și se înfioră. Nu era decît o grămadă de nuci de cocos cojite.

Cînd se ridică din nou, zări prin ceață ceva asemănător cu un șopron uriaș. Știa ce este, deși nu mai văzuse niciodată așa ceva. Era o casă comună primitivă înălțată pe butuci. Acoperișul său din nuiele era înnegrit și găurit într-un loc. I se dăduse foc și arsese parțial. Ea nu îndrăzni să cerceteze mai atent.

Ajunse la Clive gîfîind.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă el repede.

– Japonezii au fost aici!

– Cînd?

– Nu știu. E o casă comună mai încolo. A fost arsă. Au spînzurat oameni în copaci. Și am văzut cadavrul unei femei pe jos...

El o îmbrățișă cînd lacrimile amenințară să o înece.

– Nici urmă de soldați? o întrebă el și ea clătină din cap. Atunci, nu putem fi în Java, zise el grav.

– Poate am fost împinși înapoi spre Sumatra.

– Dumnezeu știe unde sîntem. Trebuie să plecăm de aici.

– Și unde să mergem? Am putea să ne întîlnim cu ei, zise ea desprinzîndu-se din brațele lui și ștergîndu-și ochii. Poate nu se mai întorc aici. Locul e părăsit. E mîncare, Clive. Banane și sago. Poate e și orez. Iar casa n-a ars complet. Ar trebui să rămînem. N-are nici un rost să mergem mai departe.

– Bine, zise el după ce se gîndi. Să mergem să aruncăm o privire.

Francine arătă din cap spre Ruth, care arunca absentă pietricele în apă.

– Nu vreau să vadă ce e acolo. Poți să faci ceva înainte să ajungem noi?

– Nu-ți face griji. Așteptați aici pînă vă strig, zise el și porni prudent prin ceață, cu cuțitul malaiez într-o mînă.

Ceața părea amenințătoare acum, plină de pericole invizibile. Ea era atît de sătulă de vărsări de sînge. Pierduseră atît der mult, merseseră atît de mult, trecuseră prin atîtea. Oare totul fusese pentru ca ei să cadă în mîinile japonezilor, totuși?

Acum îi era o groază superstițioasă de ei, de acei dușmani implacabili care păreau să se afle peste tot, din nori pînă în inima junglei. Cît de mult îi subestimaseră pe japonezi. Ani de zile, rîseseră de brățările lor ieftine din sticlă, de aparatele lor de fotografiat, de imitațiile după lucruri veritabile, fără să realizeze cît de eficiente erau acele „imitații". Chiar și atunci cînd invadaseră China, își dăduseră seama doar parțial de adevărata lor putere, de adevăratele lor intenții. Acum, cînd umbra bombardierelor și tancurilor lor acoperise lumea, era prea tîrziu.

– Rămînem aici? întrebă Ruth.

– Poate.

– Unde s-a dus Clive?

– Să pregătească locul pentru noi.

– Ce face?

– Curăță.

– Ce curăță?

– E murdar.

– Cum, murdar?

– Taci!

Fetița nu mai fusese atît de vorbăreață și de vioaie de săptămîni întregi. Francine îi atinse fruntea. Pentru prima oară, era rece și uscată. Se întrebă dacă nu cumva postul prelungit îi ameliorase cumva starea sănătății.

– Mami, șopti Ruth deodată, trăgînd-o de haine. Uite, un bărbat.

Ea își ridică privirea. Pe malul celălalt al pîrîului, un sălbatic gol pușcă stătea nemișcat și le privea.

Spaima făcu să-i stea inima în loc o clipă. Nu putea să se miște. Habar nu avea cum apăruse din ceață fără ca ea să observe.

Cuvîntul „sălbatic" îi veni automat în minte. Avea o bucată de pînză înfăşurată în jurul mijlocului şi o alta îi acoperea sexul. Ea îi privi repede mîinile, care atîrnau goale pe lîngă trup. Chipul îi era la fel de inexpresiv ca o mască. Se priviră unul pe altul într-o tăcere încordată.

În cele din urmă, ea vorbi cu o voce tremurătoare.

– Aici e casa ta? îl întrebă ea în malaieză.

El nu răspunse.

– Aici e casa ta? repetă ea. N-am vrut să-ţi încălcăm proprietatea.

Ruth îşi ascundea faţa lipindu-se de Francine.

Un alt bărbat, mai scund, apăru lîngă primul. Aelaşi gen de cîrpă îi acoperea organele genitale, dar avea şi turban. În jurul coatelor şi pulpelor avea legate fîşii din aceeaşi cîrpă de culoare roşie.

Vorbiră amîndoi într-o limbă pe care ea nu o recunoscu, după care traversară pîrîul spre ele.

Ea rămase încremenită. Cînd ajunseră, bărbatul mai înalt vorbi în malaieză.

– Ce face tuan? o întrebă el.

– S-a dus să dea jos morţii, zise ea.

– De ce?

– N-am vrut să-i vadă fetiţa. E foarte mică, spuse Francine căreia i se uscase gura. Voiam să rămînem aici o vreme. Nu avem unde să mergem în altă parte.

El o măsură din cap pînă în picioare. Pe piele avea tatuaje negre, cîte o rozetă pe fiecare umăr musculos, şi un alt desen pe gît.

– De cine fugiţi?

– De japonezi, spuse ea, ştiind că, dacă nu era răspunsul corect, el avea să scoată imediat cuţitul de la brîu şi s-o omoare dintr-o singură lovitură.

El încuviinţă, însă.

– Sînt şi duşmanii noştri.

Ruth continua să se ascundă, stînd cu gura lipită de pielea mamei sale.

– Numele meu e Nendak, spuse el. Veniţi cu mine.

Cînd se ridică, ei îi tremurau genunchii. Merseră în tăcere spre casa comună, Francine ţinînd-o în braţe pe Ruth. În ceaţă, se auzeau zgomote de lemne tăiate. Strîngîndu-i cotul cu fermitate, bărbatul o conduse în direcţia din care veneau zgomotele. Peste puţin timp, îi găsiră pe

Clive care, ud leoarcă de sudoare, săpa o groapă cu o săpăligă pe care o găsise. În apropiere, erau înşirate cinci cadavre. Francine văzu că unul dintre ele era al unui copil.

Clive se întoarse cînd ei se apropiară şi făcu ochii mari. Săpase deja destul în pămîntul moale, aşa încît era în groapă pănă la genunchi. Îi aruncă Francinei o privire întrebătoare şi ea clătină din cap aproape imperceptibil.

– Ce face? o întrebă Nendak.

– Sapă un mormînt.

– Nu e nici locul, nici felul potrivit. Spune-i să se oprească.

– Vrea să laşi săpăliga, Clive, spuse ea încet în engleză.

El lăsă jos unealta şi ieşi din groapă, avînd picioarele acoperite de noroi roşiatic.

– Sînt ostili? o întrebă apoi cu o voce scăzută.

– Nu ştiu.

Nendak privi încruntat fiecare cadavru, iar cînd ajunse în dreptul femeii şi copilului, îi luă în braţe şi îi strînse la piept, ţinîndu-şi capul plecat. Al doilea bărbat, îşi exteriorizâ emoţia mai mult, acoperindu-şi gura cu o mînă şi suspinînd înăbuşit.

Francine şi Clive priviră fără să spună nimic. Acei bieţi oameni ucişi erau rudele lor. Cel puţin, aveau un duşman comun.

Bărbatul cel înalt se întoarse apoi spre ei.

– Aşteptaţi aici, îi spuse el Francinei în malaieză. Să nu vă mişcaţi.

– A zis să stăm liniştiţi, îi spuse ea lui Clive.

– Întreabă-i despre japonézi, zise Clive. Întreabă-i unde sîntem.

Dar, ignorîndu-i, cei doi bărbaţi începură să care cadavrele în casa comună, unul cîte unul. Un fel de resemnare puse stăpînire pe ea. Ajunseseră pînă acolo. Era un fel de popas. Indiferent dacă îi aştepta moartea sau salvarea, călătoria lor luase sfîrşit deocamdată. O strînse pe Ruth la piept, gîngurindu-i încetişor şi aşteptînd să afle care avea să le fie soarta.

Al treilea bărbat care apăru era mai bătrîn şi avea turbanul împodobit cu pene de corb, care se mişcau cînd mergea.

Părul său argintiu îi ajungea pînă la umeri, încadrînd un chip aspru, patriarhal. După ce se uită la ei trei, luă un vas cu apă şi se apucă să spele cadavrele de praf şi sînge în linişte. O rază de soare străpunse ceaţa încet şi Francine văzu casa comună mai bine.

Era o structură mare, clădită pe stîlpi de lemn, cu pereţi şi acoperiş din bambus peste care se puseseră frunze. Se întindea pe o suprafaţă de aproape cincizeci de metri. Într-o parte a sa, era un şir de prispe şubrede din bambus, iar în cealaltă, erau cîteva colibe mici ridicate pe stîlpi. În jurul casei, se întindea o plantaţie împrăştiată de papaya, sago, taro şi alte fructe specifice junglei.

Undeva, în apropiere, ea îşi închipui că trebuia să fie cîmpurile de orez. Era un sat mai primitiv decît orice kampong pe care îl văzuse vreodată. Credea că oamenii nu mai trăiau astfel în Malaezia de o sută de ani sau chiar mai bine.

Mai mulţi oameni începură să vină, bărbaţi şi femei, tineri şi bătrîni, o comunitate care se întorcea la ceea ce fusese casa lor. Fiecare avea puţinele lucruri de preţ pe care reuşise să le ia cînd fugise: femeile cu copii mici în braţe, bătrînii cu coşuri de orez în spate, copiii mai mari cu purcei sau găini. Cîinii şi porcii mai mari veneau imediat în urma lor.

Francine, Clive şi Ruth stăteau pe pămînt, lîngă mormîntul săpat pe jumătate, privind şi aşteptînd. Luminişul începu să răsune de glasuri, deşi nimeni nu vorbea cu ei, în afară de copii, care îi întrebau o sumedenie de lucruri. Francine recunoscu cuvinte răzleţe din malaieză, dar restul nu înţelegea. Acum era aproape sigură că nu ajunseseră nici în Java, nici în Sumatra. Se aflau pe una din miile de insule de toate mărimile care erau împrăştiate în Marea Chinei de Sud.

– Sîntem încă în Statele Malaeze, îi spuse ea încet lui Clive.

– De unde ştii? întrebă el uitîndu-se fascinat la bărbaţii tribului.

– Limba lor conţine multe cuvinte din malaieză. Iar bărbatul cel înalt o vorbea bine.

– Atunci, unde sîntem?

– Nu ştiu.

Fiecare grup de noi sosiţi urcau în casa comună pentru

a vedea şirul de cadavre, care fuseseră aşezate pe verandă. Cîţiva ţipară sau suspinară, ceilalţi rămaseră gravi. Bătrînul cu pene de corb prezida tăcut şi privind atent cu ochii săi negri. După ce îşi aduseră omagiile celor morţi, aproape toţi începură să se uite curioşi la străini, o curiozitate care nu deranja, totuşi.

Toţi erau goi de la brîu în sus, bărbaţii purtînd bucăţi de pînză şi femeile, fuste, dar acestea din urmă, îşi expuneau sînii într-un fel care nu ar fi fost niciodată permis în Malaezia musulmană. Bărbaţii erau în egală măsură chipeşi şi bine făcuţi. Aproape toţi aveau cel puţin cîteva tatuaje pe piept, braţe, fese şi coapse.

Fumul începu să şerpuiască printre frunzele de bananieri şi sago. Cîteva femei se duseră pe malul pîrîului şi, stînd la rînd, începură să vîre orez în tuburile de bambus tăiate. Ceaţa se ridica acum şi soarele le arunca umbre pe pielea de culoarea mierii. Puseră apoi tuburile pe grătare deasupra focului ca să fiarbă. Aroma de orez gătit înmiresmă aerul şi Francinei îi lăsă gura apă.

Cîinii şi porcii începură să alerge în jur, nesupravegheaţi. Cocoşii, nişte păsări splendide care erau mai degrabă animale de casă decît pentru hrană, cotcodăceau de mama focului. Jungla pustie se umpluse deodată de gălăgie, fum şi alte lucruri caracteristice oamenilor. Patru, cinci bărbaţi se căţărară pe acoperişul casei comune şi, avînd parcă o singură voinţă, se apucară să-l repare, tăind tuburi de bambus pe măsură, legîndu-le unele de altele, muncind în echipă.

Se risipiră şi ultimele urme de ceaţă. Aşa cum bănuise ea, cîmpurile de orez se vedeau acum, în spatele casei. Pădurea fusese defrişată pe o suprafaţă de cîteva sute de metri de jur împrejur, după care reîncepea brusc, o barieră verde aproape de nepătruns care apăra acea aşezare. Bancul de nisip pe care îi găsise bărbatul cel înalt era înţesat de „prau" şi canoe. Acolo nu se putea ajunge mai uşor decît pe apă.

Femeile începuseră să pregătească masa, punînd orezul în castroane împreună cu bucăţele de peşte prăjit. Francine simţi cum stomacul i se răzvrătea violent, iar Ruth scîncea de foame.

– Taci, scumpa mea, murmură ea. Poate o să ne dea şi nouă să mîncăm ceva în curînd.

Francine estimă că trebuia să fie cel puțin o sută douăzeci de oameni în total. Nendak îi duse la un grup alcătuit din cîteva persoane care stăteau cu picioarele încrucișate în jurul unei pături țesute pe care erau castroane cu orez, ouă, pește și legume.

Membrii familiei îi invitară prin gesturi să mănînce, oferindu-le mîncarea. Ea le mulțumi și umplu farfuria uzată care li se dăduse.

Observă că nimeni din familia lui Nendak nu gustase nimic. Unele dintre femei plîngeau și se legănau, apăsîndu-și gura cu mîinile.

– Voi nu mîncați? întrebă ea pregătindu-se să bage în gură o mînă de orez.

El clătină din cap ușor.

– Nu putem. Femeia ucisă era sora mea cea mai mică. Copilul era al ei. Doi dintre bărbați erau cumnații mei.

Francine lăsă privirea în jos în semn de compasiune, uimită de stăpînirea lui de sine.

– N-am știut, zise ea și se întoarse pentru a-i explica lui Clive.

El se înfioră.

– Atunci, nu mîncăm nici noi, spuse el punînd orezul la loc.

– Nu aveți de ce să țineți doliu cu noi, zise Nendak.

– Și eu mi-am pierdut soțul din cauza japonezilor, zise ea, încercînd să-i arate că înțelegea tragedia care se abătuse asupra familiei sale. Și mulți prieteni.

– Ești văduvă?

– Da.

– E a ta? întrebă el apoi, arătînd spre Ruth.

– Da.

– Și tuan?

– E bărbatul meu acum.

– A fost amabil cînd a vrut să ne îngroape morții. Nu avea de unde să știe că nu procedăm așa, zise el împingînd mîncarea din nou spre ei. Mîncați. Sînteți slăbiți cu toții. Nu ne consolează cu nimic dacă vă vedem cum muriți de foame.

Ea îi explică aceste lucruri lui Clive și, după ce se consultară puțin, acceptară. Mîncarea era simplă și fără nici un gust, dar lor li se păru delicioasă.

– Întreabă-i unde sîntem, spuse Clive.

– Cum se numeşte acest loc? îl întrebă ea pe Nendak, care scutură din cap.

– Asta e Rumah Nendak.

Ceea ce însemna, pur şi simplu, „casa lui Nendak", numele casei comune. Aşadar, el era conducătorul satului. Ea dădu din cap politicoasă.

– Mulţumim. Ne-a surprins furtuna, adăugă ea apoi pe un ton apologetic. Nu ştim unde ne aflăm.

– În Sarawak.

Ea fu dezamăgită. Aproape că se aşteptase la acest lucru.

– Şi din ce trib sînteţi voi?

– Noi sîntem ibani.

– Cine e regele vostru? îl întrebă ea.

– Regele George al VI-lea, spuse el cu mîndrie.

– Eu mă numesc Yu Fa, zise ea apoi, ştiind că avea să le fie mai uşor să-l pronunţe decît „Francine", iar tuan se numeşte Napier.

Nendak dădu din cap în semn că înţelesese.

Ea se întoarse spre Clive.

– Sîntem în Sarawak, Borneo. Aceşti oameni sînt ibani.

El scoase un geamăt.

– Am deviat cu peste o sută de mile.

– Cel puţin, sînt loiali coroanei, zise ea. Asta înseamnă că, probabil, nu ne vor mînca.

– Asta ar trebui să fie amuzant? întrebă el sec.

Ceilalţi îi studiau cu o curiozitate nemascată în timp ce mîncau, făcînd remarci cu glas tare, care erau aproape cu siguranţă comentarii referitoare la înfăţişările celor trei străini.

Şi Nendak îi privea atent.

– De unde veniţi? întrebă el.

– De la Singapore. Am plecat cu un vas, în speranţa că vom ajunge pe Java. Ne-a atacat un avion japonez. Căpitanul a murit. Furtuna ne-a adus aici.

El încuviinţă.

– A fost o furtună sfîntă. Ne-a salvat. Japonezii au încercat să dea foc casei şi cîmpului de orez, dar ploaia a stins flăcările.

– Se mai dau lupte aici?

– Foarte multe. Au venit cu multe avioane. Toţi tuanii sînt în lagăre de prizonieri acum.

– Au luat Sarawak? întrebă ea îngrozită.

– Şi Brunei, zise el, şi Sabah, şi Kalimantan. Şi Singapore e al lor? întrebă el.

Ea încuviinţă.

– Da. Noi voiam să mergem spre Batavia, Nendak. Ştii cumva ce s-a întîmplat acolo?

El clătină din cap scurt.

– Şi Batavia e a lor.

Simţind că îi vine rău, îi explică lui Clive.

– Întregul Borneo a fost capturat. Zice că şi Batavia a căzut în mîna japonezilor.

– Bun, zise Clive, fără să pară deloc îngrijorat, dar Francine ştia că ascunde aceeaşi disperare imensă pe care o simţea ea însăşi. Întreabă-i de ce le-au făcut asta japonezii, spuse el arătînd spre casa arsă.

– Ca să ne facă să ne temem de ei, răspunse Nendak. Ei ştiu că îi urîm şi că sîntem loiali englezilor.

– Japonezii sînt prin apropiere?

– În oraş.

– Cît de departe?

– O zi de mers.

Părea oribil de aproape.

– Se vor întoarce?

– Da, spuse el simplu. Tu şi tuanul nu puteţi rămîne aici. Trebuie să plecaţi. O să vă duc eu.

– Unde?

– Trebuie să mergem în Kalimantan. Multe zile de mers prin pădure. Cunoaştem oameni acolo, prieteni ai misionarilor olandezi, care au o „prau" mare. Cu ea veţi ajunge la insule. De acolo, gherilele vă vor duce în Australia. Spune-i asta tuan-ului. Şi mănîncă, Yu Fa.

În timp ce mîncă, ea îi traduse lui Clive.

– Spun că nu putem rămîne aici mult timp. Nendak zice că o să ne ajute să scăpăm.

Clive încuviinţă.

– Dacă japonezii ne găsesc aici, îi omoară pe toţi, spuse el, întinzînd mîna spre Nendak. „Sama, sama," Nendak.

Bărbatul zîmbi grav şi îi strînse mîna.

– Aşadar, va trebui să ne continuăm drumul, nu? întrebă Francine şi Clive încuviinţă.

– Vom face ce trebuie, spuse el simplu, mîngîindu-i

fața, căci știa cît de obosită se simțea.

Pe moment, era bucuroasă pentru mîncare, companie și viață.

– Bine, spuse ea.

Clive îi zîmbi. Apoi luă un băț aprins din foc și începu să ardă lipitorile care încă mai erau înfipte în carnea lor.

În noaptea aceea, plouă iarăși. La început, se auziră niște tunete înfricoșătoare, după care ploaia torențială răpăi constant pe frunzele de palmier de pe acoperiș și pe cele ale copacilor din pădure.

Toți dormiră pe veranda lungă și acoperită. Francine se ghemui cu Ruth și Clive sub o pătură țesută pe care le-o dăduse cineva. Întunericul se lăsă repede și era total; nici o lumină nu ardea în casa comună. Oamenii își ocupară locurile, murmurînd între ei. La o oră după lăsarea întunericului, întregul trib dormea.

Francine era în brațele lui Clive, dar somnul o cuprinse greu. În minte îi veneau numai momentele pe care le trăiseră. Atîtea lucruri erau înfrozitoare și, totuși, gîndindu-se la ultimele săptămîni, fu surprinsă, deodată, de teribila frumusețe a atîtor alte lucruri la care fusese martoră. Își aminti de bombardierele japoneze care trecuseră tunînd pe deasupra mormîntului de pe Monk's Hill a domnului Davenport.

Își aminti de copilul născut în adăpostul antiaerian. Își aminti cum făcuse dragoste cu Clive prima oară, de puterea tot mai mare a iubirii din inima ei. Pînă și lumina roșiatică a exploziilor, care i se întipărise în minte pentru vecie, avea propria-i strălucire malefică. Furia cerului și a mării. Templul întunecos al pădurii tropicale. Naștere, iubire, moarte. Splendoarea sălbatică a naturii, bezna sălbatică a sufletului omenesc.

Sub casa comună, porcii scurmau după resturile de mîncare care cădeau prin golurile din podea. Cocoșii cîntară toată noaptea, un zgomot triumfător care călca pe nervi.

Toți cîinii comunității veniseră pe „ruai" și se fugăreau neobosiți, labele lor tropăind pe podeaua șubredă din bambus. Pe nimeni nu părea să deranjeze acea gălăgie sau furtuna cu tunete asurzitoare care izbucni la un moment dat după miezul nopții. Francine stătu cu ochii des-

chişi, privind cum fulgerele albăstrui iluminau stîlpii de susţinere şi gîndindu-se la destinul ciudat care o adusese acolo, în acel loc numit Rumah Nendak.

Se trezi cînd o mînă îi zgîlţîi umărul şi nici nu îşi amintea unde se află. Afară era o lumină slabă, cenuşie. Clive stătea aplecat asupra ei.

– Femeile vor să te duci cu ele, îi spuse el şi ea se ridică în capul oaselor.

O femeie o aştepta zîmbind. Arătă spre Ruth şi îi făcu semn s-o urmeze.

Precaută, Francine o luă pe Ruth în braţe. Toţi bărbaţii dormeau încă, întinşi pe jos, printre cîinii care se liniştiseră, în sfîrşit, dar femeile se treziseră. Ea le urmă şi văzu că se îndreptau în linişte spre apă cu copiii lor, fiecare ducînd trei sau patru tigve.

Pîrîul se umflase după ploaia din noaptea precedentă, curgînd cu repeziciune spre mare.

Era şi ceaţă şi fum. Tot ce rămăsese după incendierile din ziua precedentă fumegau pe malul apei. Aerul era răcoros, din fericire. Din pădure se auzea doar cîte un ciripit răzleţ.

Departe de bărbaţii care dormeau, se aşezară în şir pe mal, spălîndu-se pe sine şi copiii, după care se îmbrăcară pentru ziua respectivă. Tînăra care o trezise şi pe care, acum, o recunoştea ca făcînd parte din familia lui Nendak cu care mîncase în ziua precedentă, îi dădu un sarong albastru, zîmbind larg.

La început, Francine clătină din cap, dar femeia dădu din cap încurajator şi arătă spre hainele Francinei.

– Terminate, spuse ea în malaieză. Nu bune acum.

Ea trebui să fie de acord. Deodată, le invidie decenţa curată şi se hotărî să accepte darul.

– Îţi mulţumesc foarte mult, îi spuse ea recunoscătoare.

– „Sama sama," spuseră celelalte, zîmbind şi se uitară cu interes cum Francine se dezbrăcă de hainele vechi.

Se auziră exclamaţii de compătimire cînd îi văzură rănile care îi acopereau trupul. Fusese tăiată de aşchii, zgîriată de frînghii, lovită şi învineţită de o sută de alte lucruri. Se părea că fiecare centimetru al călătoriei fusese întipărit pe pielea ei. Chiar dacă nu ajunsese încă să fie doar

pielea şi osul, era slabă. Se scufundă în apa pîrîului, care era rece şi dulceagă, dîndu-i o senzaţie de pace.

O spălă pe Ruth, după care îşi puse sarong-ul. I se păru stupid să-şi acopere sînii, cînd nici o altă femeie nu o făcea, aşa că şi-l legă în jurul mijlocului, în stilul caracteristic ibanilor, rămînînd goală de la brîu în sus.

Celelalte femei dădură din cap aprobator şi una dintre ele îi puse un şirag de scoici la gît, lucru care provocă alte exclamaţii de aprobare şi rîsete. Acum nu numai că era îmbrăcată adecvat, dar era şi împodobită. Francine rîse, de sine şi de sărăcia ei teribilă. Deodată, ochii i se umplură de lacrimi, pentru acea bunătate simplă, pentru faptul că se afla în compania plăcută a unor femei după ce trecuse prin atîtea greutăţi.

Binefăcătoarea ei o consolă bătînd-o uşor pe umăr.

– Nu plînge, Yu Fa.

– Cum te cheamă? o întrebă ea.

– Segura, spuse tînăra şi i-o luă pe Ruth din braţe. Fiica ta e foarte bolnavă, Yu Fa, zise ea uitîndu-se la trupul firav al fetiţei. Are paraziţi în stomac. Dizenterie. E slăbită.

– Ştiu, încuviinţă Francine. Aveţi vreun leac care să o vindece?

– Da, spuse una dintre femeile mai în vîrstă. Trebuie s-o duci la „tuai burong".

– Cine e?

– Doctorul. El o s-o facă bine.

Femeile se adunaseră în jurul lor, examinînd-o pe Ruth îngrijorate.

– Cum îl cheamă? întrebă Francine.

– Jah, spuseră cîteva. Numele lui e Jah.

– Dar leacurile nu sînt de ajuns, spuse Segura. Ca să se vindece de dizenterie, copilul are nevoie de odihnă multă şi mîncare bună.

Celelalte scoaseră exclamaţii aprobatoare.

Femeia mai în vîrstă o bătu pe Francine pe umăr.

– Trebuie s-o laşi aici, altfel va muri, Yu Fa. O să avem noi grijă de ea pînă te vei întoarce.

– Pînă mă voi întoarce? repetă ea prosteşte.

– Nu puteţi rămîne aici, zise Segura cu blîndeţe. Şi nici nu puteţi lua fetiţa cu voi, pentru că va muri. Călătoria pe care trebuie s-o faceţi e lungă şi foarte grea.

Micuța nu ar supraviețui. Francine i-o smulse pe Ruth din brațe și o strînse la piept îngrozită. Celelalte scoaseră sunete de compătimire.

– Așa e, Yu Fa, spuse Segura cu compasiune în glas. Japonezii se pot întoarce în orice clipă. Dacă vă găsesc aici pe tine și pe tuan, o să vă omoare și o să-i omoare pe toți cei din sat. O să murim cu toții.

– Nendak o să vă ducă pe tine și pe tuan, zise femeia în vîrstă. El cunoaște drumul prin pădure spre locul unde olandezii au construit o școală. Acolo îi veți găsi pe prietenii noștri care au o prau și veți porni spre Australia.

– Dar va fi o călătorie de multe săptămîni, spuse Segura. Mult mers pe jos, multă foamete, multe greutăți. Dormit în pădure, înotat. Fetița va muri. Trebuie s-o lași aici. O s-o ascundem de japonezi. După ce japonezii vor pleca din Sarawak, vei veni înapoi după ea.

Francine era prea stupefiată ca să răspundă. Strîngînd-o la piept pe Ruth, se uită în jur după Clive.

Bărbații începuseră să apară, în sfîrșit, întinzîndu-se și căscînd, în timp ce coborau scara din bîrne. Clive venea în urma lor. Ca și ea, era îmbrăcat la fel ca ibanii. Cineva îi dăduse o bucată de pînză pe care și-o legase în jurul șalelor.

– Clive! Ele zic că nu putem rămîne aici. Că trebuie să plecăm. Vor s-o las pe Ruth aici, cu ele!

El o îmbrățișă în timp ce ea îi relata ce îi spuseseră femeile. Ochii săi negri se întristară.

– Au dreptate, Francine. N-am vrut să-ți spun, dar e evident. N- ar rezista unei asemenea călătorii.

– Nu, Clive. N-o părăsesc pe Ruth!

– Uită-te la ea, scumpa mea, zise el cu blîndețe.

Ruth era apatică și atît de slăbită încît nici măcar nu înțelegea despre ce vorbeau mama ei și Clive. Zăcea în brațele Francinei, ușoară ca un fulg.

– Are nevoie de odihnă și să fie hrănită cum trebuie. Are nevoie de îngrijire. Noi trebuie să plecăm mai departe. Nu putem s-o luăm cu noi.

– Nu pot, zise ea clătinînd din cap. Nu-mi cere să fac asta, Clive. Nu pot. Asta ne-a făcut Abe.

– Pe ea o pot ascunde, pe noi nu. Dacă rămînem aici, japonezii vor afla în curînd și vor veni. O s-o omoare pe Ruth, draga mea. O să ne omoare pe amîndoi, o să-i

omoare pe toți oamenii din acest trib.

Ea se întoarse să se uite la bărbații satului. Spre deosebire de femei, care își făceau toaleta de dimineață într-un mod delicat, ei se aruncau în rîu ca niște vidre, împroșcînd apa și strigînd.

– Nu avem de ales, continuă Clive. O iubesc pe Ruth. Nu vreau decît ce e mai bine pentru ea. În felul ăsta, va supraviețui. Dacă încercăm s-o luăm cu noi, va muri. Și, dacă vom încerca să rămînem aici, ori ibanii ne vor omorî pe toți trei, ori japonezii vor masacra pe toată lumea.

– Cum putem avea încredere în ei? întrebă ea.

– Cum putem să nu avem? O să le încredințăm viețile noastre, draga mea. În clipa în care vom porni la drum cu Nendak, vom fi în mîinile lui. Același lucru e și dacă o lăsăm pe Ruth în grija femeilor.

Ea se îndepărtă de Clive, îndurerată.

Imediat după ce se spălară, toți începură să se pregătească pentru un fel de sărbătoare. Segura veni la Francine și îngenunche lîngă ea.

– Ești tristă, Yu Fa?

– Nu pot să-mi părăsesc copilul, Segura, spuse Francine privind-o în ochi.

– Nu poți nici s-o privești cum moare, zise Segura simplu. Vei înțelege, dacă te vei gîndi mai bine. Acela e Jah, „tuai burong", adăugă ea arătînd spre bătrînul care spălase cadavrele cu o zi în urmă.

Francine se uită la chipul lui sălbatic și la mîinile și brațele sale tatuate.

– E doctor? E înfricoșător, zise ea.

– Da, aprobă Segura simplu. Dar îți va vindeca fetița.

Nu exista nici o îndoială că omul radia putere. Ea se uită la trupul slăbănog al lui Ruth și știu că nu avea încotro.

– O s-o duc la el, hotărî apoi.

– Nu astăzi, Yu Fa. După „gawai", zise Segura începînd să-i pună flori în păr. Trebuie să fii frumoasă pentru gawai.

– Ce e gawai?

– Sărbătoarea de pregătire a morților pentru călătoria în Sabayon.

– Unde e Sabayon?

Tînăra zîmbi văzînd ignoranța Francinei.

– Sabayon e tărîmul morților, Yu Fa. Nu știi chiar nimic?

– Sînt o ignorantă, spuse ea.

Agitația crescu pe parcursul zilei. Deși nu aveau nici cea mai mică idee ce însemna totul, Francine și Clive priveau de pe margine. Bătrînul conduse ceremonia, fluturînd o găină vie în mîini, care protesta cotcodăcind. În cele din urmă, el o tăie și stropi cu sînge ofrandele. Apoi începu dansul, întîi lent și potolit, devenind din ce în ce mai exuberant.

Se pregăti și mai multă mîncare, de data aceasta pentru comunitate, inclusiv sticle cu vin de orez. Bărbații băură cantități mari din acea licoare, devenind tot mai agitați și dansînd cu mai multă energie. Sudoarea le șiroia pe trupurile bronzate în timp ce simulau că se luptă, agitîndu-și cuțitele. Trupurile musculoase le erau scoase în evidență de cîrpele roșii din jurul mijlocului și de brățările de argint pe care și le puseseră cu grijă în jurul brațelor și pulpelor.

Și femeile știau cum să-și scoată în evidență frumusețea, deși costumația lor era mai simplă și mai delicată decît a bărbaților, constînd în principal din pături înfășurate în jurul mijlocului subțire. Aproape toate purtau șiraguri din dolari de argint.

În prima parte a după-amiezii, norii albi și strălucitori, care nu erau niciodată prea departe, se adunară deasupra lor și dădură naștere unei ploi scurte, dar torențiale. La puțin timp după aceea, toți membrii tribului se strînseră într-un loc.

Morții se aflaseră pe „ruai" în tot acest timp. Diverse lucruri, probabil bunurile lor personale, fuseseră așezate în jurul corpurilor. Acestea se înveliră acum în pături și se scoaseră ceremonios din casa comună. Cîntînd și bătînd din palme, porniră cu toții pe malul rîului, în urma corpurilor celor morți.

– Mergem la cimitir, îi spuse Segura Francinei, ochii strălucindu-i din cauza vinului de orez pe care îl băuse. Voi trebuie să așteptați aici.

Francine încuviință. Murmurul de glasuri se pierdu în pădure, împreună cu zdrăngănitul armelor și al dolarilor de argint. Plecaseră toți membrii tribului, în afară de trei bătrîni care nu puteau merge și care stăteau, privind în gol

cu ochi nevăzători. Ruth adormise în brațele lui Clive.

– E un lucru cumplit care i se poate cere unei mame, spuse el încet, uitîndu-se cu dragoste la chipul adormit al fetiței. Dar mai puțin cumplit decît să o lași să moară.

Ibanii se întoarseră de la înmormîntare în grupuri mici. Unii dintre ei bătură cu bețe în pămînt cînd se apropiară.

Francine știa că, astfel, alungau spiritele morților pentru ca acestea să nu mai bîntuie casa comună; văzuse oameni superstițioși făcînd același lucru în kampong cînd era mică.

Nendak se întoarse printre primii, cu chipul grav. Segura mergea lîngă el; cu lacrimile încă șiroindu-i pe obraji. Se așezară lîngă ea și Clive.

– Tu și tuanul vă simțiți bine, Yu Fa? întrebă Nendak.

– Da, mulțumim. Îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care ați suferit-o, adăugă ea formal și el încuviință.

– Vin japonezii, Yu Fa.

Inima ei păru să se oprească.

– De unde știi?

– Vin la toate casele comune. Caută albi. Vor ajunge peste două, trei zile. Vor căuta peste tot. Spune-i tuanului.

Ea se întoarse palidă spre Clive și îi explică.

– Cînd vor fi aici? întrebă el.

– S-ar putea să ajungă mîine, zise Nendak. Trebuie să plecați în seara asta. Vă duc eu.

Ea traduse și acest lucru, iar Clive încuviință încet.

– Ei, scumpa mea, zise apoi cu blîndețe, se pare că trebuie să pornim la drum din nou.

Ea se ridică fără să spună nimic și se îndepărtă de bărbați. Își ridică privirea spre cerul albastru. Norii de un alb strălucitor erau sus de tot, ca un tărîm promis în cer.

„Aceia sînt munții raiului, unde eu nu voi ajunge niciodată."

După un timp, încetă să mai plîngă și se pregăti pentru propria ei călătorie în Sabayon, tărîmul morților.

2

UN COPIL DIN PRAF

1970
NEW YORK

Tînăra Sakura Ueda era tensionată. Gura îi era atît de uscată, încît abia putu să-i mulţumească şoferului. Îi plăti şi coborî din taxi. Înainte să intre, stătu în faţa clădirii, netezindu-şi nervoasă fusta pe coapse. Fusta în carouri era foarte scurtă şi le dădea picioarelor lungi un aspect tineresc care ei nu-i plăcea deloc. Avea peste treizeci de ani, cel puţin aşa credea, fiind mult prea înaintată în vîrstă ca să arate ca o puştoaică. Dar nu avea prea multe haine şi, sigur, nu avea bani ca să-şi cumpere o garderobă nouă pentru acea întîlnire.

De fapt, purta exact aceleaşi haine ca ultima dată cînd venise acolo, aceiaşi pantofi cafenii fără toc, aceeaşi bluză bej şi aceeaşi jachetă subţire. Acea îmbrăcăminte tropicală era prea subţire pentru iarnă şi, în geanta de pe umăr, nu avea prea mulţi bani. Se apropia de zero. Nu mai avea să mănînce decît în ziua aceea şi în cea următoare. După aceea, nu ştia ce avea să mai facă. Taxiurile erau costisitoare, dar, în caz că cineva privea, prefera să-şi facă apariţia grandios, nu să iasă din staţia de metrou, care se afla la numai cincizeci de metri de clădire, sau să coboare din autobuzul care oprea în apropiere.

Se uită în sus. Biroul din Manhattan al Francinei Lawrence nu era un indiciu al averii sale imense. Clădirea era veche şi se afla la marginea cartierului chinezesc. Sa-

kura ştia că, atunci cînd se afla în oraş, Francine lua masa de prînz la unul dintre numeroasele restaurante cantoneze sau Szechuan care se aflau puţin mai departe. Aceasta dovedea o loialitate faţă de originea sa, dar şi faptul că nu-i plăcea să irosească banii.

Locuinţa din New York a Francinei, pe Park Avenue, era, de asemenea, neostentativă, dar numai pe dinafară. Şi clădirea aceea era veche, dar apartamentul era plin de superbe antichităţi europene.

Sakura remarcase cîteva cînd îi dusese flori cu o săptămînă în urmă. Menajera care îi deschisese fusese fîstîcită cînd văzuse acel buchet imens şi îi dăduse drumul înăuntru, spunîndu-i să pună florile în bucătărie. Era limpede că buchetele de flori imense nu erau lucruri obişnuite în viaţa Francinei Lawrence, ceea ce o mirase pe Sakura, care fusese convinsă de contrariu.

Plătise personal pentru flori, bineînţeles, alt motiv pentru care rămăsese fără bani atît de repede. Încercase să-şi prelungească vizita punînd-o pe menajeră să semneze o chitanţă fictivă pentru flori. Cu inima bătîndu-i nebuneşte, încercase să absoarbă atmosfera, în timp ce femeia căuta un stilou.

Nu mai văzuse niciodată asemenea mobilă, obiecte de artă din palate franceze şi italiene, tablouri în ulei, covoare persane, toate (din căte putea să-şi dea seama Sakura) de o valoare extraordinară.

Acum, pe trotuar, inima îi bătea şi mai tare decît atunci. Închise ochii pentru o clipă, căutînd un calm interior. Îşi imaginase acel moment de atîtea ori, şi în atîtea feluri. Acum, însă, uitase toate cuvintele pregătite şi mintea îi era goală. Poate era mai bine aşa. Întotdeauna se descurca mai bine cînd improviza.

Cei care treceau pe lîngă ea nu prea îi dădeau atenţie, deşi era o tînără atrăgătoare. Chipul ei, cu trăsături asiatice vizibile, avea prospeţimea unei orhidee. Trupul îi era zvelt şi graţios, astfel că hainele, deşi ieftine, îi veneau bine. Părul, de un castaniu închis, îi cădea pe umeri în valuri strălucitoare. Cu puţină pricepere şi ceva bani, ar fi putut trece de la stadiul de atrăgătoare la cel de superbă. Totuşi, în stîngăcia ei, era, de asemeni, un fel de farmec pe care îl au uneori femeile foarte frumoase şi care, de obicei, nu supravieţuieşte bogăţiei.

Intră în hol şi luă liftul pînă la etajul trei, unde văzu o uşă cu geam pe care scria simplu „*Lawrence Enterprise*". Gîndul că Francine Lawrence se afla în spatele acelei uşi făcu să i se înmoaie picioarele Sakurei. Încercă să respire normal, dar gîfîia ca şi cum ar fi urcat pe scări. Ultima oară vorbise cu o secretară în vîrstă. Amintindu-şi de amabilitatea acesteia, se mai linişti puţin. Trase adînc aer în piept şi deschise uşa.

Ultima oară, în anticameră era linişte. De data aceasta, era multă lume. Sakura se simţi şi mai tensionată. Acest lucru însemna că Francine Lawrence era acolo. Şapte, opt persoane aşteptau cu răbdare pe un şir de scaune, unii ţinînd în braţe serviete burduşite, alţii răsfoind reviste. Nimeni nu-i dădu atenţie cînd se îndreptă spre birou. Femeia cu părul cărunt din dosul plăcuţei pe care scria DNA TAN îşi ridică privirea.

– Bună ziua, spuse Sakura aproape în şoaptă.

– Bună ziua, răspunse femeia.

Pe biroul său era o vază cu cîteva garoafe roz. Era limpede că aranjase florile, pentru că, acum, luă vaza şi o puse pe dulap, lîngă Sakura. Îi zîmbi acesteia, dar nu era zîmbetul plin de căldură de la întîlnirea precedentă, ci o grimasă încordată, iar ochii erau prudenţi în dosul ochelarilor cu rame de baga.

– Domnişoara Ueda, nu?

– Da, zise Sakura. Aş putea s-o văd pe doamna Lawrence în această dimineaţă?

– Mă tem că nu se poate.

Sakura crezu că nu înţelesese bine.

– Poftim?

– Doamna Lawrence m-a rugat să-ţi spun că nu e liberă.

– Nu e liberă? I-aţi spus despre mine? Ce am zis eu?

– Bineînţeles, domnişoară Ueda. Mi-a cerut foarte clar să-ţi spun că nu e liberă pentru dumneata.

Sakura se ţinu de birou ca să nu cadă.

– Nu înţeleg!

– Nu e nimic de înţeles. Nu doreşte să te vadă.

– De ce?

– N-aş putea să spun.

Sakura o privi pe doamna Tan cu ochii ei mari şi cenuşii.

– Ce mă fac? întrebă ea încet.

Trebuia să fi arătat atît de groaznic, încît, în ochii secretarei, apăru o umbră de milă pentru o clipă.

– Ai putea să încerci altă dată, zise femeia coborînd glasul. Poate peste două, trei săptămîni. Dar nu-ți promit nimic.

– Atunci va fi prea tîrziu, spuse Sakura.

– Să-i transmit doamnei Lawrence un mesaj? întrebă doamna Tan.

Sakura tăcu cîteva clipe.

– Spuneți-i..., zise ea, după care se opri ca să se gîndească. Spuneți-i că nu o voi mai căuta niciodată, zise ea fără nici o inflexiune în glas. Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

După care se întoarse şi ieşi.

Cînd ajunse în stradă, totul se învîrtea ameţitor în jurul ei. Nu ştia în ce parte să pornească. Nici nu mai avea importanță. Senzația de eşec era copleşitoare. Avea nevoie de timp şi spațiu ca să hotărască ce avea să facă mai departe. Dar nici asta nu avea importanță. Din cauza sărăciei, peste o zi, două, avea să moară de foame. Panica îi puse un nod în gît, împotriva căruia trebui să lupte.

Porni încet spre stația de metrou. Deocamdată, trebuia să se ducă înapoi de unde venise şi să se odihnească. Se uită în geantă şi numără cele cîteva monede care îi trebuia pentru metrou. Găsi că sistemul metroului newyorkez era destul de complex şi de greu de înțeles şi îşi petrecu mult timp uitîndu-se la hartă şi gîndindu-se la ce rută să aleagă şi unde trebuia să schimbe trenurile.

Urcă şi rămase privindu-şi imaginea în geam. De ce? De ce o respinsese astfel Francine Lawrence? Oare făcuse sau spusese ceva greşit, îi scăpase ceva ce trezise suspiciuni? Oare Francine Lawrence credea că e o impostoare? Dar ce anume ar fi putut să-i stîrnească bănuieli? Sakura nu îşi putea închipui.

Îi era foarte cald şi abia putea să respire. Îşi scoase geaca şi o ținu pe genunchi. Apoi, îşi suflecă mînecile şi închise ochii, lăsîndu-se legănată în ritmul trenului.

În minte, căuta ceva care să îi atenueze durerea.

Ca întotdeauna, se gîndi la Japonia şi la anotimpul cireşilor în floare. Asta însemna numele ei în japoneză,

„floare de cireş". Fusese numită astfel, pentru că în acea perioadă fusese dusă pentru prima oară în Japonia. Îşi amintea totul atît de bine. Între amintirile întunecate, tulburi şi, uneori, extrem de confuze din copilăria ei, una era asemeni unui far: acea suprafaţă imensă acoperită cu o spumă alb-trandafirie, felul în care petalele acopereau pămîntul ca un covor. Era prima imagine de o frumuseţe pură şi nu o mai părăsise niciodată, ca şi numele ei.

Nu era japoneză, deşi i se dăduse un nume japonez şi trăise o vreme în Japonia; nu ştia ce naţionalitate are. Lucruri precum naţionalitatea îi erau străine. Dar acele silabe, „Sakura Ueda", se aflau printre puţinele lucruri din acea lume imensă care îi aparţineau cu adevărat şi avea să se agaţe de ele pînă în clipa morţii.

Deschise ochii cu o tresărire, avînd senzaţia că aţipise. Trebuia să schimbe trenul acolo. Îşi luă geaca şi poşeta şi coborî.

Îşi făcu loc prin mulţime, găsi peronul care trebuia şi urcă în tren, rozîndu-şi unghiile şi legănîndu-se pe scaun. Lacul începuse să se cojească. Nu îşi permitea să cumpere nici măcar o soluţie pentru curăţarea unghiilor. Îşi ridică privirea tristă. Vagonul era pe jumătate gol. În faţa ei, era un negru înalt care stătea puţin aplecat. Femeia albă şi plinuţă de lîngă el se ţinea cît putea de departe de el, conştient sau nu. Bărbatul era o simfonie în negru. Avea o pereche de ochelari de soare cu şnur care păreau din acelaşi material ca restul feţei, un lemn lucios. Purta un tricou şi geacă negre, pantaloni negri şi cizme negre din piele de şarpe. Pînă şi servieta elegantă pe care o ţinea cu neglijenţă pe genunchi era neagră, din piele de crocodil.

Închizătoarea acesteia era îndreptată spre ea ca ţeava unui pistol. Deodată, Sakura privi mai atentă. În interiorul închizătorii de alamă, ceva sclipi chiar în faţa ei. Sticlă optică convexă. Nu ţeava unui pistol, ci obiectivul unui aparat de fotografiat. Servieta conţinea un aparat foto. Care o fotografia pe ea.

Sakura încremeni. Starea de apatie o părăsi instantaneu, fiind înlocuită de spaima pe care o simţise de atîtea ori înainte. Îşi întoarse privirea.

Se gîndi iarăşi la biroul din cartierul chinezesc. De ce erau atîţia oameni în anticameră? Unul dintre ei chiar co-

borîse cu liftul împreună cu ea şi ea nici nu se întrebase măcar de ce pleca fără să fi intrat la Francine.

Se uită din nou la negrul cel înalt al căruit trup zvelt emana o plictiseală arogantă. Chipul său era ca o mască, iar capul i se legăna în ritmul trenului. Însă, ea ştia că ochii săi o urmăreau din dosul ochelarilor fumurii cu şnur.

O cuprinse groaza, dar nu-şi putea permite să intre în panică acum. Pericolul era mult prea iminent, mult prea aproape. Se uită la celelalte persoane din vagon. Trebuia să fie mai mulţi urmăritori. Profesioniştii îşi făceau treaba în echipă întotdeauna. Dar ştia că, dacă erau profesionişti, avea să-i fie greu să-i depisteze. Ceilalţi puteau fi oricum, tineri sau bătrîni, negri, mulatri sau albi.

Singura ei speranţă era să nu le dea impresia că îi văzuse. Cînd se apropie staţia următoare, se ridică şi se pregăti să coboare. Aşteptînd lîngă uşă, simţi cum negrul se ridică şi el şi li se alătură altora care voiau să coboare. Inima îi bătea cu putere.

Trenul încetini şi, în cele din urmă, opri. Uşile se deschiseră. Ea păşi pe peron şi porni spre ieşirea mai îndepărtată, imprimînd trupului ei un aer de dezamăgire şi oboseală. Dar continuă să rămînă aproape de tren. Negrul era în spatele ei. Deşi purta cizme, nu făcea zgomot. În spatele lui, era o tînără care se uita în sacoşă. Ceva în atitudinea ei relaxată îi spuse Sakurei că şi ea făcea parte din echipă.

Prin megafon se anunţă ca toată lumea să se îndepărteze de uşile metroului, care începură să se închidă. Cînd rămaseră doar cîţiva centimetri de spaţiu, Sakura ţîşni spre uşa cea mai apropiată, vîrîndu-şi degetele între benzile de cauciuc şi forţîndu-le să se depărteze. Subestimase forţa de care avea să aibă nevoie: îi era aproape imposibil. Într-un fel, reuşi să se strecoare înăuntru, dar auzi cum i se sfîşiară hainele. Un pantof îi căzu din picior şi se pierdu.

– Eşti nebună? spuse cineva din metrou şi un bărbat mai în vîrstă o trase înăuntru, dar îşi întoarse faţa, ca şi cum ar fi fost sătul de nesăbuinţa tinerilor.

Geanta îi rămăsese agăţată între uşi, afară. Cînd se întoarse, ea o văzu căzînd pe peron. Ultimii ei bani erau acolo. Şi ţigările. Nu mai avea decît un pantof, pe care şi-l scoase şi rămase doar în ciorapi, gîfîind.

Negrul venise în fugă spre uşă şi încercase să o deschidă. Sakura privi îngrozită cum aceasta se deschise cîţiva centimetri. El se schimonosi din cauza efortului şi dinţii i se văzură strălucind.

Deodată, trenul se puse în mişcare, începînd să iasă din staţie. Negrul se dădu înapoi, înfrînt. Sakura era vlăguită. Reuşise. Nimeni altcineva nu se mai urcase în metrou şi, acum, nimeni nu mai putea să o facă.

Privi pe fereastră. Ultimul lucru pe care îl văzu înainte ca tunelul să înghită tot, fu urmăritorul său care se aplecă şi îi luă geanta de pe jos.

– De ce n-a fost interceptată din nou în staţia următoare?

Pe chipul lui Clay Munro nu se citea nici o emoţie.

– Am ajuns în staţia următoare în două minute şi ne-am urcat în primul metrou, dar ea nu era.

– S-a evaporat, pur şi simplu?

– Era oră de vîrf, doamnă Lawrence. Multă lume, multe trenuri. Poate ne-am urcat în alt metrou.

– Cum şi-a dat seama că era urmărită?

– Cred că a zărit aparatul foto din servieta mea. Stăteam chiar în faţa ei.

Francine era întunecată la faţă.

– Te-ai aşezat chiar în faţa ei? Clay, ai impresia că eşti greu de remarcat?

Munro se juca cu şnurul ochelarilor fumurii pe care îi purtase cînd o urmărise pe Sakura Ueda.

– Cînd doamna Tan m-a informat, mi-a spus că n-are importanţă dacă fata îşi dă seama că e urmărită. A zis că dumneata ai spus asta.

– N-am vrut să spun să o pierzi în primele cinci minute, zise Francine furioasă.

În ochii lui Munro licări o luminiţă galbenă. Nu-i plăcea să dea greş şi nici nemulţumirea Francinei.

– A mai făcut chestia asta, mormăi el cu vocea sa groasă.

– Ce vrei să spui?

– Felul cum ne-a descoperit, cum a scăpat de noi. Cum a dus flori în apartamentul dumitale. Se pricepe.

Francine sosise cu o zi în urmă de la Hong Kong şi aflase vestea cea proastă de la Clay Munro. Faptul că

Sakura Ueda pătrunsese în apartamentul ei era picătura care umplea paharul. Nu avea nici o îndoială că îi adusese acele flori misterioase pentru a reuşi să ia legătura cu ea. Toţi cei care o cunoşteau bine pe Francine ştiau că nu-i plăceau florile tăiate. Nici un prieten nu i-ar fi trimis aşa ceva. Iar descrierea fetei care adusese florile pe care o făcuse menajera coincidea cu cea a Sakurei pe care o făcuse Cecilia Tan. Insolenţa acelui gest era supărătoare. Cu o seară în urmă, Francine se plimbase prin apartament neliniştită, verificînd dacă nu cumva lipsea ceva, dar, în realitate, căutînd să surprindă mirosul psihic al fetei. Desfăcuse buchetul, floare cu floare, căutînd în zadar o urmă de ceva necurat. Nu era nimic în afară de flori, pe care le aruncase furioasă la gunoi. Francine îl privi cîteva clipe.

– Da, zise ea. Cred că ai dreptate. Cred că trebuie să fie o profesionistă. Să nu o mai subestimezi niciodată.

– N-o să mai fac asta, zise Clay Munro.

Lucra pentru Francine Lawrence de doi ani, asigurînd securitatea şi făcînd muncă de detectiv. Era fost ofiţer de armată şi fusese grav rănit în Vietnam. După ce ieşise din armată, îşi deschisese o mică, dar eficientă, agenţie de pază. Îi fusese recomandat cînd ea avusese nevoie de ajutor şi fusese impresionată. Lucrase bine pentru ea. Îi plăcuse faptul că era de culoare. Ca şi ea, făcea parte dintr-o comunitate marginalizată. Ca şi ea, era un luptător formidabil.

Era un bărbat puternic, de vreo treizeci şi cinci de ani, căruia îi plăceau costumele conservatoare scumpe. Biroul său era aproape gol; numeroasele sale secrete erau încuiate în siguranţă în dulapurile cenuşii de oţel care căptuşeau trei pereţi.

La dorinţa Francinei, găsea spioni, descoperea secrete, îi proteja afacerile şi, uneori, chiar persoana ei. Deşi era un tip cu aspect aproape periculos, ea prefera să apeleze la serviciile lui decît la cele ale agenţiilor mai mari şi mai puţin personale, iar el nu o dezamăgise niciodată. Pînă în ziua aceea.

– Dar n-aş spune chiar că e o profesionistă. Trucul acela de a sări în tren a fost cevă imatur.

– Te-a păcălit.

Munro acceptă reproşul cu o uşoară înclinare a capului.

– Ar fi putut să cadă sub tren sau să-şi fi rupt mîinile. A avut nevoie de curaj ca să facă asta. Sau a fost disperată.

– Ce vrei să spui?

– N-a fugit ca o hoaţă, ci ca şi cum viaţa ei ar fi depins de asta. Ca şi cum tot iadul s-ar fi dezlănţuit în urma ei. E foarte speriată.

Francine se roti în scaun.

– Are şi de ce să fie speriată, spuse ea.

– Încă ceva. Nu e japoneză. Uită-te la fotografii, zise Munro şi îi dădu dosarul.

Acesta era gros; chiar dacă nu făcuse altceva, avea o recoltă bogată de fotografii. Tînăra stînd lîngă biroul secretarei, fusta sa scurtă lăsînd să se vadă nişte picioare frumoase.

Tînăra pe stradă, cu capul plecat. Tînăra aşteptînd în staţia de metrou şi privind cu ochii ei melancolici spre tunel ca şi cum şi-ar fi ţintuit cu privirea propriul destin.

– Are vreun metru şaptezeci, spuse Munro. Şaizeci de kilograme, păr şaten lung pînă la jumătatea spatelui, ochi cenuşii, ten deschis. Aproximativ treizeci de ani. Drăguţă. Are nişte trăsături asiatice, dar presupun că unul dintre părinţi era alb.

Francine se uită pe fotografii, zăbovind doar asupra celor în care se vedea chipul fetei. I se puse un nod în gît. De ce i se părea atît de cunoscută tînăra aceea? De ce vedea frînturi din alte chipuri în acele imagini alb-negru, al mamei ei, al tatălui ei, al soţului ei? „Bineînţeles," spuse o voce lăuntrică furioasă, „de aceea au ales-o – pentru că arată aşa cum ar fi trebuit să arate Ruth acum."

– Cea mai reuşită e dedesubt, zise Munro. A fost ultima pe care am făcut-o, în metrou, chiar înainte să coboare.

În fotografia respectivă, Sakura Ueda îşi scosese geaca şi o pusese pe genunchi. Purta o bluză simplă şi îşi suflecase mînecile, lăsînd să se vadă nişte braţe subţiri şi frumoase. Privea drept în obiectiv, cu ochii mari. Avea o faţă ovală, buze pline şi un nas scurt, puţin cîrn. Ochii erau mari şi migdalaţi şi, în fotografia aceea, cel puţin, aveau o expresie tulburătoare de teamă.

– Poza asta are ceva interesant, spuse Munro, dîndu-i o lupă. Uită-te la braţul ei.

Francine privi cu atenţie prin lupă. Deodată, avu im-

presia că i se opreşte inima în loc şi pielea i se făcu de găină.

Nu exista nici o îndoială. Tatuajul îi înconjura braţul puţin mai jos de cot, ca o brăţară. Mîneca aproape că îl acoperea, dar tot se vedea destul de bine. Un model geometric format din trei linii paralele în zigzag cu puncte din loc în loc. Era negru sau de o culoare foarte închisă.

– N-am mai văzut un asemenea tatuaj, spuse Munro. E destul de neobişnuit pentru o femeie să aibă tatuaje, dar acesta nu e genul care se face într-un salon obişnuit. Pare cam primitiv.

– Chiar este primitiv, spuse Francine.

Munro îi sesiză tonul.

– Ai mai văzut tatuaje de genul acestuia?

Ea încuviinţă.

– În Borneo.

Îi explicase pe scurt lui Munro natura acelei investigaţii şi el o privi cu ochii îngustaţi.

– Asta înseamnă că, pînă la urmă, e fiica dumitale?

– Nu, nu înseamnă asta.

– Stai puţin. Fiicei dumitale i s-a făcut un asemenea tatuaj în Borneo?

– Nu cît timp am fost cu ea.

– Dar ar fi putut să i se facă mai tîrziu, cînd a mai crescut?

– Oamenii la care am stat, ibanii, se tatuau astfel. Dar numai bărbaţii o făceau, Clay. Nu şi femeile. Cu atît mai puţin o fetiţă. Niciodată, în toţi anii în care m-am dus acolo, n-am văzut vreo femeie sau vreo fată tatuată astfel.

– Atunci, chestia asta de pe braţul ei e un fals? întrebă Munro uitîndu-se mai atent la fotografie prin lupă.

– Probabil că e un tatuaj adevărat, dar asta nu-l face să fie veritabil. O persoană care nu ştie nimic despre ibani ar putea să-şi facă un astfel de tatuaj ca să încerce să mă păcălească, dacă miza ar fi suficient de mare, spuse ea şi făcu o pauză. Sau ar putea fi o excepţie rară şi veritabilă.

– Dumneata ce crezi? o întrebă el şi ea tăcu mult timp.

Cînd vorbi din nou, vocea îi era tensionată.

– La puţin timp după ce am lăsat-o pe Ruth în satul ibanilor, au venit japonezii. Au măcelărit bărbaţi, femei şi copii. Apoi au dat foc caselor comune. Puţini au supravieţuit. Printre aceştia, cel mai de încredere martor şi-a

amintit foarte bine că a văzut cum un soldat a străpuns-o cu baioneta pe Ruth. Nu cred că fiica mea trăieşte.

Chipul îi era palid şi încordat, dar nu se vedea nici urmă de lacrimi. Munro bătu cu degetul în fotografii.

– Dar tot vrei să vorbeşti cu fata asta, nu?

– Da, Clay. Vreau să vorbesc cu ea, spuse Francine încet.

– Vrei s-o găsesc din nou?

– Vreau s-o găseşti. Nu-mi pasă cît mă costă sau cum o faci. Dar găseşte-o.

Ochii lui Clay Munro scînteiară.

– O voi găsi.

– De la început, am fost sigură că e ea.

Cecilia Tan, care nu obişnuia să-şi exteriorizeze emoţiile, tremura. Stăteau undeva în spate, în restaurantul cantonez *„Dragon Pearl"*, care se afla în apropiere de birou. Faţada sa nefinisată îi alunga pe toţi, cu excepţia clienţilor fideli, majoritatea acestora fiind oameni care locuiau sau lucrau pe strada aceea.

Francine îi făcu semn din cap chelnerului să tragă paravanul în dreptul lor.

– Nu fi proastă, Cecilia, spuse ea simplu. N-ai cunoscut-o niciodată.

– Ştiu, dar are ceva, zise femeia cu încăpăţînare. O calitate deosebită.

Chelnerul aşează paravanul în aşa fel încît să le ascundă, ferindu-le masa de cei care trăgeau cu urechea sau care puteau citi pe buze. De asemenea, nu lăsa să pătrundă lumina de afară, aşa că ea putu să-şi scoată ochelarii de soare.

– Repetă ce-a spus, îi ordonă ea Ceciliei.

Deşi Munro postase un om cu echipament de înregistrare lîngă biroul secretarei, tînăra vorbise atît de încet, încît nu se auzea decît un murmur.

– A spus doar cîteva cuvinte. A întrebat de tine şi eu i-am spus ce mi-ai zis tu. A părut foarte şocată şi am crezut că o să leşine. I- am sugerat că ar putea să încerce din nou peste vreo două săptămîni. A zis că, atunci, va fi prea tîrziu, spuse Cecilia uitîndu-se la Francine. A zis „Va fi prea tîrziu atunci."

Francine scoase un mormăit.

– N-ai întrebat-o de ce va fi prea tîrziu?

– Nu mi-ai dat permisiunea s-o interoghez. Francine, spuse Cecilia apoi, adresîndu-i-se pe numele mic, ceea ce nu se întîmpla prea des, cîte fete „serani" sînt în New York avînd pe braţe tatuaje caracteristice unor triburi din Borneo? Care sînt şansele?

Încercase s-o sfătuiască pe Francine să nu facă acel gest brutal şi prostesc şi, acum, întreaga ei persoană emana reproş.

– Semăna leit cu tine.

– Semăna cu mine? întrebă Francine disprețuitoare.

– Aşa cum erai pe vremuri. Cînd te-am cunoscut prima oară.

– Cum anume?

– Erai inocentă.

Francine zîmbi ironic.

– Şi, acum, mi-am pierdut inocenţa, Cecilia?

– Cu toţii ne pierdem unele calităţi.

– Eram cu totul altfel, spuse Francine încet. Eram o fată-femeie supusă şi temătoare care făcea tot ce i se spunea. Îmi veneram soţul. Credeam că, fără un bărbat care să mă apere, nu eram nimic. Dar războiul m-a schimbat.

Dragonii sculptaţi de pe paravan aruncau umbre pe chipurile lor, colţi rînjiţi, gheare ascuţite şi încovoiate, cozi răsucite.

– Am învăţat să mă bazez pe mine însămi şi să nu am încredere în nimeni. Am învăţat să supravieţuiesc singură, zise ea apoi, punînd beţigaşele lîngă castron. Ce altceva ţi-a atras atenţia la ea?

– Mi-a făcut milă.

– Înseamnă că şi-a jucat bine rolul.

Cecilia roşi.

– Sînt prea bătrînă ca să mă mai las înduioşată de poveşti triste, spuse ea. Mi-a fost milă de ea, pentru că era fără apărare şi nu se simţea bine.

– Părea bolnavă?

– Nu, dar era ceva în legătură cu ea. Nu îi e bine.

Francine îngustă ochii.

– Explică-te.

– Nu pot. Era ceva în legătură cu ea.

– Cred că e a o suta oară cînd zici „Era ceva în legă-

tură cu ea," spuse Francine exasperată. Nu găseşti altceva mai bun de spus?

Cecilia se uită din nou în farfurie.

– Mi-ai cerut să-ţi povestesc cu propriile mele cuvinte.

Francine oftă.

– Aşa e.

Dincolo de paravan, restaurantul era plin. Nimeni nu vorbea englezeşte. Pentru Francine, era o plăcere să se afle acolo, în mijlocul imaginilor, sunetelor şi gusturilor orientale, în centrul Manhattan-ului.

Deşi era pe jumătate occidentală, îşi căuta întotdeauna refugiul în partea sa chineză.

– Tot nu crezi, nu? spuse Cecilia. Nici măcar acum!

– Să crezi fără dovadă e credinţă. Nu mai am multă credinţă.

– Ce te face să crezi că e o impostoare?

– Cecilia, sînt o femeie foarte bogată, zise ea cu răbdare. Şi nu întineresc deloc. Dacă vreo tînără credibilă m-ar putea convinge că e fiica pe care am pierdut-o demult, ce n-ar obţine de la mine? Ar putea să pună mîna pe milioane, Cecilia, zise ea şi chipul îi era încordat. Ce crezi că aş face dacă Ruth ar trăi cu adevărat şi s-ar întoarce la mine? Fericirea mea n-ar cunoaşte margini. Ar trăi ca o regină. Ar obţine tot ce ar vrea de la mine, ar avea tot ce şi-ar dori.

– Şi dacă femeia aceasta e chiar Ruth?

– Asta rămîne de văzut, zise Francine, redevenind cea care era de obicei.

Chelnerul dădu paravanul la o parte ca să pună alte castronele pe masă, găluşte cu carne de porc şi crevete, moluşte prăjite, scoici. Mai aduse şi ceai verde proaspăt.

– Încearcă să-ţi aminteşti tot ce poţi, Cecilia.

– Era fragilă. Şi vulnerabilă. A suferit mult cînd i-am spus că nu vrei s-o vezi. I-am citit durerea în ochi. Ca un animal cînd îl loveşti. Mai mult, continuă Cecilia cu fermitate, mi-am dat seama că dusese o viaţă grea. Suferise. Oamenii îi făcuseră rău, mulţi oameni. Dar ea a supravieţuit. Şi, acum, a venit la tine s-o ajuţi.

– Ai putut să-ţi dai seama de toate astea? întrebă Francine cu o uşoară ironie în glas. La început, nu mi-ai spus decît că e o tînără deşteaptă.

– Asta a fost prima dată cînd am văzut-o. A doua oară,

am văzut că are un suflet. Un suflet care suferă.

Francine oftă din nou, întrebîndu-se dacă avea să afle vreodată ceva mai serios de la Cecilia.

– Nu uita că femeia asta a intrat în casa mea folosindu-se de o minciună. Nici o persoană cinstită, cu intenții bune, n-ar face așa ceva.

– A venit la birou în perioada Festivalului Fantomelor Înfometate, spuse Cecilia.

Mîncară în liniște o vreme.

– Ei bine, spuse Francine la un moment dat, o să așteptăm pînă cînd Clay Munro o s-o găsească din nou. După aceea vom vedea ce are de spus această fantomă înfometată în apărarea ei.

Clay Munro se trezise devreme în dimineața aceea de iarnă. Stătea lîngă fereastră, scotocind printre lucrurile Sakurei Ueda. Făcuse acest lucru de multe ori deja, dar nu putu să nu mai repete operația.

Fata nu avea nici un obiect care să valoreze mai mult de cinci dolari. Studie pantoful din piele cafenie. Era vechi; dar fusese lustruit regulat și avea un toc nou. Pantoful unei femei care nu avea mulți bani și care trebuia să prelungească viața lucrurilor sale. Nu era tocmai profilul unei infractoare profesioniste. Îl aruncă într-o parte.

Numără banii. Cincisprezece dolari și șaizeci de cenți. Nici un carnet de cecuri. Dacă banii aceia erau singurii pe care îi avea, avea să-i fie foame cînd se trezea în dimineața aceea. Se uită și la celelalte lucruri. Un pachet de țigări aproape gol. O cutie de chibrituri. O hartă a orașului New York, pe care el o despături acum. Adresa biroului Francinei Lawrence era încercuită, dar nu se vedea nici o altă însemnare.

Pierzîndu-și răbdarea, răsturnă geanta. Cîteva mărunțișuri căzură zdrăngănind pe biroul lui.

Femeia din pat începu să se trezească și îl privi peste umărul gol.

– Ce faci? îl întrebă ea somnoroasă.

– Culcă-te la loc, mormăi el, examinînd fardurile Sakurei Ueda.

Lucruri ieftine. Toate spuneau despre proprietara lor că era săracă. O pudrieră cu oglinda crăpată. Nu purta la ea, poate nu își permitea, parfum; dar unul vag și dulceag se

simțea pe peria de plastic. El îl inhală. Iasomie, parcă. Vreo două fire de păr lungi şi lucioase rămăseseră în perie. El le scoase şi le ținu în lumina zilei de iarnă. Străluciră ispititor şi el le dădu drumul pe birou.

Scoase rujul din tub. Avea o culoare plăcută şi era uzat aproape complet. Îl linse uşor. Rujul avea gustul obişnuit şi el pufni dezgustat.

Fata chicoti.

– Eşti ciudat, omule.

Se întorsese pe o parte şi îl privea sprijinindu-şi bărbia în mînă.

– Vrei să te uiți şi în geanta mea?

– Nu, zise Munro.

– Am lucruri mai bune decît alea.

– La naiba, zise el încet, aruncînd geanta.

Reuşise să vadă cam tot ce purta Sakura la ea şi nu găsise nici măcar o agendă cu adrese. Ticăloasa.

– Cine e? întrebă femeia. Fosta?

– E o problemă de serviciu, zise Munro încordat şi ea rîse.

– Doamne, dar ce conştiincios eşti. Vino înapoi în pat, scumpule, şi o să te las să lingi şi rujul meu.

El îi aruncă o privire. Era o chelneriță. Cu o seară în urmă, el ajunsese într-un club, unde căutarea Sakurei Ueda se transformase în trei coniacuri mari.

Deşi fata avea pielea ciocolatie, îşi îndreptase părul şi îl vopsise blond. Atunci cînd flirtase cu el pe deasupra tăvii, părul ei platinat i se păruse foarte frumos. În dimineața aceea, însă, lucrurile nu mai stăteau aşa.

– Peste o jumătate de oră trebuie să plec, zise el deodată. Ce-ar fi să te îmbraci?

– Şi micul dejun? întrebă ea, legănîndu-şi picioarele.

– Nu mănînc dimineața. Să ne apucăm de treabă, da? spuse el, după care intră la duş.

Munro închiriase un apartament foarte mare într-o clădire care nu fusese dată încă în folosință.

Dat fiind că nimenî nu se gîndise să locuiască acolo, în afară de Munro, era încă un spațiu imens după standardele Manhattan-ului, şi el nu adusese prea multă mobilă. Era un tip solid şi îi plăcea să aibă mult spațiu liber în jur. Avea grijă să păstreze o curățenie perfectă. Din cînd în cînd, cumpăra cîte o canapea sau o masă care îi plăcea şi

achiziționase chiar și o operă de artă, o sculptură africană în lemn negru, pentru care plătise o sumă exorbitantă, după părerea lui. Restul era aer. Nimic nu tulbura privelișteа superbă asupra rîului Hudson.

Făcu duşul cît îl suportă de fierbinte şi se săpuni viguros, înlăturînd mirosul blondei platinate şi al parfumului ei scump. Apa țîşnea de pe muşchii lui tari. Întotdeauna lucra pînă la epuizare la sală pentru a-şi menține forma fizică. Din moment ce crescuse în Brooklyn, înconjurat îndeosebi de italieni şi polonezi, trebuise să fie puternic. Nu avusese frați mai mari, deşi cele cinci surori ale sale erau extraordinare şi el trebuise să se apere pe sine şi pe fratele său mai mic, Lou, pe străzi, încă de la patru ani. Din fericire, creşcuse repede şi solid.

Îşi privi cicatricea de pe pieptul lat, unde fusese sfîşiat de o schijă. Munro făcuse față acelei răni primite în luptă cu aceeaşi hotărîre cu care făcuse față tuturor provocărilor cu care se confruntase în viață, începînd cu naşterea în sînul unei familii mult prea numeroase şi sărace, dominată de un tată polițist sever şi condusă de surorile mai mari şi autoritare. Strînsese din dinți şi se pusese pe picioare din nou. Aşa cum prevăzuseră medicii militari, nu simțea lipsa splinei pe care ei i-o scoseseră şi se refăcea bine. Nu mai putea să alerge opt sute de metri în mai puțin de două minute, dar, oricum, era prea bătrîn pentru pista de atletism.

Cu fiecare zi, devenea tot mai puternic şi îşi recăpăta încrederea în forța fizică. Avusese o gaură în corp, dar refacerea era constantă.

Fusese trimis în Vietnam în 1963, fiind unul dintre primii americani din țară, şi totul păruse o mare aventură. În timp ce oamenii de culoare din Alabama şi Mississippi avuseseră de-a face cu cîini polițişti, furtunuri, bătăi, împuşcături şi bombe, el fusese un tînăr ofițer decis să dovedească faptul că armata făcuse o afacere bună atunci cînd îl făcuse căpitan.

America fusese era în celălalt capăt al lumii. În ziua mitingului lui Martin Luther King de la Lincoln Memorial, el mergea prin apa Mekongului pînă la subsuori. Auziseră frînturi din discursul „Am un vis" la difuzor şi, deşi Munro nu participase niciodată la un marş pentru drepturile civile, plînsese, dezlipindu-şi lipitori de pe picioare.

Plînsese iarăşi în ziua cînd fusese asasinat Kennedy. În ziua aceea, fusese în bătaia focului, cu faţa afundată în ierburi, în timp ce rafalele de mitralieră răpăiau în jungla din jurul său. Se simţise îngrozitor de departe de casă.

Deşi capul i se umfla încet, fiind gata să explodeze, el se îndrăgostise profund şi irevocabil de acea minune verde care era Vietnamul. Munro îşi petrecuse copilăria în oraş, nefiind obişnuit cu frumuseţea naturii. Vietnam îi intrase în sînge asemeni unui drog. În perioada petrecută acolo, văzuse Vietnamul străbătut în lung şi în lat de tranşee, de sîrmă ghimpată, sfîrtecat de bombardiere B-52, desfrunzit cu dioxină, desfigurat, umilit şi violat în toate părţile. Avusese senzaţia că aceleaşi lucruri i se făcuseră şi lui.

Fusese trimis acasă în ghips în decembrie 1967, cînd marea aventură se sfîrşise de mult, şi trecuse prin baia acidă a cîtorva deziluzii.

Primele şi ultimele imagini ale Vietnamului le văzuse prin uşa deschisă a unui elicopter. Cu ultima ocazie, un atac al unui tun chinezesc de 37 mm sfîşiase fuselajul. În timp ce se prăbuşeau, Munro fusese cel care transmisese coordonatele prin radio şi lansase semnalul luminos de localizare. Apoi, metalul pîrjolitor îi găurise pieptul şi plămînii i se umpluseră cu sînge.

Fusese trimisă o echipă de căutare sprijinită de avioane Skyraider. Numai Clay Munro supravieţuise şi era atît de puţin în viaţă, încît cei care îl găsiseră se apucaseră să-l închidă într-un sac înainte să-l urce în elicopter. Abia reuşise să-şi mişte mîinile pentru a le atrage atenţia şi acest lucru îl salvase.

Cînd se întorsese acasă, tatăl său vrusese să intre în poliţie. Începuse să-l tachineze, la fel cum făcuse cînd Munro avea şaptesprezece ani.

Fratele mai mic al lui Munro, Lou, absolvise deja academia de poliţie, printre primii din an. Munro, însă, nu vrusese să îmbrace altă uniformă. Psihic, Vietnamul îi lăsase cicatrici mai adînci decît cele făcute orice glonţ. În satele liniştite din junglă, văzuse şi făcuse lucruri care îl urmăreau şi aveau să-l urmărească mulţi ani.

Ştia perfect de bine ce îi făcuse armata. Cunoştea urmele pe unde monstrul furiei bîntuia prin inima lui acum. Ştia că pierduse pentru totdeauna acele legături fragile care îi menţineau pe ceilalţi civilizaţi. Dacă n-ar fi fost rănit

în război, uneori, avea impresia că ar fi sfîrşit foarte rău, aşa cum văzuse sfîrşind alţi veterani de război. La închisoare, dependent de droguri sau, poate, înjunghiat în timpul unei încăierări în vreun bordel. Dacă ar fi intrat în poliţie, se vedea omorîndu-i în bătaie pe infractori pe alei întunecoase, scoţînd mărturisiri prin bătaie, dînd în patima băuturii sau încasînd vreun glonţ. Ajungînd ca tatăl său. Aşa cum avea să ajungă fratele lui.

De aceea îşi deschisese propria afacere, ca să nu mai fie niciodată arma altcuiva. Prima oară cînd avea să vadă sau să i se ceară să facă ceva ce disprețuia, putea să refuze. Avea nevoie de acest lucru. Avea nevoie să aibă control asupra acelui animal ciudat şi periculos care devenise Clay Munro.

Închise duşul şi ieşi, ştergîndu-se cu prosopul. Sperase că femeia se îmbrăcase şi plecase, dar ea era în bucătărie, purtînd una din cămăşile lui şi pregătind micul dejun. Îşi refăcuse machiajul în mod uluitor.

– Cum îţi plac ouăle? îl întrebă ea.

– Moi, mormăi el, supărat din cauza acelei invazii.

– Imediat, spuse ea, aplecîndu-se pentru a arunca la gunoi cojile de ouă, aşa încît fesele rotunde i se văzură puţin pe sub cămaşă.

El o privi încruntat, încercînd să-şi amintească numele ei. Şi-l aduse aminte vag. Chantal.

Se îmbrăcă, avînd mare grijă ca articolele sale vestimentare să se asorteze. Cravatele reprezentau o adevărată problemă. Trebuia să le cumpere de la magazinele de unde se îmbrăcau bărbaţii graşi, deoarece înălţimea sa făcea ca cele normale să pară ridicole, iar graşii păreau să nu aibă gusturi prea bune. Alese una din mătase cu dungi roşii şi galbene, şi făcu nodul cu mare grijă.

Chantal aşeză micul dejun pe masă.

– Îmi place aici. Ai gusturi minunate, spuse ea agăţîndu-se de gîtul lui, după care îşi ridică privirea. Şi vreau să-ţi mai spun ceva, zise ea încet. Eşti cel mai bun amant pe care l-am avut vreodată. M-ai dus pînă în paradis şi înapoi.

Încercă să-i mişte capul în aşa fel încît să-l poată săruta pe gură, dar gîtul lui era la fel de neclintit ca un trunchi de copac.

El ardea de nerăbdare să dea din nou de urma Sakurei

Ueda. Aceasta îşi bătuse joc de el şi Munro dorea tare mult să pună mîna pe ea din nou, în curînd.

– Mă grăbesc.

– Nu e nici şapte încă, Clay.

El o dădu la o parte nerăbdător.

– Trebuie să plec. Îmbracă-te.

Ea păru supărată.

– Şi ouăle?

– Nu le vreau.

– Ai zis că-ţi plac moi.

– Aşa îmi plac, dar nu mănînc niciodată micul dejun. Ţi-am spus. Îmbracă-te, Chantal. Vreau să încui.

– Numele meu e Chiffon, nu Chantal!

El ridică din umeri.

– Aşadar, seara trecută nu a însemnat nimic pentru tine? îl întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Glumeşti?

– Tot ce ai făcut a fost doar o rutină?

– Se numeşte sex.

– Acolo de unde vin eu, faci lucrurile astea numai dacă ţii cu adevărat la cineva!

– Chiffon, hai să mergem, da? spuse el enervîndu-se. Şi dezbracă- te de cămaşa mea. M-a costat treizeci de dolari.

Ea îşi scoase cămaşa şi i-o aruncă.

– Să te ia dracu'.

– Şi pe tine.

Ea începu apoi să-şi adune hainele.

– Nu trebuie să te porţi aşa.

– Aştia sînt ai tăi, zise el aruncîndu-i bikinii din dantelă, după care luă farfuriile pe care le pregătise ea şi aruncă ouăle cu şuncă la gunoi.

– Emani nişte vibraţii foarte negative, zise ea înţepată. Eşti terminat, ştii?

El spălă farfuriile şi le puse pe grătar, la scurs.

– Eşti gata?

Ea se îmbrăcă în linişte, avînd ochii umflaţi. El îi ţinu uşa deschisă. Munro se gîndi că o femeie îmbrăcată în haine de seară şi cu pantofi cu toc la şapte dimineaţa era ceva ţipător întotdeauna.

De asemenea, acum, cînd o privi, văzu că era foarte tînără, în ciuda machiajului. Pentru o clipă, îi fu milă de ea.

– Uite ce e, chiar am multă treabă..., spuse el căutînd să-şi amintească cumva numele ei, dar îl uitase din nou..., scumpo. Nu e nimic personal.

– Mi-am dat seama de asta... scumpule.

– De cît timp lucrezi în clubul ăla?

– De două luni, zise ea încruntată.

– Trebuie să ştii ceva. Dacă lucrezi într-un bar şi un bărbat te ia acasă la ora închiderii, sînt mari şanse ca el să nu caute o relaţie de durată. Înţelegi ce vreau să spun?

– Sînt foarte mari şanse să-şi amintească numele meu a doua zi.

– Îmi amintesc că ne-am simţit excelent, spuse el încercînd să fie amabil.

– Ah, du-te naibii, zise ea îndepărtîndu-se şi tocurile înalte îi ţăcăniră pe podea.

Cel puţin, el nu trebuia să se ofere să o ducă nicăieri. Închise uşa şi încuie cu grijă. Ea ieşise deja din clădire şi din mintea lui, iar el era gata să-şi reia căutările.

Sakura tremura. Se simţea foarte rău, atît de rău, încît uitase de furie. Îşi pierduse geanta, ultimii bani şi unul din cele două perechi de pantofi buni pe care le avea. Simţea pierderea cu acea durere acută pe care o simt numai cei care posedă foarte puţine lucruri. Îi părea mai rău după pantof decît după geantă. Ar fi putut să se descurce cu o pungă de plastic, dacă era nevoie, dar cealaltă pereche de încălţăminte pe care o avea era de adidaşi, care nu erau deloc potriviţi pentru iarnă. Şi trebuia să meargă mult. Făcuse drumuri lungi cu pantofii aceia cafenii şi contase pe ei să o mai ţină mult timp.

Şi pierderea banilor era dureroasă, chiar dacă aceştia s-ar fi sfîrşit a doua zi, oricum. Avea să facă foamea cu o zi mai devreme decît era nevoie. Avea senzaţia că fusese sfîşiată o bucată imensă din mica ei lume. Se simţea mai neputincioasă ca oricînd. „Te urăsc," se gîndi ea supărată. „Nu ţi-am cerut nimic şi tu m-ai vîndut duşmanilor mei."

Se ghemui lîngă fereastră, înconjurîndu-se cu braţele. I se făcu pielea de găină cînd se gîndi cît de aproape fusese de a fi prinsă. Toţi acei oameni din anticameră erau duşmanii ei. Conversaţiile lor fuseseră nişte şoapte fără sens ale unor figuranţi care aşteptau să înceapă acţiunea. În servietele lor erau ascunse aparate de fotografiat, echi-

pamente de înregistrare, walkie-talkie-uri. Vaza cu garoafe pusă pe birou fusese un semnal pentru cîini că aceea era prada lor. Ei o urmăriseră afară şi voiau să afle unde locuia, cînd ea îi depistase.

Nu puseseră la socoteală instinctele ei ascuţite. Nu ştiau că supravieţuise în oraşe care, în comparaţie cu New York-ul, erau o grădiniţă de copii. Nici măcar nu-şi puteau închipui în ce locuri fusese sau ce lucruri făcuse.

Cît despre ea, se înşelase în privinţa femeii. Nu se aşteptase să fie primită cu braţele deschise, dar îşi închipuise că, cel puţin, avea s-o asculte. Nici prin cap nu-i trecuse o asemenea trădare.

Îşi aminti chipul diavolului negru din metrou şi se cutremură. Fusese un lucru complet lipsit de milă. Francine Lawrence o aruncase cîinilor, ştiind că aceştia aveau să o sfîşie în bucăţi. Ştiind că soarta ei avea să fie camera de tortură şi o moarte violentă.

Ce îi făcuse acelei femei ca să merite aşa ceva? Se gîndi la florile pe care le dusese în apartament. Oare ghicise că fusese ea? Dar nu furase şi nu stricase nimic. Pur şi simplu, lăsase un cadou anonim. Fusese un lucru stupid şi riscant, dar nervii îi fuseseră încordaţi şi trebuia să facă ceva ca să nu înnebunească. Nu meritase asta.

Îşi sprijini capul de geam. Trebuia să plece din New York. Avea nevoie de bani urgent. Camera micuţă de la al doilea etaj avea vedere spre nişte clădiri dărăpănate, exact ca cea din care făcea parte. Printre ele, zărea rîul şi podul George Washington. Avioanele treceau vuind pe deasupra la fiecare cîteva minute. În apropiere era şi o gară, iar trenurile mergeau toată noaptea.

Cel de la care închiriase camera, Stefan, era un artist stradal albanez. Ieşea în fiecare dimineaţă cu cărbunele său şi mapa. Se aşeza pe trotuar şi făcea portretele turiştilor pentru cinci dolari. Aşa îl cunoscuse ea. Avusese o foaie de hîrtie pe şevalet pe care scria „Camere de închiriat".

Cînd îi auzi paşii pe scară, plecă de la fereastră, forţîndu-se să nu mai tremure. Asta nu avea s-o ajute cu nimic. Se duse la oglindă să se aranjeze. Îşi pierduse pieptenele, agrafele de păr şi un ruj şi nici asta nu o ajuta. Din fericire, lăsase cîteva lucruri acasă – celălalt ruj, rimelul şi o perie de păr.

Toate celelalte lucruri pe care le avea erau în sacul de voiaj, care se afla la picioarele patului. Un vechi obicei al ei era acela de a călători fără valiză şi de a nu pune nimic în sertare sau dulapuri. Îţi lua prea mult timp ca să împachetezi, dacă voiai să pleci repede. Aşa, nu trebuia decît să înşface sacul de voiaj şi să fugă.

Folosi cosmeticele pentru a-şi mai aduce culoare în obraji, după care îşi perie părul şi îşi aranjă hainele. Exersă cîteva zîmbete în oglindă, memorîndu-l pe cel mai cald. Îşi puse adidaşii, trase de două ori aer în piept şi ieşi.

Bătu la uşa lui Stefan. Trecură cîteva minute pînă cînd îl auzi strigînd:

– Cine e?

Ea se mîndrea cu faptul că învăţase o engleză excelentă – era o lingvistă talentată – dar conversau în franceză.

– C'est moi, Sakura. Pot să intru?

– Da.

Apartamentul lui era alcătuit din două camere, ambele avînd ferestre mari, cu vedere spre nord, ceea ce se presupunea că e bine pentru munca lui. Mirosul de vopsele şi terebentină era ameţitor. Erau pînze peste tot. Acela era locul unde Stefan îşi făcea adevăratele lucrări, care erau total diferite de cele din parc, care păreau nişte fotografii. Era foarte cald. Stefan era doar în maiou şi făcea cafea pe un aragaz portabil. O privi cu ochii săi întunecaţi şi opaci. Nu era urît, deşi era cu douăzeci de ani mai bătrîn decît ea şi avea o cicatrice pe obraz. Era un tip taciturn şi închis în sine, care nu făcea risipă de vorbe.

– Bună, spuse ea, încercînd să-şi amintească zîmbetul cald.

– S-a întîmplat ceva, zise el simplu.

Ea renunţă la zîmbet.

– Da, s-a întîmplat ceva, Stefan. Azi mi-am pierdut geanta şi nu mai am nici un ban.

– Aha, spuse el.

– Nu pot să-ţi plătesc chiria, zise ea încet. Nu mai nici cu ce să-mi cumpăr de mîncare. Mă întrebam dacă nu cumva putem ajunge la o înţelegere.

– Ce fel de înţelegere?

– Aş putea să fac treabă. Să-ţi gătesc. Să-ţi spăl lucrurile. E cam mizerie, n-ar strica puţină curăţenie.

Pe chipul lui nu se văzu nici o schimbare.

– Dacă e aşa mizerie, de ce nu pleci?

– N-am unde să mă duc, spuse ea, dîndu-şi seama că îl jignise. Nu vreau să-ţi jignesc locuinţa. Mă bucur că stau aici, crede-mă.

– Nu vreau să se curețe nimic. N-am nevoie să mi se facă de mîncare.

Ea simţi cum disperarea îi nărui micul castel de nisip al speranţei.

– Gătesc foarte bine. Mă pricep să fac mîncăruri excelente cu puţini bani. Orientale, occidentale, de care vrei.

– Nu mă interesează mîncarea, spuse el turnînd cu grijă apă clocotită peste cafea şi aroma aceea amăruie se combină cu cel de terebentină şi de ulei de in. Dar ai putea să faci altceva pentru mine.

Ea înghiţi în sec.

– Ce anume?

El studie cafeaua şi spuse, fără să se uite la ea:

– Dezbracă-te.

Ea simţi că i se face rău. Fusese violată şi supravieţuise. Dar niciodată nu îşi vînduse corpul pentru bani. Probabil că făcuse şi lucruri mult mai rele în ochii oricărui zeu care veghea asupra ei, dar aceea era o barieră lăuntrică peste care nu vrusese niciodată să treacă. Acum, însă, îşi epuizase toate resursele. După Stefan, nu-i mai rămînea decît strada. Mai degrabă cerşea decît să fie tîrfă. Dar îi văzuse pe cerşetorii din New York şi nu voia să ajungă astfel. Erau exact ce urîse ea întotdeauna să devină.

– Nu mă refeream la genul ăsta de înţelegere, spuse ea încet.

– Poftim?

Era un om ciudat şi părea să fi uitat despre ce vorbeau.

– Am spus că nu mă refeream la genul ăsta de înţelegere. Nu sînt prostituată.

El o privi atunci.

– N-am spus niciodată că ai fi. Mai spune-mi o dată cum te numeşti.

– Sakura.

– Nu mă refer la sex, Sakura, ci la faptul că aş putea să te pictez.

– Vrei să-ți fiu model?

– Exact. Dezbracă-te.

Ea nu avea încredere în el mai mult decît în orice altă ființă omenească. Dar, în momentul acela, nu avea încotro.

Trebuia să se gîndească la bani şi la ce ar fi putut să cumpere cu ei.

Dacă s-ar fi dat la ea, erau o mulțime de cuțite într-un borcan, la îndemînă. Începu să se dezbrace încet. Stefan amesteca în cafea, privind-o cum îşi scotea fusta.

– Şi chiloții, zise el.

Ea roşi brusc. Îşi scoase sutienul şi chiloții, alungînd ruşinea undeva, într-un ungher ascuns din sufletul ei.

– E bine?

– Întoarce-te, îi ceru el şi ea îl ascultă, întorcîndu-se cu fața la uşa cojită. Întoarce-te iarăşi spre mine.

Iarăşi îl ascultă.

Stefan o studia cu ochii întredeschişi, ca un om care încearcă să îşi dea seama dacă un obiect e veritabil sau fals.

– Ridică brațele.

Ea făcu acest lucru şi aşteptă ca el să spună sau să facă ceva. În cele din urmă, el încuviință.

– Poți să te îmbraci acum, zise el şi îi întoarse spatele.

Umilită şi dezamăgită, dar uşurată, ea se îmbrăcă repede.

– Nu vrei să mă pictezi? întrebă apoi încet.

– Îți dau patru dolari pentru o oră de pozat. Cîte trei ore o dată. Nu e o slujbă permanentă, zise el cînd îi văzu sclipirea din ochi. Pot să te pictez doar de un anumit număr de ori. Poate o săptămînă. După aceea, gata. Îmi pierd interesul. Dar, cît îmi pozezi, nu trebuie să plăteşti chirie. E bine?

– Bine, Stefan, spuse ea cu o voce tremurătoare.

– Cînd n-o să mă mai interesezi, ori începi să plăteşti chirie, ori pleci. Ai înțeles?

– Am înțeles, Stefan. Îți mulțumesc.

El pusese cafea în două ceşti şi, acum, îi întinse una.

– Vrei?

– Da, mulțumesc, spuse ea şi, luînd ceaşca, bău bucuroasă.

Stefan nu părea să zîmbească niciodată. Poate, ca şi

ea, suferise, pentru că, deşi ştia să zîmbească la suprafaţă, pe dinăuntru nici ea nu zîmbea.

Francine studia tot timpul fotografiile Sakurei Ueda.

Clay Munro îi spusese că exista un sistem care putea determina dacă fotografiile unui adult şi unui copil aparţineau aceleiaşi persoane, prin compararea unor porţiuni ale feţei. Dar ea nu avea nici o fotografie a lui Ruth din copilărie. Tot ce avusese la ea se pierduse pe parcurs. Absolut tot. Şi, cînd ajunsese, în sfîrşit, la casa din Perak, unde locuise împreună cu Abe, descoperise că aceasta fusese arsă cu mulţi ani în urmă, rămăşiţele înnegrite fiind deja înghiţite pe jumătate de junglă. Răscolise prin cenuşa compactă, sperînd să găsească ceva, orice ar fi putut să-i amintească de viaţa pe care o pierduse. Dar tot ce găsise erau cîteva linguri răsucite de foc.

Tot ce avea erau amintirile.

Acestea era suficient de vii. Timpul nu le şterşese. Dar amintirile ei erau despre o fetiţă. Fotografia pe care o ţinea în mînă era a unei femei în toată firea care, dacă era cine pretindea că este, trebuia să aibă acum peste treizeci de ani. Exista o asemănare, dar tînăra aceea era uşor machiată şi, chiar şi puţină culoare, dacă era aplicată cu grijă, putea să amplifice sau să minimalizeze unele similitudini.

Între acea imagine alb-negru şi cea din mintea ei era un gol atît de mare, încît nu îl putea umple cu ajutorul imaginaţiei. Atîtea etape se pierduseră: copilăria, adolescenţa, începutul maturizării. Toate trecuseră fără ca ea să fie martoră.

Odată ce punea mîna pe Sakura Ueda, avea să facă o analiză a sîngelui. Aceasta, cel puţin, ar fi putut să dea verdictul „imposibil" sau „posibil". Nimic mai mult; în momentul acela, nu exista nici o tehnologie care să confirme fără urmă de îndoială că cineva era copilul cuiva.

De asemenea, avea să o curete bine, să o demachieze, să o dezbrace şi să vadă dacă asemănarea mai exista şi atunci cînd nu mai avea după ce să se ascundă.

Mai important, avea să afle dacă tînăra avea fotografii din copilăria sa, ori din perioada adolescenţei, mai aproape de vîrsta pe care o avusese Ruth. Dacă existau, acele fotografii ar fi umplut golurile într-un fel cum nimic altceva nu o putea face.

Orice poveste avea să spună tînăra trebuia să fie plină de culoare şi, probabil, patetică, dar nu avea să conteze prea mult. Cel puţin, nu înainte ca Francine să aibă nişte dovezi concrete. Poveştirile patetice erau uşor de născocit. Fata o convinsese deja pe Cecilia Tan. Probabil că era o actriţă talentată. Într-un fel, Francine nu voia s-o cunoască şi nici măcar s-o vadă, de teamă să nu se lase şi ea păcălită. Poate că, atunci cînd o găseau, Francine avea să-l roage pe Clay Munro să o ţină într-un loc sigur şi să pună un intermediar să efectueze interogatoriul. Astfel, ar fi putut să facă progrese serioase înainte ca ea să se confrunte cu fata direct. Da, probabil că aşa era cel mai bine.

Francine se ridică şi îşi făcu un ceai de iasomie. Uşile balconului erau deschise, astfel că zgomotele de pe Park Avenue pătrundeau în casă. După incidentul cu intrarea fetei în apartament, se hotărîse să-şi ia un cîine. Rezultatul, un ghemotoc de blană aurie pe care ea îl botezase Domnul Wu, îi rodea un papuc pe balcon. Un chow-chow din rasa pe care chinezii o numeau Cîini-Lei, renumiţi pentru devotamentul lor faţă de stăpîni şi neîncrederea faţă de necunoscuţi. Francine se aştepta ca Domnul Wu să aibă instincte mai bune decît Julia Lo, menajera care avea grijă de apartament.

Ieşi să vadă ce făcea. Cînd o văzu, căţelul se rostogoli cu burta în sus şi o privi cu adoraţie, scoţînd limba albăstruie. Ea îi aruncă unul din zîmbetele sale rare.

Cineva îi spusese odată despre cîini că vedeau numai în alb şi negru. Acest lucru i se păruse logic. Cîinii nu erau uşor de păcălit. Asta îi plăcea la ei. Cîinii ştiau din instinct dacă oamenii erau buni sau răi. Nu erau cuceriţi de farmec, un zîmbet dulce sau o poveste plauzibilă. Puteau să-ţi spună imediat un „da" sau „nu" şi nu se răzgîndeau.

Se aplecă şi îi gîdilă burtica mătăsoasă.

– Bravo, băiete, zise ea încet.

Deja ţinea la el mai mult decît la majoritatea oamenilor pe care îi cunoştea.

– Bravo.

Clay Munro intră în biblioteca publică, unde erau o mulţime de copii de la şcoala din vecinătate care lucrau la un proiect. Pentru prima oară, clădirea aceea era plină de

viață și de glasuri care spórovăiau. El traversă holul și se duse la biroul de la intrare.

– E cineva acasă?

Sora sa, Vivian, care căuta ceva într-un sertar, își ridică privirea și zîmbi.

– Bună. Ți-am făcut rost de cărți.

– Excelent.

Vivian era cea mai apropiată de el ca vîrstă dintre surori, fiind mai mare decît el numai cu doi ani și, poate, din acel motiv, fusese singura care nu îl bătuse mereu cînd era mic. Poate tot de aceea era acum sora lui preferată.

– I-am rugat pe cei de la Centru să-mi trimită tot ce aveau, Clay. Probabil că n-o să ai nevoie de toate. Alege-le pe cele pe care le vrei.

El puse teancul de cărți pe tejghea. Vivian îi făcuse rost de cel puțin două duzini de cărți despre ibanii din Borneo, dintre care majoritatea erau volume foarte groase de antropologie. El le răsfoi, căutînd fotografii.

– Ești un înger, Viv.

– Cu siguranță. Cum îți merge?

– Bine. Ție?

– Mai bine ca oricînd.

El îi zîmbi. Era un zîmbet pe care Munro nu îl oferea nimănui altcuiva, cald și real. Vivian trecea printr-o perioadă dificilă. Divorțase și rămăsese cu trei copii pe care trebuia să-i întrețină. Refuza toate încercările lui de a o ajuta financiar, dar el știa că îi este foarte greu să se descurce cu salariul de bibliotecară.

– Vorbesc serios, spuse ea. Sînt fericită întru Domnul.

El dădu din cap. Se afiliase la o biserică locală și trecea printr-o fază religioasă. Lui Munro nu îi păsa, atîta timp cît era sprijinită. De asemenea, spera ca ea să găsească un bărbat cumsecade acolo. Era o femeie drăguță, cu un suflet foarte mare, și el spera să nu rămînă singură multă vreme.

– Ai pe cineva? îl întrebă ea.

Din cauza gălăgiei pe care o făceau copiii, puteau vorbi normal, nu în șoaptă. El nu suporta liniștea din biblioteci.

Nu.

– Preferi să faci sex lipsit de sens cu femei ușoare.

– Tot ce pot să obțin.
– E dezgustător.
– Ai dreptate.
– Îți iroseşti cei mai buni ani din viață, Clay, spuse ea pe bună dreptate. Habar n-ai ce pierzi. În ceea ce faci tu nu există dragoste.
– Dar nici complicații.
– Căsniciile nu sînt niciodată perfecte. Dar cel mai important în viață e să ai copii.
– Nu şi pentru mine, surioară.
– Cred că ai putea să faci o femeie foarte fericită, Clay.
– Încerc să fac fericite multe femei. Nu-i mai bine în ochii Domnului?
– Nu huli. Aş vrea să vii la mine, la biserică, duminica asta. Aş putea să-ți fac cunoştință cu cîteva fete minunate.
– Amin, surioară, spuse el zîmbind. Nu mă înnebunesc după tipele alea cu pălării cu flori de plastic.
– Ai fi foarte surprins, zise ea.
– Şi ele la fel.
Alesese trei cărți care conțineau cele mai multe ilustrații.
– O să le iau pe astea. Pe celelalte poți să le duci înapoi.
Ea puse cărțile una peste alta.
– Luna viitoare e nunta de aur a părinților noştri. Pe paisprezece.
– N-am uitat, minți el.
– Le cumpărăm un set de tacîmuri din argint.
– Nu crezi că mama a spălat destule furculițe în viața ei?
Mama lor lucrase timp de patruzeci de ani în bucătăria unui restaurant şi, drept urmare, avusese nevoie de o operație dublă la şold. Vivian îl ignoră.
– E foarte frumos. Are model şi e într-o cutie căptuşită cu catifea. Vin cîte cincizeci de dolari de fiecare.
Munro scoase portofelul şi îi dădu o sută.
– Poftim.
– O să-ți trimit restul.
– Nu vreau nici un rest.
– Ți-i trimit prin poştă.
– Vivian, cumpără-le copiilor un cadou din partea mea, spuse el cu fermitate. Te rog.

Ea luă banii fără tragere de inimă.

– O să vii, nu? îl întrebă apoi.

– Sigur.

– E nunta lor de aur, Clay. Te sun cu o zi înainte, spuse ea.

El mai lipsise de la diverse sărbători de familie, preferînd să înfrunte comentariile furioase ale surorilor sale a doua zi decît să petreacă o seară cu tatăl lui.

– Bine, spuse el, trimiţîndu-i un sărut. Trebuie să plec. Îţi mulţumesc pentru cărţi.

Biroul lui nu se afla prea departe şi porni grăbit într-acolo. Operaţiunea de găsire a Sakurei Ueda începuse să devină foarte costisitoare. Îşi făcuse o echipă bună special pentru asta. Dar să cauţi acul în carul cu fîn era o nimica toată faţă de găsirea unei persoane în New York, îndeosebi a uneia căreia nu îi plăcea deloc să fie găsită. Munro nu ştia nici măcar dacă era în oraş. Putea să fie deja în Chicago sau în Tokio.

Cea mai mare speranţă a sa era în instinctele celorlalţi. Dăduse anunţuri în *„News"*, *„Times"*, *„Post"* şi *„The Village Voice"* ca şi în cîteva ziare şi publicaţii mai mărunte. Avusese norocul ca, în unele dintre acestea, anunţul să apară pe pagina a doua sau a treia. Era acelaşi anunţ peste tot: „SAKURA UEDA: *Ea sau orice persoană care ştie unde se află, e rugată să sune imediat la acest număr."* După care urma numărul de la birou. Pe al doilea rînd, scria cu litere de tipar: „RECOMPENSĂ MARE."

Se gîndise dacă să adauge şi o fotografie, poate să pomenească şi de tatuaj. Dar, aşa, ar fi riscat ca fata să se sperie şi mai tare. Voia să o denunţe cineva, cineva de la care cumpăra droguri, de la care închiriase o cameră, un iubit. Dacă nici un luda săritor nu apărea în următoarele două zile, îi rămînea soluţia unei vînători, operaţiune costisitoare, care ar fi putut să dureze luni de zile şi tot să dea greş.

Intră şi se aşeză la birou. Avea nişte fotografii în care se vedea tatuajul Sakurei şi le întinse pentru a le compara cu imaginile din cărţile pe care i le găsise Vivian.

Borneo i se păruse întotdeauna un loc de vis, care exista doar în poveşti, astfel că fu surprins cînd văzu în fotografii că semăna foarte mult cu Vietnamul.

Citi că ibanii erau un trib de războinici agresivi. Cînd

fuseseră publicate acele cărți, ei încă practicau vînătoarea de capete. Aceasta încetase abia în anii 1930. Fusese reluată în ultimul an al celui de al doilea război mondial, cînd Aliații apelaseră la ibani pentru a-i ajuta să-i alunge pe japonezi din Borneo. Se întrebă cum de fuseseră făcuți să renunțe la acel obicei după război.

În fotografii, se vedeau niște oameni chipeși, cu înfățișări sălbatice. În majoritatea cazurilor, femeile erau cu bustul gol, iar bărbații, goi pușcă. Trupurile lor perfecte nu fuseseră deformate de nici o boală modernă. Bărbații aveau multe tatuaje, îndeosebi pe piept, pe brațe și pe coapse. Găsi un fragment în care se explica amănunțit cum se făceau acestea, străpungînd pielea cu un perforator din bambus și un ciocan. Tot procesul părea să fie cumplit de dureros. Află că tatuarea era un chin destinat bărbaților, dar și o podoabă. Nu părea să fie ceva caracteristic femeilor.

Și nu găsi nici măcar o fotografie a unei femei ibane tatuate. Francine Lawrence avusese perfectă dreptate în acea privință.

Luă una dintre fotografiile Sakurei Ueda. Fata era frumoasă, acest lucru era de netăgăduit. Și Francine Lawrence era o femeie frumoasă. Să fi fost, oare chiar fiica ei, care se întorsese din mormînt? Francine Lawrence avea dreptate să fie sceptică. Avea o avere de milioane. Trebuia să fie nebună să se lase păcălită de o fată care ar fi putut să trăiască împărățește vreo două luni, după care i-ar fi golit seiful, cînd ea n-ar fi fost atentă. Munro respecta puțini oameni, dar, de cînd lucra pentru Francine, ajunsese să o respecte. Îi plăceau duritatea și curajul ei. Îi plăcea faptul că era pe jumătate chinezoaică. Nu gîndea la fel ca albii. Putea gîndi și invers, ca și el. Se uita și în locurile umbroase, nu numai în cele puternic luminate. Putea să vadă formele unor lucruri care nu erau vizibile.

Ca să învețe acest lucru, el avusese nevoie de Vietnam, ca să vadă ceea ce nu era și să audă ceea ce nu se rostea. Uneori, era cel mai important lucru.

Se uită la fotografia Sakurei Ueda acum, întrebîndu-se ce îi scăpa, ce nu vedea, ce nu era acolo.

Sakura era obosită și amorțise. Mușchii începuseră să-i tremure și îi era din ce în ce mai greu să stea în poziția în

care o aşezase Stefan. Măcar dacă nu s-ar fi simţit atît de slăbită, dacă tusea aceea ar fi încetat. Zăpuşeala din cameră îi furnica pielea. Îndurase căldura ecuatorială fără să transpire, dar acum simţea broboanele de sudoare pe pleoape şi deasupra buzei de sus. O apucă alt acces de tuse.

– Pot să fumez? întrebă ea cu o voce îngroşată.

– Cu tusea asta? spuse el, concentrîndu-se asupra pînzei.

Ea înghiţi în sec, simţindu-şi limba la fel de rigidă ca o bucată de piele.

– Am nevoie de o pauză, Stefan.

– Peste puţin timp, zise el, schimbînd pensula. Nu mişca braţele.

– Nici măcar nu ţi-ai ridicat privirea în ultima jumătate de oră.

– Nu te mişca.

– Trebuie să fac o pauză, zise ea cu o voce tremurătoare.

Uneori, se întreba de ce avea nevoie de ea. Se gîndea că lucrările sale fotografice erau nemaipomenite, dar studiile în ulei pentru care o folosea ca model erau total diferite şi de nerecunoscut. Îi tăia corpul în bucăţi, ca un pui la magazin, un sîn ici, un şold colo.

– Trebuie să mă odihnesc, Stefan.

El trînti pensulele furios.

– Foarte bine. Odihneşte-te.

– Mulţumesc.

Trebuia să fie politicoasă, să continue să-i facă pe plac, fiindcă el era pîinea ei. Cînd se ridică de pe scaun, o durea tot corpul. Îşi întinse braţele în sus, încercînd să tragă mai mult aer în plămîni. Stefan îi privea sînii.

– Vrei să te regulezi? o întrebă el încet.

Ea deveni prudentă, deodată.

– Ţi-am spus. Nu asta ne-a fost înţelegerea.

– Ne-ar putea ajuta pe amîndoi să ne relaxăm.

Sakura încercă să nu-şi arate furia şi dispreţul. La urma urmei, el nu trebuia să vadă că suferă, sau să-i simtă starea de spirit.

– Nu. Aş vrea o ţigară, te rog.

Stefan se duse spre ea. Imediat, ea se încordă şi îşi lăsă toată greutatea pe piciorul care era mai în spate.

Stefan se opri brusc. Aşa goală cum era, părea gata să-l sfîşie. Felul cum se ghemui îl făcu să se gîndească la un animal periculos cu gheare ascuţite. Ridică o mînă, într-un gest menit s-o liniştească, după care scoase un pachet albastru de Gauloises din buzunar şi îi oferi o ţigară. Ea o luă prudentă şi o aprinse.

– Vrei o cafea? întrebă el apoi.

Se referea la zatul negru pe care îl fiersese în dimineaţa aceea şi ea clătină din cap.

– Nu.

– Cît timp îţi trebuie?

– Cinci minute.

– Cinci minute, nu mai mult.

Sakura luă halatul pătat şi îl înfăşură în jurul trupului. Apoi se duse la fereastră, trăgînd lacom din ţigară. Fumul tare îi umplu plămînii, făcînd-o să tuşească puternic. Nişte luminiţe îi apărură în faţa ochilor. Ea aşteptă să-i treacă ameţeala. Fuma şi tuşea, gîndindu-se departe. Stefan bea o cafea, citind *„New York Post"*. Nu cumpăra niciodată ziare, de obicei, reuşind să le adune pe cele aruncate pe stradă.

– Vorbeşti franceza cu un accent ciudat, spuse el laconic, răsfoind ziarul. Unde ai învăţat-o?

– În Vientiane, spuse ea absentă.

– Vientiane? întrebă el fără să pară deloc surprins. E un loc interesant?

Era singurul lui fel de a judeca lucrurile. Pentru el, lucrurile erau interesante sau nu.

– Da, Vientiane e un loc interesant, spuse ea.

– Serios? Eu mă gîndeam că e exact invers. Laos trebuie să fie o ţară săracă şi mizerabilă.

Ea nu se osteni să-l contrazică.

– E o ţară săracă, zise apoi pe un ton neutru.

– Acolo ţi-ai făcut tatuajele, în Vientiane?

– Nu. Mi s-au făcut cînd eram mică.

– Sînt ciudate. Dar nu le pictez. Nu mă interesează pielea. Doar oasele, muşchii. De aceea te-am vrut. Eşti foarte puternică, foarte agilă. Eşti metisă, nu?

– Da, spuse ea.

– De aceea ai un corp atît de remarcabil. Amestecul între rase e întotdeauna interesant. Poţi să realizezi multe lucruri cu un asemenea corp.

Ea trase din țigară şi începu să tuşească din nou.

– Ca de exemplu?

El o privi pe deasupra ziarului, dar în ochii lui negri nu se citi nimic.

– Orice dorești. Eşti un copil din praf?

Ea simți o clipă de furie. Dar era logic să se numească aşa. Orice alt răspuns ar fi iscat prea multe întrebări.

– Da, spuse ea. Sînt un copil din praf.

– Mi-am închipuit. Nu e nici o ruşine. Cel puțin, ai fost concepută din plăcere. Eşti gata să ne apucăm de lucru din nou?

– Nu încă, spuse ea şi întinse mîna spre pachetul de țigări pe care el îl lăsase pe masă, luînd încă una, neinvitată.

El mormăi supărat şi deschise gura, vrînd să se plîngă. În clipa aceea, ceva din ziar păru să-i atragă atenția şi se aplecă să se uite mai atent.

Sakura se întoarse din nou spre fereastră. Un avion trecu zgomotos pe deasupra, venind dinspre aeroportul La Guardia, şi umbra sa aruncă o cruce uriaşă şi neagră în încăpere. Imaginația ei se agață de el cu disperare, astfel că, pentru o clipă, aproape că se află la bordul avionului, zburînd spre înaltul cerului. Măcar dacă ar fi putut să plece de acolo şi să se ducă înapoi la Louis. Era acolo de prea mult timp deja. Toată călătoria, întreaga idee de a o aborda pe Francine Lawrence, fusese curată nebunie. Îşi epuizase ultimele resurse, atît materiale cît şi spirituale, pentru acest lucru. Dăduse greş şi, acum, era ca un peşte pe uscat, dîndu-şi ultima suflare.

– Poți să pleci.

Ea se întoarse brusc.

– Poftim?

– Poți să pleci, spuse el scurt. Am terminat.

– Credeam că vrei să mai pictezi.

– Mi-am adus aminte că trebuie să ies, zise el şi se ridică, împăturind ziarul cu grijă.

Apoi scoase niște bani din buzunar, dintre care luă doisprezece dolari şi i-i dădu ei. Îi pozase doar o oră, dar îi luă, fără să pună întrebări în legătură cu acea schimbare subită.

– O să fii aici diseară? o întrebă el.

Ea ridică din umeri.

– Unde aş putea să fiu în altă parte?

El mai luă zece dolari şi i-i dădu.

– Ai spus că poţi să faci mîncăruri ieftine. Cumpără ceva pentru diseară.

Ea luă banii cu prudenţă. El se schimbase într-un fel nedefinit.

– Vrei să-ţi gătesc?

– Nu asta am spus?

– Bine. Ce vrei să mănînci? Peşte? Pui? Carne?

– Nu contează.

– Mănînci carne de porc? E ieftină.

– Nu contează, repetă el.

– Spune-mi ce-ţi place, zise ea, uluită de schimbarea petrecută cu el.

– Orice, se răsti el. Orice. O să mîncăm împreună. Poţi să păstrezi ce-ţi mai rămîne din cei zece dolari, bine?

Apoi îi deschise uşa, continuînd să ţină ziarul sub braţ. Dar nu o privi în ochi. Ea ştia că ceva nu era în regulă, însă nu-şi dădea seama ce anume. În mintea ei, căuta un pericol ascuns.

– Dacă gătesc nu înseamnă că sînt gata să mă joc de-a familia, îl preveni ea.

El zgîlţîi clanţa.

– Mă grăbesc. Pleacă.

– Cum spui tu.

– Să te întorci pînă la şase, zise el. Nu-mi place să mănînc tîrziu.

– Bine, Stefan.

Înainte să iasă, ea zări pînza la care lucrase el, părţi din corpul ei, tranşate ca un pui la magazin.

O găsi pe Francine la birou. Ea o dădu afară pe secretară şi acordă atenţie maximă telefonului.

– Am primit un telefon, spuse Clay Munro. Tipul este străin. Grec sau turc, am impresia. Zice că îl cheamă Stefan Giorgieu şi că e proprietarul Sakurei Ueda.

Ei îi tresări inima.

– Nu e un impostor?

– A descris-o perfect. Chiar şi tatuajele de pe ambele braţe. Susţine că are şi altele. Cîte o stea pe fiecare şold.

– Se culcă cu ea?

– Zice că îi pozează nud. E artist.

Ea pufni ironică.

– Unde locuieşte?

– În partea de sud a Bronx-ului. Zice că Sakura Ueda a stat cu chirie într-o cameră din apartamentul lui în ultimele două săptămîni. Voia o mie de dolari, dar ne-am înţeles la cinci sute. Eşti de acord?

– O să aduc banii, spuse ea.

Dacă avea să dea numai cinci sute de dolari, scăpa ieftin.

– Fata e acolo acum?

– O să fie diseară la şase. Mă duc s-o iau.

– Vino să mă iei de la birou, Clay. Vreau să merg cu tine.

– Nu te-aş sfătui.

– De ce?

– A mai dat dovadă de disperare. Ar putea să se împotrivească. O să rog vreo doi poliţişti liberi să vină cu mine.

– Fără poliţie, spuse ea brusc. Ai speriat-o prea tare data trecută.

– Serios?

– Da. Vreau doar să stau de vorbă cu ea. E momentul s-o abordăm mai blînd.

– Blînd? O să sară pe cea mai apropiată fereastră, doamnă Lawrence.

– De data asta, n-o să fugă. Vreau doar să vorbesc cu ea. Nimic altceva. O s-o iau şi pe Cecilia.

– Dumneata, eu şi Cecilia Tan?

– Da. N-are de ce să fugă de data asta, Clay. Dacă o s-o facă, o vei opri tu.

Închise. Îl adusese pe domnul Wu cu ea şi acesta dormea sub birou. După ce puse receptorul în furcă, ea se aplecă şi îi mîngîie blana aurie.

– Acum o să vedem, îi şopti ea. O să vedem ce e adevărat şi ce nu, zise ea apoi, după care o chemă pe Cecilia Tan.

– Mem? spuse aceasta intrînd.

– Clay a găsit fata. Diseară mergem după ea.

Ploua torenţial, cu tunete şi fulgere. Munro coborî din maşină şi deschise umbrela, ducîndu-se în întîmpinarea Francinei Lawrence şi Ceciliei Tan, care ieşeau din clă-

dire. Urcară cu toţii în noua maşină elegantă pe care tocmai o cumpărase pentru firmă, un Cadillac albastru.

– Încă mai avem timp să-i chemăm pe poliţişti, spuse el urcînd la volan. Le-am zis să stea pe fază.

– Nici nu se pune problema, spuse Francine scurt.

Munro se întrebă în gînd de ce nu îl mira acel răspuns.

– Bine.

– Ai vorbit cu Giorgieu?

– Da. Locuieşte într-un apartament de la etajul doi. A zis că o să gătească în momentul cînd o să ajungem noi. Va lăsa uşa descuiată. Ea nu bănuie nimic. Nu trebuie decît să intrăm în linişte şi să ne confruntăm cu ea.

– Atunci, hai să mergem.

El ridică o mînă.

– Încă ceva. Mă laşi să intru eu primul, doamnă Lawrence. Ar putea să se enerveze cînd o să ajungem. Nu vreau să te expui nici unui pericol. Bine?

– N-o să fie nici un pericol, spuse Francine, dar el o fixă cu ochii săi, asemeni unor luni galbene, pînă cînd ea ridică din umeri nerăbdătoare. Bine, Clay. Cum spui tu.

– Bun, să mergem.

Cînd intrară în Bronx, Cecilia Tan era atît de nervoasă, încît îi tremurau mîinile.

Maşina mergea printr-o ploaie şi mai torenţială. Norii coborîseră atît de mult, încît atingeau vîrfurile clădirilor mai înalte. Ploaia îngreunase circulaţia, iar Munro se folosi de propria-i agresivitate şi de masivitatea maşinii pentru a trece printre celelalte.

Găsiră adresa lui Giorgieu, o clădire mohorîtă situată pe o stradă sărăcăcioasă, de unde se vedeau zgîrie-norii din Manhattan, dar care se afla într-o altă lume. În apropiere, era un pod de cale ferată, străbătut chiar atunci de un tren care făcea un zgomot înfiorător. Munro trecu prin faţa intrării fără să oprească şi dădu ocol cvartalului, investigînd. În spate, era un labirint de scări de incendiu ruginite ce dădeau într-o alee îngustă plină de cazane de gunoi arhipline şi deformate, care blocau drumul. Lui Munro îi fu greu să treacă, înjurînd în gînd atunci cînd una dintre aripile din spate se zgîrie de ceva.

Numărase clădirile şi opri maşina.

– Aici e spatele clădirii lui Giorgieu, spuse el cînd un alt tren trecu pe pod, făcînd un zgomot infernal.

Imediat după aceea, un avion de pasageri zbură pe deasupra lor, invizibil deasupra norilor, făcînd să zdrăngăne cazanele de gunoi care mai aveau capace. În zona aceea, chiriile erau mici şi se vedea foarte bine de ce. El însuşi crescuse pe o alee exact ca aceea, în Jamaica Bay. Pe o străduţă dosnică, la fel ca aceea, învăţase să se bată şi să fugă.

Scările de incendiu arătau ca şi cum nimeni nu le mai verificase de ani de zile. Geamurile erau aburite. Probabil ţintuite contra delincvenţilor.

– Bun, spuse el, pornind din nou. Să intrăm.

Opri maşina în faţă, întrebîndu-se dacă avea să mai aibă capacele de la roţi cînd se întorcea. Urcară două etaje fără să scoată nici o vorbă. Ajungînd în faţa uşii lui Giorgieu, se uită la cele două femei. Francine încuviinţă scurt. El deschise uşa şi intră în apartamentul care mirosea a vopsele şi mîncare.

Era alcătuit doar din două camere, care erau pline de pînze. Un bărbat măsliniu, îmbrăcat cu o vestă murdară, lucra la un şevalet. În încăperea alăturată, o tînără amesteca într-o cratiţă, pe un aragaz portabil.

Deodată, Francine îl apucă pe Munro de braţ.

– Lasă-mă pe mine să intru prima, Clay, şopti ea şi, înainte ca el să apuce să spună ceva, trecu pe lîngă el. Sakura Ueda? strigă ea.

Tînăra se întoarse. Părul lung şi şaten îi venea peste ochi şi Munro nu apucă să-i vadă bine chipul. Purta blugi şi o bluză albă. Braţele goale îi erau arămii.

Francine începu să mai spună ceva, dar Munro nu desluşi cuvintele. O văzu pe Sakura apucînd mînerul cratiţei şi se repezi brusc spre ea, intuind ce avea de gînd. O apucă pe Francine de braţ şi o trase cu putere la o parte. Exact la timp. Conţinutul încins al cratiţei sfîrîi în aer, împroşcînd un perete. Munro simţi o parte arzîndu-i mîinile.

Ea aruncă şi cu cratiţa, de data aceasta, spre capul lui Munro. Ferindu-se, acesta avu timp să-i admire incredibila rapiditate a mişcărilor. În clipa următoare, ea dispăru şi Munro auzi o uşă deschizîndu-se şi trîntindu-se.

Lăsînd-o pe Francine tot ghemuită pe jos şi zăpăcită, o luă la fugă după ea. Ieşise printr-o mică spălătorie. Sări peste o masă de călcat pe care ea o răsturnase în fugă şi deschise uşa din capătul îndepărtat. Se afla din nou pe

coridor. Ezită, înjurînd. Apoi, o uşă îndepărtată se deschise şi Sakura ţîşni afară. Avea un sac de voiaj. Îi aruncă o privire plină de disperare, după care coborî scările în fugă.

El o rupse la fugă după ea, strigînd-o. Dumnezeule, repede mai fugea! El sări cîte patru trepte o dată, dar abia ajunse la timp ca s-o vadă îndreptîndu-se spre uşa din spate. Sacul îi încetinea mişcările, dar nu prea mult.

Fugi după ea pe alee. O învinuia pe Francine Lawrence pentru că refuzase ajutorul poliţiei.

Pe alee, văzu că avea noroc. Fata se izbise de nişte cazane de gunoi şi se împiedicase de propriul sac de voiaj. Ar fi putut s-o placheze, ca la fotbal, dar îi era teamă să nu-i rupă coloana fragilă.

O apucă strîns de braţe.

– Hei, e în regulă, îi spuse el. Nu-ţi fie teamă.

Fără să-i dea drumul, o întoarse spre el.

– E în regulă, repetă el. Nimeni nu vrea să-ţi facă nici un rău.

O privi în ochi. Era mai frumoasă decît îşi închipuise. Ochii îi erau migdalaţi, dar irisurile erau de un gri deschis. Şi ea îl privea fix, astfel că el îi citi spaima din ochi.

– Linişteşte-te, Sakura, e în regulă, îi spuse el.

Sacul de voiaj îi căzu din mînă şi ea i se prăbuşi în braţe, cu ochii pe jumătate închişi şi cu gura deschisă. Speriat, Munro îi dădu drumul unui braţ ca să-i poată susţine corpul, cuprinzîndu-i mijlocul.

Îi simţi muşchii încordîndu-se sub palmele lui şi ştiu că făcuse o greşeală. Ea se smulse din braţele lui şi dădu să-l lovească peste faţă. În ultima fracţiune de secundă, el zări un cuţit cu lamă lată în mîna ei, care îi trecu pe lîngă ochi.

– Dumnezeule, spuse el. Uşurel!

Cînd dădu să pună mîna pe ea din nou, Sakura îşi trase şoldul şi umărul în spate şi lovi cu piciorul asemeni unui luptător de karate, folosindu-şi întreaga greutate a corpului pentru a lovi cu călcîiul.

Nimeri chiar în locul unde el fusese rănit. Simţi cum rămîne fără aer şi totul se întunecă în faţa lui. Durerea fu incredibilă. Se prăbuşi pe spate pe pavajul ud, lovindu-se la cap.

Ştia că ea dispăruse şi nu se osteni să încerce să se

ridice în grabă. De unde ştiuse? Clay Munro nu avea nici cea mai mică îndoială că, în cele cîteva secunde în care se aflase în braţele lui, fata îi simţise punctul slab şi îl lovise intenţionat. Ce fel de intuiţie o ghidase?

Tuşind, el se ridică în patru labe. Francine veni în fugă şi îl ajută să se ridice.

– Unde e? întrebă ea gîfîind.

– A dispărut de mult.

– Îmi pare rău, Clay. Îmi pare nespus de rău. Ar fi trebuit să te ascult.

– Ar fi trebuit, zise el supărat.

Alcătuiau un grup posac. Undeva, fata fugea fără haină şi cu capul descoperit, prin ploaia torenţială. Francine avea îndoieli că avea s-o mai revadă. Nu în acea viaţă. Şi Clay Munro îi spusese pe bună dreptate că se amestecase în aranjamentele lui, contribuind direct la dezastru.

Stăteau în camera mirositoare a lui Giorgieu, în timp ce ploaia răpăia în geam. Artistul le ceruse cei cinci sute de dolari, oricum, spunînd că el îşi făcuse treaba. Francine ar fi vrut să refuze instinctiv, dar voia ca el să-i spună tot ce ştia despre tînără şi avea nevoie de cooperarea lui Giorgieu.

Clay Munro respira greu şi se ţinea de piept. Dar făcea pe eroul, refuzînd să cheme doctorul, zicînd că o să-şi revină peste puţin timp.

Cecilia Tan stătea lîngă chiuvetă, udînd din cînd în cînd batista pe care o ţinea pe obraz. Paltonul ei gros o protejase, iar lovitura pe care o primise era dureroasă, nu şi gravă, însă. Graţie reacţiei rapide a lui Clay, conţinutul clocotit al cratiţei nu îi lovise pe toţi în faţă, aşa cum intenţionase Sakura.

Fusese o demonstraţie înspăimîntătoare. Tatăl Francinei vînase tigrii în Malaezia, înainte de război, şi ea îşi amintea cum unul dintr-o sută de animale prinse se năpustea asupra vînătorilor, lăsînd numai sînge şi dezastru în urma lui. Acum îşi aminti de acele povestiri.

Nici unul dintre ei nu încercase să urmărească fata. Numai Munro ar fi avut şansa să o prindă şi el rămăsese ameţit pe alee.

Măcar dacă ar fi putut să afle de ce fugea tînăra aceea, de ce voia să o vadă pe Francine, dar numai în

condițiile ei, de ce reacționa atît de violent. Francine știa deja că făcuse o greșeală imensă cînd nu ascultase sfatul Ceciliei, de la bun început. O subestimase pe Sakura Ueda în multe privințe.

– Vorbește-mi despre tatuaje, îi ceru ea lui Giorgieu. Desenează- mi-le, dacă poți.

Albanezul luă o coală de hîrtie și un cărbune, după care se aplecă, stînd cu coatele pe genunchi, și contură trupul unei femei.

– Cîte o brățară pe fiecare braț, aici și aici. Și aici, spuse el, marcînd fiecare șold, o stea. Toate făcute cu vopsea neagră, zise el desenînd tatuajele cu grijă.

– Ai întrebat-o de unde le are?

– Am întrebat-o dacă și le-a făcut în Vientiane și a zis că nu. Atît.

– Vientiane?

– A zis că acolo s-a născut.

Francine se încruntă.

– A spus că s-a născut în Vientiane? Ești sigur?

El ridică din umeri.

– Poate că doar a trăit acolo, spuse el concentrîndu-și atenția asupra desenului. A zis că e un copil din praf.

– Ce e acela un copil din praf? întrebă Cecilia.

Giorgieu zîmbi, dezvelindu-și dinții stricați.

– E o expresie franceză, spuse Clay Munro. Se aude foarte des în Vientiane. Înseamnă copilul dintre un bărbat alb și o prostituată localnică.

Francine se uită la albanez.

– Dar a zis că și-a făcut tatuajele în Laos?

– Așa a spus. Că le are de cînd era mică.

– N-a spus unde i s-au făcut?

– V-am spus. Nu.

– Ce-a făcut cît a locuit aici?

– A ieșit în fiecare zi. Nu o întrebam unde se duce. Nu i-am acordat atenție. Apoi, într-o zi, a spus că și-a pierdut geanta și toți banii. Voia să facă ceva treabă în casă pentru a-și achita chiria. În schimb, i-am cerut să pozeze. Avea un corp interesant.

– S-a culcat cu dumneata? întrebă Francine.

– E fiica dumitale? întrebă el, privind-o cu ochii săi negri.

– Nu, spuse ea automat.

– Atunci, nu ai nici un drept să pui întrebarea asta.

Termină desenul, rupse coala de hîrtie şi i-o dădu Francinei.

– Dar o să-ţi spun oricum. Nu. Nu mi-a făcut onoarea asta. Dar a fost un model bun.

Francine se uită la schiţă. Giorgieu avea un talent fotografic. Corpul pe care îl desenase era perfect, deşi nu avea cap.

– Altceva? întrebă ea.

– Altceva? repetă el, uitîndu-se cu regret la dezastrul de pe podea. Zicea că găteşte bine şi se pare că n-a mințit. De asemenea, fuma mult şi tuşea îngrozitor. Ca şi cum ar fi fost bolnavă.

– Grav?

Giorgieu ridică din umeri.

– Cred că da.

Francine ştia că nu mai putea să afle nimic de la Giorgieu, dar îl mai presă mult timp, făcîndu-l să repete tot, în caz că tot ce spusese mai devreme fusese o minciună.

Se duseră în camera ei. Francine nu se aşteptase să găsească ceva şi nu era nimic de găsit. Rafturile şi sertarele erau goale. Cu excepţia unui pieptene şi unor cosmetice ieftine în chiuvetă, camera era goală, ca şi cum nu locuise nimeni acolo. Fata fusese pregătită să plece în orice clipă. Doar îşi luase sacul de voiaj şi fugise. Francine admira simplitatea acestui lucru. Şi ea trăise aşa cu mult timp în urmă. Înainte ca ei să plece, Giorgieu îi propuse să-i vîndă unul din tablouri, dar ea refuză.

– Dacă ai fi făcut un portret al ei, poate l-aş fi cumpărat, zise ea. Astea sînt doar studii.

– Portretele le fac în parc, spuse el disprețuitor. Aici pictez.

Ea ridică din umeri.

– N-ai încercat să-i pictezi chipul sau caracterul, ci doar trupul. Asta nu mă interesează.

– Avea un corp excelent.

– Dar avea şi ceva mai mult decît atît.

– Bineînţeles. Şi combinaţia de rase era interesantă. I-am spus-o şi ei, zise el, rîzînd uşor şi măsurînd-o din cap pînă în picioare. Dumneata şi Sakura sînteţi la fel. Vă urez vînătoare plăcută.

Munro se uită la tablourile din jur. Giorgieu o văzuse pe

Sakura ca pe un aranjament de oase şi carne, nu ca pe o persoană. Acelea nu erau portrete, dar în toate se puteau vedea trăsăturile încordate ale Sakurei, forţa reţinută a Sakurei, frumuseţea animalică a Sakurei.

Ieşiră din clădire. Cecilia Tan plîngea, dar Munro nu ştia dacă de durere sau din cauza şocului.

– Ţi-am spus eu, îi zise ea Francinei. De ce nu asculţi niciodată? De ce eşti aşa arogantă?

Acea ultimă privire, de dinainte să o rupă la fugă, o urmărea pe Francine ca o fantomă. Ar fi putut fi posibil? Ar fi putut să existe aşa ceva în viaţă? Nu putea să creadă. Fata aceea cu ochi tulburători, acea străină, putea să fi fost persoana care devenise Ruth?

Francine se întoarse spre Munro.

– Ce facem acum, Clay? întrebă ea cu o voce încordată.

El le deschise portiera şi nu vorbi pînă cînd nu urcă la volan.

– E vina mea, doamnă Lawrence. Dar o s-o găsesc. Îţi promit, zise el, după care vîrî cheia în contact.

Viaţa agitată a Francinei deveni goală dintr-o dată şi ea începu să caute cu disperare lucruri care să o împiedice să se mai gîndească tot timpul la Sakura Ueda.

În dimineaţa aceea, unul apăru sub forma veştii din Tai Po că angajaţii de la principala ei fabrică de produse electronice nu se duseseră la lucru pentru a doua zi consecutiv. Aşa cum făcuseră deja cu cîteva săptămîni în urmă, se alăturaseră celui mai recent val de violenţe care făcuse ca activitatea din Hong Kong să stagneze din nou.

Se auziseră tot felul de zvonuri legate de unele excese comise în toiul a ceea ce se numea Revoluţia Culturală în Republica Populară Chineză. Patul armei încă mai lovea pe oricine şi orice avea iz de abatere. China încă mai întorcea spatele Occidentului. Unda de şoc se răspîndise şi prin Hong Kong, demonstraţiile paralizînd temporar economia. Francine, ca şi alţi oameni de afaceri, pierdea o grămadă de bani. Ştia că, în curînd, totul avea să revină la normal. Concernele aveau să intre în subteran, fabricile aveau să aibă de lucru din nou, teroarea avea să dispară.

Dar nu avea să dispară niciodată cu totul. În mai puţin de treizeci de ani, Hong Kong-ul trebuia înapoiat Chinei,

conform termenilor de concesionare din 1898. Nimeni nu putea să uite asta. Pentru occidentali, treizeci de ani era mult. Auzise mulți „gwailo" spunînd „Ah, o să fim morți de mult."

Dar, pentru oricine avea un mod de a gîndi chinezesc, treizeci de ani era doar un moment în timp. Francine știa foarte bine că avea să fie încă în viață în 1997. Bineînțeles, avea să fie o bătrînă urîtă de vreo șaptezeci și ceva de ani, pe care nu o iubea nimeni. „Lumea se va schimba pînă atunci," se gîndea ea. „Totul va fi altfel. Dar tot voi suferi văzînd cum tot ce am clădit aici va fi distrus de Gărzile Roșii în uniforme kaki."

Puse mîna pe telefon, încercînd să-l găsească pe unul dintre directorii ei. Era important de știut cînd aveau să se întoarcă muncitorii la treabă. După o jumătate de oră la telefon, reuși să-l găsească pe Freddy Chong, unul dintre directorii ei adjuncți.

Acesta se bîlbîia de teamă și consternare. La fel ca mulți alții, părea să aibă impresia că cei din Gărzile Roșii se aflau la porțile Hong Kong-ului. Ea trebui să strecoare o notă de asprime în glas.

– Asta se întîmplă de trei ani, îi spuse ea cu răceală. La fel ca orice bătrîn pe jumătate senil, Mao nu se gîndește decît la femei. În mijlocul concubinelor sale, trebuie să fi scăpat vreo înjurătură la adresa diavolilor străini și zece mii de fetișcane de șaisprezece ani au pus mîna pe arme. Asta nu înseamnă că trebuie să renunțăm.

– Muncitorii sînt speriați, îngăimă directorul. Jumătate dintre ei au venit aici pe o minge de baschet, știți doar.

Se referea la faptul că erau imigranți ilegali din China comunistă, unii dintre ei traversînd marea plină de rechini ținîndu-se de o minge de baschet. Le era groază de ceea ce avea să se întîmple cu familiile lor cînd veneau comuniștii la putere.

– Știu, spuse ea pierzîndu-și răbdarea. Trebuie să-i liniștești.

După părerea ei, Revoluția Culturală nu era decît rîgîiala urît mirositoare a unui om care mîncase și își făcea digestia. Era un semn că o importantă asimilare avusese loc deja. China întorcea spatele rușilor. Erau dornici de modernizare.

– După ce o să moară Mao, o să se termine cu xenofo-

bia, Freddy. Au nevoie de noi. Au nevoie de priceperea noastră, de capacitatea noastră de a face bani. De ce să ne facă rău?

– Ar trebui să fiți aici, Mem, spuse Chong abătut.

– Nu pot să vin în momentul ăsta, zise ea. Sînt ocupată cu ceva de importanță vitală pentru mine la New York. O să mă întorc cît pot de curînd. Spune-le asta.

– Da, Mem.

– Cînd comuniştii o să ajungă la putere, o să facem mai mulți bani ca oricînd, îl asigură ea înainte să încheie convorbirea. Nu am nici un fel de teamă pentru viitor.

Şi chiar aşa era. Ştia că, în curînd, cei cîțiva zgîrie-nori din cartierul Central aveau să se înmulțească şi să înconjoare insula, asemeni bețigaşelor de tămîie din jurul unui Buda auriu într-o zi de sărbătoare. După stagnarea de după război, colonia se industrializa într-un ritm amețitor. Noile fibre create de om şi maşinile recent proiectate transformaseră industria textilă şi a confecțiilor, care era tradițională în Hong Kong.

Progresele electronicii revoluționaseră principala ei afacere, aparatura electronică de consum. Radiourile micuțe portabile, care costau cîțiva dolari şi urlau în urchile adolescenților de la New York pînă la Viena, făcuseră ca mulți oameni să devină milionari peste noapte. Existau puține restricții în ce privea lăcomia în Hong Kong. În mod vizibil, micul port adormit se transforma într-un centru de mare importanță, Francine era una dintre cei care făcuseră posibil acest lucru. Împărțea vina şi meritul, în proporția pe care o stabileau zeii.

Zîmbi în sinea ei. Timp de cinci minute, nu se gîndise la Ruth sau Sakura. „Ăsta e un progres," se gîndi ea. „Banii sînt, cu adevărat, un lucru magic. Poate că o monedă de aur pe fiecare pleoapă mă va face să dorm în noaptea asta."

Munro bîjbîi după telefon. Adormise în fotoliu, ținîndu-se cu o mînă de coaste, ca în tabloul cu Iisus şi Toma Necredinciosul pe care mama lui se gîndise să-l agațe deasupra mesei. De patru zile, pusese niște indivizi din Bronx să dea de urma Sakurei şi aproape că se temea ca nu cumva să o fi găsit ei înaintea lui.

– Da?

– Salutare. Sînt eu, Randolph.

– Da, zise el îndreptîndu-se în fotoliu. Ai ceva pentru mine?

– Să fii convins, scumpule.

El se încruntă. Informatorii săi îl sunau de zile întregi. Mirosul banilor era în aer, dar nici măcar unul nu fusese în stare s-o descrie pe Sakura cum trebuia.

– Nu mă ține în suspans.

Rîsul lui Randolph se auzi în receptor.

– Cît face?

El își stăpîni enervarea.

– O sută de dolari.

– Cît? Două sute jumate, omule. Cel puțin.

– Mai vedem, spuse Munro cu asprime. Ce ai?

– O fată pe jumătate chinezoaică, fuge aiurea, doarme pe unde apucă? Cu tatuaje pe brațe? Asta vrei să auzi?

Lui îi tresări inima în piept.

– Da.

– Știi unde mă găsești, zise Randolph. Te aștept.

Închise.

Munro înjură și se uită la copia xerox după desenul lui Giorgieu, care se afla pe birou. Cele două stele erau de o parte și de cealaltă a triunghiului pubic, provocatoare. Giorgieu îi desenase sînii înalți și tinerești. Își aminti cum o simțise în brațele lui, combinația de suplețe și forță. Data viitoare cînd avea s-o mai țină, își promise el din nou, totul avea să se termine altfel.

Descuie sertarul biroului și se uită la automatul de calibru 38 care era înăuntru. Îl privi mult timp. Scenariul îi apăru în fața ochilor, sumbru. Dacă o amenința cu arma, ea avea să spună că nu are curaj să tragă. Și, atunci, el avea să fie nevoit să tragă sau să arunce pistolul.

Închise sertarul și îl încuie din nou. Cînd ieși, secretara strigă după el.

– Cînd veniți, domnule Munro?

El nu se întoarse.

– Cînd o s-o găsesc.

Clay Munro se uită la drapelul Vietcong. Era de mărime naturală și acoperea un perete al prăvălioarei dărăpănate.

Acel loc era dedicat protestelor împotriva războiului.

Mărfurile erau postere cu Ho Şi Min, cărți tipărite pe hîrtie maronie, ieftină, în care erau detaliate atrocitățile americanilor, drapele NLF, zmee „vietnameze" ieftine şi altele, aproape toate confecționate în Tailanda. Aruncă o privire în spate.

Randolph Pruneda bea bere cu vreo şase indivizi, în majoritate negri. Îi cunoştea pe cei mai mulți dintre ei din Vietnam: cei care se întorseseră şi organizau marşuri, pictau pancarte şi țineau discursuri. El avea sentimente contradictorii față de ei, aşa cum avusese şi față de cei care demonstraseră pentru drepturile civile în anii şaizeci. Dar avea senzația că trăia într-o altă lume decît a lor, ştiind că nu putea face niciodată ce făceau ei.

Se strecură printre ei, simțind mirosul de „iarbă", pînă ajunse la Randolph, căruia îi puse o mînă pe umăr.

– Salut, Randy.

Randolph se răsuci, sprijinindu-se în cîrje.

– Ai venit.

– Personal.

Randolph îşi pierduse un picior la Khe San. Îi făcuseră unul artificial, dar nu se obişnuise cu el şi prefera cîrjele de aluminiu. Era foarte amețit şi avea ochii injectați.

– Circulă o țigară pe-aici. Vrei puțin?

Munro clătină din cap.

– Nu.

– Am putea să mergem sus. Am proviziile mele. Ne amețim puțin, vorbim despre trecut.

– N-am timp, Randy. Spune-mi despre fată.

Randolph întinse mîna, frecînd degetul mare şi arătătorul.

– Dă-mi.

Munro îi dădu cei două sute cincizeci de dolari pe care i-i ceruse şi o expresie speculativă apăru în ochii lui Randolph.

– Banii la cerere, nu?

El zîmbi slab.

– Spune-mi ce-ai auzit, bine?

– Ce atîta grabă?

– Mă grăbesc, pentru că lucrez.

– Cauți o fată? întrebă Randolph rînjind. Înseamnă că ți-ai ieşit din formă, dacă trebuie să plăteşti pentru asta.

– Ce ştii, Randolph?

Drogurile şi berea puseră în funcţiune creierul lui Randolph.

– Dacă eşti gata să dai două sute jumate, poţi să daî şi cinci sute. Nu?

Munro îşi pierdu răbdarea cu o rapiditate înfricoşătoare şi îl apucă de braţ pe Randolph. Acesta tresări şi durerea îi întunecă privirea.

– Hei, omule! îngăimă el.

Vreo doi indivizi îşi ridicară privirile. Se făcu linişte, dar nimeni nu spuse nimic.

Munro se forţă să-i dea drumul.

– Spune-mi ce-ai auzit, zise el furios.

– Cross Bronx şi Bruckner, spuse Randolph mohorît. Sînt nişte locuri unde îşi fac veacul ciudaţii. Cineva a zis că o fată pe jumătate chinezoaică a apărut acolo, ascunzîndu-se de ceva. Are tatuaje pe braţe.

Momentul de furie aproape că trecuse. Randolph îşi freca braţul. Munro se simţea prost, dar era prea tîrziu ca să-şi mai ceară scuze acum. Scoase altă bancnotă de cincizeci.

– Îţi mulţumesc, Randy.

După aceea plecă, dar nu înainte să-l audă pe Randolph mormăind în spatele lui:

– Să te ia dracu'.

Urcă în maşină şi porni spre East River.

Nu putea să nu-şi amintească felul cum alergase pe aleea aceea şi încrederea în sine, ca şi piciorul mic şi puternic pe care îl primise în piept. Clay Munro, Inimă Purpurie, detectiv particular – fusese trîntit pe o alee de o fată de cincizeci de kilograme cu ochi de chinezoaică.

Acum avea să o prindă ca pe o vagaboandă ce era. Se gîndi la ea, singură şi fără bani, luptîndu-se cu tot felul de nebuni. Continua să plouă torenţial. Foarte bine, îşi spuse el sumbru, toate acele lucruri aveau s-o înmoaie. Opri maşina în faţa unui magazin cu articole de fierărie şi îşi continuă drumul pe jos.

Clădirile erau mai vechi acolo, cu ferestrele sparte sau acoperite cu scînduri şi, deasupra zidurilor pline de graffiti, era sîrmă ghimpată sau cioburi de sticlă. Mergînd prin ploaie, îşi aminti de Vietnam, de nenumăratele ori cînd mersese prin lanurile de orez sau prin junglă astfel, uitîn-

du-se după semne mărunte care ar fi putut indica un teren minat, o ambuscadă, sau grupuri inamice. Fiecare drum, fiecare sat şi cîmp, putea ascunde o moarte violentă. De atîtea ori, nici măcar nu ştiuseră ce căutau. Informaţiile care li se dăduseră erau greşite, hărţile nu erau precise, pe buletinele meteo nu se putea pune bază. Singurul lucru care exista întotdeauna era groaza.

Ajunse în capătul străzii. În faţa lui, se întindea o mlaştină învăluită în ceaţă care ajungea pînă la rîul Bronx. Se făceau lucrări în zona aceea. Trei cvartale fuseseră nivelate şi transformate în cenuşă. Pe o pancartă mare se explica ce urma să se facă acolo, cu planuri cu tot, dar el nici nu se uită la ea. Primele maşinării galbene sosiseră şi erau parcate în şir, fiind păzite de un singur om, care stătea într-o baracă. Munro îşi văzu de drum mai departe, trecînd de primul petec mare de moloz şi pămînt ud.

Ştia că ea trebuia să aibă un plan. O persoană care trăia cu valiza făcută şi gata să plece în trei secunde trebuia să aibă întotdeauna un plan pentru unde avea să se ducă mai departe, chiar dacă acesta era unul disperat. Trebuia să-şi fi stabilit următoarea ascunzătoare chiar dinainte să se mute în apartamentul lui Giorgieu. Frigul era pătrunzător. Următoarea parcelă avea o groapă imensă în mijloc, care se umpluse cu apă de ploaie, asemeni unui crater format de căderea unei bombe. Luminile oraşului se vedeau tremurînd pe suprafaţa apei rîului.

Pe a treia parcelă se afla o clădire cu trei nivele, ce părea gata să se prăbuşească dintr-o clipă în alta, acum că celelalte din jur dispăruseră. Deja nu mai rămăsese nici un geam. Cînd se apropie mai mult, Munro simţi miros de fum şi excremente umane. Şinele pe care trecea Expresul Bruckner erau chiar deasupra sa. Nu avea nici o îndoială că acela era locul.

Ocoli clădirea, studiind-o. În locurile unde celelalte fuseseră demolate, se vedeau conducte şi grinzi, asemeni unor organe care ieşeau dintr-un leş spintecat. Nu se vedea nici un semn de viaţă. Cei care locuiseră acolo plecaseră de mult. Dar mirosul era inconfundabil. Nu era decît o singură uşă şi, cînd încercă s-o deschidă, Munro descoperi că era încuiată.

Izbi cu umărul în ea. O doborî din prima încercare şi se prăbuşi înăuntru. Un val de căldură îl izbi în faţă pe ne-

aşteptate, aducînd un miros de trupuri nespălate şi îmbibate de alcool. Deşi cei care locuiseră acolo iniţial nu mai erau, veniseră alţii.

Focul ardea într-o sobă din mijloc. În jurul ei, vreo şase oameni stăteau ghemuiţi în saci de dormit sau în tot felul de haine aruncate de alţii. Oameni fără adăpost intraseră în clădirea părăsită şi o transformaseră în casa lor. În acea zi rece, dormeau cu toţii. Doi, trei ridicară capetele cînd intră el.

– Ce dracu' vrei? întrebă cineva cu o voce răguşită, pe un ton între teamă şi furie.

– Sakura Ueda, strigă el. Unde e?

– Nu-i nici o Sakura aici, omule, mormăi bărbatul cu voce răguşită.

Munro se duse spre o uşă îndepărtată. Peste tot erau mese şi oameni care dormeau, iar pe jos erau tot felul de mizerii. Se împiedică de o grămadă de zdrenţe care ar fi putut fi patul cuiva şi simţi nişte mîini şi picioare agitîndu-se în semn de protest.

Cîţiva începuseră să se trezească. Cineva strigă speriat.

– Au spart uşa, zise o voce. Cine e?

– Cine eşti? întrebă cineva care se agăţă de haina lui Munro. Eşti poliţai? Ce dracu' vrei?

El se smuci.

– Unde e chinezoaica?

– Nu-i nici o fată aici. Cară-te dracului.

Toţi cei din jurul lui se mişcau agitaţi în culcuşurile lor. Un individ cît un urs se ridică şi lovi cu piciorul uşa doborîtă.

– De ce-ai făcut asta, omule? mormăi el. O să-nghetăm dracului.

– Caut o fată. Pe jumătate chinezoaică.

– Îţi tai gîtu'.

Nişte ochi ardeau plini de furie pe un chip care părea acoperit în întregime de o barbă căruntă. Individul avea în mînă o sticlă spartă. Munro rămase nemişcat şi îl privi pe acel bărbat solid pînă cînd lumina din acei ochi sălbatici se stinse. Omul aruncă sticla şi se duse la locul său.

Munro trecu în încăperea alăturată. Acolo, mirosul era chiar oribil. Era o bucătărie comună. Mîncarea furată sau adunată de prin tomberoane se vedea mucegăind peste

tot. Cîţiva şobolani mari fugiră cînd intră Munro. Acesta nu îi invidia pe poliţiştii care aveau să fie aduşi acolo în curînd pentru a evacua acea colonie de vagabonzi.

Dădu într-un hol. Nişte scări duceau la etaj, pline de moloz şi praf. Dar, în stratul de praf, se vedeau urme de paşi. Se aplecă. Unele erau suficient de mici pentru a fi ale ei.

Începu să urce, uitîndu-se în sus, prudent. Ajunse la următorul etaj, unde erau o mulţime de WC-uri, chiuvete şi căzi sparte. Acel etaj părea pustiu. Era un frig îngrozitor şi ploaia pătrundea înăuntru prin ferestrele sparte. Toţi se strînseseră jos, la căldură.

– Diavolule, îi strigă deodată o voce în ureche.

Munro sări ca ars.

– Cară-te de-aici, diavolule! strigă vocea:

Munro se îndepărtă de vocea aceea de nebun, mergînd cu spatele. Omul stătea ghemuit într-un colţ, înfăşurat în zdrenţe. Ochii îi străluceau ca nişte cărbuni deasupra unei bărbi negre. Pe frunte, îşi desenase cu cărbune ceva ce semăna cu o stea. Îndreptă un deget slăbănog spre Munro.

– Diavol negru!

– E aici? Fata e aici?

– Întoarce-te în iad! strigă bărbatul.

Munro se dădu înapoi încet, nevrînd să-i întoarcă spatele. Căută în celelalte încăperi. Toate erau pline doar de moloz. Nebunul continua să strige că era diavol şi îi spunea să se întoarcă în iad. Nu era nici urmă de Sakura. Dar, cînd se uită la treptele care duceau spre etajul următor, văzu doar un fel de urme în stratul de praf, cele mici.

– Cară-te de-aici, diavol negru, urlă nebunul.

– Taci odată, pentru Dumnezeu! se răsti Munro la el.

Omul se retrase repede, tăcut, şi se ghemui în colţ, ascunzîndu- şi capul sub o grămadă de zdrenţe.

Munro scotea abur din gură cînd respira. Începu să urce, foarte prudent, conştient că oricine ar fi fost sus ar fi putut să-i spargă capul cu o cărămidă.

– Opreşte-te acolo.

El rămase locului şi se uită în sus. Ea nu se vedea nicăieri. Vocea fusese slabă, dar se auzise perfect. Nu avea nici o îndoială că era ea.

– Vino jos, Sakura, spuse el, urcînd din nou, fără nici un zgomot. S-a terminat. Nu mă obliga să-ţi fac rău.

Nu primi nici un răspuns.

– Nu ai unde să mai fugi. Trebuie să ştii asta.

– Opreşte-te, spuse ea apărînd în capul şcării.

Părul îi era plin de praf şi era trasă la faţă. Trebuia să fi înghetat acolo sus. Şi probabil că era moartă de foame.

– Opreşte-te acolo sau te omor, zise ea cu un accent care avea inflexiuni asiatice.

– Ba n-o să mă omori, Sakura. Data trecută m-ai luat prin surprindere, ceea ce n-o să se mai întîmple. Ştiu că ai un cuţit.

Ea ţinea mîinile la spate, dar acum le aduse în faţă. În mîna stîngă ţinea cuţitul cu vîrful în sus. Avea o lamă lată şi foarte tăioasă. Îl ţinea într-un fel care îi dădea de înţeles că ştia cum să-l folosească. Munro zîmbi slab.

– Crezi c-o să dau înapoi? Te înşeli, zise el continuînd să urce, încet şi prudent.

Ea nu răspunse, ci se îndepărtă pe măsură ce el înainta, îndreptînd cuţitul spre el. Probabil că era destul de puternic şi de îndemînatic ca să i-l ia, dar ea ar fi putut să-i taie cîteva artere înainte. Nu avea chef să sîngereze pînă murea în mizeria aceea.

Ajunse sus. Acolo, majoritatea pereţilor despărţitori fuseseră dărîmaţi. Era mult mai frig. Ea purta aceleaşi haine ca acasă la Giorgieu, avînd vreo două pulovere peste bluză, care nu erau deloc de- ajuns pentru frigul acela. Părea la fel de murdară şi de nebună ca ceilalţi.

– Nu te apropia mai mult, spuse ea lăsîndu-se pe vine şi făcînd cercuri cu vîrful cuţitului în aer.

Era un truc al cuţitarilor, menit să distragă atenţia. El continuă s-o privească în ochi.

– Ai putea să mă zgîrii cu cuţitaşul ăla, dar o să-ţi rup ambele braţe şi te scot de-aici tîrîş, chiar dacă o să urli pînă nu mai poţi.

Ea continua să mişte cuţitul, a cărui lamă sclipea în lumina slabă. El nu putu să nu remarce cît de graţioase îi erau mişcările. Fiecare răsucire a mîinilor ei exprima o încredere animalică. Dar se temea de ea.

– Pentru Dumnezeu, zise el tensionat. Nu-ţi fac nimic.

– Ştiu cine eşti.

– Ştii, ha?

– Te-a trimis Jai Han.

– Cine dracu' e Jai Han? Sînt cel pe care l-ai trîntit pe aleea din spatele blocului lui Giorgieu. Numele meu e Clay Munro. Lucrez pentru Francine Lawrence.

– Minți.

– Eu nu mint niciodată, Sakura, spuse el și, încercînd să pară relaxat, se îndepărtă de capul scării. Îmi pare rău pentru felul cum am dat buzna peste tine. Dar acum trebuie să vii cu mine.

Ea nu păru să clipească. Munro știa că așteaptă ca el să facă o mișcare, să încerce să pună mîna pe ea. Dacă o făcea, ea i-ar fi înfipt cuțitul sub coaste, încercînd să atingă un organ vital.

Făcu un efort ca să-și îndulcească tonul.

– Ce-ar fi să ieșim din mizeria asta? Te duc undeva să mănînci, să faci o baie. Cînd o să fii pregătită, mergem s-o vedem pe doamna Lawrence. Cînd o să vrei tu. Bine?

– Ți-am văzut ochelarii Ray-Ban.

– Poftim?

– Tu erai în metrou.

– Sigur, eu eram.

– Ți-am văzut ochelarii Ray-Ban.

– Așa e, spuse el, zicîndu-și că era nebună cu adevărat. Purtam ochelari Ray-Ban. Trebuie să-ți fie foame, nu? Ai mîncat ceva în ultimele patru zile?

– N-o să te las să mă duci înapoi la ei.

– La cine? Ascultă, singura persoană pentru care lucrez e Francine Lawrence. Am venit aici singur. Să fiu sincer, am fost rănit în Vietnam și tu m-ai lovit exact în locul ăla. Pieptul mă doare îngrozitor. Nu vreau să-ți fac nici un rău. Așa că lasă cuțitul jos, da?

– Pot să te omor la fel de ușor cu sau fără cuțit, spuse ea.

– Dumnezeule, ești teribilă. N-ai putea să mă omori nici cu o bazooka. Ai putea doar să mă rănești puțin. Și eu te-aș răni mult.

Cuvintele nu sunau atît de încrezătoare cum se așteptase el. Trase aer în piept și se mai apropie puțin de ea, cu mîinile ridicate pentru a apuca sau a para. Inima îi bătea mai tare. Dacă ea știa ce face, îl așteptau două minute îngrozitoare. Pe măsură ce se apropia de ea, văzu și mai bine cît de murdară era. Era ca o peliculă care o aco-

perea, dar, sub aceasta, ochii îi mai străluceau încă.

El auzi un zgomot în spate şi se întoarse repede. Nebunul urcase în tăcere şi îi privea, ochii licărindu-i prin părul încîlcit.

– Întoarce-te la loc, îi zise Munro, prins între acei doi ţicniţi.

– Tu să te întorci de unde-ai venit, spuse bărbatul şuierător. Diavolul negru jos, în Iad, îngerul alb sus, în Rai.

Cînd văzu cuţitul din mîna Sakurei, începu să rîdă.

– O să te înjunghie zdravăn, diavolule!

Munro luă o bucată de tencuială şi o aruncă în individ: Tencuiala se fărîmiţă pe pieptul lui, speriindu-l şi, abia atunci, nebunul coborî scara, bombănind.

El se întoarse spre Sakura, aproape aşteptîndu-se să vadă cuţitul înfipt în pieptul său în orice clipă.

– Vecinul tău e cam excentric, nu? spuse el.

Mai mult nu îndrăznea să se apropie de ea, aflîndu-se destul de aproape pentru a fi înjunghiat sau tăiat. Ea avea gene groase şi foarte lungi. Pielea buzelor ei îi amintea de o floare care creştea în junglă, poate de orhidee. O căutase zile întregi cu o îndîrjire teribilă şi, totuşi, acum, se simţea oarecum privilegiat pentru că i se permisese să se afle atît de aproape de ea, ca şi cum ar fi fost în prezenţa unui animal dintr-o specie rară. În ciuda cuţitului, începuse chiar să-i fie milă de ea. Văzu că tremura din tot corpul.

– Uite ce e. Aici e capătul drumului, Sakura. Dacă aş vrea, aş putea să cobor şi să chem ajutoare. Înţelegi? Nu poţi fugi tot timpul.

– Pleacă.

Vîrful cuţitului încetă să se mai mişte. În două secunde, el avea să fie în pericol de moarte.

– Ascultă-mă, Sakura, adevărul e că eu sînt singurul care te poate ajuta în clipa asta. N-ai nici un ban, n-ai unde să te duci şi ţi-e frică de orice. Nu poţi să rămîi aici. Buldozerele vor veni foarte curînd, dacă nu cumva indivizii ăia de jos n-o să te mănînce de vie înainte. Nu poţi decît să ai încredere în mine.

Lama cuţitului se repezi spre el ca o limbă de oţel.

– Pleacă!

El se dădu înapoi, prudent. Poate fusese în vreo zonă unde se dădeau lupte, se gîndi el deodată. Văzuse copii purtîndu-se astfel după ce veneau din zone îndepărtate şi

izolate. Poate era un fel de nevroză provocată de război.

– Vreau să vii cu mine, Sakura. Vreau să te ajut.

Deodată, ea sări la el. Se mişcă mai repede decît şi-ar fi putut închipui el. Acţionînd instinctiv, el o apucă de cureaua blugilor şi o trînti.

Simţi lama cuţitului trecîndu-i pe lîngă ureche în clipă cînd îi ridică trupul subţire. O îndepărtă de sine, temîndu-se prea tare de cuţit ca s-o arunce bine, aşa încît să cadă pe spate. Ea se rostogoli fără să se dezechilibreze sau să scape cuţitul.

Cel puţin, el ieşise din raza cuţitului şi gîtul îi era încă intact. Genunchii i se înmuiaseră.

– Bine, ajunge, Sakura, îngăimă el. Data viitoare chiar o să-ţi fac rău. Ai o singură şansă, să vii cu mine. Nu poţi rămîne aici. O să te îmbolnăveşti de pneumonie. Eşti puternică şi rezistentă, dar eşti un simplu om. O clădire părăsită din Bronx nu e locul potrivit pentru tine. Vino cu mine şi îţi promit că va fi bine. N-ai de ales, recunoaşte. Doar dacă nu cumva eşti nebună.

În realitate, Sakura nu mai ştia de sine. Febra îi luase minţile. Faptul că dormise în ruinele acelea, într-un frig cumplit, îi agravase starea şi mai mult. Acum, în acel moment critic, începură vedeniile.

Căci, în timp ce diavolul negru striga la ea; Roger urcă scările în spatele lui. Îi zîmbi peste umărul diavolului negru şi ea se îngrozi, pentru că, într-un ungher al minţii, ştia că Roger murise de mult. Văzu că nu mergea, că avea capul cocoţat pe un şarpe de foc şi că ochii îi erau din piatră. Scînci şi clătină din cap pentru a-l goni.

Dar pe cine altcineva avea?

„Mă ai pe mine," şopti Roger lîngă ea. Sakura sări, îndepărtîndu-se de el, dar el îi dădu roată, rîzînd din privirile sale de piatră. „Întotdeauna o să mă ai." Ea se dădu în spate, împleticindu-se.

„Omoară-l, micuţo," şuieră Roger, rîzînd cu o voce de foc. „Omoară-l cu cuţitul pe care ţi l-am dăruit eu. O să am eu grijă de tine. Îţi voi fi alături."

Nu se afla deloc în New York, ci era înapoi în Laos. Aerul era uscat şi rece. Avioanele B-52 trebuia să apară în orice clipă, presărînd distrugeri şi pămîntul avea să zvîcnească asemeni unui om care era bătut. O cuprinse groaza.

Nu putea rămîne acolo, în acel loc cumplit, ca să moară. Trebuia să se arunce în gol, aşa cum mai făcuse de multe ori.

Îndreptă cuţitul spre inima diavolului negru.

– Eşti un Ray-Ban, îi zise ea.

– Sînt pe naiba, spuse diavolul negru. Nu ştiu de ce ţi-e frică, dar va trebui să ai încredere în mine, Sakura.

Ea închise ochii, ca să nu-l mai vadă pe Roger.

– Lasă-mă-n pace, îi şopti ea acestuia. Te rog.

– Arăţi îngrozitor. Dă-mi cuţitul, Sakura.

Corpul ei se mişcă automat, fără ca ea să vrea. Nu îşi simţea picioarele, deşi ele o purtară spre diavolul negru. Lovi cu cuţitul lui Roger spre el, dar trupul îi era slăbit acum. El îi apucă încheietura mîinii şi îi desprinse cuţitul dintre degete.

Apoi îi cuprinse gîtul cu braţul, sufocînd-o. Ea deschise ochii. Roger era încă acolo. Acum, faţa lui devenise faţa unui şarpe, cuprinsă de flăcări, dar continua să-i zîmbească.

Lîngă el, se strîngeau alte creaturi arzînde. Auzea vuietul focului din ce în ce mai tare. Ţipă cu o voce sugrumată.

El îi atinse fruntea.

– Dumnezeule. Ai febră.

Ea îşi luă privirea de la creaturile arzînde şi se uită la chipul diavolului negru. Văzuse puţini negri în viaţa ei. Faţa lui era ca o mască lustruită, sculptată de un sălbatic. Ochii îi erau de culoarea ambrei, întunecaţi şi adînci. Descoperi că, atîta timp cît privea în ochii lui, zgomotul flăcărilor era mai slab.

Continuînd să se uite în ochii lui, îi căută mîna. Îşi strecură degetele printre ale lui şi le strînse.

– Eşti un Ray-Ban?

– Nu, Sakura, spuse el cu o voce groasă. Nu ştiu ce e un Ray-Ban, dar nu sînt unul.

– Mi-e frică.

– E în regulă, Sakura, spuse el. O să plecăm de-aici.

Dar ea nu mai putu să facă nici un pas. Gura îi era plină de ceva cald şi sărat. Ştia ce e. Se înecă şi scuipă.

Sîngele îi ţîşni din gură ca o panglică roşie ce părea să nu se mai termine.

O stropi pe piept şi împroşcă pămîntul.

Văzu cum diavolul negru deschise larg gura şi ochii. Apoi picioarele i se înmuiară şi se prăbuşi în beznă, lumina dispărînd deasupra ei.

Francine se gîndea la Clive Napier. Ea avusese aproape aceeaşi vîrstă pe care o avea Sakura Ueda acum cînd renunţase la tot ce îi mai rămăsese din sentimente. Pierderea lui Ruth şi cealaltă suferinţă pe care o îndurase o îndepărtaseră de oameni, rupînd-o de lucrurile obişnuite. Dragostea ei pentru Clive, ultimul lucru care o legase de sentimentele unei femei, murise în anii obositori de după război.

Singura ei speranţă fusese aceea de a o găsi pe Ruth în viaţă. Dar acea speranţă nu dăduse roade niciodată şi, în cele din urmă, ea ajunsese să creadă că speranţa era o boală chinuitoare care nu îşi lăsa victimele în pace pînă cînd nu se transformau în cenuşă. Ca să se protejeze, îşi reprimase sentimentele şi renunţase la speranţă. Aceasta însemna că accepta ideea morţii lui Ruth. Ceea ce îl îndepărtase pe Clive de ea.

De atunci, îşi îndreptase atenţia asupra obiectelor neînsufleţite – bani, proprietăţi, muncă. Era pregătită chiar să-l iubească pe Domnul Wu, căţelul, tocmai pentru că nu era o fiinţă omenească.

Devenise „nuhuang", împărătească, o femeie temută şi ascultată, dar niciodată înţeleasă, niciodată iubită. Se condamnase să trăiască într-un loc pe care ibanii îl numeau Sabayon, tărîmul morţilor. Acum i se amintea de Sabayon. Poate că problema nu era dacă Sakura era fiica ei sau nu, ci dacă ea putea să suporte redeşteptarea.

În toţi acei ani, se simţise vinovată în legătură cu Clive. Navigaseră împreună din Singapore pînă în Borneo. Împreună traversaseră Borneo pe jos. După război, vrusese să fie lîngă ea. Într-un fel, se folosise de el. Cînd avusese mai multă nevoie de el, îi fusese alături. Fără el, n-ar fi supravieţuit. Apoi, ea îl alungase. Oare fusese doar un caracter practic şi rece? Sau îl iubise întotdeauna? La fel cum nu încetase niciodată s-o iubească pe Ruth?

Se auzi o ciocănitură în uşă şi Julia îi deschise lui Clay Munro. Francine se ridică repede.

– Clay?

– Am găsit-o, spuse el.

– Unde e? întrebă ea.

El părea epuizat. Deodată, ea se uită la petele de sînge de pe haina lui şi inima i se strînse.

– Dumnezeule, Clay! E moartă?

– Nu, nu e rănită. E bolnavă. Are tuberculoză.

Ea duse mîna la gît.

– Tuberculoză?

– Tuşea şi scuipa sînge cînd am găsit-o. Doctorul vrea s-o ducem la spital imediat. Dar am vrut s-o vezi înainte.

Francine oftă tremurător.

– Unde e?

– Doarme la mine acasă. Doctorul i-a dat ceva care să-i scadă febra şi a adormit imediat. Una dintre surorile mele stă cu ea. Doamnă Lawrence? Te simţi bine?

Ea încuviinţă.

– Da. Poţi să mă duci la ea? întrebă apoi în şoaptă.

– De aceea am venit.

Ea stătu tăcută, în timp ce Munro conducea pe străzile udate de ploaie. Îi povesti pe scurt cum o căutase pe Sakura timp de patru zile şi, în cele din urmă, o găsise într-o clădire părăsită şi distrusă, pe jumătate îngheţată şi delirînd din cauza febrei. Îi spuse cum îl ameninţase cu cuţitul şi cum, deodată, începuse să tuşească şi să scuipe sînge, după care se prăbuşise la picioarele lui.

Pînă cînd ajunseră acasă la el, ea delirase despre Laos, bombe, şerpi fioroşi şi despre un anume Jai Han, zicînd că Ray-Ban-ii veneau după ea.

Cînd sosise doctorul, se potolise. El îi pusese întrebări şi ea îi spusese exact ce problemă avea. Tuberculoză pulmonară.

– Ai făcut o treabă excelentă, îi spuse Francine automat. N-o să uit asta, Clay.

Ajunseră acasă la Munro. El o conduse sus, unde o negresă drăguţă le deschise uşa.

– Nu trebuie să vorbiţi încet, le spuse ea. Doctorul a zis că n-o să se trezească timp de cîteva ore.

Dar toţi tăcură cînd se apropiară de pat. O luminiţă ardea lîngă pat. Sakura Ueda era întinsă pe spate şi părul îi era răsfirat pe pernă. Francine se apropie de pat încet şi îi privi chipul.

3

PLOAIA

1954
SARAWAK, BORNEO

Musonul de iarnă venise devreme. Anul nu se încheiase încă şi ploile torenţiale măturau deja Asia de Sud-Est, din Indonezia pînă în Filipine. Aveau să mai cadă încă multă vreme. Clive Napier, ghemuit sub acoperişul din tablă ondulată al adăpostului, se uită la pista aeroportului Kuching. Dincolo de pistă, copacii din junglă se legănau nebuneşte. Cîţiva bărbaţi, orbiţi de ploaie şi vînt, se chinuiau s-o elibereze. Nu părea posibil că un avion ar fi putut ateriza în acele condiţii.

Totuşi, deodată, avionul Beechcraft apăru din mijlocul furtunii, la nu mai mult de şaizeci de metri deasupra copacilor. Lovit de vînt din toate părţile, se înclina periculos cînd pe o parte, cînd pe alta. Teama îi încleştă pieptul lui Clive. Apoi, avionul căzu ca o piatră pe pista acoperită de treizeci de centimetri de apă. Roţile nu găsiră nici un sprijin, astfel că avionul se înclină puternic pe partea stîngă.

În avion, obiectele care se răsturnaseră pe culoar în timpul zborului de la Singapore veniră toate acum de-a valma spre cabină. Uşa acesteia dispăruse demult. Ţinîndu-se de scaun, Francine îl văzu pe pilot luptîndu-se cu manşa şi apăsînd palonierul într-un efort de a împiedica aparatul să derapeze pe pistă şi pătrunzînd în jungla verde şi udă. În cele din urmă, avionul încetini şi pilotul îl manevră spre clădirea terminalului. Pasagerii începură să vor-

bească încet. Cu un oftat, Francine se rezemă de spătarul scaunului. Zburase peste toată Asia şi acela fusese unul din cele mai groaznice călătorii pe care le făcuse vreodată. Tot timpul, încă de cînd plecaseră din Singapore, fulgerele spintecaseră cerul de parcă ar fi vrut să-i prindă în gheare. Un timp, unul dintre motoare nu funcţionase, ceea ce făcuse ca avionul să se clatine ca o pasăre. Cînd începuse să funcţioneze din nou, flăcări gălbui ieşiseră de sub capota motorului. Ea se întrebă dacă nu cumva era un fel de prevestire.

Avionul se opri la vreo cincizeci de metri de terminal. Stewardul deschise uşa şi dădu drumul scării pe pistă. Nu era nici un autobuz care să-i aştepte. Îndreptîndu-se nesigură pe picioare spre ieşire, Francine îl văzu pe pilot prăbuşit pe panoul de control, epuizat.

Ea era udă leoarcă la cîteva minute după ce coborî din avion. Se îndreptă orbeşte şi cu respiraţia tăiată spre terminal, cu părul lipit în jurul feţei, cu hainele şi pantofii scumpi distruşi, iar din noua ei servietă vopseaua se scurgea asemeni unui sînge violet.

O siluetă înaltă veni spre ea cu o umbrelă.

– Clive, spuse ea cu greu.

Trupul lui masiv o învălui protector şi el îi sărută faţa plin de dragoste.

– Slavă Domnului că eşti teafără. Bine ai venit în Borneo. Vino.

Porniră prin ploaia care cădea torenţial. Deasupra junglei, tunetele sunau ca o ameninţare primitivă. La adăpostul micului aeroport, se opriră să se privească. Trecuseră opt luni de cînd nu se mai văzuseră, cea mai lungă despărţire de după război.

– Eşti atît de frumoasă, spuse Clive şi ea îi simţi emoţia din glas.

Se întoarse absentă, fără să ia în seamă complimentul.

– Mai am o valiză. O geantă din stofă. Uite-o.

Clive se duse la mulţimea de bagaje care se adunau într-o baltă de apă cînd oamenii le aduceau din ploaie, şi o luă pe a ei.

– Hainele mele sînt înăuntru, spuse ea supărată cînd văzu că materialul înflorat era ud leoarcă.

– E de calitate bună. Ar trebui să nu pătrundă apa. Vino, ne aşteaptă taxiul.

Drumul spre Kuching era un fel de rîuleț. Vechiul Wolseley înainta cu greu, balansîndu-se în stratul de nămol. Ea nu-i spuse nimic lui Clive, deşi el încercă să închege o conversație.

– Totul e în regulă? o întrebă el.

– Da, spuse ea fără nici o inflexiune în glas.

– Trebuie să fii obosită, zise el, de parcă ar fi simțit nevoia să explice tăcerea ei.

Ea încuviință şi privi pe fereastră fără să spună nimic.

– Am avut ghinion cu vremea, observă el. Credeam că o să mai avem vreo două săptămîni înainte să înceapă ploile.

Ea avea impresia că nervii îi sînt întinşi la maximum. Faptul că era cu Clive îi crea o stare de tensiune oribilă. Faptul că se afla iarăşi în Borneo era aproape insuportabil. Trebui să facă un efort pentru a vorbi despre subiectul care îi adusese acolo.

– Cine e femeia asta? întrebă ea.

– Ah, da, femeia. Mi s-a spus că numele ei e Annah. Trăieşte într-un sat Kayan, dar e din tribul Iban. Se zice că făcea parte din neamul lui Nendak, că a fost străpunsă cu baioneta în timpul atacului japonezilor, dar că a supraviețuit prefăcîndu-se moartă.

– Am cunoscut toți supraviețuitorii, spuse ea cu o voce lipsită de orice ton. Ni s-a spus de o sută de ori că nimeni altcineva n-a mai scăpat.

– Ştiu. Dar e o posibilitate pe care nu ne permitem s-o ignorăm. Dacă a fost acolo, se poate să fi văzut ceva.

Francine se înconjură cu brațele şi se cutremură. Zvonul legat de o altă posibilă supraviețuitoare o adusese acolo la fel de repede cum un cîrlig în burta unui peşte îl aduce pe acesta la țărm.

În ciuda musonului, viața mergea înainte şi străzile erau aglomerate. În piață, fructele şi legumele erau spălate de ploaie. Cîțiva negustori stăteau ghemuiți sub adăposturi improvizate. Ea se simțea apăsată de acea ploaie nesfîrşită, de junglă. Tînjea după Hong Kong, după certitudinile pe care i le oferea viața acolo.

– Se pare că avea rude printre Kayani, continuă Clive. A locuit cu ei, în inima junglei. Nimeni n-a ştiut că e acolo pînă de curînd. Cred că e o posibilitate foarte captivantă, Francine.

– Captivantă? repetă ea cu amărăciune.

– Interesantă, se corectă el, privindu-i profilul.

„M-am săturat de toate astea," se gîndi ea.

– Bănuiesc că afacerile îți merg bine, dacă e să mă iau după noul tău stil, zise el cu blîndețe.

– Poftim?

– Te-ai aranjat.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea înțepată.

– Chiar şi în condițiile astea, scumpa mea, e limpede că ai făcut cumpărături. Pantofi italieneşti, valize franțuzeşti.

Îşi dădu la o parte din ochi părul ud ca s-o privească. Era foarte bronzat.

– Bijuterii scumpe. Coafură de salon. Nu prea e stilul tău, nu?

– Care e stilul meu, Clive? se răsti ea. Zdrențe şi coif?

– Arăți minunat, scumpo, n-am vrut să spun altceva.

– Mă enervează aroganța ta, zise ea. Eşti un nesuferit. Crezi că poți să spui ce vrei.

El refuză să muşte momeala.

– Eşti obosită.

– Oricum, ăsta e stilul pe care trebuie să-l adopt, zise ea încet. Nu e alegerea mea.

– Arăți superb şi îmi cer scuze dacă te-am jignit.

– Îți închipui că, dacă m-ai văzut în zdrențe, n-am dreptul să aspir la modă.

– Ți-am spus, arăți minunat, spuse el.

– Nu-mi vine bine stilul european. Sînt o chinezoaică pitică şi arăt ridicol. Nu mi-a scăpat, Clive.

– De la violentă la plîngăreață aşa repede? Scumpa mea, nu eşti chinezoaică şi, categoric, nu eşti nici pitică.

– Dar nici europeană şi nici înaltă nu sînt.

– Ca întotdeauna, adevărul e undeva la mijloc.

Nu mai spuseră altceva. Taxiul îşi croi drum printre celelalte vehicule, îndreptîndu-se spre căsuța pe care o închiriau mereu, lîngă debarcaderul Pangkalan Batu.

Începînd din 1945, cînd se terminase războiul, venise de multe ori în Sarawak, uneori cîteva săptămîni la rînd, călătorind din sat în sat, de la o casă comună la alta, întrebînd de oamenii lui Nendak. Întrebînd de Ruth.

Peste tot, răspunsul era acelaşi. Japonezii veniseră cu baionete şi gloanțe. Numai cîțiva supraviețuiseră şi se îm-

prăştiaseră în toate zările. Îi găsiseră pe toţi cu mare dificultate. Nici unul dintre ei nu-şi amintise ca Ruth să fi scăpat. I se spusese că cei mici fuseseră printre cele mai uşoare prăzi: Din moment ce nu înţeleseseră că trebuia să fugă, se aşezaseră lîngă părinţii lor muribunzi şi fuseseră măcelăriţi. Nu avea cum să mai existe alţi supravieţuitori. Din ce în ce, singura speranţă a Francinei fusese aceea de a afla că Ruth murise de dizenterie înainte de sosirea japonezilor.

În primii ani de după război, Clive nu putuse să o însoţească, astfel că ea cercetase jungla singură. Trimisese agenţi să investigheze în cele mai dese păduri, pe cei mai înalţi munţi. Adesea, îşi riscase viaţa ducîndu-se în locuri unde se aflau la putere insurgenţi comunişti. Cînd se declarase Starea de Necesitate, în 1948, se impuseseră restricţii privind deplasarea civililor, astfel că orice căutare devenise aproape imposibilă. Ea o continuase însă prin Crucea Roşie şi o duzină de alte organizaţii pentru refugiaţi. Era aproape sfîrşitul lui 1954 şi tot nu găsise nici o urmă. „N-o voi găsi niciodată pe Ruth," îşi spuse ea. „Trebuie să accept gîndul că a murit, altfel mă voi distruge."

Scosese un sunet fără să vrea, deoarece Clive se întoarse şi o privi îngrijorat.

– Te simţi bine, Francine? Nu plînge, scumpa mea! zise el. Trebuie să fi fost un zbor cumplit.

– Nu mai suport toate astea, spuse ea cu un glas tremurător. Au trecut mai bine de zece ani, Clive.

– Poate că, de data asta, o să fie adevărat, scumpa mea, zise el încet.

– Adevărul e limpede de mulţi ani. De ce continuăm să facem asta, Clive? Pentru ce?

– Eu nu mi-am pierdut niciodată speranţa.

– Crezi c-o s-o găsim? Alăptată de lupi în junglă? Legănîndu-se prin copaci cu flori în păr?

– Nu, spuse el hotărît. Nu-ţi pierde speranţa.

– Speranţa e ceva care te chinuie, zise ea. N-o să înţelegi asta niciodată, Clive. Pentru tine, asta a devenit un fel de hobby interesant. Pentru mine, e cu totul altceva.

– Nu cred că „hobby" e cuvîntul potrivit.

– E felul tău de a mă ţine agăţată.

– Agăţată?

– Ca să mă poţi aduce mereu lîngă tine, spuse ea

privindu-l furioasă. Ca să mă ții lîngă tine, fie că vreau sau nu. Dar totul e o minciună, Clive. Ştim asta amîndoi.

– Crezi că am inventat povestea asta cu Annah? o întrebă el cu o voce tăcută.

– Cred că mereu o să fie ceva. O supraviețuitoare, un mormînt, o poveste, o legendă. Mereu. În fiecare an, o nouă teroare va tulbura jungla, Clive, şi noi doi va trebui să mergem să vedem despre ce e vorba. Aşa vei continua să te hrăneşti cu mine. Cu carnea mea. Pînă cînd eu voi pune punct acestor lucruri odată pentru totdeauna.

– Habar n-aveam că aşa crezi.

– N-ai făcut asta?

– Bineînțeles că nu. Încă mai cred că putem afla adevărul în legătură cu ce s-a întîmplat cu Ruth. Aveam impresia că şi tu credeai asta.

Ea întoarse privirea şi el o apucă de braț.

– Te iubesc, Francine, şi te voi iubi mereu. Dar nu te fac să vii în Borneo doar ca să fiu cu tine. Dacă nu vrei să mă mai vezi...

– Doar aici ne mai întîlnim, Clive. N-ai observat?

El tăcu, amintindu-şi de o vizită la Hong Kong, cu un an în urmă. Încercase s-o vadă pe Francine la biroul ei. Aşteptase mai bine de o oră şi jumătate şi i se spusese că agenda ei era plină. Cînd încercase să o sune acasă, un angajat politicos îi spusese că era ocupată. A doua zi, i se spusese că plecase la Bangkok cu afaceri şi avea să se întoarcă peste cîteva zile. El se întorsese în Australia.

– Întotdeauna e bine să fim deschişi, spuse el, în cele din urmă. Ar fi trebuit să-mi spui.

– Îți tot spun de ani întregi, dar nu asculți.

El oftă şi îşi întoarse privirea.

– Se pare că am fost foarte obtuz.

– Mă simt împărțită în două, spuse ea luptîndu-se cu lacrimile. Nu pot să fiu decît o persoană, nu două.

Nu ştia dacă el înțelegea sau nu.

– Am ajuns, zise el privind pe fereastră.

Căsuța era frumoasă, dar dărăpănată, o relicvă din vremurile coloniale ale Rajahilor Albi. Se afla situată în spatele Turnului Pătrat şi avea vedere spre debarcader şi Sungei Sarawak, rîul lat şi verzui. Fusese pregătită cît mai bine pentru vizita lor, dar mușonul îşi spunea cuvîntul deja.

Atmosfera locului îi reînvie amintiri ale altor dăți cînd fuseseră acolo, ale unor orori anterioare. În ultimele cîteva dăți, avuseseră dormitoare separate – dorința ei, nu a lui Clive. Ca întotdeauna, ea ocupă camera din față, cu balcon spre rîu. Clive o luă pe cea din spate, din partea cealaltă a casei, cu vedere spre o grădină luxuriantă. Ea își desfăcu bagajele, descoperind că toate hainele erau, așa cum se așteptase, umede sau distruse. Nu mai conta. Își puse o rochie albă, simplă, și se demachie.

Masa îi aștepta în sufragerie, sub un ventilator care se rotea. În ciuda căldurii sufocante, un foc fusese aprins în cămin, într-o încercare de a combate umezeala. Mirosul de lemn ud și fumegînd îi întoarse stomacul pe dos Francinei. În orice caz, nu avea chef să mănînce curry-ul cu orez care se răcea în farfurie. Stăteau față în față și ciuguleau din mîncare. Conversația se blocase. Deși amîndoi erau obișnuiți cu vremea musonică, căldura și umezeala erau sufocante, lăsîndu-i fără suflare și acoperindu-le pielea cu sudoare.

După ce mîncară, se așezară în salon. Acesta ținea cît toată lungimea casei, fiind o încăpere spațioasă. Se schimbase foarte puțin față de secolul precedent, cu aplice electrice antice fixate pe pereții care se cojeau și cu o colecție aiurită de canapele și fotolii din ratan. Jaluzelele venețiene fuseseră lăsate pentru a nu lăsa să se vadă efectele musonului, iar interiorul era scăldat într-o lumină subacvatică. Și, ca pentru a completa imaginea, era senzația de a nu putea respira acel aer greu.

– Cum te simți? o întrebă el, în cele din urmă.

Îi vorbise pe un ton formal după ce ea îi spusese acele lucruri în taxi. Ea stătea întinsă pe o sofa, cu rochia albă atîrnînd moale în jurul ei.

– Bine, spuse ea.

Își acoperea ochii cu brațul, pentru a se apăra de lumină. Ochii o dureau. Inima o durea. Dădu brațul la o parte încet și se uită la Clive. El studia o hartă a regiunii Sarawak, pe care o ținea întinsă pe genunchi.

– Cît de departe e? întrebă ea.

– Dacă dăm peste satul cel bun, la două zile în susul rîului. Dacă avem ghinion, va trebui să tot mergem și să întrebăm. Locul se numește Rumah Bulan.

– Bata îi cunoaște pe acești oameni?

– A auzit de ei. Sînt lîngă o porțiune îngustă a rîului şi nu prea au legătură cu exteriorul.

– Va fi imposibil să navigăm pe rîu după ploaia asta.

– Bata zice că majoritatea sînt încă practicabile, spuse el şi se uită la ea. Nu vrei să mergi?

– Nu, spuse ea simplu. Nu vreau.

– Eşti epuizată, zise el, de parcă ar fi simțit nevoia să-i găsească o scuză. Munceşti prea mult în Hong Kong.

– Mi-e bine, spuse ea lăsîndu-se din nou pe spate pe şezlongul decolorat.

De sus, de pe tavan, două ventilatoare brăzdau aerul, unul care se rotea foarte lent şi altul, care se învîrtea mai repede şi scîrția.

Clive continuă în aceeaşi manieră detaşată.

– M-ai şocat astăzi. Cînd ai apărut din ploaie. Păreai cu totul altă femeie.

– Eram pe jumătate înecată.

– Nu era asta. Şi nici hainele. Ci felul cum te mişcai, expresia de pe chipul tău. Devii tot mai hotărîtă, Francine. Atenția ți-e îndreptată în altă parte.

– Spre viitor, spuse ea încet. Privirea mi-e îndreptată spre viitor, Clive. Nu mai pot să mă uit spre trecut.

– Înțeleg asta, zise el. Şi, bineînțeles, eu nu sînt inclus în viitorul tău. Mi-ai spus asta foarte clar azi-dimineață.

– Mereu vei fi o parte din mine.

– O parte din trecutul tău.

– Da, spuse ea întîlnindu-i privirea. O parte din trecutul meu.

– Am auzit că afacerile îți merg bine, spuse el.

– Merg bine.

– Te îmbogățeşti.

– Şi tu la fel, Clive, dar eu nu spun asta pe un ton acuzator.

– Nu te acuz, zise el sec. De ce nu ți-ar plăcea banii?

– Mă interesează mai mult decît banii.

– Tot te mai extinzi?

– Construiesc o fabrică, zise ea după o pauză.

– Propria ta fabrică? întrebă el fără să-şi ascundă uimirea. E chiar necesar?

– Nu ajunge doar să distribui. Trebuie să produc.

– Construirea unei fabrici e o sarcină extrem de grea, Francine. Cum faci rost de capital?

– Asta nu te priveşte.
– De ce n-ai venit la mine?
– N-am avut nevoie de tine, spuse ea simplu.
– Ai susţinători?
– Oamenii au încredere în mine.
– Nu faci afaceri cu tong-ii, nu?
Ea îi aruncă o privire ucigătoare.
– Nu sînt proastă. M-am dus la *„HK and S"*, dacă vrei să ştii.
– Înseamnă că, într-adevăr, îţi merge bine, dacă ai convins *Banca Hong Kong* şi *Shanghai* să te ajute. Unde construieşti?
– La Tsim Sha Tsui, spuse ea scurt.
– Ai cumpărat teren?
– De doi ani mă chinui să-l cumpăr. Am reuşit, în sfîrşit. Construcţia va dura şapte luni.
– Şapte luni!
– O mică fabrică de aparate electronice nu are nevoie de o clădire ca *Palatul Versailles*, spuse ea privindu-l, dar el se încruntă. De ce te uiţi aşa la mine?
– Mă întreb dacă nu cumva îţi depăşeşti limitele.
– Limitele?
Ea era cu adevărat furioasă acum, atît de furioasă că nici nu o arăta, nici în expresia feţei, nici în voce.
– Problema cu tine, Clive, e că niciodată nu mi-ai cunoscut limitele, spuse ea încet.
Inima i se făcuse ca un ghem tare. Avea senzaţia că îi era complet necunoscut. Era un proces care se desfăşura de cîţiva ani. Acum părea să se fi încheiat. „Doar nu eşti implicată cu tong-ii, nu?" Credea că încă mai era fata din Ipoh, ignorantă şi primitivă. Nu putea să vadă cum se schimbase, cum se schimba.
El tăcu un moment îndelungat.
– Poate că ai dreptate, spuse într-un tîrziu, pe un ton absent. N-am ştiut decît cum să te iubesc. Credeam că e suficient.
– Nu e suficient, spuse ea pe un ton rece.
El îşi îndreptă atenţia spre hartă din nou, fără să răspundă. Francine se întinse pe sofa.

După-amiază, se întîlniră cu Bata, barcagiul care avea să-i conducă pe rîu. Era un Kayan de vreo cincizeci de

ani, solid şi cu multe tatuaje, care îi condusese în multe asemenea călătorii. După ce părăseau Kuching, aveau să depindă de el nu numai ca să-i ghideze printre curenţi, dar şi ca să le facă rost de hrană. Singurele provizii pe care le luau cu ei erau de orez şi sare; Bata avea să vîneze orice putea ca să suplimenteze orezul. La fel ca întotdeauna, era foarte liniştitor, zicînd că nivelul rîului nu era încă destul de ridicat pentru a fi primejdios şi, uitîndu-se pe harta lui Clive, spuse că i se părea că ştie zona.

Continuă să plouă toată după-amiaza. Masa de seară fu la fel ca aceea de la prînz. Ea şi Clive gustară apatici din curry-ul gustos, dar fierbinte, sub privirea unui servitor.

După cină, se pregătiră pentru călătoria de a doua zi. Ea avea să-şi lase acolo hainele de la Hong Kong şi bijuteriile: în Kuching, nu se auzise de furturi. Avea să ia doar o geantă cu trei schimburi de haine, o trusă medicală şi alte cîteva lucruri.

Clive bătu la uşa ei.

– Intră, spuse ea poruncitor.

El intră, ţinînd în mînă un pachetel alb.

– Ţi-ai adus aminte să iei chinină, de data asta?

– Nu. Iarăşi am uitat.

– Am un pachet în plus pentru tine. Păstrează-l.

Dînd din cap în semn de mulţumire, ea se duse cu pachetul la chiuvetă şi înghiţi una dintre pastilele îngrozitor de amare. Malaria era o ameninţare permanentă în junglă, dar ea uita întotdeauna de chinină.

Clive îi întîlni privirea în oglindă.

– N-ar trebui să-ţi pierzi speranţa, Francine, îi spuse el cu blîndeţe. Chiar dacă speranţa e ceva chinuitor, aşa cum zici tu. Întotdeauna trebuie să sperăm.

– Eu sînt mama ei, spuse ea cu o voce la fel de calmă. N-o să înţelegi niciodată ce simt eu. Cum ai putea? Nu era copilul tău.

– Şi eu am iubit-o, Francine. Mă simt ca şi cum ar fi fost şi fiica mea.

Ea clătină din cap.

– E o figură de stil.

– Nu şi pentru mine, spuse el cu asprime. Eram în stare să mor pentru ea, Francine. Ca şi pentru tine.

– Ştiu, spuse ea obosită. Nu sînt ironică faţă de sentimentele tale sau faţă de ceea ce ai făcut pentru noi în

timpul războiului. Dar e altceva. Pentru tine, moartea ei a fost ceva trist. Ți-ai petrecut ani de zile încercînd să afli ce s-a întîmplat cu ea. Dar ți-ai văzut de viață. Pentru mine, a fost mai mult decît o tragedie. A ucis ceva în mine. Mi-a lăsat doar jumătate din personalitate.

– Ai fi putut să ai alți copii. Altă familie.

Ea puse pastilele de chinină în trusă.

– Nu, Clive. Nici cu tine, nici cu altcineva. Acea parte din viața mea a murit.

– Și viața ta din Hong Kong compensează ceea ce ai pierdut?

– Încerc să-mi clădesc o viață numai pentru mine.

– Un mare pas înainte, spuse el cu ironie în glas. Construind fabrici, făcînd bani, transformîndu-te într-o împărătească – așa umpli golul, nu?

Ea se întoarse și îi întîlni privirea.

– Cînd mă trezesc mi-aduc aminte de Ruth. La ea mă gîndesc înainte să adorm seara. E în visele mele. Nimic nu va umple golul vreodată.

– Scuză-mă. A fost o prostie.

– Am acceptat ideea morții ei, Clive. Ăsta e pasul cel mare pe care l-am făcut. Dacă n-o accept, sînt condamnată. Tu nu trebuie să accepți că a murit. Îți poți permite să continui această șaradă, pentru că nu te distruge. Te întorci în Australia și îți reiei viața de acolo. Pentru mine, însă, de fiecare dată cînd mă întorc aici e ca și cum aș pierde-o din nou. Nu mai suport s-o fac. Nu mai pot.

– Înțeleg, zise el.

– Sper.

Clive încuviință și dădu să plece.

– Somn ușor, Francine.

Ea se duse la culcare și se rugă pentru mîntuire, pentru ca atunci cînd aveau să se întoarcă la căsuța aceea, peste cîteva zile, să aibă curajul să pună în practică acele vorbe curajoase și să-și spună că Ruth era moartă.

Francine fu trezită foarte devreme a doua zi de tunete. Se dădu jos din pat și ieși pe balcon. Rîul cotea chiar pe lîngă căsuță. Chiar dacă abia se iviseră zorile, traficul pe rîu începuse deja, șampane și barje plutind prin ploaie.

Un fulger spintecă cerul și, imediat, fu urmat de bubuitul unui tunet. Ea se înfășură în sarong și ieși din cameră.

Şi Ciive se trezise şi încerca să prepare cafeaua în bucătărie.

– Ale naibii chibrituri nu se aprind, spuse el dezgustat. Sînt prea umede.

Ea găsi cremenea în sertar şi o folosi pentru a aprinde aragazul.

– Oricum, e o zi tare plăcută, spuse Clive referindu-se la vreme.

– Ar trebui să plecăm.

– Chiar acum?

– Bata trebuie să fie pregătit deja.

El ridică din umeri şi îi întoarse spatele.

– Foarte bine. Să mergem.

Ea ştia că era şi foarte furios şi foarte rănit de lucrurile pe care i le spusese cu o seară în urmă. În ceea ce o privea, simţea o imensă uşurare, pentru că, în sfîrşit, fuseseră rostite. El nu avea să ştie niciodată cît de greu îi fusese să le spună. În ciuda tuturor celor întîmplate, îl iubise foarte mult. Prea mult. În cei doisprezece ani care trecuseră de cînd plecaseră din Singapore, ea, Clive şi fantoma lui Ruth fuseseră uniţi într-o îmbrăţişare mortală care o trăsese spre abisuri din care nu crezuse că avea să mai scape.

În cele din urmă, învăţase cum să se elibereze din acele lanţuri de plumb. Afacerile ei din Hong Kong, proiectele de acolo, îi oferiseră o altă viaţă. Descoperise un talent de a face bani, dar aceştia nu erau decît un produs secundar al salvării ei.

Cu o săptămînă în urmă, privise buldozerele galbene cum muşcau din pămîntul roşiatic, pămîntul roşiatic care era al ei, pentru care sacrificase atît de mult. În curînd, propria ei fabrică avea să se afle în acel loc. Acel joc fascinant avea să capete o nouă dimensiune. Aveau să fie noi trepte de urcat, trepte care aveau să o îndepărteze şi mai mult de bezna aceea.

– E ultima oară, Clive, zise ea.

El o privi.

– Ultima oară? Ultima oară pentru ce?

– Ultima oară între noi doi.

Ochii lui se întunecară cînd înţelese ce voia să spună.

– Dumnezeule, uneori poţi să fii de o cruzime extraordinară, zise el, într-unul din rarele sale accese de furie.

Cum poți să-mi vorbești așa, după atîtea prin cîte am trecut împreună?

– Te rog, spuse ea pe un ton calm, dar tăios. Știu bine prin ce am trecut. Nu e nevoie să-mi mai amintești.

– Banii te distrug, Francine. Ai uitat cine ești! zise el și îi întoarse spatele, începînd să mai arunce niște lucruri în geantă, vădit furios.

– Știu cine sînt. Dar nu sînt cine crezi tu.

– Crezi că nu te înțeleg? spuse el ridicîndu-și privirea întunecată de furie. Crezi că nu te-am văzut dezarmată? Francine, te înțeleg mai bine decît o să știi vreodată.

– Așa m-ai vrut întotdeauna, spuse ea calmă. Dezarmată. O biată fată eurasiatică ce avea nevoie de tine, depindea de tine pentru tot. N-ai vrut niciodată să fiu altcineva. Nu ți-a plăcut cînd mi-am pus pe picioare propria afacere. Nu suporți să mă vezi evoluînd.

– Nu suport să văd cum îi întorci spatele lui Ruth, spuse el cu brutalitate. Nu suport să te aud spunînd că ești prea ocupată să faci bani în Hong Kong ca să te mai osteneşti să afli ce s-a întîmplat cu fiica ta.

– Fiica mea a murit, spuse ea cu o voce tremurătoare. Dar tu continui să-i dezgropi trupul și să mi-l pui în față, ca un cîine prost și rău. Ți-am dat voie să mă convingi s-o las în satul ăla. Dacă mi-aș fi ascultat inima și aș fi luat-o cu mine, ar fi în viață astăzi.

El tresări de parcă l-ar fi lovit.

– Ar fi murit în cîteva zile!

– Cel puțin ar fi murit în brațele mele, zise ea. Și, acum, eu aș fi împăcată. Aici e iadul, Clive, adăugă ea apoi, arătînd spre lucrurile care îi înconjurau, spre musonul care izbea zidurile. Asta e iadul de care am încercat să fug și unde tu mă tot aduci. Dar, gata. S-a terminat, îți promit. Asta e ultima oară.

Bata oprise motorul exterior mai devreme și scosese elicea din apă. În locul acela, rîul era destul de lat, dar apa era puțin adîncă și presărată cu bolovani înșelători. El și Clive vîsleau de vreo oră, contra curentului. Din locul unde se afla, la prova îngustă, Francine se uita neliniștită pe maluri.

Acum, văzu ceva, în sfîrșit, și arătă.

– Priviți!

Cei doi bărbați se opriră. Pe un banc de nisip, patru copii erau agățați de liane și se uitau tăcuți și cu ochii mari la străini. Bata ridică vîsla în chip de salut și strigă, întrebînd ceva. Unul îi răspunse cu o voce pițigăiată, arătînd cu brațul în susul rîului. Apoi, toți patru se pierdură înapoi în pădure, chicotind.

– Au zis că satul e după următorul cot, traduse Bata.

Francine încuviință ușor. Clive luă vîsla și își reluă activitatea. De cînd plecaseră din Kuching, ea și Clive își vorbiseră foarte puțin. Călătoria lor durase atît de mult în parte pentru că întîlniseră vîltori care deveniseră extrem de periculoase din cauza nivelului ridicat al rîului. Trebuise să care barca pe o anumită distanță prin junglă, iar Bata refuzase să o pună din nou pe apă pînă nu împăcase demonii vîltorilor cu un sacrificiu. Pierduseră două zile, în timp ce el rostise incantații și înșirase mîncare.

Francine purta un sarong înnodat deasupra pieptului, brațele și umerii fiindu-i expuși tot timpul picăturilor. Dacă ar fi văzut-o acum acei bancheri din Hong Kong care fuseseră atît de uluiți de imaginea și îndrăzneala ei; dacă ar fi văzut-o acum acei finanțatori, care fuseseră atît de impresionați de sofisticarea ei, cum stătea pe jumătate goală într-o barcă ce luneca pe un rîu în inima insulei Borneo, ce ar fi spus? Nu se mai simțea aceeași persoană. I se părea că ploaia care îi șiroia pe piele spăla încet tot ce era ea, tot ce clădise, reducînd-o la nămolul anonim. Ura senzația aceea. Se forța să reziste, să nu piardă ceea ce o costase atît de mult să creeze în ea însăși.

Urmară cotul rîului și, deodată, satul le apăru în fața ochilor. Era mic, cu nu mai mult de două case comune de-a lungul malului și cîteva bărci trase pe pietriș. Copiii pe care îi văzuseră mai devreme alergau pe mal, strigînd că veniseră străinii. Cîțiva adulți apărură din casele comune, uitîndu-se cu ochii mari la noii sosiți.

Ei vîsliră pînă ajunseră la mal. Francine se uită în jur. Rumah Bulan era un loc îndepărtat și bine ascuns. Era ușor de văzut cum puteau să dureze ani de zile pînă cînd o veste din acel loc ajungea în lumea din afară. Un grup de băștinași kayani le ieșiră în întîmpinare, iar bărbații îi ajutară să tragă barca din apă. Vorbiră cu Bata în limba lor. Ea și Clive stăteau tăcuți, în timp ce barcagiul împărți tutun și vorbi vreo zece minute. Apoi, se întoarse spre ei.

– E aici, spuse el.

– Femeia pe nume Annah?

El încuviință.

– Trăiește aici, spuse el, arătînd spre unul dintre bărbații care veniseră să-i întîmpine. Numele acestui om e Ismael. E cumnatul ei.

Cel care se numea Ismael, gol pînă la brîu și cu o pînză roșie în jurul șalelor, le zîmbi timid.

– Annah e în casa comună cu copilul ei, le spuse el în malaieză. Îi spun că ați venit.

Francine simți că i se strînge stomacul și se uită la Clive. Acesta îi dădu lui Ismael un pachet de tutun.

– Annah pe care o căutăm noi era din tribul Iban, zise el. În perioada războiului cu japonezii făcea parte din neamul lui Nendak.

Bărbatul care se numea Ismael, încîntat de dar, încuviință.

– Annah a fost în neamul lui Nendak înainte să vină la noi, zise el. Încă mai are cicatricea pe care i-au făcut-o japonezii la Rumah Nendak.

Francine simți că i se usucă gura deodată. Nu fusese o neînțelegere, o greșeală. Fusese adevărat. Realitatea o izbi pentru prima oară de cînd plecase din Hong Kong. Urmau să o întîlnească pe una dintre supraviețuitoarele masacrului, unul dintre puținii martori care ar fi putut să spună ceva despre soarta lui Ruth. Trecuseră mulți ani de cînd nu mai găsiseră nici un supraviețuitor. Îl apucă de braț pe Clive instinctiv.

– E aici, spuse ea cu o voce tremurătoare și el încuviință.

– Da. E aici.

– Să mergem la ea!

– Așteaptă, zise el reținînd-o. Lasă-i să vorbească cu ea înainte. Noi ar trebui să-i facem o vizită șefului înainte s-o vedem. Așa ar fi politicos.

– Ai dreptate. Dar să mergem repede, Clive. Te rog.

Era după-amiază tîrziu și continua să plouă torențial cînd li se permise să intre în „bilik", unde femeia era închisă împreună cu bebelușul ei. Înainte, trebui să stea cu Bulan, șeful tribului, bînd bere de orez și vorbind pe „ruai", înconjurați de un grup de curioși. Francine îndură totul cît

putu de răbdătoare. Acei oameni nu înțelegeau graba. Şi ar fi putut să treacă luni-întregi pînă cînd avea să mai vină vreun străin în acel loc îndepărtat.

În ultimele zile, în alte sate, văzuseră semne de „civilizație" – oameni care purtau ceasuri de mînă şi alte nimicuri, băieți tunşi gen Elvis Presley, fete cu sutiene. Acolo nu era nici o astfel de urmă de contact cu lumea exterioară. Ei erau o surpriză rară pentru acei oameni, care trebuia savurată şi apreciată.

Orele treceau chinuitor. Dar, în cele din urmă, şefului începu să-i cadă capul în piept din cauza discuției îndelungi şi vinului de orez, şi căzu pradă somnului subit, caracteristic bătrîneții. Bata se aplecă.

– Puteți să vă duceți la ea acum, murmură el. Cumnatul ei o să vă conducă.

Îl urmară pe Ismael în „bilik", apartamentul familiei, unde locuia femeia. Aplecîndu-se cînd intră, Francine simți cum o usturau ochii de la fum. Femeia stătea lîngă foc şi, cu o mînă, mesteca într-o oală. În îndoitura brațului, ținea un bebeluş foarte mic, născut, fără îndoială, cu cîteva zile în urmă doar, care sugea la pieptul ei.

În timp ce inima îi bătea cu putere, Francine îşi lipi palmele în semn de salut şi se aşeză cu picioarele încrucişate. Clive se aşeză lîngă ea, pe rogojină. Femeia le zîmbi timidă. Francine se gîndi că trebuia să aibă în jur de douăzeci şi cinci de ani şi, chiar dacă restul trăsăturilor nu ar fi trădat faptul că era din tribul Iban, urechile sale mici ar fi fost o dovadă suficientă; femeile Kayan din acea comunitate aveau lobii urechilor întinşi de nişte cercei grei din aramă în nişte cercuri cît farfurioarele. Procesul trebuia să înceapă la o vîrstă foarte fragedă, iar pentru Annah fusese prea tîrziu să-l mai înceapă cînd sosise la Rumah Bulan. Era drăguță, cu ochi mari şi gravi şi buze groase. Pe gîtul ei, încă se mai vedea cicatricea despre care li se vorbise. Lovitura fusese menită să-i reteze carotida şi traheea şi trebuia să fi scăpat printr-o minune.

– Ai un copil frumos, şopti Francine în malaieză, cu o voce nesigură. Cum îl cheamă?

– Kana, spuse ea, mîngîind căpşorul bebeluşului.

– Îi urez să aibă viață lungă şi să ajungă un bărbat de nădejde.

Zîmbetul lui Annah fu scurt.

– Aşa să fie.

– Am adus cîteva daruri, zise Clive deschizînd geanta pe care o adusese în „bilik" şi îi dădu cîteva lucruri pe care le cumpăraseră dintr-un bazar: farfurii şi ceşti din email, un sarong frumos din bmbac, un cartuş de ţigări. Trăsăturile frumoase ale femeii se luminară de bucurie. Acele daruri simple erau acceptate.

– Îţi mai aduci aminte de noi, Annah? întrebă Francine, tot neputînd să vorbească mai tare.

Annah se uită de la ea la Clive.

– Da, zise ea.

– Ştii cine sîntem?

Annah încuviinţă o dată.

– Sînteţi tuanii care au venit la Rumah Nendak. Tuanii care au lăsat fetiţa.

Francine înghiţi în sec, încercînd să-şi descleşteze gîtlejul. Ceilalţi cu care vorbiseră abia îşi amintiseră de vizita lor; în acea perioadă de tulburări intense nu avusese un impact prea mare, iar dezastrul care urmase şterse acele amintiri vagi. Însă femeia aceea era inteligentă.

– Îţi aduci aminte de fetiţă?

Annah îşi strînse în braţe propriul copil.

– Îmi amintesc cum a ţipat în ziua cînd aţi plecat. Îmi amintesc cum a fugit după voi, ţipînd după voi. Ţi-am văzut chipul. Am văzut ce ai simţit. A fost ceva ce n-am uitat niciodată.

– Îţi aduci aminte!

Privirea femeii se schimbă.

– Îmi aduc aminte cum a trebuit să fugim după ea, continuă ea după o pauză. Unul dintre bărbaţi a luat-o în braţe şi a încercat să o facă să nu mai plîngă. Dar ea era ca o sălbăticiune. El a trebuit să-i astupe gura cu mîna. Zgomotul pe care îl făcea era foarte greu de suportat. A ţipat multe zile după ce aţi plecat. A încercat să fugă în junglă după voi şi a trebuit s-o închidem într-un „bilik". Nu voia să mănînce sau să bea. Şi era deja slăbită. Credeam că o să moară. Apoi, într-o zi, s-a oprit din ţipat. A băut puţină apă. După aceea, a început să mănînce puţin, zise Annah şi îşi legănă copilul un timp. Eu aveam paisprezece, cincisprezece ani şi nu aveam copii. Am fost una dintre persoanele care i-au dat să mănînce şi au încercat s-o liniştească.

Acum, lacrimi fierbinți șiroiau pe obrajii Francinei. Făcu o încercare de a și le șterge, dar brațul nu păru s-o asculte. Înghiți în sec convulsiv.

– Nu mi-am mai revăzut niciodată fetița, Annah, spuse ea. De aceea am venit la tine acum. Ca să-mi spui ce s-a întîmplat cu ea.

Annah făcu ochii mari.

– Nu știi?

Francine clătină din cap.

– N-am știut niciodată.

Calmul femeii păru să fi dispărut. Agitată, desprinse copilul de la sîn și începu să-l învelească într-o pînză. El protestă cu un țipăt subțire, dar puternic.

– Cum de nu știți? întrebă ea, uitîndu-se cînd la Francine, cînd la Clive cu ochii ei mari și strălucitori. Trebuie să vă fi spus?

– Puțini au scăpat, Annah, spuse Clive încet. Majoritatea erau oameni foarte bătrîni pe care japonezii i-au cruțat, pentru că respectau părul cărunt. Nu-și aminteau nimic despre noi sau fetița noastră.

– Nu înțeleg, spuse Annah tulburată. De ce nu v-ați întors?

– Ne-am întors de multe ori, spuse Clive. N-a mai rămas nimic din satul vostru. Oamenii erau împrăștiați. Am încercat să dăm de urma fiecăruia, dar n-a fost ușor și nimeni n-a putut să ne spună nimic. Despre tine am aflat abia de cîteva săptămîni. Nici măcar n-am fost siguri că exiști, pînă cînd am ajuns aici azi-dimineață. Acest loc e foarte îndepărtat.

Ea își atinse cicatricea de pe gît.

– Nu vreau să mai văd niciodată lumea, zise ea încet. De aceea stau aici.

Copilul încă se mai agita și ea îl liniști.

Francine se aplecă.

– Te rog, șopti ea cu un glas îngroșat de emoție. Spune-mi ce s-a întîmplat cu fetița mea.

Annah rămase tăcută multă vreme, evitînd privirea pătrunzătoare a Francinei. În cele din urmă, vorbi cu o voce blîndă.

– S-a întîmplat la o lună, două după ce ați plecat. Au venit dimineață devreme, cu un vapor de patrulare. Erau mulți, vreo treizeci. I-au făcut pe toți să iasă din casele

comune şi să stea pe nisip. Liderul lor ne-a strigat mult timp în japoneză. Nimeni nu-l înţelegea şi cîţiva tineri au început să rîdă. Mie mi-era foarte frică, pentru că ştiam că fusese ucisă o santinelă şi că veniseră să ne pedepsească. I-au pus pe toţi bărbaţii tineri să stea la un loc şi au început să tragă în ei, deodată. I-au ucis pe toţi foarte repede. Apoi, s-au întors spre noi, dar n-au mai tras. Au folosit săbiile şi baionetele.

Ridică mîna, frecîndu-şi absentă cicatricea de pe gît, şi ochii îi străluciră plini de lacrimi.

– Eram neputincioase. Nu mai rămăsese nimeni care să ne apere. Toţi bărbaţii erau morţi. I-am văzut cum mi-au ucis mama şi cele două surori. Unul dintre ofiţeri m-a lovit cu sabia aici, pe gît. M-am prefăcut că am murit. Am stat nemişcată în timp ce ei au ucis pe toată lumea. Mi-era teamă că aveam să mor din cauza sîngerării înainte să plece ei. Dar au dat foc caselor comune şi au plecat, în sfîrşit. Eram foarte slăbită. Am izbutit să mă tîrăsc pînă la rîu şi m-am lăsat purtată de curent. La cîteva mile distanţă, cîţiva bărbaţi care pescuiau m-au văzut şi m-au salvat. Aşa am supravieţuit.

– Şi fetiţa noastră? întrebă Clive încet.

– Au ucis-o. Am văzut asta. Un soldat i-a înfipt baioneta în piept. Am văzut cum i-a ieşit prin spate. Nu avea cum să supravieţuiască.

Francine nu mai putu să-şi ascundă durerea.

Se aplecă scoţînd un ţipăt şi începu să suspine. Clive o luă pe după umeri şi o ţinu strîns. Dar ea nu mai ştia de nimeni în acele momente. Cu cîteva zile în urmă se rugase să audă acest lucru, pentru ca agonia ei să se sfîrşească. Acum însă, cînd cuvintele fuseseră rostite, suferinţa era la fel de proaspătă şi de cumplită ca şi cum tocmai ar fi văzut cu ochii ei cum murise Ruth. Fetiţa ei îi fusese smulsă şi durerea era la fel de mare ca la naştere, dar la fel de finală ca moartea.

Speriată de durerea Francinei, Annah îşi strînse copilul la piept şi se legănă înainte şi înapoi, în tăcere.

– Francine! spuse Clive îndurerat. Scumpa mea!

Ea avea impresia, însă, că plămînii îi fuseseră striviţi, de parcă ar fi putut să elimine aerul pentru a plînge, dar nu să şi tragă în piept. În jurul ei se făcu întuneric. Se chinui să respire, dar trupul ei nu voia să reacţioneze. Viaţa o

părăsea. Într-o halucinație ciudată, o văzu pe Ruth în fața ei. Pielea îi era scăldată în lumină și, pe chip, avea un zîmbet ireal. Francine ar fi vrut să se întindă spre fetița ei, dar nu avea nici brațe, nici trup pe care să-l comande. Apoi, imaginea dispăru și Francine se lăsă pradă întunericului.

O scoaseră pe „ruai" și o întinseră pe o rogojină. Trupul îi era atît de inert, încît Clive se sperie de-a binelea. Își lipi urechea de pieptul ei pentru a fi sigur că inima îi bătea încă. Pulsul îi era atît de slab, încît el intră în panică și încercă să o trezească, zgîlțîind-o și strigînd-o pe nume.

Kayanii îl opriră.

– Îi vei afecta spiritul, spuse unul dintre bărbați. Dacă o trezești acum, ar putea să moară. Las-o.

– Va dormi o noapte și o zi, spuse una dintre femei. Așa se întîmplă de obicei.

– N-o atinge, spuseră ei trăgîndu-l pe Clive de pe ea, cu blîndețe, dar și cu fermitate, în același timp.

El privi neputincios cum femeile o înfășurară pe Francine într-o pătură și o duseră într-un „bilik".

Ismael se așeză pe vine lîngă el.

– Vor veghea asupra ei, zise el. Știu ce să facă.

– Trebuie s-o duc la un doctor, spuse Clive prosteşte.

Bata, barcagiul, îi puse o mînă pe umăr.

– Nu poate călători în starea asta, zise el. Au dreptate, ar muri.

– A suferit un șoc teribil, spuse Clive, simțindu-se și rău și zguduit, atît din cauza descrierii detaliate a lui Annah referitoare la moartea lui Ruth, cît și de imensa durere a Francinei. În toți anii de cînd o cunoștea, prin tot ce trecuseră împreună, nu o văzuse niciodată reacționînd în acel mod șocant.

Ismael își făcu o țigară cu tutunul pe care i-l dăduseră ei.

– După ce va dormi se va simți mai bine. Între timp, și dumneata ar trebui să te odihnești, tuan. Oamenii mei îți vor da de mîncare. Diseară se va dansa și se va bea.

Bărbații îl lăsară acolo, iar el rămase privind ploaia și jungla, căzînd pe gînduri. Străbătuseră un drum lung și dificil pentru a auzi acele cuvinte, în acel loc uitat de lume. Acum, fu cuprins de un sentiment de finalitate.

Nu se terminase doar cu Ruth, ci şi cu el şi Francine. Existase o fărîmă de adevăr în lucrurile pe care ea i le spusese în Kuching. Căutarea lui Ruth fusese singurul lucru care îi mai ţinea împreună. Şi, aşa cum spusese ea, el nu vrusese să lase acea fantomă să se odihnească, în parte, pentru că, făcînd acest lucru, ar fi însemnat să o piardă pe ea. Fără să-şi dea seama, o torturase din motive egoiste.

„Îţi joci cărţile prost, băiete," îşi spuse el cu tristeţe.

Stăruise asupra trecutului, asupra unei fiinţe care murise. Nu înţelesese că ea avea nevoie de un viitor. Că avea nevoie să meargă mai departe.

El privise lucrurile pe care ea le făcuse la Hong Kong ca pe o ameninţare. Nu vrusese ca ea să se stabilească acolo, ea avusese dreptate în privinţa aceea. În adîncul sufletului, el probabil că sperase chiar să dea greş, să piardă bani, să se facă de ruşine, ca să se întoarcă la el şi să se resemneze să devină soţia lui.

„Să se resemneze." Acele cuvinte îi răsunară în minte asemeni unui clopot de plumb.

Dacă ar fi pariat pe viitorul Francinei, nu pe trecutul ei, poate ar fi fost un învingător acum şi nu un învins. Ar fi trebuit să o susţină mai mult la început, cînd abia intrase în afaceri, în biroul ei sărăcăcios, cu ani în urmă. Ar fi trebuit să ştie că avea o ambiţie care avea să o împingă întotdeauna înainte, fără să o lase să se odihnească.

Că nu avea să dea greş niciodată. Că nici nu avea să piardă banii, nici nu avea să se facă de ruşine. Că nu avea să se întoarcă niciodată la el.

Seara se lăsa deja. Tunetele bubuiau în întuneric, iar ploaia răpăia în acoperişul casei comune. Clive Napier nu se mai simţise niciodată atît de trist sau de singur.

Francine se afla în cel mai îndepărtat colţ al „bilik"-ului. Lumina slabă a zorilor pătrundea prin deschizătura de deasupra sobei. Cele două femei care mai erau acolo se treziseră deja, una ţesînd tăcută o rogojină, cealaltă amestecînd într-un castron cu orez.

Privirea Francinei era tulbure cînd lunecă peste mobilierul sărăcăcios, cele două vase mari din argilă în care se afla orez, cele cîteva farfurii chinezeşti din ceramică şi ustensilele din răchită. Era foarte slăbită. Undeva, în min-

tea ei, răsunau ecourile propriului plîns, apăreau imagini cu ea însăşi urlînd, dar, în dimineaţa aceea, din toate nu mai rămăsese decît amintirea slabă a unui coşmar. Se simţea pustiită. Pînă şi durerea i se stinsese. Era absolut goală pe dinăuntru. Un uragan trecuse prin lumea ei, distrugînd tot ce stătuse în picioare acolo.

Întoarse capul. Femeile văzură că se trezise şi o salutară murmurînd. În acea lumină slabă, pielea lor avea culoarea caramelului. Cea care ţesea era bătrînă, cu obrajii supţi şi pieptul aplatizat. Cealaltă era foarte tînără, o adolescentă cu sîni conici şi o faţă netedă. Fata ţinea un castron cu orez cleios. Francine clătină din cap, dar fata se aşeză lîngă ea şi, cu graţia datorată tinereţii, se aplecă să-i vîre mîncarea în gură.

I se păru că orezul nu avea nici un gust. Era o simplă prezenţă în gura ei. Înghiţi supusă, permiţîndu-i fetei să o hrănească de parcă ar fi fost un copil bolnav.

Degetele bătrînei se mişcau cu rapiditate, ţesînd diverse modele.

– O să te simţi mai bine acum, spuse ea în malaieză.

Nu avea dinţi.

– S-a terminat.

– Unde e tuan-ul? şopti Francine.

– Afară.

– Doarme?

– Să doarmă! spuse bătrîna rîzînd uşor. Ce mult poate să bea! Nu doarme. Doar bea „tuak". I-a făcut de ruşine pe bărbaţii noştri.

Ea găsi puterea să refuze următoarea înghiţitură de orez. Trupul îi era slăbit şi îi tremura.

– S-a oprit ploaia?

– E musonul, spuse bătrîna simplu. Ploaia nu se opreşte niciodată.

– Rîul a crescut?

– Cu două palme.

– Nu mai mult?

– Nu mai mult, zise bătrîna.

Fata încercă să-i dea Francinei mai mult orez, dar ea clătină din cap.

– Vreau să ies, zise ea şi, înfăşurîndu-şi sarong-ul în jurul trupului, încercă să se ridice în picioare.

Era conştientă de o emoţie, în sfîrşit, de gîndul că nu

trebuia să rămînă acolo pe toată perioada musonului. Trebuia să-l găsească pe Clive.

Își supraestimase forțele. Se clătină și fu cît pe ce să cadă în foc. Fata o apucă de brațe și o ținu. Cu ajutorul ei, Francine izbuti să iasă împleticindu-se. Ploaia se revărsa din norii plumburii și, în aerul umed, se simțea un miros puternic de putreziciune.

Ea privi rîul. Nivelul apei crescuse, într-adevăr, de cînd sosiseră ei acolo. Maronie și înspumată, curgea cu repeziciune pe lîngă casele comune. Călătoria avea să fie periculoasă, dar încă mai era posibilă. A doua sau a treia zi nu avea să mai fie.

Auzea vocea lui Annah undeva în minte, repetînd povestea morții lui Ruth. Își astupă urechile. Nu voia să mai audă nimic despre Ruth. Nu voia să o vadă pe Ruth.

Se întoarse spre fată.

– Unde e tuan-ul?

– Vă duc eu, zise fata și o conduse cu grijă în jos pe scară.

Solul era transformat într-o mare de noroi. Casa comună era ridicată pe bușteni și, dedesubt, era singurul loc relativ uscat de afară. Acolo se adăpostiseră porcii, cîinii și găinile din sat. Fata o conduse pe Francine în umbrele urît mirositoare, ținînd-o de braț ca să nu cadă din nou.

– Iată-l, spuse ea.

Francine privi în semiîntuneric. Clive era rezemat de un stîlp, ținînd între picioare un borcan din bambus. Lîngă el, sforăia un bărbat care dormea ghemuit. Francine recunoscu pînza roșie și fesele tatuate ale lui Ismael, cumnatul lui Annah. Se uită la Clive, al cărui chip era la fel de alb ca al unui cadavru.

– Clive! spuse ea, temîndu-se că ar fi putut muri cu adevărat în timpul unei crize alcoolice.

El deschise ochii injectați.

– Ah, gemu el răgușit. Iată-te.

Ea îl privi, cum stătea acolo întins printre excremente și noroi.

– Arăți îngrozitor, spuse ea.

– Nici tu nu ești un tablou, zise el.

– Ai terminat cu băutul?

– Dacă și tu ai terminat cu plînsul, zise el bîjbîind după vasul cu bere de orez și uitîndu-se în el. Gol. N-au făcut

destulă. Trebuie să vorbesc cu barmanul.

– Am terminat cu plînsul, Clive, zise ea. Trebuie să plecăm înainte ca nivelul apei să crească mai mult.

– Unde te grăbeşti, scumpo? spuse el, după care se întinse şi îl bătu pe spate pe Ismael. Barman!

Bărbatul nici nu se clinti.

– Barman! Nu mai e tuak.

– Eu plec, spuse ea cu o voce limpede. Dacă vrei să rămîi aici pînă se termină musonul, treaba ta. Eu plec cu Bata astăzi.

După aceea se întoarse şi plecă. Clive strigă ceva în urma ei, dar ea nu se opri.

Ploaia cădea torenţial asupra localităţii Kuching. Clive privea pista, gîndindu-se, aşa cum făcuse cu două săptămîni în urmă, că era imposibil ca un avion mic să zboare pe vremea aceea. Beechcraft nu era decît un contur neclar prin perdeaua de ploaie. Dar el auzea motoarele funcţionînd şi ştia că acel avion avea să zboare, indiferent de vreme. Peste cîteva minute, ea avea să plece.

Se întoarse să o privească. Vorbea la un telefon public, ridicînd vocea pentru a se face auzită la Hong Kong. Vorbea în mandarină, dar el surprinse cîteva cuvinte pe care le cunoştea: „fabrică, program, arhitect".

Pe chip avea o expresie de concentrare. Slăbise mult în două săptămîni, iar hainele ei elegante se murdăriseră. Dar hotărîrea radia din ea, ca şi cum ar fi fost o firmă de neon ce transmitea mesaje.

Se încruntă o clipă, după care închise. Veni repede spre el, vîrînd agenda în geantă.

– Totul e în regulă? o întrebă el.

– Lucrările se desfăşoară încă potrivit programului, zise ea.

El era uimit. Îi venea greu să creadă că era aceeaşi femeie pe care o văzuse distrusă în casa comună.

– Foarte bine.

– Ei bine, zise ea privindu-l.

Avea cearcăne pe care încercase să le ascundă sub fard, dar care, totuşi, se vedeau. Părea trasă la faţă. Dar expresia de pe chipul ei era aspră. Acum, erau nişte străini. Parcă niciodată nu fuseseră altfel. De cînd plecaseră din Rumah Bulan, nu fusese nici măcar crudă faţă de el.

Şi-ar fi dorit să fie: Ar fi dovedit că încă îi mai păsa suficient de mult ca să vrea să-i provoace suferinţă. Dar nu o făcuse.

– Îţi mulţumesc pentru tot, Clive.

El îşi găsi cuvintele cu greu.

– Ştiu că e ultima oară cînd ne vedem, spuse el şi propria-i voce îi sună ciudat în urechi.

– Fă-mi o vizită la Hong Kong, spuse ea, ca şi cum el n-ar fi vorbit. O să-ţi arăt fabrica mea.

– Cît ai stat în „bilik", am mai stat de vorbă cu Annah, zise el şi, cînd văzu cum chipul ei deveni rigid, ridică o mînă pentru a o împiedica să-l întrerupă. Aşteaptă, Francine. Vreau să-ţi spun un ultim lucru. A văzut un copil străpuns cu baioneta. A văzut lama acesteia ieşind prin spatele copilului. N-a văzut faţa copilului. Cînd am întrebat-o dacă i-a văzut faţa lui Ruth în clipa morţii, a zis că nu.

Ea ţinea buzele strînse.

– Clive...

– Gata, draga mea, spuse el aplecîndu-se şi sărutînd-o superficial. Du-te. Pleacă.

O clipă, avu impresia că vrea să-i spună ceva, ceva care să-i otrăvească ultima amintire cu ea. Dar ea se întoarse şi se îndepărtă, cu capul sus şi cu spatele drept.

Un hamal o urmă repede, ducîndu-i valiza. Ea păru să nu observe cînd omul o ajunse din urmă, deschizînd umbrela deasupra capului ei. Ieşiră în ploaie. Ea se îmbarcă ultima. Clive îi privi silueta urcînd în avionul alb şi văzu cum se închise uşa în urma ei.

Un minut mai tîrziu, avionul începu să ruleze pe pistă. Ploua atît de tare, încît el nu îl văzu decolînd, dar auzi uruitul motoarelor sale în văzduh.

– Adio, Francine, şopti el şi plecă.

4

SAKURA

1970
NEW YORK

– Cînd pot vorbi cu ea?

Doctorul Parsons se încruntă. De patruzeci şi opt de ore, ea punea aceeaşi întrebare şi, de patruzeci şi opt de ore, el încerca să o ţină departe.

– Trebuie să înţelegeţi că pacienta are o boală contagioasă, doamnă Lawrence. Abia peste vreo săptămînă o vom putea scoate de la izolare. Antibioticul lucrează foarte repede. După aceea, nişte precauţii simple vor fi de-ajuns şi veţi putea...

Francine îl întrerupse.

– Nu pot să aştept o săptămînă. E suficient de înzdrăvenită ca să poată vorbi în această dimineaţă?

Parsons o privi în ochii verzi şi scînteietori. Era un specialist renumit, obişnuit cu respectul pacienţilor şi al familiilor acestora.

– Febra a scăzut de ieri. Dar această boală o macină de ani de zile. Are nevoie de multă odihnă.

– Acum e trează?

– Da. Doamnă Lawrence, vă voi explica unele amănunte ale stării ei.

– Nu vreau să fiu nepoliticoasă, doctore, dar puteţi aştepta pînă stau de vorbă cu ea?

Parsons oftă resemnat şi se uită la ceas.

– Puteţi sta de vorbă cu ea un sfert de oră. După

aceea, voi ruga o soră să vă cheme. E absolut necesar să purtați o mască chirurgicală. Şi v-aş ruga să nu o atingeți.

Francine încuviință scurt.

– Mulțumesc, nu am de gînd s-o ating. Acum duceți-mă la ea, vă rog.

Masca chirurgicală îi acoperea nasul şi gura. O urmă pe infirmieră pe coridor spre salonul de izolare. Nu era decît o singură intrare, protejată de uşi duble. Imediat cum trecură de acestea, Francine simți în spate aerul făcut de ventilatoare. Acolo, era permis aerul, afară, nu.

Era încordată. Sakura Ueda jucase un joc nemilos cu ea. Acum însă nu mai avea unde să fugă. Acum, Francine voia răspunsuri.

Infirmiera deschise uşa şi Francine intră.

Sakura stătea în capul oaselor în pat. O soră, cu mască şi halat, îi lua tensiunea. Manşonul fusese strîns chiar deasupra tatuajului negru care înconjura brațul Sakurei. Francine se uită de la tatuaj la ochii fetei. În ei se vedea lumina neîmblînzită a unui animal încolțit. Francine nu salută şi nici Sakura nu o făcu.

– Nu ai nici un drept să-mi faci asta, spuse fata cu furie în glas.

– Ce-ți fac? întrebă Francine.

– M-ai vînat şi, acum, mă ții prizonieră aici.

– Prizonieră? spuse Francine, gîndindu-se la cît o costa clinica aceea în fiecare zi.

– M-au îndopat cu medicamente. Mi-au făcut injecții. Vor să-mi taie părul. Nu ai nici un drept.

Era prima oară cînd Francine îi auzea vocea Sakurei şi îi asculta cu atenție accentul uşor, acea tonalitate slabă pe care furia sau teama o înăspreau.

– Cei de-aici încearcă să-ți salveze viața.

– Am boala asta de ani de zile. Sînt mai puternică decît ea.

– Nu, spuse Francine calmă. Nu eşti. Te va ucide. Dar vreau nişte răspunsuri de la tine înainte să se întîmple asta. Aşa că am de gînd să te țin în viață pînă cînd îmi vei spune ceea ce vreau să ştiu.

Chipul epuizat al Sakurei se încordă la auzul acelui răspuns.

– Ce drept ai să mă interoghezi? Lasă-mă să plec!

– Spune-mi adevărul şi te asigur că vei fi liberă să pleci şi să mori în cel mai apropiat şanţ, spuse Francine.

Intenţionase să pară dură şi reuşise. Sora care îi lua tensiunea Sakurei tresări. Desfăcu manşonul şi îşi strînse ustensilele.

– O să mă-ntorc să-ţi iau tensiunea peste puţin timp, zise ea şi ieşi bucuroasă.

După ce se închise uşa, Francine scoase micul casetofon din geantă şi îl aşeză pe măsuţa de lîngă pat. Apăsă pe butonul de înregistrare, după care îşi scoase masca chirurgicală.

Sakura îşi ridică privirea.

– Ce faci?

– Nu cred că avem nevoie de măşti.

– Vrei să fii ironică? Masca e pentru binele dumitale, nu al meu.

– Mă îndoiesc că o să mă infectezi. Sînt imună la majoritatea bolilor contagioase. Hai să nu ne pierdem timpul una alteia mai mult decît e necesar. Te simţi destul de bine ca să vorbeşti?

– Mă simt foarte bine, zise Sakura, dar chipul său încordat spunea contrariul. Ce vrei să ştii?

– Spune-mi cine eşti.

– Sînt Sakura Ueda. Dumneata cine eşti?

– Ştii foarte bine cine sînt, zise Francine. Mă urmăreşti de multă vreme. Nu-i aşa? De cît timp?

Cîteva clipe, Sakura o privi doar, iar Francine îi susţinu privirea fără să tresară. Sakura era aproape la fel de albă precum cămaşa pe care o purta sau ca aşternuturile de pe pat.

Francine era îmbrăcată într-un costum negru. „Sîntem ca două regine pe tabla de şah, gata să ne luptăm şi să ne ucidem," se gîndi ea.

– Te studiez de cinci ani, spuse Sakura, imitînd exact ritmul cuvintelor Francinei.

Aceasta simţi un moment de triumf.

– Atunci, recunoşti că eşti o impostoare!

– Orice te face fericită.

Ironia o înfurie pe Francine.

– Cine îţi sînt complicii?

– Nu am complici.

– Atunci, cine te-a pus să faci asta acum cinci ani?

– Nimeni. Am citit despre dumneata într-un ziar din Hong Kong.

– Şi ai pus la cale toată farsa.

– Farsă. Complici. Ce minte ciudată ai, doamnă Lawrence.

Francine se duse la fereastră. Singura privelişte era cea a clădirii de vizavi, un alt corp al clinicii. Ningea de două zile, dar zăpada se transforma în zloată imediat cum atingea solul.

– Susţii că, în copilărie, ai trăit într-un sat din Borneo?

– Da. Aşa susţin.

– Descrie satul.

– N-am ce să descriu, spuse Sakura. Era la fel ca toate celelalte. Case comune pe malul rîului, orezării pe coasta muntelui.

– Cine era şeful?

– Nu-mi amintesc nimic despre oameni.

– Cine te-a dus acolo?

– Nu-mi amintesc.

– Susţii că mă ţii minte din copilărie?

– Nu, spuse Sakura simplu. Dumneata mă ţii minte?

Întrebarea aceea o zgudui pe Francine.

– Nu, zise ea fără ezitare. Nu ai nimic familiar, adăugă apoi şi văzu o expresie ciudată pe chipul fetei. Te miră? Te aşteptai să te primesc cu braţele deschise?

– Nu mă aşteptam la nimic, spuse Sakura încet.

– Ţi-l mai aminteşti pe tatăl tău?

– Nu, spuse Sakura.

– Ţi-ai făcut tatuajele astea ca o parte din strategie?

– Strategie, spuse Sakura, reuşind să imite foarte bine tonul Francinei. Nu. N-au făcut parte din nici o strategie. Mi s-au făcut cînd eram mică.

– Ibanii nu tatuează fetele, zise Francine cu asprime.

– N-am fost tatuată de ibani.

– Atunci, de cine?

– De penanii care m-au adoptat.

– Cum adică, te-au adoptat?

Sakura era calmă şi ţinea mîinile nemişcate pe cearşaf.

– Japonezii au venit într-o zi şi au început să omoare pe toată lumea. Doi penani m-au salvat. Se numeau Manu şi Wai.

– Japonezi?

– Soldați. Îmi amintesc împușcăturile, țipetele. Îmi amintesc cum i-au forțat să se adune cu toții în grup și au început să-i omoare cu baionetele. Eu am scăpat, pentru că eram destul de mică pentru a mă strecura pe sub brațele lor. M-am ascuns printre copaci. Manu și Wai erau acolo și urmăreau totul. Ei m-au luat. Au fugit o zi întreagă, ținîndu-mă în brațe cînd unul, cînd altul. Nu s-au oprit decît în inima junglei.

Se uită la Francine.

– Asta mi-aduc aminte. Asta a fost naşterea mea.

Pe chipul Francinei nu se vedea nici o expresie, deşi inima îi bătea cu putere.

– De ce te-au luat?

– Ca să mă salveze, spuse ea şi făcu o pauză. Nu puteau să aibă copii. Au vrut să mă țină. Aşa că, mai tîrziu, mi-au făcut tatuajele lor.

Fără să vrea, Francine se uită la brățările negre.

– Le-au făcut cu un ac din bambus, folosind funingine de pe fundul unui cazan de mîncare.

– Cum se numea satul unde te-au dus penanii?

Sakura se strîmbă.

– Ce ignorantă eşti. Penanii n-au sate. Trăiesc în inima pădurii. Vorbesc limbajul păsărilor şi al animalelor sălbatice. Nu lasă nici o urmă. Nimeni nu-i poate găsi dacă nu e şi el penan.

– Atunci, cum ai ajuns în Japonia?

– Un ofițer japonez m-a luat de la Manu şi Wai.

– De ce a făcut asta?

– Şi-a dat seama că nu eram o „dayak". Am stat o perioadă în tabăra lui din Kuching. Mai erau şi alți copii acolo. Îi găsise, ca şi pe mine, trăind ca nişte sălbatici. I-a luat şi i-a trimis în alte locuri.

– Care alte locuri?

Ea ridică din umeri.

– Locuri unde erau îngrijiți.

– Orfelinate?

– Cred că da. Nu toți japonezii erau nişte monştri.

– Cum se numea acel om?

– Numele lui era Tomoyuki Ueda.

– Ueda? I-ai luat numele? întrebă Francine, neputînd să-şi ascundă uimirea.

– El mi l-a dat. Eu l-am acceptat. Ce importanță are?

Francine încercă să-i citească expresia de pe chip.

– De ce îl interesai pe Ueda?

– Zicea că sînt deosebită, spuse Sakura cu o voce scăzută. I-a trimis pe toți ceilalți şi pe mine m-a luat cu el la Tokio. M-a botezat Sakura, pentru că era primăvară şi toți cireşii erau în floare. Mi-a dat numele lui de familie.

– În ce lună se întîmpla asta?

– Nu ştiu.

– Îți aminteşti de Hiroşima şi Nagasaki?

– Ah, da, spuse Sakura încet. Toată lumea îşi aminteşte de bombele atomice.

– La cît timp după ce ați ajuns în Tokio au căzut bombele?

– Cred că după vreun an.

– Unde e Tomoyuki acum?

– A murit, spuse ea. După război, l-au luat americanii. A fost condamnat la moarte pentru crime de război. Îmi amintesc anul acela. Era în 1947.

– Cîți ani aveai?

– Nu ştiu. Vreo zece, cred.

– Cum te-ai descurcat după ce a murit Ueda?

– Am muncit, spuse Sakura. Am măturat şi am făcut curățenie. Am gătit. Am făcut tot ce-am putut pentru mîncare şi adăpost. Rudele lui Ueda s-au purtat bine cu mine o vreme. Uneori, mergeam şi la şcoală. Dar toată lumea voia să uite tot ce avea legătură cu Tomoyuki.

– Cît ai stat în Tokio?

– Am plecat din Japonia cînd aveam optsprezece sau nouăsprezece ani. Nu m-am mai întors niciodată. Nu aveam nimic acolo.

Francine auzi mişcare afară şi ştia că, dintr-o clipă în alta, avea să i se ceară să iasă. Reveni la întrebarea crucială, de care atîrna totul.

– Ce îți aminteşti despre viața ta dinainte ca japonezii să-ți atace satul?

– Nimic.

– Nici un sunet, nici un loc, nici un miros?

– Ți-am spus, viața mea a început în ziua aceea pe rîu. Nu-mi amintesc nimic dinainte de asta. Nici oameni, nici locuri, nici evenimente. Nu am amintiri dinainte de ziua aceea. Nimic, zise ea şi făcu o pauză. Am încercat multe

metode – meditație, hipnoză, chiar şi droguri. Nu-i nimic acolo.

– Foarte convenabil.

Sakura îşi ridică privirea.

– Sau deloc convenabil. Depinde din ce punct de vedere priveşti lucrurile.

– O să găsim ce s-a pierdut, spuse Francine încet, dar cu hotărîre în glas. Îți promit.

În clipa aceea, uşa se deschise şi intrară două surori. Discuția, oricît de nesatisfăcătoare fusese, se încheiase. Francine dădu din cap scurt în chip de salut şi ieşi.

Radiografiile Sakurei Ueda erau prinse pe ecranul luminat şi doctorul Parsons bătu în ele cu creionul.

– Acestea sînt leziunile active care au provocat hemoragia. În afară de ele, mai sînt cicatrici vechi în părțile superioare şi posterioare ale ambilor plămîni. Aici şi aici. Vor continua să apară pînă cînd pieptul ei va slăbi în mod fatal.

Se aşeză pe birou şi se uită la Francine.

– Această boală trebuie vindecată, doamnă Lawrence. Altfel, fata va muri.

– Înțeleg.

– A făcut progrese. O tratăm cu injecții zilnice intramusculare de streptomicină şi două medicamente pe cale orale, PAS şi isoniazid. De asemenea i-am prescris şi corticosteroizi, care să lupte contra oricarei urme de septicemie.

Francine încuviință. Contabilii spitalului îi spuseseră deja cît avea să coste totul.

– Cînd va putea ieşi din spital?

– Dacă febra nu mai creşte şi hemoragia se opreşte, peste vreo două săptămîni. Un lucru important e tratamentul permanent. Sakura are o voință de fier. Aş putea spune chiar că e o rebelă. A dus o viață foarte grea şi a căpătat un înveliş dur. Ar fi bine să vă gîndiți la un ajutor psihiatric, pentru a o scoate din carapacea ei. Nu vrem să se întîmple ca în Macao.

– Macao?

– Mi-a spus că prima hemoragie a avut-o acum opt ani, în Macao. Lucra într-un cazinou. Schimburi de optsprezece ore, într-un mediu închis, cu mult fum de țigară. Într-o

dimineață a tușit cu mult sînge. Dar a plecat din Macao fără să urmeze vreun tratament. Nu-şi permitea să cumpere medicamente. N-aţi ştiut?

– Nu.

Francine le spusese celor din spital că Sakura era o rudă îndepărtată, fără să dea prea multe amănunte. Acum zîmbi rigid.

– Mă tem că ştiu foarte puține lucruri despre ea.

– Din cîte mi-a spus, a dus o viață foarte agitată prin tot Extremul Orient. A trăit în junglă, dar şi în cartiere rău famate din oraşe, ambele zone fiind ideale pentru bolile de plămîni. E atît de rezistentă, că simptomele au dispărut după o vreme. Este o tînără uimitor de puternică. Ceea ce se poate numi o supraviețuitoare înnăscută. Dar nu va izbuti fără un tratament adecvat, zise el şi înclină capul spre ea. Se vede foarte bine că sînteți rude, doamnă Lawrence.

– Adevărat? întrebă ea fără nici o inflexiune în glas.

– Ah, da. Ziceți că n-aţi mai văzut-o de mulți ani?

Ea ştia că doctorul ar fi vrut să afle mai multe despre povestea cu „ruda îndepărtată" şi căuta amănunte.

– Da, de mulți ani.

– Aşadar, nu sînteți apropiate?

– Nu tocmai.

El se aplecă atunci.

– Vă întreb aceste lucruri, pentru că vreau să subliniez ceva, doamnă Lawrence. Va mai trebui să ia medicamente un an de zile. Dar, la fel de important e faptul că stilul ei de viață trebuie să se schimbe definitiv. Trebuie să se odihnească, să respire aer curat, să urmeze o dietă sănătoasă. Are nevoie să fie înconjurată de locuri plăcute şi de o atmosferă veselă. Nu se pune problema să lucreze multe luni de-acum încolo. N-ar trebui să se întoarcă în Laos pînă nu se vindecă. Ideal ar fi un sanatoriu, dar o îngrijire la domiciliu cu o soră medicală ar fi aproape la fel de bună.

– Înțeleg, spuse Francine sec.

– Sigur că toate acestea vor costa o grămadă de bani.

– Şi mă întrebați dacă îi voi plăti?

– Viața ei depinde de un tratament constant, zise el privind-o în ochi. Cineva trebuie să i-l ofere.

– Domnule Parsons, cînd am spus că domnişoara

Ueda mi-e rudă, n-a fost tocmai exact. Ea susține acest lucru. Încă n-am putut să-i verific povestea. Pînă atunci, nu pot să mă angajez la nimic. Voi plăti tratamentul cît timp se va afla în această clinică, dar ceea ce se va întîmpla cu ea după aceea depinde de răspunsul la întrebarea: a spus adevărul sau nu?

Parsons nu se arătă surprins.

– Bine. Asta ne duce la altceva. Dacă ar întrerupe tratamentul mai devreme, rezultatele ar fi dezastruoase. Organismele tuberculoase ar deveni imune la toate medicamente. Ar fi imposibil să se mai vindece vreodată. Şi ar fi purtătoare de organisme rezistente. Ar trebui să anunț autoritățile din domeniul sănătății. Ei ar ține-o în carantină şi ar trimite-o înapoi în Laos, spuse doctorul şi îi zîmbi. Unde ar fi liberă să moară în cel mai apropiat șanț.

Era limpede că sora îi spusese doctorului despre vorbele brutale ale Francinei. Aceasta roşi.

– Mai e ceva, doamnă Lawrence.

– Ce anume?

– Doi oameni înarmați stau lîngă salonul Sakurei. Spun că lucrează la agenția de pază a domnului Munro.

– Exact.

– Îi voi cere domnului Munro să-i retragă.

– De ce?

– Aceasta e politica spitalului. Nici o agenție de pază din afară nu are voie să opereze în incintă. Cu atît mai puțin oameni înarmați.

– Sînt aici pentru a o păzi pe Sakura, spuse ea rigidă.

– Ca să nu fugă?

– Ca s-o apere.

– De ce?

– Nu ştiu.

– Avem agenții noştri de pază, spuse Parsons. Stați liniştită, ei vor avea grijă de Sakura. Oamenii aceia trebuie să plece într-o oră, altfel îi dau afară chiar eu.

Parsons se uită la ceas.

– Trebuie să intru în operație. Mă duc să mă spăl. Anunțați-mă cît mai curînd posibil ce hotărîre ați luat, doamnă Lawrence, mai zise el şi o conduse afară.

Ea stabilise cu Clay Munro să o ia de la spital şi el o aştepta în holul de la intrare. Lăsă deoparte revista *„Time"* şi se ridică imediat cum o văzu apropiindu-se.

– Vor să-ți iei oamenii din spital, îi spuse ea.
– De ce?
– Parsons zice că e contra politicii spitalului.
– Nu-ți pot oferi nici o garanție dacă nu am aici cel puțin doi oameni, doamnă Lawrence.
Ea ridică din umeri.
– Va trebui să ne descurcăm fără ei.
– Ai vorbit cu ea? o întrebă el.
– Da.
– Ai aflat ceva de la ea?
– Se joacă cu mine. Încearcă să mă zăpăcească, să mă deruteze.
– Dar ți-a spus de unde e? întrebă Munro.
– Are o poveste pregătită, bineînțeles. O poveste plină de ambiguități şi goluri. Probabil că unele sînt chiar adevărate.
Francine era încruntată cînd ieşi din clinică.
– Te simți bine? o întrebă Munro deschizînd umbrela pentru a o apăra de ninsoare. Te-a tulburat?
– Şi-a dat toată osteneala.
– Poate ar trebui să mă laşi pe mine să vorbesc cu ea.
– O să vorbim amîndoi cu ea peste vreo două zile.
– Bine, spuse Munro ridicîndu-şi gulerul.
Merseră prin zloată pînă la maşină. Francine urcă şi Munro porni motorul, dînd drumul căldurii la maximum. După aceea, ocoli maşina, curățînd toate geamurile de zăpadă. Umbra sa uriaşă se profila în lumină şi ea îi privi chipul concentrat. Era un bărbat care intimida şi Francine se bucura că îl are alături. Poate că prezența lui masivă avea să potolească insolența Sakurei Ueda.
Cînd Munro urcă din nou la volan, ea îi dădu caseta pe care o înregistrase.
– Povestea ei e plauzibilă. Dar evită detaliile cu grijă. Evenimente din război, în locuri îndepărtate, care s-au petrecut acum douăzeci şi ceva de ani. Cum ar mai putea fi confirmate? Ea ştie că aşa ceva nu se mai poate. Ştie foarte bine cum să-şi facă povestea să oscileze între ce e posibil, ce e plauzibil şi ce nu poate fi verificat. Va fi foarte greu să descoperim amănuntele, Clay.
– O să-mi dau toată silința.
– Concentrează-te asupra acelui ofițer japonez. Trebuie să existe ceva în scris, deşi va fi foarte greu de găsit.

– Voi găsi, spuse el vîrînd caseta în buzunar.

Ea îi puse mîna pe braț.

– Știe unele lucruri despre Ruth, zise ea încet. Despre mine. Susține că, prima oară, a aflat despre mine din ziare, acum cinci ani. Dar, poate că s-a întîmplat mai demult. Vreau să aflu cine e. Vreau să aflu cine e în spatele ei.

Sakura Ueda aşteptă pînă cînd surorile o lăsară singură şi îşi dădu pătura la o parte de pe picioare. Îşi privi propriul trup. Slăbise în ultimele săptămîni. Viața i se scurgea din corp. Nu numai prin sîngele pe care îl scuipa; era extrasă din ea de locul acela. Cît fusese pe picioare, putuse să lupte. În încăperea aceea albă, se simțea ca un animal încolțit, disperat, condamnat.

Întotdeauna ştiuse că trebuia să înfrunte interogatoriul Francinei Lawrence. Şi ştiuse că avea să-i fie foarte greu să treacă de acel interogatoriu.

Francine era mai elegantă decît se aşteptase ea şi părea mai tînără. Sakura se aşteptase la o persoană mai ştearsă. De asemenea, nu fusese pregătită pentru agresivitatea pe care o purta aşa cum un scrimer îşi poartă floreta, mereu gata să pareze sau să lovească. Era un adversar de temut şi care trebuia respectat.

Alungă din minte gîndurile legate de Francine, care îi distrăgeau atenția.

Se aşeză cu picioarele încrucişate pe pat, cu palmele desfăcute, în sus, sprijinite pe genunchi. Un timp, respiră adînc şi rar, simțind cum forțele i se concentrau. Apoi închise ochii. Liniile de încordare îi dispăruseră de pe chip, aşa cum vălurelele dispăreau de pe suprafața netedă a unui lac.

Stătu astfel, respirînd constant, cîteva minute. Era ca o statuie, pieptul mişcîndu-i-se doar cînd respira.

Deodată, degetele începută să-i zvîcnească. Se încruntă.

Trupul începu să i se legene înainte şi înapoi. Muşchii abdomenului îi fremătară. Maxilarul i se încleştă. Puțină culoare îi apăruse în obraji în timp ce fusese relaxată, dar acum dispăru din nou, lăsîndu-i pielea albă şi rece.

Era prea afundată în transă ca să țipe, dar nişte sunete slabe reuşeau să treacă de gîtlejul încleştat şi de dinții

strînşi, scîncete şi gemete slabe. Mîinile nu îi mai erau desfăcute, ci avea pumnii strînşi.

Apoi, explodă din lumea ei interioară. Dădu ochii peste cap şi ţipă ca şi cum ar fi fost cuprinsă de agonie.

Pielea i se înfioră de groază, muşchii îi tremurau, plămînii îi erau însetaţi de oxigen. Cînd recunoscu locul unde se afla, scoase un geamăt.

Ca un animal epuizat, îşi afundă capul în pat, acoperindu-se cu cearşaful.

Cînd reveni, Francine Lawrence îl aduse cu ea pe diavolul negru, Clay Munro.

Acesta o studie pe Sakura cu nişte ochi deloc prietenoşi.

– Cum te mai simţi?

Ea ridică din umeri. Ştia de ce fusese adus Munro. Două persoane te puteau încurca mult mai uşor, prinzîndu-te în greşeli mărunte ce puteau fi sfîşiate pînă cînd apăreau găuri imense.

El se aşează în faţa ei, cu coatele pe genunchi şi cu degetele împletite. Avea o faţă care speria copiii. Dar ea nu era copil.

– Poţi vorbi? o întrebă Francine.

– Da, spuse Sakura. Ce vreţi?

– Nişte răspunsuri.

– Care sînt întrebările?

Francine porni casetofonul.

– De ce ai aşteptat atît de mult înainte să vii la mine?

– Nu înţeleg întrebarea, spuse ea obosită.

Francine făcu ochii mici.

– De ce nu ai venit la mine imediat cum ai citit articolul? Sau oricînd în cursul acestor cinci ani?

– Faci să pară totul atît de simplu, zise Sakura. În articol scria că ai pierdut un copil în Borneo. Am jucat un fel de joc, punînd totul cap la cap şi văzînd cum se potrivea. Faptul că aveam vîrsta potrivită, că mă aflam în locul potrivit în momentul potrivit, că eram eurasiatică. Era o fantezie. Nu mi-am închipuit nici o clipă că ar fi putut fi adevărat.

– De ce?

– Dumneata erai printre cei mai de sus, iar eu eram printre cei mai de jos, spuse Sakura cu amărăciune. Îţi

închipui ce s-ar fi întîmplat dacă aş fi venit cu o asemenea poveste?

– Şi, totuşi, acum ai venit.

Sakura tăcu.

– Sakura, ai idee cît mi-am căutat fiica? continuă Francine. Am răscolit întreaga regiune Sarawak. Am trimis oameni în pădurile cele mai dese. Am văzut sute de copii pierduţi. Nu m-am oprit decît atunci cînd inima mi-a fost zdrobită şi am simţi în adîncul sufletului că fetiţa mea era moartă...

Tăcu deodată, arătînd pe neaşteptate un moment de emoţie.

Sakura simţi cum i se încleştează gîtlejul cînd o privi cum se lupta cu sentimentele. Dar orice ar fi spus s-ar fi interpretat greşit. În orice caz, nu credea că ar fi fost capabilă să o consoleze sau că Francine ar fi fost capabilă să se lase consolată. Erau ca două insule, despărţite de mare.

– Ştiu.

– Mi-e greu să cred că ai fi putut fi atît de indiferentă faţă de un lucru atît de important.

– Pentru mine, n-a fost aşa, spuse Sakura cu o voce absentă. Nu mi-i aminteam pe părinţii mei naturali. I-am iubit pe Manu şi Wai. Au fost buni şi blînzi cu mine. Dar i-am pierdut şi pe ei. I-am pierdut pe toţi cei pe care i-am iubit, întotdeauna. Cînd am citit acel articol, mi s-a părut doar o fantezie. Ceva la care să visezi. Abia mult mai tîrziu am început să mă gîndesc că ar putea fi adevărat. Şi, atunci, mă aflam într-un loc de unde nu puteam scăpa. Aşa că a rămas un vis. Nu m-am gîndit niciodată să vin la dumneata şi să mă prezint.

– Ce făceai în Hong Kong? o întrebă Munro.

– Lucram.

– Ca ce?

– Funcţionară în port.

– Ai lucrat şi la cazinou în Macao? Te descurci.

– Am lucrat în Tokio, Singapore, Macao, Bangkok, Saigon, Vientiane. Nu mai ţin minte toate lucrurile pe care le-am făcut şi locurile pe unde am fost.

– Da, mormăi Munro. Sînt convins. Dacă aceşti oameni ai junglei se pricepeau atît de bine să se ascundă, cum de v-a găsit acel ofiţer japonez?

– Era altfel decît ceilalți soldați japonezi. Majoritatea se tem de junglă, de vînătorii de capete. Lui Ueda îi plăcea în junglă. Se ducea în inima pădurii, singur, trăind asemeni penanilor. Era un expert în recunoaștere. Așa m-a găsit.

– Și ai plecat cu el, pur și simplu?

Sakura îi aruncă o privire lui Munro.

– Învățasem să merg cu oricine mă lua, spuse ea. Lucrul cel mai important e supraviețuirea. În plus, era un ofițer japonez cu armă și sabie. Bunătatea lui nu se extindea și asupra adulților. I-ar fi omorît pe Manu și Wai dacă s-ar fi împotrivit.

– Zici că Ueda a ajutat mulți copii, interveni Francine. Ai cunoscut vreunii?

– Cîțiva.

– În Borneo?

– Da. În Sarawak, erau o mulțime de copii pierduți. Cei care au supraviețuit.

– Erau în grija lui Ueda?

– Da. Avea un campus împrejmuit de un zid, cu servitori și pomi fructiferi. Puteam să mîncăm cîte banane și cîți rambutani voiam. Eram îngrijiți, hrăniți, îmbrăcați. El stătea de vorbă cu fiecare, ne dădea să rezolvăm puzzle-uri.

– Puzzle-uri?

– Teste pe care le inventa el. Credea că inteligența putea fi evaluată prin puzzle-uri.

– Îi plăceau copiii, nu? o întrebă Munro.

– Da.

– Și pe tine te plăcea în mod deosebit? continuă Munro, privind-o numai în ochi.

Ochii lui o făceau să se gîndească la cei galbeni ai fiarelor junglei.

– Cred că da.

– Trebuie să fi fost printre cei mai inteligenți, nu?

– Da.

– Cea mai inteligentă?

– Așa spunea el.

Nu adăugă faptul că tocmai părerea deosebită pe care o avea Tomoyuki Ueda despre ea o ținuse în viață, fiind o sursă de căldură într-o viață ce fusese lipsită de dragoste în cea mai mare parte.

– Mai erau și alți copii eurasiatici acolo? o întrebă Francine.

– Vreo doi, cred.
– Fete de vîrsta ta?
– Nu, spuse Sakura. Nu fete de vîrsta mea.
Francine o privi pătrunzător.
– Eşti sigură?
– Absolut.
– Nici o fată pe nume Ruth Lawrence? O fetiță cu care vorbeai? O fetiță care ți-a povestit despre părinții ei?
– Nu, spuse Sakura, încordată acum.
– O fetiță pe care ai văzut-o murind şi de care ți-ai amintit după cîțiva ani, cînd ai avut nevoie de bani? continuă Francine.
– Nu s-a întîmplat aşa, spuse Sakura furioasă. Trebuie să fii bolnavă ca să poți gîndi aşa ceva.
– Sakura, spuse Francine cu asprime, nu am nici o îndoială că eşti foarte deşteaptă. Dar vreau să ştii că îți voi descoperi fiecare minciună pe care mi-o spui. Şi te voi face să plăteşti pentru fiecare în parte.
Sakura se înfurie deodată.
– O să mă faci să plătesc? spuse ea şi ochii îi scînteiară de febră. Ce-ți închipui că mi-ai putea face şi nu mi s-a făcut deja? Crezi că ai puterea să mă faci să sufăr chiar şi un pic mai mult decît am suferit deja? Ce fel de viață crezi că am dus? Pe ce fel de drum crezi că am mers? Spui că mă faci să plătesc! Care dintre noi a plătit, Francine? Care dintre noi ar trebui să plătească acum?
Luată prin surprindere, Francine încercă să riposteze.
– Nu striga. Aşa nu cîştigi nimic.
– Să te ia dracu', zise Sakura. Să te ia dracu' cu tot cu amenințările tale.
– Ai grijă cum vorbeşti, surioară, mîrîi Munro.
– Cine crezi că eşti? Cine crezi că sînt eu? Chiar dacă aş fi fost cea mai de jos tîrîtură, tot n-ai fi avut dreptul să-mi vorbeşti aşa.
Indicatoarele casetofonului ajunseră în zona roşie. Cuprinsă de panică, Francine simți că Sakura se pregătea să se ridice şi să iasă împleticindu-se.
– Liniştește-te. Nu rezolvăm nimic aşa.
– Să nu-mi mai spui niciodată că o să mă faci să plătesc, zise Sakura. care se ridicase în capul oaselor. Să nu mă mai amenințI niciodată, Francine.
Deodată, începu să tuşească. Simțea gustul sărat şi

cald în gură. Bîjbîi după prosop şi şi-l apăsă de buze, înecîndu-se. Picături roşii pătară bumbacul alb.

Sora veni repede, se aşeză lîngă Sakura şi o cuprinse după umeri, ţinîndu-i prosopul la gură.

– Apleacă-te în faţă, scumpo, zise ea.

Sakura scuipă şi mai mult sînge. Sora se uită la Francine şi la Munro.

– Va trebui să vă rog să plecaţi, spuse ea. Are nevoie de odihnă.

Cu chipul împietrit, Francine se ridică şi luă casetofonul, după care plecă împreună cu Munro, lăsînd-o încă o dată pe Sakura să aibă ultimul cuvînt.

Clay Munro o privea pe Sakura prin geamul-oglindă. Nu credea că ea şi-ar fi închipuit că putea fi văzută pe acolo.

Se plimba prin încăpere ca un leu în cuşcă, cu mîinile împreunate în faţă, şoptind pentru sine. El ar fi dat orice ca să înţeleagă ce spunea. Poate era pe jumătate nebună. Ea îşi arcui gîtul şi se uită spre tavan. Munro văzu deodată că avea lacrimi în ochi. Se încruntă. Lacrimile îi şiroiră pe obraji. Îşi ascunse faţa în mîini ca şi cum s- ar fi aflat în pragul disperării. Pentru o clipă, întregul ei trup puternic se înmuie. El îşi ţinu respiraţia. Ce naiba era cu ea? De ce se temea atît?

Atunci, ea transformă gestul de disperare într-unul de ştergere a lacrimilor. Se înconjură cu braţele strîns, ca pentru a se stăpîni, şi se uită spre fereastră, muşcîndu-şi buza de jos.

„Spune-ne adevărul," se gîndi Munro. „Uşurează-ne viaţa tuturor."

Calmîndu-se, Sakura se întoarse şi se duse la chiuvetă. Geamul- oglindă se afla între ei, dar ea era la nici un metru de Munro cînd se spălă pe mîini. Munro simţi cum se încordă în apropierea ei. Îi întrezări forma sînilor prin cămaşa de noapte subţire, sfîrcurile închise la culoare. Părul îi atîrna des şi încîlcit pînă la umeri. Avea ceva ce îi ridica părul pe ceafă. Şi alte părţi ale trupului. Se înjură cînd îşi simţi penisul întărindu-se.

Brusc, ea îşi ridică privirea şi păru să se uite fix în ochii lui. El îşi ţinu respiraţia şi pulsul i se acceleră. Acel chip extraordinar era palid şi încordat. Avea buzele strînse şi

nările arcuite. Era expresia pe care o avea de obicei cînd îi făceau injecția, care el știa că doare îngrozitor. Era frumoasă, în ciuda tuberculozei, în ciuda tuturor lucrurilor. Și, acum, cînd ochii aceia mari și cenușii priveau într-ai săi, el era cu adevărat excitat și pulsul îi zvîcnea în ceea ce părea o erecție de treizeci de centimetri.

„Ești un pervers nenorocit, omule," își spuse el.

Ea se uită mai atent la oglindă și se încruntă. El avu un moment de stînjeneală acută. Dacă ar fi bănuit că era o oglindă de spionare, ar fi fost în stare să arunce cu un scaun în ea într-o secundă. Dar părea doar să fi observat că părul îi era murdar și se aplecă, începînd să și-l ude în chiuvetă. Auzi ușa deschizîndu-se și o văzu pe Francine intrînd. Se întoarse, încercînd să pară nonșalant, nu ca un pervers excitat.

– Bună ziua, șopti ea, închizînd ușa fără zgomot. Ce ai aflat?

– Tomoyuki Ueda a existat.

Francine îl privi calmă.

– Ești sigur?

El îi dădu un dosar cu hîrtii fotocopiate.

– Am luat astea de la muzeul războiului. Sînt transcrierile din timpul procesului intentat lui Tomoyuki Ueda pentru crime de război în Tokio.

Ea luă dosarul și îl deschise. În încăperea de observație era întotdeauna o lumină slabă, pentru a nu se vedea că oglinda era transparentă, astfel că ea abia putu să citească. Dosarul era gros și rîndurile erau dactilografiate la mică distanță unele de altele, dar Munro subliniase cu galben cîteva pasaje. Erau și două fotografii neclare a căror calitate era și mai mult redusă în urma fotocopierii, în care se vedea chipul aspru al unui ofițer japonez în uniformă de război.

– Așadar, e real, spuse ea încet.

– Da, e real. Sau a fost. A servit în Borneo. Și tribunalul l-a găsit vinovat, exact așa cum a spus Sakura. Am citit transcrierile și am subliniat pasajele care mi s-au părut interesante. A fost unul dintre japonezii ăia nebuni, un fanatic al artelor marțiale, dar și un poet. Nu s-a căsătorit niciodată, dar i-au plăcut copiii. Și Sakura a mai avut dreptate într-o privință: Avea anumite teorii privind măsurarea inteligenței copiilor. A inventat un fel de test pentru asta –

la asta trebuie să se fi referit Sakura cînd a vorbit despre puzzle- uri. Dar teoriile lui erau combinate cu o mulțime de chestii rasiste.

– Chestii rasiste?

– Considera că naziștii aveau dreptate, numai că el vorbea despre o super-rasă asiatică. Cine știe, poate de aceea a ales-o pe Sakura, pentru că i s-a părut inteligentă și că avea să fie bună pentru perpetuarea speciei mai tîrziu.

– Poate.

– Oricum, nu respecta viața omului, continuă Munro în șoaptă. A omorît duzini de prizonieri în Kuching. Le-a tăiat capetele cu sabia de samurai. Dar, în timp ce le sfărîma capetele părinților, îi aduna pe copii. Zicea că se asigură să fie bine îngrijiți. Avocatul său a încercat să folosească asta în apărarea lui, arătînd cum Ueda fusese bun cu orfanii de război. Cam slab, nu? A susținut că Ueda a și trimis anumiți copii înapoi în Japonia și le-a plătit studiile.

Ea făcu ochii mari.

– Apar ceva nume?

– Nu, spuse Clay Munro. E o referire foarte scurtă. Avocatul a vrut să-l cheme pe unul dintre copii, un băiat mai mare, ca să depună mărturie, dar judecătorii au respins ideea. Nu era relevant. Toate mărturiile au venit de la supraviețuitorii din lagărul din Kuching. Ei îl văzuseră retezînd capete în fiecare zi, timp de luni întregi, așa că, practic, n-a avut nici o apărare. A fost condamnat la moarte prin spînzurare. Nu s-a făcut nici un apel. A fost ceea ce s-ar numi dreptate brutală.

Sakura își ștergea părul cu un prosop, îndepărtîndu-se de oglindă.

Francine o privi, atingîndu-și gura cu vîrfurile degetelor.

– Așadar, măcar atîta lucru e adevărat.

– Da. Am luat legătura cu o agenție japoneză din Tokio ca să văd dacă Ueda mai are rude în Tokio. Există șansa ca cineva să fi păstrat ceva fotografii din acea perioadă. O să fie nevoie de timp. Și de bani. S-ar putea să fie nevoie să dăm anunțuri în toate ziarele din Japonia.

– Vom face tot ce e necesar, promise Francine.

Acum, Sakura se schimba. Stătea cu spatele la ei în timp ce se îmbrăca. Avea un spate frumos, musculos și zvelt. Fesele îi erau tari și puternice. Surorilor nu le era

greu să-i facă injecția cu streptomicină. Dar nu erau niște fese de băiat, ci, categoric, de femeie. El era perfect conștient de prezența Francinei. Sakura își puse chiloții și se întoarse. Sînii îi erau perfecți, suficient de grei ca să aibă propriul ritm cînd ea se aplecă pentru a- și lua haine curate. El își drese glasul stînjenit.

– Ți se pare frumoasă? întrebă Francine încet.

Membrului său i se părea și făcea tot posibilul ca să iasă pentru a o dovedi, dar nu putea să o spună.

– Da, e foarte drăguță.

– Dar înăuntru cum o fi?

– Exact, zise el respirînd pe jumătate ușurat, pe jumătate dezamăgit cînd fata își puse o bluză. Arată mai bine astăzi.

– Face progrese, zise Francine scurt. Dar mă îndoiesc că Parsons o să ne lase să mai vorbim cu ea vreo două zile. Crede că am un efect negativ asupra ei.

– Ar trebui s-o luăm mai ușor cu ea, doamnă Lawrence, o sfătui el. Chiar dacă minte, boala ei e reală. Nu vrem să mai scuipe sînge. Cît o să mai stea aici?

– Vreo două săptămîni.

– Și, după aceea?

– Mai e timp, spuse ea scurt. O să discutăm problema asta înainte să fie externată.

– Și dacă nu se externează? întrebă Munro.

Ea îl privi cu duritate.

– Asta e problema ei.

– Îți vei lua mîinile de pe ea?

– Bineînțeles.

– O să moară, zise Munro.

– Ar fi murit oricum.

– Hmm.

– Ce înseamnă mormăitul ăsta, Clay? Crezi că ar trebui s-o trimit la un sanatoriu în Alpii austrieci pentru un an?

El ridică mîinile.

– N-am spus nimic.

– Nu fi milos cu ea, Clay, zise Francine prevenitor.

– Eu nu sînt milos cu nimeni, spuse Munro, dezvelindu-și dinții frumoși într-un rînjet.

– Medicamentele mă fac să mă simt și mai rău, spuse Sakura cu o expresie ostilă.

– Aşa ţi se pare acum, Sakura, zise doctorul Parsons, dar te asigur că te faci mai bine pe zi ce trece. Încerc să evit o repetare a ce s-a întîmplat ieri.

– N-am vrut să se întîmple aşa.

– Plămînii tăi au început să se vindece. Dar orice efort ar putea să declanşeze iarăşi sîngerarea. Fără strigăte. Fără emoţii. Altfel îţi voi interzice să mai vorbeşti cu doamna Lawrence.

– Mi-aţi face un serviciu, spuse ea cu amărăciune în glas.

El o privi cu atenţie.

– Eşti fiica ei? o întrebă el brusc şi ea îl privi în ochi.

– N-am spus asta niciodată.

– Nu e treaba mea, Sakura. Dar de ce nu-i spui adevărul despre tine, oricare ar fi acesta? zise el şi, după ce o bătu uşor pe braţ, ieşi.

Întunericul din pieptul Sakurei îi urcă în gîtlej, înecînd-o. În mintea ei, sîngele nu era rezultatul nici unei boli, ci venea de la rana din inimă pe care i-o făcuseră în Laos. Durerea ei era cea care îi umplea gura, sărată şi fierbinte.

Luă prosopul şi îl duse la gură, legănîndu-şi trupul înainte şi înapoi, gîndindu-se la cuvintele lui Parsons. „Spune-i adevărul despre tine, oricare ar fi acesta."

De parcă asta ar fi ajutat-o acum.

Se dădu jos din pat cu greu şi se duse la dulapul cu sertare. Cele cîteva lucruri pe care şi le adusese fuseseră spălate şi călcate şi erau aşezate acolo. Nu avea nici o geantă, aşa că scoase cîte lucruri putea să îmbrace: trei cămăşi, două perechi de blugi şi două perechi de ciorapi în adidaşi. Îi era deja foarte cald, ceea ce era bine. Trebui să înghesuie restul lucrurilor în geaca de blugi.

Ceea ce luase din vestiare nu era mult, dar era tot ce avea. Le vîrî în buzunarul gecii.

Se duse la fereastră. Aceasta era încuiată, dar ea remarcase de mult cum cheia era lăsată pe tocul geamului, o slabă ascunzătoare. Se întinse, luă cheia şi deschise fereastra. Aerul rece o izbi în faţă. Ea privi o clipă cerul întunecat. Apoi, împinse geamul, strînse la piept legătura de haine şi ieşi.

Clay Munro ieşi din clădire într-un viscol moderat. Vîntul îi vîjîi în urechi, făcîndu-l să se ghemuiască în hanorac.

Maşina sa era acoperită de un strat de vreo treizeci de centimetri de zăpadă. Era deja pregătit cu o lopăţică de plastic ca să curețe parbrizul.

– Căpitan Munro?

Folosirea vechiului său grad din armată îl surprinse. Se întoarse şi văzu un bărbat foarte slab, în jur de cincizeci de ani.

– Da?

Bărbatul scoase o mînă din buzunarul paltonului şi Munro se trezi uitîndu-se la o legitimaţie din plastic pe care scria că posesorul său era maiorul Christopher McFadden de la Corpul de Contraspionaj al Armatei.

– Trebuie să vorbim, Munro.

– Despre ce? întrebă el şi, în clipa aceea, simţi o a doua prezenţă în spatele lui.

Cînd se întoarse, văzu un individ solid, cu un chip ciocolatiu şi asiatic, tuns foarte scurt, care mesteca gumă. Îl izbi pe Munro de zid, căutîndu-l de arme.

Munro ridică mîinile pentru a-l împinge, dar văzu un Colt automat îndreptat spre pieptul său.

– El e colegul meu, sergentul Thuong, spuse americanul.

Bărbatul vîrî mîna în buzunarele lui Munro, pipăindu-i şliţul.

– Nici o armă, mormăi el.

– Bun. Să mergem, căpitane.

Inima lui Munro bătea cu putere. Individul de culoare îl împinse pe bancheta din spate a unei maşini oprite lîngă bordură. Celălalt urcă la volan şi porni maşina.

– Vreau să văd legitimaţia aia din nou, ceru Munro.

– Asta e legitimaţia noastră, spuse asiaticul, ţinînd pistolul lipit de abdomenul lui Munro.

Continua să mestece gumă, iar ochii îi erau ironici şi arzători. Avea chipul necruţător al unui subofiţer vietnamez.

Munro încremeni, uitîndu-se la pistol.

– Ai grijă cu chestia asta.

– Ce face Ueda? întrebă bărbatul cel slab.

– Ce treabă aveţi cu ea? întrebă Munro, auzindu-şi vocea tensionată.

Bărbatul îi întîlni privirea în oglindă.

– Am venit tocmai din Laos, căpitane, şi sîntem obosiţi.

Aşa că nu te juca cu noi. Ia-o ca pe un avertisment, da? Acum răspunde la întrebare. Ce face fata?

– E bolnavă, spuse Munro.

– Ce are?

– Tuberculoză.

– O să moară? întrebă vietnamezul.

– Nu şi dacă va fi tratată.

Bărbatul alb mormăi.

– Cît o costă pe doamna Lawrence clinica aceea?

– Nu ştiu.

Din cauza zăpezii, străzile erau foarte aglomerate. Abia înaintaseră prin traficul dens de pe Tenth Avenue. Acum, o luară pe West 42, unde situaţia era şi mai dificilă.

– Ueda susţine că e fiica Francinei Lawrence, nu?

Munro ridică din umeri.

– N-am de unde să ştiu.

Thuong îl împunse cu pistolul în burtă.

– Este fiica Francinei Lawrence? întrebă McFadden răbdător.

– Nu ştiu, repetă Munro, concentrîndu-se atent asupra pistolului. Nimeni nu ştie.

– Lawrence crede că e fiica ei, nu?

– Nu ştiu ce crede ea.

– Nu-ţi bate joc de mine.

– Nu ştiu ce crede ea, repetă Munro.

– Ticălos negru şi prost, spuse Thuong.

Privirea moartă a lui McFadden o întîlni în oglindă pe cea a lui Munro din nou.

– Thuong are dreptate, îi spuse el. Eşti un ticălos negru şi prost. Am putea să te ducem într-un loc unde să-ţi smulgem unghiile. Sau am putea aranja să-ţi pierzi slujba, licenţa mizerabilă şi fărîma de demnitate care ţi-a mai rămas.

– Ce vreţi? întrebă Munro încet.

– Vrem înapoi ce a furat Sakura.

– Ce a furat? întrebă Munro.

– De ce dracu' crezi că a venit la Lawrence? Spune-i că timpul se scurge, căpitane. Dacă vrea să-l mai vadă în viaţă, trebuie să dea înapoi ce-a luat. Îi spui asta din partea noastră?

– Pe cine să mai vadă în viaţă?

– Spune-i asta doar. Îl omorîm şi, dacă nici aşa nu

merge, o să trecem la ea. Nimeni nu se poate ascunde de noi. Noi sîntem ochii vulturului. Vedem tot. Înțelegi?

– Încerc.

– Spune-i Sakurei că aşteptăm.

Munro îşi dădu seama că mergeau pe Second Avenue, apropiindu-se de clinică. Poate că, pînă la urmă, nu aveau să-l împuşte.

– Bine, zise el.

Maşina cea neagră opri în faţa intrării. McFadden se întinse în spate şi vîrî o carte de vizită în buzunarul lui Munro.

– Numărul meu e pe ea. Sună-mă. Nu mă face să te sun eu. Acum coboară dracului din maşina mea.

Thuong deschise uşa şi Munro coborî. Imediat după aceea, maşina dispăru în ninsoare.

Plăcuţa de înmatriculare era acoperită de zăpadă murdară. Munro respiră adînc şi intră în clinică. Avea să scoată nişte răspunsuri de la ea.

Deschise uşa salonului Sakurei, dar înăuntru nu era nimeni. Sakura dispăruse.

Cu inima bătînd nebuneşte, Munro se repezi furios la un îngrijitor care trecea pe acolo.

– Unde s-a dus? strigă el apucîndu-l de guler.

– N-a ieşit toată dimineaţa, îngăimă omul, uitîndu-se în camera Sakurei.

Munro o luă la fugă pe coridor spre salonul infirmierelor.

– Unde-i Sakura?

Cele două femei se ridicară speriate.

– Nu e în camera ei?

– Nu.

– Nu a trecut pe-aici, domnule Munro.

– Fereastra! exclamă el, dînd fuga înapoi în camera ei şi simţind că-i vine rău.

Fereastra era deschisă. El o deschise şi mai larg. Dădea pe o margine îngustă, neprotejată de balustradă. Ea parcursese vreo patruzeci de metri pe acea bordură şi încerca să ajungă la o a doua, care ducea la o scară de incendiu. Între cele două parapete era un gol de vreo doi metri. Dedesubt, nimic altceva decît aer şi strada, la o distanţă foarte mare. Era o siluetă micuţă pe faţada clădirii.

Clay se îngrozi că avea să sară chiar în fața ochilor săi.

– Sakura! strigă el cu încordare în glas. N-o face!

Ea întoarse capul scurt. Îl văzu, se întoarse şi se ghemui ca să sară.

– Nu! strigă el.

Sări.

El o văzu aterizînd nesigur, adidaşii alunecîndu-i pe zăpada înghețată. Strîngea ceva la piept, o geacă de blugi înfăşurată în jurul unor haine. Legătura aceea îi îngreuna mişcările. Pentru o clipă, alunecă pînă la margine.

– Sakura! strigă el.

Ea se clătină, se opri şi întinse mîna pe care o avea liberă pentru a se agăța de cărămizi. Îi mai aruncă o privire peste umăr, după care îşi continuă drumul, alunecînd mereu pe zăpada înmuiată, cu părul răvăşit de vînt.

– La dracu', mormăi Munro, după care se întoarse şi ieşi în fugă pe coridor.

Oamenii se dădură repede la o parte cînd văzură acel uriaş venind spre ei. Dacă ajungea la scara de incendiu, ea avea să fie în stradă în treizeci de secunde şi să dispară în patruzeci.

Un pod unea cele două aripi, pereții de sticlă oferind o privelişte a grădinii clinicii. Prin geam, o zări pe Sakura afară, escaladînd balustrada scării de incendiu. Cineva arătă cu degetul şi strigă.

Munro dădu colțul şi străbătu în fugă alt coridor în capătul căruia se afla uşa scării de incendiu. Dădu buzna prin ea şi, imediat, începu să sune alarma de incendiu.

Pe scară, ajunse față în față cu Sakura. Ea îl privea ca o pumă încolțită, ghemuită şi mîrîind la el furioasă.

– Proastă mică şi nebună, zise el răguşit.

– Pleacă de lîngă mine, spuse ea, după care se întoarse şi o luă la fugă în sus pe scară, treptele din fier răsunînd sub picioarele ei.

– Sakura!

Imediat, o rupse şi el la fugă. Ea se întoarse şi aruncă legătura de haine spre el. Munro se feri instinctiv. Acest lucru îi oferi Sakurei mòmentul de care avea nevoie pentru a se cățăra din nou pe margine.

Doi dintre paznicii spitalului urcau în fugă în spatele lui. El se întoarse şi îi goni.

Nu voia ca ei să o facă pe Sakura să cadă şapte etaje.

– Opriţi-vă, se răsti el. Mă descurc singur.

Sakura mergea din nou pe parapet. El nu putea decît s-o urmeze.

Alarma de incendiu ţiuia asurzitor. Munro încercă să fie prudent. Marginea era îngrozitor de îngustă şi de alunecoasă din cauza zăpezii. Înaintă după ea. Era agilă ca o pisică şi la fel de curajoasă.

– Sakura! strigă el şi furia îi înăspri glasul.

Ea aruncă o privire peste umăr.

– Lasă-mă-n pace, strigă ea, după care, dădu colţul şi dispăru.

Ţinîndu-se de cărămizi cu vîrfurile degetelor, Munro o urmă. Dădu colţul clădirii şi se uită în jos, la distanţa ameţitoare care îl despărţea de sol. Avea o presimţire sumbră că amîndoi aveau să sfîrşească într-o baltă de sînge pe trotuar.

Privi înainte. Avea noroc. Sakura ajunsese la coloana masivă a unui coş de fum. De data aceasta, un salt ar fi fost prea mult chiar şi pentru capacităţile ei feline. Era încolţită.

El înaintă spre ea tîrşîindu-şi picioarele. Văzu că plîngea acum, dar nu ştia dacă erau lacrimi de furie sau de frustrare. Îl uimi faptul că lacrimile nu-i îngheţau pe obraji.

– Nu te mişca, îi ordonă el.

– Sar !

– Ascultă-mă.

– Dă-te înapoi sau sar, strigă ea şi luă o poziţie ca pentru a sări în neant.

– Oamenii din Vientiane sînt aici, spuse el.

Nu ştia dacă acele cuvinte aveau s-o facă să sară sau nu şi, pentru o clipă, inima păru să-i stea în loc, în timp ce o privea. Ea întoarse capul foarte încet şi îl privi.

– Ce ai spus?

– Oamenii din Laos. Sînt aici. În clipa asta, numai eu pot să te ajut.

Ea îl privi fix.

El înaintă încet, întinzînd mîna.

– Trebuie să vorbim. Ia-mă de mînă.

Tencuiala scorojită făcea ca parapetul să fie alunecos. Zgomotele oraşului le ajungeau pînă la urechi. Cînd el ajunse la ea, Sakura păru să se aplece puţin în faţă, în

gol, asemeni unui pescăruş care se pregăteşte să-şi ia zborul. El o apucă de braţ. Pentru o clipă, se clătinară amîndoi acolo, mult deasupra străzii. Apoi, Munro o trase înapoi, lîngă zid, atît de tare, încît ea aproape că rămase fără suflare.

– Dumnezeule, murmură el, ţintuind-o acolo. Femeie nebună ce eşti.

Pielea Sakurei era rece ca gheaţa. El avu impresia că obrazul ei era din marmură. Ea se mişcă uşor în braţele lui.

– Nu te mişca, mormăi el, sau îţi rup gîtul ăsta care nu-i bun de nimic.

Porni împreună cu ea încet, înapoi spre fereastră, încercînd să nu se uite în jos. Tălpile îi alunecau pe zăpadă. Trupul Sakurei era lipit de al său, solid şi greu.

El ajunse la fereastra deschisă din camera ei. Cîţiva oameni era aplecaţi peste pervaz şi strigau la ei.

El se agăţă de margine, gîfîind din cauza efortului. Nişte mîini se întinseră ca să-l tragă înăuntru. În cele din urmă, ajunse din nou în încăpere.

Sakura nu încercă să opună rezistenţă cînd o dezbrăcară surorile. Tăcerea şi privirile lor spuneau mai mult decît orice mustrare. Credeau că era un animal, o nebună.

– Fereastra era încuiată, spunea îngrijitorul întruna, cu o voce cuprinsă de panică.

– Ei bine, a găsit cheia, zise Munro printre gîfîituri.

Părea extrem de furios şi se scutura de zăpadă cu mîini tremurătoare.

– Vreau ca afurisita aia de fereastră să fie sudată. Imediat.

– Mă duc să-l chem pe meşter.

Omul sosi în zece minute. Munro supraveghe lucrarea. În timp ce Parsons o examină pe Sakura, el sudă fereastra. Nu dură mult. Cîteva scîntei albăstrui, un bîzîit ca cel al unei viespi uriaşe şi un miros de metal ars.

Oamenii din încăpere începură să plece după ce Parsons o certă pe Sakura cu asprime şi ieşi supărat. Un paznic veni cu geaca ei de blugi şi legătura de haine pe care ea o aruncase spre Munro.

– Erau pe scara de incendiu.

– Lasă-le aici, îi porunci el.

Omul îi aruncă o privire furioasă Sakurei şi ieşi. Ea rămase singură cu Clay Munro.

Deschise gura ca să-i arunce o insultă, dar el ajunse lîngă ea din doi paşi şi o apucă de încheietură. O întoarse cu brutalitate, sucindu-i mîna la spate.

– Data viitoare cînd o să mai fugi de mine, îi mîrîi el la ureche, te împuşc.

Muşchii o dureau atît de tare, încît trebui să strîngă din dinţi ca să nu ţipe.

– Te rog, îngăimă apoi. Îmi rupi braţul.

El o trînti în pat, dar îşi înfipse mîna în părul ei. Era la fel de neputincioasă ca o frunză pe mare. Deodată, se temu cu adevărat de el, de furia pe care o simţea pulsînd prin trupul lui uriaş. Altă dată îl sfidase, dar, acum, ştia că ar fi fost în stare să-i smulgă inima din piept.

– Nu, spuse ea cu o voce subţire şi tremurătoare. Nu-mi face rău, te rog.

Ochii lui erau de culoarea ambrei, ochii unui animal de pradă nocturn. Îşi dezvelise dinţii albi, care contrastau cu pielea neagră. Pentru o clipă, o privi cu duşmănie. Apoi, ea văzu cum furia începu să i se stingă. Îi dădu drumul şi ea răsuflă uşurată. Cînd fusese afară, pe marginea îngustă, nu-i fusese frică. Dar, în ultimele treizeci de secunde, inima îi bătuse cu putere.

El se aşeză pe marginea patului.

– Eşti nebună, îi spuse încet. Unde naiba voiai să te duci?

– Înapoi în Laos, zise ea scurt.

– Zău? Şi cu ce bani aveai de gînd să-ţi plăteşti drumul?

Sfîrşită, ea întinse mîna spre geaca de blugi.

– Dă-mi-o.

Munro îi dădu geaca şi ea deschise buzunarul interior, de unde scoase o grămadă de metale încîlcite cărora le dădu drumul în pat.

– Să fiu al naibii, spuse Munro scormonind prin colecţie: ceasuri, inele, coliere. De unde ai comoara asta, Sakura?

– Am găsit vestiarele surorilor.

– Ai deschis vestiarele? întrebă el privind-o speculativ. Cum?

– Cu o agrafă. A fost uşor.

– Uşor? repetă el, privind-o stăruitor.

– Ştiu că am greşit, dar eram disperată. Spune-le că-mi pare rău.

– Probabil că o să urineze în păsatul tău de ovăz de-acum încolo. Eu aş face-o. Mai ai ceva de mărturisit?

Sakura se uită spre fereastră. Şase bare de metal o ţintuiau acum. Nici o posibilitate de ieşire şi nici una de intrare. La început, în gînd, se referise la Clay Munro folosind un cuvînt japonez care însemna „prost", dar descoperise că nu era nici prost, nici greu de cap, ci era ca acei adversari de la „dojo" care te păcăleau, pentru că erau atît de solizi, încît credeai că aveau să fie stîngaci, pînă cînd te trînteau la podea.

– Ai spus că oamenii din Vientiane sînt aici, zise ea. La cine te-ai referit?

– La doi indivizi, un anume maior Christopher McFadden şi un asiatic pe nume Thuong, care probabil că e din Laos. Susţin că ai furat ceva de la ei. Vor înapoi acest lucru. Altfel au spus că vor răni pe cineva cunoscut ţie.

Sakura lăsă capul în jos. Părul lung şi şaten îi căzu în jurul feţei. Nu spuse nimic.

– Cine sînt? o întrebă Munro.

– I-a trimis Jai Han, zise ea încercînd să-şi reţină lacrimile.

– Spune-mi cine sînt aceşti oameni.

– Sînt Ray-Bani.

– Ray-Bani? Aceşti indivizi sînt Ray-Bani?

– Aşa le spunem noi, zise ea. Nu poartă uniforme. Dar îi recunoşti după ochelarii Ray-Ban.

– Ce ai furat de la ei? o întrebă Munro.

– Bani.

– Cîţi?

– Mulţi.

– Şi cine e această persoană pe care ameninţă că o vor ucide?

Ea înghiţi în sec şi îşi ridică privirea.

– Copilul meu.

Munro o privi în tăcere, după care se ridică.

– O s-o sun pe doamna Lawrence. Nu pleca nicăieri.

În mintea Francinei persista întrebarea dacă acela era al doilea act al unei piese menite să o înşele pe ea?

– Ia-o de la început, spuse ea încet.

Chipul Sakurei era încordat.

– Am lucrat pentru un om de afaceri chinez, în Vientiane, pe nume Li Hua.

– Ce fel de om de afaceri?

– Făcea afaceri cu triburile din munți.

– Te referi la opiu? întrebă Munro.

– Nu era ce crezi tu.

– Nu ceea ce cred eu? Dar ce?

– Era o afacere legală.

– Dar era opiu, nu?

– Da, spuse ea, iar Munro schimbă o privire cu Francine. Toată lumea îl respecta pe Li Hua. Era un bătrîn de treabă care se purta cu mine ca şi cum aş fi fost fiica lui. Îmi plăcea să lucrez pentru el. Aveam un iubit pe nume Roger Ricard. Era pilot la o firmă mică de chartere, care făcea curse din nord pînă în Vientiane. Roger mi-a dăruit un copil pe care l-am numit Louis. Cînd am născut, am crezut că, în sfîrşit, voi avea viața mea. Credeam că voi fi fericită. Dar nimeni nu ştia că războiul avea să ia o asemenea amploare, că aveau să vină infanteriştii. Aceştia voiau heroină. Şi Li Hua a fost ucis.

– Cine l-a ucis? întrebă Francine.

– Soldații lui Jai Han. Generalul Jai Han e comandantul celor din tribul Meo, un trib din munți, care cultivă opiu, războinici. Îi urăsc pe comuniști. Jai Han i-a transformat într-o armată anticomunistă. Ca să nu piardă loialitatea lui Jai Han, Ray-Banii transportă opiul cu avioanele lor. Totul face parte din politica de „cuceriți-le inimile şi mințile". Jai Han a preluat afacerea cu opiu, aşa că a trebuit să lucrez pentru el.

– Şi McFadden? E şi el în afacerea cu heroină împreună cu Jai Han?

– McFadden e agent CIA.

Munro şi Francine se priviră reciproc.

– CIA? repetă Francine nevenindu-i să creadă.

– Ajută la pregătirea Meo-ilor pentru Jai Han. Îi învață cum să folosească armele. Dar războiul şi heroina sînt unul şi acelaşi lucru.

– Cum adică, sînt unul şi acelaşi lucru?

– În timp ce McFadden îi învață pe bărbați să se lupte, femeile cultivă opiu în sate. Avioanele americane trans-

portă orez şi arme în munţi şi aduc opiul înapoi la Vientiane.

– Şi apoi?

– E transformat în heroină.

– De către McFadden?

– Nu. De către prinţi, generali şi gangsteri. În Vientiane miroase a oţet atît de tare că nici nu se poate respira. E din cauza anhidridei acetice pe care o folosesc chimiştii ca să dizolve morfina. După aceea trimit heroina rafinată în Saigon.

– De aceea e McFadden acolo, Sakura? Ca membru al unui cartel al heroinei?

– Da. Thuong e unul din cumnaţii lui Jai Han. Amîndoi sînt periculoşi, dar nu-i interesează heroina, ci numai banii. Ray-Banii nu se satură niciodată. Au nevoie de ea ca să cumpere arme pentru oamenii lor.

– Deci, în tot acest timp, cînd vorbeai despre Ray-Bani, te refereai la CIA? întrebă Munro.

– Da.

– Sakura, nimeni n-o să creadă despre guvernul american că sprijină comerţul cu heroină în Laos.

– Cineva o face, spuse Munro cu o voce scăzută. Saigonul e plin de heroină. Aveam instrucţiuni să-i localizăm pe toţi cei care se drogau în unitatea noastră şi să-i trimitem la un centru de dezintoxicare, dar nu puteam face asta. N-ar mai fi rămas nimeni. Poţi s-o cumperi în fiecare sat, de la orice copil. Întotdeauna ni s-a spus că doar comuniştii erau în spatele afacerii.

– Nu sînt comuniştii, spuse Sakura. Triburile de comunişti cultivă alimente, nu opiu. Fermierii Meo cultivă opiu de secole, dar niciodată nu l-au rafinat. Occidentalii au făcut asta. Ei au transformat opiul în ceva mortal. Suprema cultură capitalistă, spuse ea cu amărăciune. O parte e vîndută soldaţilor. Restul se trimite în America şi Europa. Ray-Banii o vînd corsicanilor, care, la rîndul lor, o vînd traficanţilor.

Francine studie chipul Sakurei. În mintea ei, o voce continua să întrebe: „Eşti fiica mea? Eşti cea în care s-a transformat Ruth?"

– Ştiai că e ceva rău.

– Da. Bineînţeles că ştiam.

– De ce n-ai plecat?

Chipul Sakurei se schimonosi.

– Aş fi făcut-o. Dar mi-au luat băieţelul.

– Cine ţi l-a luat?

– Întîi, Roger, spuse ea şi ochii i se umplură de lacrimi din nou. Roger şi-a pierdut linia aeriană. Ray-Banii au desfiinţat charterele locale. Roger s-a înverşunat foarte tare. A început să bea şi să devină violent. Am văzut cum era în realitate. Şi uram comerţul cu heroină. Voiam să plec din Laos. Voiam o viaţă mai bună pentru noi, să găsesc un loc unde să-mi cresc copilul departe de război şi de heroină. Am încercat să plec din Vientiane, dar Roger a aflat şi m-a împiedicat. Mi l-a luat pe Louis, care avea numai doi ani. Roger mă lăsa să-l văd doar la sfîrşit de săptămînă, în casa lui. Dar nu puteam să-l iau pe Louis de la el. Roger avea un plan. Voia să-l ajut să fure de la Jai Han. I-am spus că e nebun, dar ideea aceea îl obseda. Îl avea pe Louis, aşa că m-a făcut să accept.

– L-aţi înşelat pe Jai Han? întrebă Munro şi ea încuviinţă.

– Da.

– Cum?

– Ştiam cum lucrează Jai Han. Îşi trimite toţi banii la o bancă din Tailanda. Noi îi duceam la aeroport cu o maşină şi îi expediamcu un avion al companiei *Royal Air Lao* la Bangkok. Într-o dimineaţă, i-am spus lui Roger ruta. Ei ne-au oprit maşina şi au luat sacii. Nimeni n- a fost rănit. A fost foarte simplu. Dar erau mult mai mulţi bani decît îmi închipuisem. Erau aproape şapte sute de mii de dolari americani.

Francine icni uşor.

– Şapte sute de mii?

Sakura încuviinţă.

– Şase sute optzeci de mii. Jai Han a turbat de furie. A trebuit să fug. Toţi ne căutau, poliţia, oamenii Meo, Ray-Banii. Chiar şi corsicanii, pentru că se temeau că asta avea să le pună capăt afacerilor pe care le făceau în Laos. L-au trădat pe Roger, aşa că Jai Han l-a găsit şi l-a omorît. Partenerul lui Roger a fugit. Ei l-au găsit pe Louis şi l-au luat. M-au căutat, dar m-am dus în munţi şi m-am ascuns într-o peşteră alături de Vietcong, unde nu aveau cum să mă găsească. În cele din urmă, am trecut graniţa în Tailanda. Dar Jai Han mi-a transmis un mesaj. Îşi vrea banii

înapoi sau îmi va ucide copilul, spuse Sakura frîngîndu-şi degetele. Dar nu am banii. Partenerul lui Roger i-a scos din ţară şi a dispărut. Banii nu mai sînt.

Nimeni nu spuse nimic mult timp.

– De aceea ai venit la mine, pînă la urmă? întrebă Francine încet.

– Da.

– Ai crezut că te voi ajuta?

– Am crezut că ai putea să mă ajuţi.

– De ce ai fugit de mine, la început?

– Cînd ai pus să mă urmărească, am crezut că le-ai spus Ray-Ban- ilor despre mine, zise ea încercînd să-şi controleze vocea. Mă caută de cînd am plecat din Vientiane. Nu vor doar banii lui Jai Han. Cînd am fugit, s-au gîndit că voi vorbi cu ziariştii. Ştiu ce se petrece în Laos. Ştiu despre aranjamentele dintre Jai Han şi Ray-Bani. Mii de soldaţi americani din Vietnam sînt dependenţi de droguri deja, toată lumea ştie asta. Iar heroina face şi mai multe victime aici, în America. Vor să-mi închidă gura.

Francine se ridică şi se uită la Sakura.

– Aşadar, n-ai venit la mine, pentru că voiai să mă cunoşti. Ai venit, pentru că sperai să te scot din necaz.

Sakura înghiţi în sec. Francine văzu cum îi zvîcnea pulsul în gîtlejul delicat.

– Nu am pe nimeni altcineva. Am venit la tine, pentru că speram că-mi poţi salva copilul.

Pentru o clipă, Francine o privi în ochi. Dar privea prin ea, într-o altă realitate. Apoi, fără să spună altceva, se întoarse şi ieşi din cameră.

Francine aranjase cu Munro să se întîlnească în hotelul care se afla vizavi de clinică. Coborî din taxi şi intră în holul hotelului, ducîndu-se la bar. Luminile calde o învăluiră imediat.

Munro era deja la bar, aşteptînd-o. Localul era aglomerat, dar, în jurul lui Clay Munro, era liber. Întotdeauna era liber în jurul lui Clay; fie din cauza staturii sale masive, a culorii pielii lui sau a trăsăturilor sale aspre, Francine nu ştia. Poate toate trei la un loc.

– Cu ce vă servesc, doamnă? o întrebă barmanul.

– Un whiskey, spuse ea.

– Scoţian, irlandez, american, malţ, simplu, cu gheaţă?

– Nu contează.

– Două malțuri cu gheață, spuse Munro.

Francine se așează lîngă el și își trecu degetele prin păr, cutremurîndu-se din cauza frigului.

– Ce-ai aflat? îl întrebă ea.

– Am pus o echipă să caute în arhivele știrilor articole despre Asia de Sud-Est din ultimii zece ani. Numele lui Christopher McFadden a apărut de cîteva ori. Ăsta a fost cea mai semnificativ lucru, spuse el și îi dădu o fotocopie.

Ea văzu că era dintr-un articol despre Laos care apăruse într-o revistă *„Time"* cu trei ani în urmă. Munro subliniase cu galben pasajele relevante, pe care ea le citi cu atenție.

Christopher McFadden era menționat, nu ca agent CIA, bineînțeles, ci ca un membru veteran al unei organizații de ajutorare numită *Asistență Voluntară Internațională*. Fragmentul era scurt, dar laudativ, descriindu-l pe McFadden ca fiind un profesor care îi ajuta pe fermierii asiatici să cultive mai mult orez ca oricînd. „Oamenii ca McFadden sînt cei care cuceresc inimile și mințile celor din Laos," scria în încheierea articolului. Era și o fotografie a unui bărbat între două vîrste care ținea de după umeri un țăran laoțian în pijama neagră.

– Acesta e McFadden, confirmă Munro.

– Scrie că e un asistent al unei organizații de ajutorare.

– Asta sînt spionii întotdeauna. Ăsta e un lucru sigur în legătură cu ei, spuse el bătînd cu degetul în fotografie. Cred că McFadden e exact ce a spus Sakura. Un agent CIA de teren. Biografia lui e destul de interesantă. Din 1957, Statele Unite au cheltuit pentru ajutorarea populației din Laos mai mulți bani pe cap de locuitor decît pentru orice altă țară. Dar nu s-au dus pe orez și fasole.

Cînd i se servi whiskey-ul, Francine bău, simțind cum îi ardea gîtlejul. Se privi în oglinda pătată din spatele barului. Chipul îi era tensionat.

– Știi la ce m-am gîndit? îi spuse ea cu amărăciune lui Munro. Că toată povestea era legată de tuberculoză și nimic mai mult. Nu-și putea permite tratamentul și a susținut că e Ruth. Ca să plătesc eu. Înțelegi?

Munro încuviință.

– Dar nu e legat de tuberculoză.

– Nu, zise Munro. Nu e.

– Măcar dacă ar fi fost. E ca un coşmar care devine tot mai groaznic. Acum vedem cine e cu adevărat în spatele ei.

– Tot mai crezi că minte în legătură cu trecutul ei?

– Am trăit mai mult decît tine, zise ea. Şapte sute de mii de dolari sînt o grămadă de bani. Mama ştia o mulţime de proverbe chinezeşti vechi. Unul din ele spunea că, pentru ca o minciună să fie acceptată ca adevăr, ea trebuie repetată de trei oameni. Sakura a fost prima. Acum, McFadden. Oare cine va fi următorul?

– Problema e foarte încurcată ca să fie o conspiraţie, spuse el.

– Crezi că spune adevărul?

– Cred că e jumătate nebună, jumătate escroacă, spuse Munro, după care ezită. Dar e în primejdie. Va trebui să facem ceva, altfel o s-o taie chiar în faţa noastră, adăugă el şi îi făcu semn barmanului. Încă două.

– Cunosc oameni influenţi, spuse Francine. O să vorbesc cu cineva de la Washington.

Munro clătină din cap.

– Nu.

– De ce nu?

– Pentru că nimeni de la Washington n-o să-ţi vorbească despre CIA. Nu în ceea ce priveşte războiul din Asia. Şi cu atît mai puţin despre faptul că CIA se ocupă de traficul cu heroină.

– Trebuie să ştie.

– Doamnă Lawrence, am fost în armată zece ani, dintre care, patru în Vietnam. Te rog să mă crezi, nimeni din America n-are idee ce se întîmplă cu adevărat acolo. Nici Senatul, nici Congresul, nimeni.

– Atunci, o să discutăm direct cu Langley.

– Poate că nu oricine de la Langley ştie. Ar dura săptămîni întregi pînă am afla ceva de la ei şi, poate, pînă atunci, ar fi prea tîrziu. Nu poţi vorbi cu nimeni despre asta.

– McFadden trebuie să fie sub controlul cuiva.

– Da, dar nu vei afla niciodată al cui. Nu poţi face asta pe căi oficiale.

– Atunci, după ce reguli jucăm?

– Indivizii ăştia, oamenii Meo, sînt asemeni muntenilor din Vietnam. Colecţionează urechi umane. Odată, am zis

că plătim zece dolari pentru fiecare ureche de vietcong pe care o aduceau. Au început să le taie urechile nevestelor şi copiilor. Am primit o grămadă de urechi. A trebuit să punem punct acestui lucru imediat. Aceştia sînt oamenii cu care ai de-a face. Oameni care sînt în stare să taie urechile propriilor copii pentru zece dolari. Viaţa Sakurei, a dumitale sau a mea n-ar însemna nimic pentru Jai Han.

Ea îi aruncă un zîmbet mecanic în oglindă.

– Îţi mulţumesc pentru analiză, Clay.

– Voi fi întotdeauna aici, spuse el cu blîndeţe. Nu voi pleca nicăieri.

Ea îi studie trăsăturile necruţătoare şi îi mulţumi lui Dumnezeu pentru forţa, loialitatea şi siguranţa lui.

– N-ai fost însurat niciodată, nu, Clay?

– Nu.

– N-ai copii?

El schiţă unul din rarele sale zîmbete.

– Nici unul despre care să ştiu.

Ea îşi goli paharul.

– Ascultă-mi sfatul. Să nu faci nici unul. Să mergem la Sakura acum.

Sakura căzuse pradă unui somn întunecat. Se trezi brusc şi se ridică în capul oaselor.

Francine Lawrence stătea la picioarele patului, privind-o în tăcere. Un moment îndelungat, se priviră în ochi, fără să vorbească.

– Acum ştii adevărul, spuse Sakura, în cele din urmă.

– Ştiu ce ai vrut tu să aflu.

– Lasă-mă să mă duc înapoi în Laos, zise Sakura. Dacă îi las să mă omoare, poate îl cruţă pe Louis.

– Acesta era planul tău cînd ai ieşit pe fereastră?

Sakura încuviinţă.

– Da.

– Nici măcar nu-mi spuseseşi de copil.

Sakura ridică din umeri.

– Ştiam că ar fi inutil. Mi-am dat seama după atitudinea ta faţă de mine. După felul cum m-ai luat la întrebări. Nu crezi o vorbă din tot ce spun. Mi-am irosit timpul venind la tine. Nu-mi mai rămîne altceva de făcut. Trebuie să mă duc la ei şi să-i las să facă ce vor cu mine.

– Te-ar tortura, spuse Francine cu severitate.

– Întotdeauna există moartea la sfîrşitul torturii, zise Sakura încet.

– Şi, atunci, ce s-ar întîmpla cu copilul tău? Dacă te-ar omorî pe tine, probabil că l-ar omorî şi pe el.

– Atunci, poate că ar fi mai bine, spuse Sakura cu o voce lipsită de orice inflexiune.

Francine se duse la fereastră. Costumul ei era de un verde pastel, scoţîndu-i în evidenţă culoarea pielii şi brăţara şi cerceii de jad birmanez.

– Aş putea să plătesc, Sakura. Dar tu nu ştii dacă eşti fiica mea şi eu nu ştiu dacă sînt mama ta. Nu ştiu nici măcar dacă aceşti bani ţi-ar salva copilul.

Ochii Sakurei erau grei.

– De ce nu i-ai făcut un semn fiicei tale? întrebă ea cu asprime.

– Nu înţeleg.

– Cînd ţi-ai lăsat fiica la ibani, trebuia să fi ştiut că avea să treacă mult timp pînă cînd o revedeai. În locul tău, eu i-aş fi făcut un semn fetiţei, ca s-o pot recunoaşte chiar şi după mulţi ani. O cicatrice sub braţ sau pe pielea capului, sub păr.

– Aşa cum însemni o vită? Mă tem că nu sînt atît de practică. Nu mi-a trecut prin cap. Tu i-ai făcut vreun semn lui Louis?

– Nu. Dar eu n-am ştiut că o să-l pierd.

– Nici eu n-am ştiut că-mi voi pierde fiica.

– O să plăteşti?

Francine ridică din umeri.

– Sakura, pretutindeni sînt oameni care ştiu că am adunat o avere. În fiecare zi, primesc scrisori din toate colţurile lumii. Oameni care spun că le va muri copilul dacă eu nu le trimit bani ca să plătească doctorii. Indivizi care zic că se sinucid dacă eu nu le plătesc datoriile. Oameni din închisoare, oameni muribunzi, oameni ale căror familii întregi vor fi exterminate dacă eu nu trimit o sută de dolari, o mie, zece mii. Unele scrisori sînt chiar autentice.

– Şi îi ajuţi? întrebă Sakura.

– Uneori.

Sakura îşi încleştă maxilarul.

– Atunci, pe mine de ce nu?

– În primul rînd, poate că felul în care ceri lasă de dorit, spuse Francine sec.

– Asta e? Vrei să-ți cad în genunchi şi să te implor?

– N-am zis că vreau asta.

– Nu te-am mințit niciodată, Francine. Aş fi putut să susțin că- mi amintesc chipul tău, vocea ta. Aş fi putut să deschid brațele şi să-ți spun „mamă". Aş fi putut să joc un teatru care ți-ar fi înmuiat inima.

– Şi de ce n-ai făcut-o?

– Am fost multe lucruri, dar mincinoasă, niciodată.

– Nici măcar ca să-ți salvezi copilul?

– Nu ştiu să mint. Ştiu că bănuieşti că sînt o actriță excelentă, că mă prefac. Dar nu sînt. Sînt eu însămi. Nu e nimic altceva.

– Dacă ai fi venit la mine înainte să se întîmple asta, spuse Francine cu o voce grea. Dacă ai fi venit de bună voie, nu ca să ceri bani, nu în bucluc pînă peste cap, poate ar fi fost cu totul altceva.

– Dacă nu s-ar fi întîmplat asta, n-aş fi venit niciodată la tine.

Francine se strîmbă.

– Cel puțin, eşti sinceră.

– Cînd am început să realizez că ai putea fi mama mea, mi-am dat seama deodată de ce am avut o astfel de viață, spuse Sakura. De ce eram copilul crescut de lupi. Prima mea reacție nu a fost să te iubesc. Ci să te disprețuiesc.

Francine trase aer în piept.

– Şi crezi că, spunîndu-mi asta, o să mă faci să vreau să te ajut?

– Dacă mă ajuți, o să încerc să las furia de o parte. O voi lua de la zero cu tine. Şi te voi lăsa să-l cunoşti pe Louis.

– Cîtă generozitate, spuse Francine cu o ironie rece.

Sakura nu ezită.

– Ți-am spus, Francine. Nu pot să te mint şi n-o voi face niciodată. Ai spus că vrei adevărul, iar eu ți l-am oferit.

– Adevărul tău.

– Şi al tău. Eu văd în inima ta, chiar dacă tu nu poți sau nu vrei să vezi într-a mea. Văd că, de ani de zile, mori puțin cîte puțin. Şapte sute de mii de dolari îți vor reda viața. E chiar atît de mult?

Francine răspunse cu un zîmbet strîmb.

– Nu ştiam că eşti atît de pricepută la vorbe.

– Ai dus o viaţă mult mai bună decît mine. Am fost nevoită să fac lucruri care m-au rănit, care m-au făcut să mă ruşinez, care aproape că m-au omorît. Tu ai trăit pentru bani. Ai adunat o avere, aşa cum te-ai exprimat foarte delicat. M-am gîndit la tine ca fiind mama care m-a abandonat în junglă cînd eram foarte mică pentru a te salva pe tine însăţi.

– N-a fost aşa, Sakura, spuse Francine cu o voce plină de încordare.

– N-am venit la tine pînă acum. Dar am venit acum, zise Sakura înghiţind în sec. Louis e un copil nevinovat, Francine, şi viaţa lui e în mîinile tale. Tu ai puterea de a-l salva.

– Şi, dacă, după ce se va termina totul, se dovedeşte că, de fapt, nu eşti fiica mea, Sakura?

– Îţi voi da banii înapoi. Pînă la ultimul.

– Cum?

– Voi munci. Pot să fac orice. Absolut orice. Nu mă cunoşti. Nu ştii ce pot realiza, spuse ea încleştîndu-şi degetele pe cearşaf. Voi fi sclava ta, dacă asta vrei. Tot restul vieţii.

– Nu mă ocup cu sclavia.

Sakura dădu pătura la o parte şi se dădu jos din pat. Se îndreptă spre Francine cu o privire fierbinte şi albă la faţă.

– Am singurul lucru pe care-l vrei. Nu-ţi pasă de bani. Ai o grămadă. Adevărul e că eşti pustiită pe dinăuntru. Ce te aşteaptă, Francine? Disperare şi singurătate. Te vei usca pînă cînd propria durere te va devora.

– Asta e soarta tuturor, Sakura, spuse Francine cu o voce tensionată.

– Nu! spuse Sakura apucîndu-i braţele.

Degetele îi erau asemeni unor gheare febrile.

– Pretinzi că mă disprețuieşti, dar eu îţi ofer singura speranţă pe care o ai. Singura posibilitate ca fiica ta să mai trăiască, la urma urmei. Nu poţi să-mi întorci spatele. Ar fi ca şi cum te-ai sinucide chiar în clipa asta, pentru că nu-ţi va mai rămîne nimic.

– Dă-mi drumul, spuse Francine, încercînd să se elibereze din strînsoarea Sakurei.

– Nu poţi să rişti, zise Sakura, sfredelind-o cu privirea.

Poți? Știi că, dacă nu mă vei ajuta, voi dispărea. Nu mă vei mai vedea niciodată. Și, tot restul vieții tale, te va chinui gîndul că fiica ta s-a întors din morți și tu ai lăsat-o să moară iar. I-ai lăsat să moară și pe ea și pe copilul ei. Ești în stare să suporți asta? Ce le vei spune diavolilor din iad cînd te vor întreba de ce ți-ai ucis fiica de două ori?

Francine izbuti să-i desprindă degetele, în sfîrșit. Făcea eforturi teribile pentru a-și păstra calmul.

– Ticăloaso, spuse ea cu o voce nesigură.

– De aceea mă respingi? Pentru că sînt o ticăloasă? O mizerabilă? O femeie care a umblat prin lume ca un gunoi uman? La ce te așteptai, Francine? Am făcut tot ce-am putut ca să supraviețuiesc. Faptul că mai sînt aici e un miracol. Habar n-ai de cîte ori n-am fost aproape nimic sau mai rău decît nimic. Dar am supraviețuit. Acum, cercul s-a închis și totul depinde de tine. La fel ca atunci, cu mulți ani în urmă, în junglă. Acum ce-o să faci? O să-mi întorci spatele iar?

– Nu înțelegi nimic, șopti Francine.

– Să-ți spun ce înțeleg, Francine. Cînd mă uit la tine, mă văd pe mine însămi. Cînd mă uit în ochii tăi, îi văd pe ai mei. Și, cînd mă văd pe mine în tine, te urăsc.

Ochii arzători ai Sakurei o făcură pe Francine să se teamă, ca și cum chiar ar fi oferit o imagine de iad nesfîrșit.

– Ură?

– Oh, da, spuse Sakura cu pasiune. Ura pe care o simt față de tine e singurul lucru care mă face să fiu sigură că tu ești mama care m-a părăsit în junglă, cu atîția ani în urmă.

Francine se întoarse ametită și ieși din cameră.

Stătea pe pat, strîngîndu-și genunchii la piept, cu capul întors într-o parte. Nu se uită la el, dar simți că era Munro.

– Cum te mai simți? o întrebă el, însă ea nu răspunse.

El își trase scaunul lîngă pat și se așeză, sprijinindu-și coatele pe genunchi, postîndu-se special în cîmpul ei vizual. Totuși, ea tot nu-l privi. Ochii îi erau oarecum acoperiți de un văl, ca și cum ar fi privit într-un alt spațiu.

– La ce te așteptai, Sakura? o întrebă el. Chiar îți închipui că vei reuși ceva în felul ăsta?

Ea nu dădu nici un semn că l-ar fi auzit măcar.

– Credeai că poți s-o insulți, să strigi la ea, s-o învinuiești pentru tot ce n-a mers bine în viața ta și, totuși, să te aștepți să te ajute?

– Nu mai am nevoie de ajutorul ei, spuse Sakura. Mă duc înapoi să-i iau pe Louis.

– Ca ei să te omoare? Asta nu-ți va salva copilul.

– Nici ea nu-l va salva.

– Ba ar putea. Dacă-i spui adevărul.

– Nu suportă adevărul, zise ea. A crezut că a scăpat de mine cînd m-a lăsat în junglă. Dar eu m-am întors. Acum încearcă să scape de mine din nou. Foarte bine, las-o, las-o să putrezească.

Munro îi întîlni privirea.

În irisurile ei era o lumină argintie, aproape ca o fosforescență.

– Chiar crezi că ești fiica ei, spuse el încet.

– Da, zise ea scurt.

– Ai spus că nu știi. Cum de ești sigură acum?

– Pentru că o simt, spuse ea întunecată la față și își atinse pieptul. Cînd sînt cu ea, o simt, aici. Știu că e mama mea.

– De ce nu-i spui asta?

– I-am spus.

– Și nu te crede?

– Nu vrea să mă creadă, zise ea, zîmbindu-i trist. Nu poate accepta ideea că o disprețuiesc.

– I-ai spus că o disprețuiești?

– Da.

El clătină din cap.

– Bravo, Sakura. Bine ai făcut.

– Ți-am spus, n-o s-o mint și nici n-o să mă gudur pe lîngă ea.

– Dar vrei ca ea să plătească șase sute optezeci de mii de dolari pentru tine?

– Pentru nepotul ei, zise Sakura.

– Trezește-te, Sakura, îi spuse el cu asprime. Ești bolnavă de tuberculoză. Ray-Banii o să-ți omoare copilul dacă nu le dai o grămadă de bani. Dacă te duci înapoi, o să vă omoare pe amîndoi. O singură persoană pe lumea asta ar putea să te ajute și tu o scuipi în față. Ce anume îți dă dreptul să judeci ce-a făcut? Nu și-a abandonat fetița ca să se salveze pe sine, ci ca s-o salveze pe ea. Cum de

nu înțelegi ce a însemnat pentru ea să facă asta? Şi tu ai făcut acelaşi lucru.

– Eu nu l-am părăsit pe Louis, spuse ea cu înverşunare. Mi-a fost luat!

– Ți-a fost luat, l-ai părăsit, care-i diferența?

– E o diferență! Eu nu mi-aş fi părăsit niciodată copilul de bună voie! N-aş fi fost niciodată atît de egoistă! Sau atît de slabă! L-aş fi luat cu mine, cu orice preț.

– Prețul ar fi fost viața copilului, spuse el, aruncînd flăcări din ochii de culoarea ambrei. Ştii ce-a făcut? A traversat Borneo pe jos, trei sute de mile de junglă tropicală şi munți. I-a luat patru luni şi, cînd a ajuns în partea cealaltă, avea treizeci şi şase de kilograme. Cam atîta cîntăreşte un schelet. Nici un copil n-ar fi supraviețuit acestui lucru. Şi-a lăsat fetița la ibani, pentru că avea dizenterie şi era deja slăbită. Dacă tu eşti fiica ei, Sakura, astăzi eşti în viață, pentru că te-a lăsat la ibani atunci. Altfel, ai fi fost o grămadă de oase în junglă.

Ea lăsă privirea în jos şi îi întoarse spatele, strîngînd din buze.

– Ascultă-mă, continuă el coborînd glasul. Trebuie să te maturizezi, şi asta rapid. Nu eşti o sfîntă, Sakura. Tu singură eşti de vină pentru problemele pe care le ai acum. Nu e nici Francine, nici altcineva. Ai intrat într-o mulțime de chestii necurate, te-ai combinat cu o mulțime de persoane dubioase şi, acum, ai nevoie de ajutorul ei.

Se ridică, dominînd-o asemeni unui munte întunecat.

– E cu două tăişuri. A ajuns aproape la capătul răbdării cu tine şi e gata să-ți întoarcă spatele şi să te lase să te descurci singură cu McFadden.

Se duse la uşă. Cînd puse mîna pe clanță, o auzi vorbind.

– Crezi că nu ştiu?

Se întoarse.

– Ce anume?

– Crezi că nu ştiu că e vina mea?

El fu surprins cînd văzu că avea lacrimi în ochi.

– Atunci, nu mai da toată vina pe ea.

– Mă'răneşte. Mai mult decît îți poți închipui.

Acum plîngea în toată regula, iar umerii îi tresăltau.

El o privi uluit.

Era, oare, doar o actriță minunată, un cameleon care

ştia instinctiv cum să-şi schimbe culoarea pielii, cum să reacţioneze în fiecare situaţie? Se întoarse lîngă ea şi se aşeză pe marginea patului.

– Vrei să ştii ce cred eu, Sakura? Cred că te-ar ajuta, dacă i-ai da măcar o şansă. Dar tu nu vrei să-i dai nici măcar jumătate din şansa asta. Eşti prea proastă şi prea mîndră.

Pe neaşteptate, ea îl îmbrăţişă şi îşi puse capul pe umărul lui.

– Vorbeşte cu ea pentru mine, şopti ea.

– Asta nu e treaba mea, zise el, încercînd să o dea la o parte.

Sînii ei erau lipiţi de el. Trupul ei nu semăna cu cele ale altor femei. Sub degete, el simţi şi putere şi moliciune, o suplete a muşchilor.

Deodată îi trecu prin minte că ar fi fost interesant să facă dragoste cu ea. Odată cu acel gînd, simţi un val intens de excitare. Izbuti să-i desprindă braţele din jurul gîtului său.

– Vorbeşte cu ea, spuse el brusc. Spune-i adevărul.

Ea îl privi cu ochii injectaţi.

– Mă dispreţuieşti, nu? îl întrebă ea cu o voce scăzută.

„Nu," se gîndi el, „problema mea nu e că te-aş dispreţui. Ceea ce simt pentru tine e mult mai greu de suportat."

– Sentimentele mele nu sînt relevante. Revino cu picioarele pe pămînt, Sakura.

Asumîndu-şi riscul ca şlițul să-i fie umflat, el se ridică şi ieşi.

O găsi pe Francine în sala de observaţie.

– Ai auzit? o întrebă el.

– Vreau să vorbesc cu el, Clay, spuse ea.

– Cu cine?

– Cu McFadden. Ai numărul lui.

El se gîndi.

– Aceşti oameni sînt periculoşi.

– Ştiu.

– Ce vrei să spui?

– Poate reuşim să discutăm cu ei.

– Mă îndoiesc foarte tare.

Ea îl privi fix.

– Fixează o întîlnire.

Munro deschise gura ca să obiecteze în continuare, dar o închise la loc.

– Bine. O voi face.

În parc era frig şi o atmosferă mohorîtă.

Dincolo de copacii desfrunziţi, luminile de pe Fifth Avenue se vedeau licărind reci, sclipiri ale aurului capitalist ce împodobea granitul mercantil.

Francine îl ţinea pe Munro de braţ, în timp ce mergeau pe aleea de jogging. Vîntul rece care bătea dinspre lac gonise pe toată lumea, în afară de cîţiva alergători hotărîţi, o mînă de bărbaţi solizi, îmbrăcaţi cu treninguri cu glugă, care alergau pe marginea apei.

Aceştia erau oamenii lui Munro, ale căror treninguri erau îngreunate din cauza armelor, şi nu se îndepărtau deloc de bărbatul cel slab care stătea pe banca din capătul aleii.

– McFadden, spuse Munro şi simţi cum Francine îi strînse braţul mai tare. Thuong nu e cu el.

Munro habar nu avea ce voia Francine să-i spună acelui individ, dar, cu toate acestea, fixase întîlnirea. Ştiuse că McFadden nu avea să accepte să vină la el la birou şi nici prin cap nu-i trecea să o lase pe Francine să urce în maşina lui McFadden, aşa că parcul fusese un compromis, în ciuda frigului neobişnuit. El îşi adusese oamenii, bineînţeles, pe care îi instruise să fie cît mai vizibili cu putinţă. Voia ca McFadden să ştie că orice gest dubios ar fi fost întîmpinat de o ripostă armată.

Se îndreptară spre el. Fuma un trabuc, stînd picior peste picior. Dădu fumul afară, în sus, în chip de salut şi nu se osteni să se ridice.

– E caraghios să vezi cum nişte gorile se prefac că fac jogging cu nişte treizeci şi opturi care li se lovesc de boaşe. Unde ai găsit clovnii ăştia, Munro? Trebuie să fie scursurile echipei tale din Vietnam, nu?

– Vreo doi dintre ei, da. Unde e Thuong?

– Are treabă, spuse McFadden laconic. Luaţi loc.

Francine şi Munro se aşezară pe bancă. McFadden se întoarse pentru a se uita la ei şi întîlni privirea Francinei.

– Doamnă Lawrence. Spuneţi-mi că aţi adus un cec gras.

– Nu, spuse ea.

– Ați vorbit cu Sakura, zise el, fără să folosească intonația unei întrebări.

– Da.

– Știți cum stă treaba.

– Sakura a fost forțată să facă ce-a făcut, spuse Francine cu o voce calmă. Copilul ei a fost luat de către tată. Ea n-a putut decît să fie de acord cu ce voia el. Francezul a pus la cale totul. Tot el a luat și banii pe care i-a dat amicilor săi. Au dispărut. Ea nu are banii. Nu i-a avut niciodată. N-are sens să le faceți rău ei sau copilului. Asta nu vă va aduce nici un cent înapoi.

McFadden trase din trabuc, studiind-o.

– Nu eu v-am cerut bani, ci fiica dvs a făcut-o.

– Nu e fiica mea.

– Lui Ricard i-a spus că este.

– Iluziile ei nu mă privesc.

– Dar e posibil să fie, nu?

– Nu.

– Nimic nu e imposibil, doamnă Lawrence, spuse el înclinînd capul spre ea. Trebuie să fi făcut analizele.

– Da, spuse Francine fără tragere de inimă.

– Nu mă țineți în suspans.

– Avem aceeași grupă sanguină.

McFadden rîse ușor.

– Hei, hei, ca să vezi, zise el satisfăcut.

– Dar e 0 pozitiv, adăugă ea. Cea mai răspîndită grupă. Nu e o dovadă.

– Sakura trebuie să-și amintească de dumneavoastră din copilărie.

– Nu-și amintește nimic, spuse Francine. Nu are nici o amintire legată de părinții ei. Nu știe cine e.

– Există metode foarte eficiente de stimulare a memoriei, spuse McFadden. Vreți s-o ajut eu?

– Nu-și amintește nimic, domnule maior, pentru că nu are ce să-și amintească. Nu e fiica mea. E foarte simplu.

– Ba nu e simplu deloc, doamnă Lawrence, spuse McFadden încet. Credeți-mă. De ce plătiți clinica? De ce i-ați cerut lui Munro să o verifice? De ce țineți atît de mult să nu-i facem nici un rău? Știți că nu puteți refuza. Nu puteți risca.

– Nu am acceptat-o pe Sakura ca fiind fiica mea, spuse Francine fără nici o inflexiune în glas.

McFadden învîrti trabucul între degete, mijind ochii prin fum.

– Sunteți încă şocată, nu? Nu e chiar o surpriză plăcută să descoperi că fiica ta demult pierdută e o traficantă de droguri, o hoață şi o mincinoasă. Dar acesta e adevărul, nu? zise el şi vîrî mîna în buzunar, strîngînd trabucul în dinți. Apropo, am adus o fotografie a băieţelului ei să i-o dați.

Îi dădu poza Francinei. Era alb-negru şi înfățişa cadavrul unui copil. Era ars îngrozitor de bombele cu napalm, cioturile de membre pline de băşici ieşind din torsul umflat.

Francinei îi veni să verse.

– Eşti nebun, spuse Munro încet.

McFadden zîmbi slab.

– Ah, iertați-mă. E altă poză. Am vrut să v-o dau pe asta, zise el şi îi aruncă altă fotografie Francinei în braţe.

Ea se forță s-o întoarcă. Aceasta înfățişa un băieţel cu un ciuf de păr negru. Stătea pe pămînt, uitîndu-se la fotograf cu nişte ochi înspăimîntați. În cadru se mai vedeau picioarele unui soldat în uniformă de camuflaj, bocancii de armată încadrînd băieţelul.

– Puteți să-i arătați ambele fotografii, dacă stau să mă gîndesc bine, zise McFadden. Un fel de înainte şi după.

– Bocancii din poză, spuse Munro cu o voce îngroşată. Sînt ai tăi, nu?

– Da, ai mei sînt, zise McFadden, ai cărui ochi rîdeau de Munro.

Francine îl privi dezgustată.

– Aşa lucrează CIA-ul, domnule maior?

– A furat de la colegii mei. Dumneata eşti vinovată.

– Cum aş putea fi eu implicată în activitățile dumneavoastră criminale?

McFadden păru amuzat.

– Fiica dumitale a furat din eforturile de război ale Statelor Unite în Asia de Sud-Est. Banii pe care i-a furat urmau să fie folosiți în lupta împotriva comunismului. Acesta, da, e un delict.

– Hei, McFadden, scuteşte-ne de prostiile astea patriotice, da? zise Munro şi McFadden îşi aţinti privirea asupra lui.

– Voi, negroteii, considerați că patriotismul e o prostie.

Munro zîmbi rece.

– Erau bani obținuți din droguri.

– Nu fi prost, Munro. Nimănui nu-i pasă cum au fost obținuți. Contează doar la ce sînt folosiți, spuse McFadden arătînd din cap spre oamenii lui Munro. Tu şi ai tăi doar umpleți tranşeele. Jumătate de milion de oameni, echipament în valoare de zece miliarde de dolari, un întreg corp de generali, şi ați pierdut războiul de la bun început. Eu fac treaba pe care n-ați putut s-o faceți voi.

Munro îl privi disprețuitor.

– Şi tu pierzi, McFadden. Nu te amăgi singur.

McFadden se întoarse spre Francine.

– Dă-mi banii, doamnă Lawrence.

– Am văzut război şi moarte, la fel ca dumneata, spuse ea cu o voce calmă. Nu sînt un copil ca să mă sperii.

McFadden se aplecă.

– Ascultă, Sakura nu are decît o şansă ca să se salveze pe sine şi să-şi salveze copilul. Dacă dumneata îi achiți datoria. Cu alte cuvinte, nu poți afla dacă Sakura e sau nu fiica dumitale decît dacă plătești. Nu vei afla nimic dacă îi rupem gîtul.

– Iar voi nu veți primi nici un ban dacă Sakura sau fiul ei vor păți ceva, spuse Francine pe un ton rece ca gheața. Amenințările dumitale sînt plictisitoare.

McFadden scuipă un fir de tutun şi zîmbi.

– Plictisitoare, nu? Nu o poți păzi, doamnă Lawrence. Nu de mine.

O adiere de vînt rece suflă dinspre lac. Munro îl privise pe McFadden atent. Deodată, îşi dădu seama ce însemna acel zîmbet.

– La dracu', spuse el încet. Sakura!

Francine îi puse mîna pe braț.

– Ce e? îl întrebă ea îngrozită.

– Trebuie să mergem, zise el trăgînd-o în picioare, în timp ce inima îi bătea cu putere.

McFadden continua să zîmbească.

– O să vorbim din nou. Ținem legătura, bine?

Oamenii lui Munro o luară înainte, închizînd aleea, pentru ca McFadden să nu încerce să-i urmărească.

Ei ieşiră în fugă în bulevard.

Sakura stătea în pat cu picioarele încrucişate şi cu palmele pe genunchi. Respira constant, cu fiecare răsu-

flare încercînd să-şi alunge furia şi spaima. Aşteptă pînă cînd dispărură toate emoţiile negative şi rămase goală pe dinăuntru. Apoi, închise ochii şi porni în lunga plimbare prin pădure spre rîu.

Era o formă de meditaţie pe care o învăţase de la Tomoyuki Ueda cînd nu avea mai mult de cinci, şase ani, într-o grădină din Tokio. De-a lungul anilor, alt sensei o ajutase să înţeleagă acea metodă cu mintea unui adult, nu a unui copil.

De fiecare dată, începea călătoria cu aceeaşi speranţă, de a ajunge la destinaţie. Dar încercase de sute de ori şi nu reuşise niciodată.

Era un drum lung pînă la rîu: pădurea era densă, întunecată şi plină de umbre. Unele erau bune, dar multe erau rele. Toţi cei care o atinseseră, plăcut sau nu, cu intenţii bune sau rele, erau acolo. Fiecare îşi avea locul de-a lungul potecii.

Unii se detaşau de ceilalţi, înconjuraţi de flăcări: îndeosebi taţii ei morţi. Primul tată pe care îl cunoscuse era Li Hua, cel mai apropiat dintre toţi. Mîngîindu-şi barba albă, ca atunci cînd era în viaţă, îi zîmbi blînd cînd trecu. În spatele lui, erau o mulţime de umbre mai mici, soldaţi şi alţii. Era şi Roger printre ei, nu sub forma unui şarpe fioros, ci frumos şi rîzînd, ca atunci cînd îl văzuse ea ultima oară. În braţe, ţinea bebeluşul care fusese Louis şi Sakura ar fi vrut să-l strige; dar destinaţia ei era mai departe. Trebuia să se forţeze să meargă înainte.

Un drum lung, lung prin pădurea plină. O mulţime de oameni şi de locuri.

La un moment dat, ajunse la Tomoyuki Ueda. Şi el arăta la fel ca atunci cînd trăia, cu picioarele depărtate, în poziţie de samurai, cu o privire furioasă. Dar Sakura ştia că ochii aceia nu erau furioşi din cauza ei, ci din cauza lumii, care nu-i înţelegea firea complexă. Îl văzu ridicînd mîinile. Ştiu că o îndemna să-şi continue drumul spre rîu.

Acesta era aproape acum. Îl auzea vuind dincolo de pomi. De acolo, călătoria avea să fie şi mai dificilă, şi mai imposibilă. Acum, pentru fiecare metru parcurs, trebuia să facă un efort teribil, iar potca dispărea la fiecare pas.

Trupul ei, care fusese relaxat şi nemişcat, era rigid acum. Trebui să-şi forţeze mintea înainte, pentru a o împiedica să rătăcească spre lumea de afară.

Încă nu se rătăcise. Acolo, în locul cel mai întunecat şi mai umbrit, erau Manu şi Wai. Ei o salutară cu bucurie. Nu spuseră nici un cuvînt, dar ea le simţi mîinile cum o mîngîiară şi o atinseră pentru a se convinge că totul era în regulă cu ea. Ochii lor, negri şi lichizi, scînteiau în lumina slabă a junglei. Ea rămase cu ei multă vreme, absorbindu-le calmul. Mici şi aproape fragili, erau asemeni animalelor din pădure.

În cele din urmă, îşi adună puterile pentru a-i lăsa pe Manu şi Wai şi pentru a porni în ultima şi cea mai periculoasă parte a călătoriei. Acum, spaima începu să pună stăpînire pe ea cu adevărat.

Picioarele ei şovăitoare o purtară spre rîu. Apa vuia şi tuna dincolo de pomi. În acel tumult, se mai auzeau şi alte zgomote. Cînd ieşi dintre copaci, pe mal, văzu ceea ce ştia că avea să vadă, ceea ce vedea întotdeauna: oroarea.

Bărbaţii în kaki treceau prin apa rîului, strigînd unii la alţii. În mîini, aveau puşti, baionete, săbii. Ceilalţi, ai ei, stăteau goi şi neclintiţi, aşteptîndu-i.

Deodată, începu masacrul.

Atîta sînge: era atît de mult, încît înroşi noroiul de pe mal şi se scurse în apa rîului. Oţelul se afunda în carnea oamenilor, făcînd să curgă şi mai mult sînge.

Ea trebui să se forţeze să se strecoare printre fantomele care ucideau şi cele care mureau, pentru a se apropia de rîu. Îşi ţinea privirea numai în pămînt, ca să nu vadă acele orori. Sîngele îi mînjea picioarele goale. Ţipetele o asurzeau. Se forţă să meargă înainte, pentru a descoperi secretul.

În sfîrşit, ajunse la rîu. Apa era rece ca gheaţa şi lipăia pe picioare, îngheţînd-o pînă în măduva oaselor. Înălţă capul încet. În jurul ei, un întreg sat murea. Dar încercă să-şi concentreze privirea asupra celuilalt mal. Ştia că, acolo, erau siluetele celor care o aduseseră în acel loc.

Pentru o clipă fragilă, aproape că îi percepu. Deodată, sufletul ei, însă, ieşi din transă. Imaginile îi dispărură din ochi, lăsînd în urmă doar beznă.

Cutremurîndu-se, îşi forţă trupul să-şi schimbe poziţia. Era vlăguită. Făcuse acest lucru de atîtea ori, sperînd să vadă adevărul. Dar nu izbutise niciodată. Nu putea să ajungă în acel loc, nu putea să vadă acei oameni. Nu putea să vadă dincolo de propria ei naştere.

Auzi uşa deschizîndu-se şi întoarse capul obosită.

Deodată, inima îi tresări în piept de parcă ar fi fost străbătută de un curent electric.

Îl recunoscu imediat pe Thuong, în ciuda halatului alb pe care luase de undeva. Ochii săi negri erau plini de duşmănie. Închise uşa în urma lui şi se apropie de pat.

– Cum ai ajuns aici? bîigui ea.

– Tîrfă ticăloasă. Gunoi nenorocit, îi spuse el în lao, sunetele glotale gîlgîindu-i adînc în gîtlej. Crezi că poţi să te ascunzi de noi?

Ea se trase departe de el. Soneria era în peretele din spatele patului. Dacă ar fi putut ajunge la ea, ar fi venit o soră.

– Ce vrei?

– Ştii foarte bine ce vreau.

Ea văzu cuţitul lung din mîna lui şi, imediat ştiu că avea să-i facă rău.

– De ce femeia nu vrea să dea banii? o întrebă el.

– Nu crede că sînt fiica ei, spuse Sakura, cu gura uscată.

– Trebuie s-o faci să creadă.

– Nu pot. Vrea dovezi.

– Dă-i dovezi.

– Nu există nici o dovadă, Thuong.

Atunci, el trecu între ea şi sonerie.

– Dacă nu dă banii, ştii ce va păţi bastardul tău.

– Nu există nici o dovadă, repetă ea cuprinsă de disperare.

– Eşti în viaţă doar ca să poţi scoate banii de la ea. Altfel, te voi căsăpi, scroafă ce eşti. Te voi face bucăţi.

Cu o mişcare prea rapidă pentru ca ea să poată face ceva, o apucă de urechea stîngă, trăgîndu-i capul în faţă cu brutalitate.

Deodată, Sakura simţi o durere cumplită ce o ardea ca focul. Thuong tăia cu cuţitul. Sîngele începu să-i şiroiască pe o parte a feţei.

– Nu, ţipă ea bîjbîind după lama cuţitului şi încercînd să i-l smulgă din mînă.

– O să-ţi tai degetele, zise el cu asprime. Uită-te la mine, tîrfă, spuse apoi şi o trase în sus.

Ea duse mîna la cap şi simţi că gîtul îi era plin de sînge. Urechea îi atîrna, dar nu era retezată complet.

Thuong rînjea, dezvelindu-şi dintele de aur. Şterse lama cuţitului cu grijă de patul Sakurei, după care ţinu vîrful ascuţit ca un ac la doi centimetri de faţa ei.

– Să-ţi tai şi nasul? spuse el.

– Nu, zise ea cu un glas strangulat şi trupul îi era rigid.

Într-o parte a creierului, se întrebă dacă avea să-şi piardă urechea. Durerea era cumplită.

– Nu.

– la banii de la ea.

– O să-ncerc, îngăimă ea şi toată fiinţa sa era concentrată asupra cuţitului îndreptat spre ochii ei şi asupra degetelor groase care îl ţineau.

– Fă mai mult decît atît. Ce îţi fac ţie, îi voi face şi copilului tău, Sakura.

– Mai lasă-mi timp, şopti ea.

– Douăzeci şi patru de ore, spuse el. După aceea, gata. Înţelegi?

Ea încuviinţă, ţinîndu-şi urechea. Sîngele îi şiroia printre degete.

Thuong închise lama cuţitului cu o mişcare scurtă.

– Putem să te găsim oriunde. Oricînd, zise el, după care se aplecă şi, aproape cu nonşalanţă, o scuipă în faţă.

Ea nu făcu nici o încercare să se şteargă.

Thuong ieşi repede, închizînd uşa.

Ea se tîrî jos din pat. Abia se mai putea ţine pe picioare şi se împletici.

Trebui să se rezeme de uşă ca să-şi mai recapete puterile. Sîngele îi curgea pe faţă, îmbibîndu-i cămaşa de noapte.

Bîjbîi după clanţă şi se prăbuşi pe coridor.

Francine se uită la Sakura, cum zăcea fără cunoştinţă. Fusese sedată după ce i se puseseră treizeci de copci în ureche şi îi făcuseră o injecţie antitetanus. Ea zăcea puţin ghmuită, cu o mînă la frunte. Pielea ei părea transparentă de cît de palidă era.

– Eu i-am făcut asta, spuse Francine cu o voce lipsită de orice ton.

– Ba nu, zise Clay Munro. Eu i-am făcut-o.

– A venit la mine să-mi ceară ajutorul, iar eu am respins-o, spuse ea uitîndu-se la Munro şi, atunci, el îi văzu durerea teribilă din ochi. Nu fac faţă, adăugă ea, apoi şi se uită din

nou la Sakura. O tăietură de cuțit poate fi un mod foarte eficient de a separa ceea ce contează de ceea ce nu contează.

Munro era neclintit. Își aminti de zîmbetul lui McFadden din parc.

– N-o să scape așa ușor, zise el calm.

– Nu, Clay. Nu putem lupta cu CIA-ul, spuse ea întinzînd mîna și atingînd degetele inerte ale Sakurei. E prea importantă ca să riscăm. Oricine ar fi. După ce va dispărea totul, ea va fi partea care va rămîne. Va fi partea pe care va trebui s-o suport.

Și Munro se uită la Sakura.

– Ar fi putut face parte din plan. Să se fi făcut cu acordul ei.

– Chiar crezi așta? întrebă ea încet.

– Nu. Dar e posibil.

– Și e posibil ca ea să fie Ruth.

În momentul de liniște, Sakura gemu ceva într-o limbă pe care nici unul dintre ei nu o înțelegea, după care tăcu.

– E mai mult decît posibil, continuă Francine foarte încet, așa încît Munro făcu un efort ca s-o audă. Nu pot să mai închid ochii și să-mi mai astup urechile. Trebuie să accept adevărul.

Ochii îi scînteiau acum. Munro nu o mai văzuse niciodată plîngînd, așa că o luă după umeri. Ea plînse scurt și dezordonat, ca o femeie care nu era obișnuită să se descarce.

Afară, era agitație și paznicii spitalului încă încercau să-și dea seama cum de reușise Thuong să pătrundă în camera Sakurei. Munro știa că acest lucru fusese foarte ușor și se învinuia pentru că se lăsase convins de Parsons să-și retragă oamenii.

Acum, unul dintre cei mai buni oameni ai săi era în fața ușii, înarmat. Alți patru păzeau intrarea în salon. De data aceasta, Parsons nu mai avusese nici o obiecție.

– Nu vor mai încerca nimic aici, spuse el. Dar imediat cum Sakura va ieși din acest spital, vor pune mîna pe ea. Și o vor ține pînă cînd vor obține banii de la dumneata. După care o vor ucide.

Francine încuviință. Ochii îi erau întunecați după plîns.

– Da.

– Trebuie s-o ducem undeva, în siguranță. Și nu avem

mult timp la dispoziție. Vrei să aranjez o casă secretă undeva în afara statului?

– Trebuie să mergem mai departe de-atît, zise ea.

Momentul de exteriorizare a emoției păru să-i fi limpezit mintea și era din nou stăpînă pe sine.

– O vom duce la Hong Kong.

– La Hong Kong? Vor afla că ai o casă acolo și ne vor ataca în douăzeci și patru de ore.

– Am și alte proprietăți în Hong Kong, Clay, spuse ea zîmbindu-i încordat. Proprietăți despre care nu știe toată lumea. Numai eu știu ale cui sînt. Măcar vom avea timp să ne gîndim ce să facem după aceea. Știu că o călătorie la Hong Kong depășește sfera operațiunilor tale, Clay. Te voi plăti adecvat.

– Nu-ți face griji pentru sfera operațiunilor mele. Am vorbit serios cînd am spus că nu te voi lăsa să rezolvi singură această problemă.

Ea îl privi cîteva clipe, după care se aplecă și îl sărută pe obraz. Buzele îi erau reci.

– Îți mulțumesc, Clay.

– Nici o problemă, doamnă Lawrence.

– Numele meu e Francine, spuse ea.

– În regulă.

O soră intră fără nici un zgomot.

– Polițiștii vor să stea de vorbă cu dumneavoastră și cu domnul Munro, doamnă Lawrence, șopti ea.

– Ce-o să le spui? o întrebă Munro.

– O să-i ducem cu vorba, spuse ea. Pînă mîine, ea nu va mai fi aici. Vreau s-o mutăm în seara asta.

– În seara asta? E încă sub sedative.

– Riscul e mult mai mare dacă mai rămîne aici o zi. Singura noastră speranță de a ne depărta de ei e să ne mișcăm rapid și pe neașteptate. E singurul lucru la care nu se vor aștepta.

El o privi cu ochii săi de leu.

– Poate.

– Vom lua un avion particular. Folosesc serviciile unei companii care este foarte discretă în privința pasagerilor săi.

– Crezi că va suporta un zbor lung?

– Cred că poate suporta foarte multe, spuse Francine calmă.

Era din nou cea pe care o cunoştea el, îşi dădu seama Munro şi încuviinţă.

– Vrei să luăm o soră cu noi?

– Nu. Nici o soră. Nici un ajutor în plus. Doar tu, eu şi Sakura. Vom lua o provizie de medicamente cu noi pe care i le vom administra pînă cînd vom obţine un ajutor medical în Hong Kong. Vreau maximum de securitate, Clay. Nimeni nu trebuie să ştie că părăseşte spitalul. Nimeni nu trebuie să ştie ce punem la cale. O vom transporta direct la aeroport şi o vom urca în avion.

Străbătură coridorul împreună.

– Şi dacă McFadden mă caută astăzi? întrebă el.

Ochii Francinei scînteiară.

– Spune-i că iau eu legătura cu el.

Mult deasupra întunecatului Pacific, Clay Munro se bucură că se trezi dintr-un somn scurt şi tulburător. Visase despre Vietnam şi prietenii săi morţi şi acele imagini îi rămaseră în faţa ochilor timp de cîteva clipe, cînd privi pe fereastră, în întuneric. Se vedea o fîşie roşiatică, primul semn al soarelui care se pregătea să răsară.

Dădu pătura la o parte şi privi în jur. Hîrtiile şi calculatorul Francinei erau pe scaunul ei, dar ea nu era acolo, ci în spate, controlînd starea Sakurei.

Se ridică şi umplu două pahare cu cafea de la automat. Nu existau stewardese.

Se duse cu paharele în partea din spate a avionului. Nu mai călătorise niciodată cu un avion particular. Avionul Lear fusese proiectat pentru a transporta în jur de doisprezece pasageri şi, dat fiind că erau numai ei trei la bord, spaţiile slab luminate erau goale. Hotărîseră să nu ia pe nimeni cu ei, pentru a se mişca rapid.

Francine stătea lîngă Sakura, care era întinsă pe un pat şi învelită cu pături.

– Încă nu s-a trezit? întrebă el.

– Ba da. Dar arată mai bine, spuse Francine.

Sakura se trezise doar de vreo două, trei ori în timpul călătoriei şi păruse vag conştientă de ceea ce i se întîmpla. Francine luă cafeaua.

– Mulţumesc. E foarte bine venită.

– Te şi vrăjesc, dacă vrei. Ar trebui să dormi.

– Nu am nevoie de prea mult somn. Am lucrat un timp,

dar nu pot să mă concentrez. Stăteam şi mă gîndeam.

Munro se aşează lîngă ea.

– La ce anume?

Pe chipul ei apăru o expresie ciudată pntru o clipă.

– La speranţă.

– Speranţă?

– Speranţa e ceva care te chinuie, Clay. Cu mulţi ani în urmă, mi- am impus să accept ideea că fiica mea a murit. Dacă n-aş fi făcut asta, aş fi înnebunit. Încă aş mai fi fost în junglă, căutînd-o. Am putut să-mi refac viaţa doar acceptînd ideea că ea nu mai exista. Aşa am supravieţuit. Înţelegi, nu?

– Da, spuse el încet.

– Apoi s-a întîmplat asta, zise ea arătînd spre Sakura. Această fantomă înfometată.

– Fantomă înfometată?

Ea zîmbi.

– Sakura a venit la mine în perioada Festivalului Fantomelor Înfometate. Chinezii cred că, dacă cineva moare fără să fie îngropat cum trebuie, fantoma sa rătăceşte înfometată în lumea de dincolo şi se întoarce să-i bîntuie pe cei vii în cea de a şaptea lună. Se ard bani şi obiecte din carton pentru a-i potoli pe cei nedreptăţiţi. Şi după aproape treizeci de ani a apărut această tînără pe jumătate nebună, spunîndu-mi că ar putea fi Ruth. N-am putut să accept ideea că nu e o farsă. Nu voiam să mai fiu torturată. Posibilitatea unui miracol era atît de slabă. Am încercat să-mi menţin echilibrul. Am fost prudentă cu ea. Simţeam că trebuie să fiu. Cînd a ieşit totul la iveală, drogurile, corupţia, războiul, violenţa..., spuse ea şi îi întîlni privirea. Încerc să-ţi explic de ce am părut atît de ostilă la început.

– Nu trebuie să-mi explici nimic.

– Trebuie să-mi explic propria prostie.

– Chiar crezi că ar putea fi fiica ta?

– Cred că umbra de posibilitate că ar putea fi Ruth întrece cu mult marea posibilitate că ar putea să nu fie. Înainte să o taie, eram de o părere cu totul opusă.

– Şi acum?

– Acum trebuie să mă comport ca şi cum ar fi Ruth. Pînă se va dovedi contrariul.

– Te gîndeşti să dai banii, zise el.

– Decît s-o ucidă pe ea sau pe copil, da, aş da banii.
– Ai atîția bani disponibili?
– Voi face în aşa fel încît să-i am, dacă va fi nevoie.
– Nu vei avea probleme financiare?
– Ba da, dar nu foarte mari.
– Şi, dacă va dispărea imediat după ce vei plăti?
– Atunci mă voi considera escrocată. Dar, cel puțin, voi fi împăcată cu mine însămi.

El se uită de la ea la Sakura.

– Nu ştiu dacă are vreo importanță, dar seamănă foarte mult cu tine.
– Adevărat?
– Îți seamănă şi în alte privințe.
– Ca de exemplu?
– Sakura are forța ta. E..., spuse el şi ezită. E deosebită.
– Da, e deosebită.
– Arde. De parcă ar avea o flacără în interior.
– Acea flacără arde uneori în oameni care au suferit la o vîrstă foarte fragedă. Ce-a spus? „I-am pierdut pe toți cei pe care i-am iubit, toată viața."
– Da. E unul dintre cele mai triste lucruri pe care le-am auzit vreodată. Şi tu i-ai pierdut pe cei pe care i-ai iubit, Francine. Şi tu arzi. În acelaşi fel.
– Poate că asta e singura legătură între noi.
– Poate. Va fi greu, Francine. Ai pierdut o fetiță care se agăța de tine şi făcea tot ce îi spuneai şi, acum, ai regăsit o femeie în toată firea care a făcut nişte lucruri foarte rele. Sakura a pierdut o mamă iubitoare care era totul pentru ea şi, acum, a regăsit o străină deloc prietenoasă. Bănuiesc că li se întîmplă tuturor părinților şi copiilor. Numai că, într-o viață normală, procesul este mult mai puțin violent.
– Da, spuse Francine atingîndu-şi ochii. Mă simt obosită.
– Voi sta eu lîngă ea, se oferi el. Dacă vrei să te odihneşti puțin.
– Da, zise Francine. Poate că voi dormi puțin, pînă la urmă.

Sakura zăcea printre o mulțime de trupuri ale altor copii şi ale cîinilor din sat. O trezise muşcătura unui purice, din cauza căreia se scărpinase pînă cînd îi dăduse sîn-

gele. Nu îi venea să plece dintre încîlceala de membre calde, dar curiozitatea îi dădea ghes. Acum era singura ei şansă ca să vadă comoara, înainte să se trezească toată lumea.

Ceilalţi copii îi spuseseră despre comoara tribului, care era ascunsă în camera interzisă din capătul casei comune. Toată ziua arsese de curiozitate să intre acolo, dar nu avea voie. Nu era un loc pentru copii.

Acum, însă, cînd dormeau cu toţii, putea să se furişeze şi să arunce o privire înăuntru, ca să vadă ce păzeau atît de straşnic. În mintea ei, îşi imagina coroane de aur şi grămezi de pietre preţioase.

Ieşi din grămada de copii adormiţi şi se furişă în patru labe pe platforma de afară. O ceaţă densă plutea deasupra rîului. Sub casa comună, porcii se împerecheau şi un cîine se scărpina, dar soarele nu răsărise încă.

Ea ezită o clipă, uitîndu-se în jur. Nimeni nu se clintea.

Ea merse încet pe platformă, tulpinile de bambus răsucindu-se sub picioarele ei goale. Acestea scîrţîiau şi ea se aştepta ca, dintr-o clipă în alta, să audă un adult strigînd-o. Dar nimeni nu o opri.

Camera din capătul culoarului era închisă doar cu o prelată groasă. Nu era nevoie de nici o încuietoare: Intruşii erau ţinuţi la distanţă de puterea legii sacre. Dar ea nu făcea parte din trib, aşa că nu se temea de interdicţia impusă de legea sacră.

Dădu prelata la o parte şi intră.

Trebui să se obişnuiască întîi cu întunericul. Dar, spre marea ei dezamăgire, nu era nici urmă de aur, argint, rubine sau smaralde. Încăperea era mică şi plină de praf şi de paie, capcane vechi de prins peşte, rogojini uzate şi alte nimicuri.

Într-un colţ, era un sac mare. Ea îl desfăcu şi se uită înăuntru plină de speranţă. Era plin cu seminţe de orez, însă. Era şi aceea un fel de comoară, promisiunea recoltei de anul următor şi de anul celălalt. Dar nu era comoara pe care o căuta ea. Îşi afundă mîinile în orez, scotocind printre boabe, dar degetele ei nu găsiră nimic.

Îşi ridică privirea. De grindă, atîrnau nişte obiecte cenuşii, care semănau cu nişte tigve. Inima ei, care deja bătea cu putere din cauza faptului că făcea ceva rău, i-o luă la goană. Poate că aceea era comoara! Poate că tig-

vele erau pline cu bijuterii şi aur! Se cățără pe o grămadă de paie şi se uită mai de aproape. Nu erau tigve.

Erau cranii umane.

Erau cel puțin o sută, poate chiar două. Majoritatea îşi pierduseră maxilarul inferior. Găvanele ochilor erau goale. Unele încă mai aveau un strat foarte subțire de piele şi şuvițe de păr prăfuite. Generații de păienjeni îşi țesuseră pînzele în jurul lor, groase şi albe. Atîrnau asemeni unor fructe oribile, păstrate laconic în acea încăpere mică şi plină de praf, comoara tribului.

Unul dintre craniI era proaspăt. Fusese afumat şi pielea maronie i se strînsese pe oase. Dinții galbeni, dintre care unii îmbrăcați în oțel, erau dezveliți într-o grimasă de uluire. Părul îi fusese tuns foarte scurt. Era, fără îndoială, capul unui soldat japonez. Fructul smochinit al ochilor săi morți o privea.

O cuprinse groaza şi căzu de pe grămada de paie, căutînd să se agațe de ceva în cădere. Dar mîinile i se încurcară în pînzele de păianjen. Se înecă cu propria-i vomă.

Sakura se trezi brusc. Dădu la o parte perdeaua contra țînțarilor din jurul ei şi văzu că se afla într-o cameră mică şi simplă pe care nu o recunoştea. „Unde mă aflu?" se întrebă ea cuprinsă de panică.

Apoi, începu să-şi amintească lucruri vagi, cum părăsise clinica şi cum zburase cu un avion. Pielea îi era răcorită de aerul condiționat, dar simți că, afară, era foarte cald. Un şir de jaluzele acopereau un perete al încăperii. Ridică una şi deschise uşa care dădea pe o terasă îngustă.

Francine Lawrence stătea afară, purtînd ochelari de soare şi citind un ziar. Se ridică imediat cum o văzu.

– Sakura?

Era zăpuşitor de cald şi zgomotele oraşului răsunau puternic în urechile ei. Nişte nori albi se învolburau pe un cer de culoarea oului de rață. Clădirile înalte acopereau priveliştea, dar Sakura văzu literele chinezeşti de pe firmele cu neon şi îşi dădu seama unde se afla.

– Hong Kong, spuse ea şi Francine încuviință.

– Cartierul Kowloon. Eşti în siguranță. Cum te simți?

– Amețită, spuse Sakura.

Sub cerul verzui, totul avea un caracter ciudat de ireal.

Cusăturile din urechea retezată pe jumătate o dureau îngrozitor.

– Pot să-mi văd fața?

Francine încuviință și o conduse înăuntru, la baie. Apartamentul era micuț, curat și anonim.

– Nimeni nu știe că acest apartament e al meu, îi spuse ea. Nu-ți vor da de urmă aici. Clay Munro e cu noi, dar s-a dus să cumpere de mîncare. Se va întoarce curînd.

Sakura se privi în oglindă. Avea cearcăne. Își dezlipi bandajul. Rana din jurul urechii era urîtă și neagră, iar cusăturile micuțe erau acoperite de sînge uscat. Scoaterea firelor nu avea să fie ceva plăcut.

– I-am rugat să fie foarte atenți cu cusăturile, spuse Francine. Au zis că va rămîne o cicatrice, dar va fi acoperită de păr.

– De ce ești atît de amabilă, Francine? Nu credeam că o să te sperii de puțin sînge.

– Nu m-am speriat. Pur și simplu, încerc să fiu practică.

– De ce m-ai adus aici?

– Ca să te apăr.

– Nu poți să mă aperi.

– Mă îndoiesc că știi ce pot să fac și ce nu, spuse Francine sec.

Sakura îi întîlni privirea în oglindă.

– O să-l ajuți pe Louis? o întrebă ea încet.

– Voi vedea ce pot face, zise Francine calmă.

Sakura înghiți în sec.

– Nu trebuie să te ostenești să mă aperi pe mine, Francine. Dar salvează-l pe el. Te rog.

– Ți-am spus. Voi vedea ce pot face, zise ea atingîndu-i umărul ușor. Ai dormit optsprezece ore în șir.

Sakura se aplecă și își dădu cu apă pe față.

– Am visat casa comună, îi spuse ea Francinei. Momentul cînd am descoperit craniile.

– Ce cranii?

– Erau vînători de capete. Unul dintre bărbați omorîse o santinelă japoneză și îi tăiase capul, aducîndu-l în casa comună. Craniile erau comoara lor. Capetele inamicilor lor pe care le tăiaseră războinicii.

Expresia de pe chipul Francinei se schimbase.

– Îți amințeşti toate astea?

– Era ceva ce uitasem, dar mi-am amintit în vis.

– De ce crezi că ți-ai amintit?

– Nu ştiu. Poate datorită sedativului pe care mi l-au dat. Totul era atît de real. Atît de palpabil. Mi-am amintit cum dormeam, împreună cu mulți alți copii şi cu cîini, de asemenea. Era atît de limpede în mintea mea, spuse ea uitîndu-se la cabina micuță a duşului. Nu m-am spălat de zile întregi. Pot să fac un duş?

– Bineînțeles. Dar întîi trebuie să-ți fac injecția, spuse Francine şi Sakura o privi cum pregăti seringa de streptomicină. În ce parte?

– Nu-mi amintesc, spuse Sakura. Dar nu contează, adăugă ea şi îşi ridică imediat cămaşa de noapte, lăsînd să i se vadă micile vînătăi de pe fese.

Francine îi făcu injecția repede şi Sakura se strîmbă.

– O să-ți aduc nişte prosoape, spuse Francine apoi, aruncînd seringa. Ți-am cumpărat nişte haine, dar nu ştiu cît de bine or să-ți vină. Sînt în camera ta. Vom cumpăra mai multe cînd te vei simți destul de bine ca să ieşi.

Sakura încuviință.

– Îți mulțumesc, Francine, zise ea încet, după care îşi scoase cămaşa de noapte şi intră la duş.

Cînd ieşi, îşi puse hainele pe care i le pregătise Francine, o pereche de pantaloni albi de in şi o bluză din bumbac bej. Mărimile erau aproape perfecte, iar hainele erau răcoroase, pentru clima aceea.

Clay Munro se întorsese şi punea mîncarea pe masă, cutii învelite în staniol, cu orez şi carne de rață. Pe Sakura o durea capul îngrozitor, iar cele treizeci de cusături din urechea ei erau treizeci de puncte de agonie.

– Ți-e foame? o întrebă Munro.

Antibioticele îi provocau o stare de greață, iar mirosul de mîncare chinezească era suficient pentru a-i întoarce stomacul pe dos.

– O să mănînc nişte fructe doar, spuse ea.

Se aşezară cu toții. Sakura luă o felie de papaya şi un fruct de mango. Munro şi Francine se aşezară în fața ei.

– Povesteşte-i lui Clay despre visul tău, zise Francine.

Ea îl privi scurt pe Clay.

– Am visat casa comună şi că am găsit craniul unui

soldat japonez atîrnat într-o cameră.

El încuviință.

– Îhî. Ce altceva îți mai amintești?

– Nu știu. Lucruri mărunte, la care nu m-am mai gîndit ani de zile. Despre felul cum dormeam în casa comună – toți acei copii și cîini, într-o grămadă mare.

Munro zîmbi scurt.

– O grămadă mare de purici.

– Da, zise ea. Mi-aduc aminte și de purici. M-am scărpinat pînă mi-a dat sîngele.

Ochii lui erau întunecați, ca de atîtea ori cînd o asculta.

– Visezi adesea perioada aceea?

– Niciodată, spuse ea. N-am mai visat așa ceva pînă acum.

– Și de ce crezi că s-a întîmplat acum?

– Nu știu. Credeți că vă mint?

– N-am spus asta.

– Se vede pe fața ta.

– Liniștește-te, Sakura. Nu avem nimic cu tine.

– Ziceai că nu-ți amintești nimic de dinainte de masacru, spuse Francine încet, în timp ce folosea bețigașele cu îndemînare. Dar această amintire e dinainte de masacru.

Sakura încuviință.

– Da. A venit din perioada neagră.

– Perioada neagră?

Ea se chinui să găsească cuvintele.

– E ca și cum, într-o cameră obscură, s-ar deschide o fereastră și ar pătrunde puțină lumină.

– Așa simți? Ca și cum, în mintea ta, ar fi o cameră obscură?

Ea încuviință.

– Cam așa.

– Și, dacă fereastra s-ar deschide mai mult, ți-ai aminti mai multe?

– Poate. Am fost la un hipnotizator din Singapore odată, ca să încerc să-mi amintesc. N-a putut să mă ajute. Altă dată, în Saigon, un psihiatru mi-a dat droguri. Cred că LSD.

– Un psihiatru ți-a dat droguri? întrebă Munro.

– A spus că îmi va reda memoria. Dar nu mi-am amin-

tit nimic şi am avut doar nişte vise înfricoşătoare. Zicea că am amnezie selectivă, că experienţa de a-i fi văzut pe japonezi ucigîndu-i pe toţi acei oameni a fost atît de cumplită, încît m-a făcut să uit cine sînt.

– Eu nu sînt psihiatru, zise Munro. Dar ţi-ai amintit foarte limpede de atac, nu?

– Da.

– Ai spus că ţi-ai amintit de masacru, de baionete, de sînge.

Ea îşi atinse partea stîngă a feţei, învineţită şi umflată.

– Da.

– Atunci, cum se face că-ţi aminteşti de lucrurile neplăcute, Sakura? Dacă psihiatrul tău avea dreptate, acele amintiri ar fi trebuit să se fi şters.

Ea strînse din buze.

– Spun adevărul.

– Dar, dacă masacrul ţi-a şters memoria, atunci n-ar trebui să-ţi aminteşti nimic din perioada aceea. Nu are sens.

– Spun adevărul, repetă Sakura, aruncînd fulgere din priviri. Să te ia dracu', Clay! Nu te mai juca de-a anchetatorul cu mine!

– Încerc să lămuresc lucrurile, zise el.

– Ştiu ce încerci să faci!

Francine lăsă beţişoarele lîngă farfurie.

– Acum că Sakura şi-a revenit, cred că e timpul să chemăm un doctor să o examineze, spuse ea calmă.

Apartamentul se afla în Kowloon City, lîngă port, într-un cartier rezidenţial care nu era nici bogat, nici sărac, nici frecventat de turişti. Francine cumpărase acel apartament şi altele ca el ca un fel de investiţie în timp. Nu era înregistrat pe numele ei, ci pe cel al uneia dintre companiile ei anonime şi se îndoia că ar fi fost uşor ca cineva să dea de urma lor la acea adresă.

Cu toate acestea, fu prudentă cînd o scoase pe Sakura din casă a doua zi, chiar şi după ce doctorul fusese de acord că trebuia să respire aer curat. Sakura avea nevoie de haine noi, aşa că Francine o duse la un mall din apropiere, alegînd jumătatea după-amiezii, cînd era aglomeraţie şi neobişnuita combinaţie formată dintr-un negru şi două eurasiatice nu avea să fie remarcată.

Pe Sakura nu o interesau hainele, aşa că Francine cumpără ceea ce i se păru ei că era practic şi util. Se întoarseră încărcaţi de bagaje. Plouase peste noapte. Apărînd dintre nori, soarele oferea o priveliştе splendidă asupra lui Victoria Peak. Vegetaţia era densă, o fărîmă de sălbăticie printre zgîrie-nori şi blocuri de locuinţe.

În apropierea apartamentului, trecură pe lîngă un părculeţ unde se jucau nişte copii. Sakura se opri.

– Putem să stăm aici? întrebă ea. Am obosit.

– Mai avem puţin, zise Munro.

Ea avea senzaţia că tăietura de la ureche îi luase foc.

– Trebuie să mă odihnesc, se răsti Sakura la el. E o crimă?

– Nu, nu e nici o crimă, spuse el răbdător. Doar că nu vreau să fim remarcaţi.

– Cine să mă remarce?

– Pe mine, cu siguranţă, mă remarcă, spuse Munro apucînd-o de braţ. Hai să mergem acasă. N-are nici un sens să stăm aici.

Ea se smuci din mîna lui.

– Nu pune mîna pe mine!

– Las-o să stea aici puţin, zise Francine. Aerul îi va face bine. Eu mă duc acasă. Trebuie să dau un telefon.

– Bine, zise el şovăitor.

Munro o urmă pe Sakura în parc, în timp ce Francine porni spre apartament. Se aşezară pe un zid, într-un colţ. Locul de joacă era plin de copii care se dădeau în leagăne, iar pe bănci erau părinţi, bunici şi cîteva doici filipineze. Munro se uită la Sakura şi o văzu cum se uita la copiii care se jucau, cu chipul încordat şi cu pumnii strînşi.

– Cîţi ani are băiatul tău? o întrebă el cu grijă.

– Aproape doi şi jumătate.

– Vorbeşte mult?

– Vorbeşte engleză, franceză şi lao..., spuse Sakura şi înghiţi nodul fierbinte din gît, neputînd să mai continue.

– L-ai iubit pe acel individ? o întrebă el.

– Da.

– Dar trebuia să fi ştiut că făcea afaceri necurate.

– Era frumos.

– Şi asta era tot ce conta?

– Mi-am dat seama abia cînd a fost prea tîrziu. Aşa fac femeile întotdeauna, adăugă ea cu tristeţe şi îşi atinse

pieptul cu vîrful degetelor. Acest lucru din mine mi-a întrerupt ciclul ani de zile. Credeam că sînt sterilă, aşa că nu mi-am luat măsuri de precauţie. Am fost o proastă.

– Nu l-ai vrut pe Louis?

– Nu l-am plănuit. Cînd a venit, a fost cel mai frumos dar din viaţa mea. A compensat toate celelalte lucruri.

– Ce anume?

– Faptul că nu eram o persoană importantă, că nu aveam unde să mă duc. Îl ţineam în braţe cînd au venit B-52-urile.

– B-52?

– Nu le vezi şi nu le auzi. Bombele cad, pur şi simplu. Explozivele puternice sfîşie pămîntul. Toarnă otravă din cer ca să omoare copacii. E în apă şi nimeni nu mai poate să o bea. Copiii se nasc morţi sau diformi. Animalele mor. Culturile se strică.

– Am văzut asemenea lucruri în Vietnam, spuse Munro. Cum de-te-ai stabilit la Vientiane, după toate locurile prin care ai trecut?

– Era aşa de liniştit. După Tokio, Bangkok, Singapore şi alte asemenea locuri, Vientiane era ca o întoarcere la copilărie.

– Ce vrei să spui?

– Uneori, mă gîndeam că, în primii mei ani de viaţă, înainte de Sarawak, adică, trebuie să fi trăit într-un loc ca Vientiane.

– I-ai spus Francinei?

– Nu.

– De ce?

– Nu vrea umbre, ci lucruri concrete. Iar eu nu am aşa ceva. Nu găsesc cuvintele potrivite ca să-i explic ceva.

– Mie îmi explici.

Ea îl privi.

– Tu eşti altfel.

– Sînt doar un angajat.

– Am încredere în tine, Clay.

Îl privi, dar el tăcu, uitîndu-se la copii.

– Crezi că Francine va plăti datoria? întrebă ea apoi.

Munro ridică din umeri.

– Va găsi ea o rezolvare.

– Ar plăti dacă ar crede că sînt fiica ei.

– Da.

– De cînd a aflat ce sînt şi ce am făcut, e şi mai rău. Tot ce-i spun înrăutăţeşte şi mai mult lucrurile.

– Te înţelege mai mult decît îţi închipui.

– Şi tu, Clay? Tu încerci să mă înţelegi?

El o privi, în sfîrşit.

– Hai să mergem.

Ea îi acoperi mîna cu a sa.

– Aş fi putut să fac atîtea alte lucruri, să fiu ca atîţia alţii. Dar n-am avut nici o şansă niciodată, Clay.

– Poate că o ai acum, Sakura, spuse el încet. Ai face bine să profiţi cît o ai la îndemînă.

– O voi face, spuse ea. Îţi promit că o voi face.

El încuviinţă.

– Bine. Hai să mergem.

Din 1954, Francine îl sunase doar de trei ori pe Clive Napier.

După război, el se stabilise în Australia şi, acum, era partener în cadrul uneia dintre cele mai mari companii din ţară, cu filiale în lumea afacerilor din Asia de Sud-Est. Deşi drumurile trebuia să li se fi încrucişat de cîteva ori, Francine avusese grijă ca ei să nu se întîlnească. Ar fi fost extrem de dureros. Ar fi deschis răni a căror vindecare o costase enorm. Acum, însă, devenise esenţial să stea de vorbă cu Clive.

Trebui să-şi dea numele pentru a fi sigură că acea convorbire nu avea să fie interceptată de vreo secretară şi, cînd răspunse, Clive întrebă imediat:

– Francine, chiar tu eşti?

– Bună, Clive.

– Dumnezeule, Francine. E minunat să-ţi aud glasul. Eşti bine?

– Da, foarte bine. Tu?

– Mai bine ca oricînd, spuse el.

– Sper că nu te-am deranjat.

– Sînt la birou şi privesc spre port, zise el. De fapt, chiar în clipa asta, am fotografia ta în faţa ochilor.

– Fotografia mea?

– A apărut un articol despre tine în *„Straits Times"* acum vreo două luni. Am făcut o copie după fotografie. Arăţi minunat.

– O fi fost făcută acum zece ani.

El rîse.

– Poate.

Ea îşi luă inima în dinţi.

– Te-am sunat pentru că am fost căutată de o femeie care susţine că e Ruth.

Vocea lui Clive se schimbă.

– Ce susţine?

– Numele ei e Sakura Ueda.

– E un nume japonez.

– E eurasiatică, are în jur de treizeci de ani. Susţine că nu ştie unde s-a născut, dar zice că primele ei amintiri sînt legate de faptul că ar fi trăit într-un sat iban cînd era mică, în timpul războiului. Satul a fost distrus de soldaţii japonezi. Ea a fost singura supravieţuitoare. A fost salvată de doi penani care au ţinut-o în junglă un timp. Ei i-au făcut tatuajele pe braţe. Tatuaje negre în stil dayak. Mă mai auzi?

– Da, spuse el încet. Sînt aici. Continuă.

– A fost luată de un ofiţer japonez, care a dus-o în Japonia, probabil în 1944. A fost executat pentru crime de război în 1947. După aceea, a rămas singură. A crescut aiurea, hoinărind prin toată Asia de Sud-Est. Acum e într-un bucluc imens. De aceea m-a căutat.

– Ce fel de bucluc? întrebă Clive.

– A intrat într-o afacere cu comerţ de heroină în Laos. Ea şi iubitul ei au furat aproape şapte sute de mii de dolari de la un cartel condus de CIA pentru un comandant al aripii drepte pe nume Jai Han. Acum vor să-şi recupereze banii. Au trimis doi indivizi după ea. Nişte indivizi violenţi. Unul e din CIA. Celălalt e însurat cu una din surorile lui Jai Han. Îi ţin copilul prizonier în Vientiane, un băieţel de doi ani. Au zis că îl omoară dacă nu le dă banii.

– Mai bine-zis, dacă nu le dai tu banii, spuse Clive sumbru.

– Le-am spus că nu vreau să fac afaceri cu ei. Ea are tuberculoză şi a trebuit s-o internez într-un spital. Au atacat-o în cameră. Aproape că i-au retezat urechea.

– Dumnezeule, Francine, spuse el şocat. Unde eşti acum?

– În Hong Kong. A trebuit să o scot din New York cît mai repede cu putinţă.

– E bine?

– Face față.

Clive scoase un sunet ca un mîrîit.

– Şi nu poate sau nu vrea să vorbească despre viața ei de dinainte de Borneo?

– Zice că amintirile i-au fost şterse de traumatism.

– Vrea să plăteşti şapte sute de mii de dolari în baza faptului că ar putea fi Ruth, fără să aibă nici cea mai mică dovadă?

– Vrea cu disperare să-şi salveze copilul.

– Oamenii disperați mint.

– Ştiu, spuse ea vlăguită. Dar nu am timp ca să caut adevărul cu răbdare.

– Cum adică, nu ai timp? Doar nu te gîndeşti să plăteşti, nu?

– Trebuie să fac ceva, Clive.

– Francine, de ce crezi că se fac asemenea presiuni asupra ta? Tocmai ca să nu ai timp să cauți adevărul cu răbdare. Ca să nu-ți dai seama de escrocherie.

– Ştiu că aşa ceva e posibil. Dar, dacă totul e adevărat?

– Dumnezeule, Francine, spuse el cu o voce încordată. Cum ar putea fi adevărat? Gîndeşte-te! Gîndeşte-te la şanse!

– Ştiu care sînt şansele, spuse ea încet. Are aceeaşi grupă sanguină ca Ruth.

– Eşti sigură?

– Da, zero pozitiv.

– Milioane de oameni au grupa sanguină zero pozitiv, Francine. Îți aduci aminte de toți acei orfani pe care i-am văzut? Ar putea fi unul dintre ei. Aduce puțin cu Ruth?

– Ochii îi sînt altfel, mai închişi la culoare şi părul nu are aceeaşi culoare. Dar Ruth era o fetiță, iar Sakura e femeie în toată firea. Copiii se schimbă foarte mult. Cine poate spune cum ar fi putut să se schimbe Ruth? Cînd au atacat-o cu cuțitul, am privit-o şi mi-am spus, „E Ruth." Aproape că am cedat. Apoi, după vreo oră, m-am sucit şi mi-am zis, „Nu poate fi ea. Nu se poate." Aşa fac în fiecare zi.

– Vreau s-o cunosc pe femeia asta, Francine, spuse Clive cu urgență în glas.

– Da. Şi eu vreau s-o cunoşti.

– Pot ajunge acolo în douăzeci şi patru de ore.

– Se pot lipsi de tine fără să-i anunți cu mai mult timp înainte?

– Nu au încotro.

– Atunci, îți mulțumesc că vii, Clive. Aș vrea părerea ta.

– Poți avea orice vrei. Am mai trecut prin foc împreună.

– Da, zise ea. Mi-aduc aminte, spuse ea și închise.

Se lăsă întunericul. Ritmul orașului se schimbă. Neonul exploda în noapte, iar mirosul de mîncare plutea în aerul umed.

Sakura abia se atinse de a ei. După aceea, ieșiră pe terasa micuță. Zgomotul traficului se auzea pînă la ei. Dar, acolo, era un fel de liniște. Și alte familii ieșiseră la aer pe terasele din jur, astfel că se auzeau frînturi de glasuri, rîsete și sunete specifice gătitului.

– Vom avea un oaspete, le spuse Francine.

– Cine? întrebă Munro cu teamă.

– Soțul meu a murit în timpul războiului. A fost capturat și a murit într-un lagăr de prizonieri. Dar a mai existat cineva. Clive Napier, ofițerul britanic cu care am fugit din Singapore. E cel mai vechi prieten al meu. Va veni din Australia.

– Ca să mă studieze? întrebă Sakura din locul unde stătea, în întuneric.

Francine îi aruncă o privire.

– Îi prețuiesc părerea. Ne-ar putea fi de ajutor.

– Cînd va sosi? întrebă Munro.

– Mîine, spuse Francine.

– Alt test de trecut pentru mine, spuse Sakura sec.

– Dacă ești fiica mea, atunci Clive Napier ți-a fost ca un tată, spuse Francine pe un ton neutru.

– Tomoyuki Ueda mi-a fost ca un tată, spuse Sakura cu încordare în glas.

– Da, dar l-au spînzurat, zise Munro cu brutalitate.

– Ba nu l-au spînzurat.

Răspunsul ei fusese foarte calm, așa încît Francine abia îl auzi.

– Parcă a fost executat.

– Nu.

– Vrei să spui că mai trăiește? o întrebă ea.

– Sigur că nu.

– Atunci, ce s-a întîmplat cu el? întrebă Munro.

Sakura tăcu îndelung.

– Sentința s-a dat după-amiază tîrziu, spuse ea în cele din urmă. Execuția a fost amînată pentru a doua zi dimineață. Voiau să-l spînzure. Ar fi fost o ruşine cumplită pentru el. Era un samurai. Ştii ce înseamnă asta, nu?

– Da, spuse Francine. Înțeleg.

– A cerut să mă vadă, aşa că m-au dus la închisoarea unde era ținut. Cîteva rude şi cîțiva ofițeri m-au dus. Ne-am dus în celulă să ne luăm rămas-bun de la el, unul cîte unul. Chiar înainte să intru eu, mi-au strecurat ceva în bluză.

Francine îi ascultă glasul scăzut şi simți o agitație din ce în ce mai mare.

– Ce era? o întrebă ea.

– Un cuțit. Era mic, cu mîner de bambus, dar era foarte tăios.

Francine şi Munro se priviră.

– Atunci cînd un samurai comite „seppuku", foloseşte două lame, pumnalul cel mic şi sabia. N-ar fi putut trece o sabie de santinele, aşa că el a trebuit să folosească doar pumnalul. Pe mine nu m-au controlat prea bine, doar în buzunare. Eram o fetiță doar. Cuțitul era lipit de burta mea. Nu l-au găsit.

Francine oftă.

– Of, Sakura.

– Cînd am intrat, Tomoyuki m-a îmbrățişat, a vîrît mîna sub bluza mea şi a luat cuțitul. Mi-a mulțumit. Mi-a spus să stau jos, ca să stăm de vorbă pentru ultima oară, zise Sakura zîmbindu-i Francinei, dar zîmbetul îi era încordat. Era un om deosebit. Mi-a dat unele dintre cele mai importante lecții pe care le-am învățat vreodată. Cred că aveam vreo nouă, zece ani pe-atunci. Mi-a explicat că nu putea să suporte ceea ce îi pregătiseră călăii. Mi-a spus că întotdeauna există o altă soluție. Autodistrugerea. Mi-am dat seama ce avea de gînd să facă şi am început să plîng. El m-a făcut să tac. Mi-a spus că, atunci cînd ruşinea sau durerea sînt prea mari, acela era darul pe care puteam să mi-l fac. Mi-a spus să învăț mult şi să fiu cuminte. Apoi mi-a spus adio. M-au scos de-acolo. Noaptea, el şi-a spintecat burta în celulă. Nu a scos nici un sunet. A sîngerat pînă a murit. Cînd au venit dimineață, l-au găsit mort. Tomoyuki nu mai era.

– Sărmană Sakura, şopti Francine. Sărmană fată.

Privi cum luminile verzi şi roşii se reflectau în părul des al Sakurei. Se gîndi cîte lucruri tragice trebuiau să fie în capul ei. Totuşi, din acele orori, se născuse o mîndrie teribilă, o sfidare a nedreptăţilor vieţii. Acel sistem de apărare fusese tot ce văzuse ea la început. Înţelesese atît de puţine lucruri despre Sakura, îi găsise atît de puţine scuze.

– E timpul să-ţi fac injecţia. Apoi trebuie să te culci. Vino, Sakura.

Se duseră în camera Sakurei, lăsîndu-l pe Munro în întuneric, cu propriile gînduri.

– N-am fost ceea ce ai sperat tu, nu? spuse Francine încet, în timp ce umplea seringa.

– Mă priveşti cu atîta dispreţ, spuse Sakura. Ochii tăi sînt atît de reci.

– Sakura, în ochii tăi văd aceeaşi răceală.

Sakura îşi ridică privirea în care se vedea o expresie chinuită.

– Măcar dacă ar exista o dovadă, Francine. Uneori, visam că am vreun semn deosebit pe piele. Că am ceva secret ce ai putea recunoaşte.

– Asta se întîmplă doar în poveşti, Sakura.

– N-ar fi trebuit să-ţi spun acele lucruri la New York, zise Sakura şi îi atinse mîna.

În seara aceea, era foarte diferită de „femeia rea care făcuse lucruri rele", care o şocase atît de mult pe Francine.

– La început, am crezut că le-ai spus celor din CIA despre mine şi ei au încercat să mă omoare. Nu mai judecam limpede. Aveam febră şi halucinaţii.

– Nu e nevoie să te scuzi.

– Şi...

– Şi?

– M-a durut foarte tare, spuse ea încet.

– Şi pe mine m-a durut.

Francine se aplecă apoi, fără să se gîndească, şi o sărută pe tîmplă. Pielea tinerei femei era ca satinul. Ieşi repede, ca să nu cadă pradă emoţiei.

Francine se duse singură la aeroportul *Kai Tak* pentru a-l întîmpina pe Clive.

Stătea în sala de aşteptare aglomerată, amintindu-şi

de ultima oară cînd fuseseră împreună, în Sarawak, cu mult timp în urmă.

În ziua aceea, ascultaseră povestea lui Annah. Ea crezuse că era adevărată şi marcase sfîrşitul primei jumătăţi a vieţii ei şi începutul celei de a doua. Clive nu o crezuse, ştia acest lucru.

Oare el avusese dreptate? Oare ea se înşelase? Stînd acolo, în mijlocul mulţimii, ca o piatră în apa unui rîu, Francine se întrebă dacă nu cumva se afla din nou într-un moment de răscruce al vieţii ei. Oare se întorcea totul? Oare fantomele căpătau contur din nou din ceaţă?

Deodată, îl văzu, un bărbat mai înalt cu un cap şi ceva decît pasagerii asiatici din jurul lui. Îi făcu cu mîna.

– Clive!

El o văzu şi se îndreptă spre ea. Chipul îi era mai ridat, iar părul îi mai încărunţise, dar, altfel, era acelaşi Clive, cu o înfăţişare ca de pirat întunecat. Se opri la cîţiva paşi de ea, de parcă s-ar fi izbit de vreo barieră invizibilă care se afla între ei.

– Bună, Clive.

– Francine, scumpo, spuse el şi întinse braţele, ca şi cum ar fi vrut să doboare bariera invizibilă şi s-o îmbrăţişeze.

Ea îi atinse mîna şi simţi un nod în gît, în timp ce lacrimile îi înţepau ochii.

– Nu te-ai schimbat.

– Nici tu, spuse el, aplecîndu-se şi sărutînd-o uşor pe obraz.

Amintirea despărţirii brutale din urmă cu mulţi ani le provoca durere.

– Vino, spuse ea cu o voce care se voia neutră. Vreau s-o cunoşti.

În taxi, el începu să-şi revină şi o privi apreciativ.

– Arăţi superb, zise el. Ce faci, te tratezi cu glandă de maimuţă?

– Beau ceai de ginseng, spuse ea zîmbind.

Văzu că timpul fusese blînd cu el. Faţa îi era puţin mai ridată şi sprîncenele, puţin mai stufoase decît îşi amintea ea. Dar părea într-o formă fizică excelentă. Probabil că Australia era perfectă pentru el. Era bronzat şi avea ochii limpezi. Părul îi era tuns cu pricepere şi purta un ceas de aur pe mîna stîngă. Nu se vedea nici o verighetă. Avea un

alt gen de autoritate acum, nu a tinereții și a gradului militar, ci a maturității.

– Mă bucur atît de mult că ai venit, Clive, spuse ea.

– N-am avut încotro. Sakura știe cine sînt?

– I-am explicat pe scurt.

– N-ar fi trebuit.

– De ce?

– O să aibă timp să se pregătească.

– Nu e o actriță, Clive.

– Bineînțeles că ție nu ți se pare.

– Nici măcar n-ai cunoscut-o.

– Hai să lămurim un lucru, spuse el rîzînd. N-am venit aici ca s-o salvez pe Sakura Ueda, ci ca să te salvez pe tine.

– De ce anume?

– De vraja nebuniei de la miezul nopții.

Ea îl bătu ușor pe genunchi.

– Hai să mai lămurim un lucru, spuse ea scurt. N-am nevoie să fiu salvată, nici de tine, nici de altcineva. Dacă ai venit aici ca să faci pe cavalerul alb, poți să te întorci la Sydney cu următoarea cursă.

– Poftim?

– Dacă poți să mă ajuți, ajută-mă. Dar nu mă forța, Clive. Am destule probleme și așa.

El ridică mîinile, rîzînd.

– Bine, bine.

– Sper că ne-am lămurit.

– Ne-am lămurit. Acum, povestește-mi despre ea.

– Fizic, e la pămînt. Tuberculoza a măcinat-o ani de zile, iar atacul cu cuțitul a fost traumatizant. Dar e extrem de rezistentă și plină de resurse. E... neobișnuită.

El o privi cu atenție.

– Neobișnuită, pentru că simți o afinitate față de ea sau din cauza felului în care arată?

– Neobișnuită, din cauza a ceea ce este. E greu de descris. Clay zice că arde și așa e. Parcă are o flacără în ea. O să vezi.

– Bănuiesc că vrea să-ți intre pe sub piele, nu?

– Doamne, nu. Tocmai invers. E foarte potrivnică. A avut o viață îngrozitoare și mă consideră vinovată pentru asta.

El ridică dintr-o sprînceană.

– Înțeleg. Interesant.

– Poate fi foarte ostilă. Abia încearcă să se deschidă şi unele dintre povestirile pe care le spune sînt înspăimîntătoare.

– Povestiri despre ghinioane?

– Povestiri despre ghinioane foarte mari.

– Un lucru mă nedumereşte. Ce a vrut acel ofițer japonez de la ea de prima oară?

– După spusele ei, îi plăceau copiii.

– În ce sens?

Francine sesiză nuanța.

– N-a spus că i-ar fi făcut ceva. Dar a îngropat atîtea amintiri, încît ar fi putut s-o îngroape şi pe asta. Îl interesa inteligența ei şi şi-a dat seama că era foarte isteață. Ea l-a ajutat să se sinucidă în închisoare.

– Absurd, exclamă Clive. E ca un scenariu TV prost, Francine.

– Cînd o auzi povestind, pare adevărat.

– Ce zice că s-a întîmplat cu ea după moartea lui Ueda?

– A muncit prin bucătării şi a învățat cîte ceva pe parcurs. În cele din urmă, rudele lui Ueda au îndepărtat-o sau s-a îndepărtat ea singură, pentru că a părăsit Japonia spre sfîrşitul adolescenței şi n- a mai fost acolo mulți ani. E nevoie de luni de zile ca să afli totul despre viața ei, Clive. A muncit în Singapore, Macao, Bangkok, Saigon, Vientiane şi Dumnezeu mai ştie pe unde. Cred că nici nu-şi mai aminteşte toate lucrurile pe care le-a făcut sau toate locurile pe unde a fost.

– Şi cum a făcut legătura cu tine?

– Zice că a văzut un articol despre mine acum cinci ani şi a pus totul cap la cap.

– Dar n-a venit la tine pînă acum?

– Nu.

– Totuşi, acum, susține că e Ruth?

– Nu în mod direct.

Clive zîmbi sumbru.

– Te lasă pe tine să pui lucrurile cap la cap? Şi nu-şi aminteşte nimic dinainte ca japonezii să atace satul?

– Cred că a fost o experiență atît de groaznică încît i-a şters amintirile anterioare.

Clive clătină din cap încet.

– Foarte convenabil. E atît de uşor să născoceşti o poveste ca asta care să se potrivească.

– Nu-i nevoie să-mi spui tu asta.

– Francine, nu ţi se pare semnificativ faptul că n-ai recunoscut-o instinctiv, în clipa în care ai văzut-o prima oară? Asta mă face să cred că nu e Ruth.

Ea tăcu un timp înainte să răspundă.

– N-a fost nici un sentiment ciudat care să-mi spună cu siguranţă că e Ruth. Ar fi trebuit să fiu nebună ca să cedez unei asemenea fantezii. Dar, cînd am văzut-o prima oară, a fost... ceva. Şi acest sentiment creşte continuu. Devine tot mai puternic cu fiecare zi.

– Oh, Doamne, oftă Clive.

– Totul e ambiguu, plin de paradoxuri şi coincidenţe. Dar dacă e Ruth? Cum aş putea să ignor posibilitatea asta?

– Nu poţi s-o ignori. Dar trebuie să afli tot adevărul înainte să iei vreo decizie. Mai ales de a plăti sute de mii de dolari.

– Nu e timp. Îi vor ucide copilul. Un băieţel care ar putea fi nepotul meu, Clive.

– Probabil că nici nu există.

– Şi dacă există? întrebă ea forţîndu-se să rămînă calmă, dar emoţia îi răzbătea acum în fiecare cuvînt. Cum aş putea să-mi asum asemenea risc? Cum?

Clive se întunecă la faţă.

– Francine, ce truc mai bun ar putea folosi această fată decît să ia un copil şi să-ţi spună că e nepotul tău?

– Ştiu asta. Ştiu asta, Clive. Dar nu mă ajută cu nimic.

Clive oftă din nou şi se uită pe geam, la zgîrie-norii scăldaţi în lumina soarelui.

– Ei bine, ar trebui să-mi dai toate amănuntele.

Cînd ajunseră la bloc, urcară cu liftul. Francine bătu la uşă şi Munro îi deschise.

– El e Clay Munro, consilierul meu în materie de pază, spuse ea. Clay, el e Clive Napier.

Cei doi bărbaţi îşi strînseră mîinile.

– Unde e Sakura?

– Pe terasă, spuse Clay. Cred că doarme.

Ieşiră pe terasă. Sakura era întinsă pe un şezlong şi ochelarii de soare îi acopereau ochii.

Întoarse capul încet, după care se ridică în picioare.

– Clive, spuse Francine, ea e Sakura Ueda. Sakura, Clive Napier.

Urmă un moment de tăcere. Un avion trecu pe deasupra lor, decolînd de pe aeroportul Kai Tak. Sakura îşi scoase ochelarii. Ea şi Clive se priviră timp de cîteva clipe. Francine o văzu pe Sakura făcîndu-se albă ca varul şi i se păru că ochii îi orbiră. Şi Clive păli brusc.

– Bună, Chicken-Licken, spuse el încet şi întinse braţele spre ea.

Sakura rămase încremenită o clipă. Apoi, cu un suspin, i se repezi în braţe şi îşi ascunse faţa în umărul lui. Francine nu putu să-i vadă faţa lui Clive, dar mîna care îi mîngîia părul Sakurei tremura.

Cînd Clive încercă să-i dea drumul Sakurei pentru a-i spune ceva, ea se înmuie şi fu cît pe ce să se prăbuşească. Munro o prinse în braţe. Ei îi căzu capul pe spate asemeni unei flori rupte.

– I-a fost rău azi-dimineaţă, spuse Munro prevenitor.

– Nu mă simt prea bine, murmură Sakura. Îmi pare rău.

Ochii îi erau nişte linii albe între pleoapele tremurătoare.

– S-o ducem în pat, spuse Francine. Poate o să chem doctorul.

Toţi trei o ajutară pe Sakura să ajungă în cameră.

Clive se aşeză lîngă ea şi îi dădu părul la o parte de pe frunte.

– Dumnezeule, spuse el cu o voce scăzută, studiind chipul Sakurei.

Ea era întinsă în pat şi îl privea pe Clive cu ochii întredeschişi şi ameţiţi.

– Te cunosc, şopti ea.

– Adevărat?

– Ai fost acolo.

– Unde?

– La casa comună. Ai fost acolo, nu-i aşa?

Clive îi mîngîie obrazul.

– Da, am fost.

– Şi înainte.

– Şi înainte.

– Ştiu că ai fost, spuse ea, privindu-l.

Întregul trup îi tremura şi nu putea să-şi ia ochii de la el.

– Clive, şopti ea. Clive.

Clive îşi ridică privirea spre Francine şi ea văzu că avea lacrimi în ochi.

– Pot să rămîn singur cu ea puţin? întrebă el.

Francine încuviinţă şi ieşi.

Clive se întoarse spre Sakura.

– Eşti sigură că mă cunoşti, Sakura?

Ea dădu din cap afirmativ.

– Da. Am senzaţia că visez.

– Ce îţi aminteşti în legătură cu mine?

– Îmi spuneai Chicken-Licken.

– Şi altceva?

Ea era atît de sigură că îl cunoştea pe acel bărbat de vîrstă mijlocie, încît îi treceau fiori prin şira spinării. Dar nici o amintire nu sprijinea acea certitudine, nimic din mintea ei. Era ceva în măduva oaselor.

– Îmi aminteşti de un pirat. Dintr-o carte din copilărie.

– Francine mi-a spus că; acum opt ani, ai lucrat într-un cazinou din Macao.

– Aşa e.

– Eu făceam afaceri în Macao. Jucam în toate cazinourile. Probabil că ai cîştigat cîteva mii de pataca de pe urma mea. Poate de aceea îţi aduci aminte de mine.

Ea clătină din cap categoric.

– Nu. Mi-aduc aminte de tine dintr-o altă perioadă.

– Care anume?

– De la casa comună.

Ochii lui erau extraordinar de inteligenţi. Ar fi fost foarte greu să-i mintă.

– Francine mi-a spus că, acum cîteva zile, ai visat despre casa comună, zise el.

Ea încuviinţă.

– Povesteşte-mi, zise el.

– Am visat că am descoperit o grămadă de cranii atîrnate într-o încăpere.

El încuviinţă.

– Cred că era destul pentru ca o fetiţă să facă isterice.

– Am fost şocată, dar n-am făcut istericale, spuse ea. Era... important.

– În ce sens?

– Acolo era craniul unui soldat japonez.

– De ce a fost atît de important?

– A fost motivul pentru care s-au întors japonezii, spuse ea fără să se gîndească.

El făcu ochii mici.

– Ce vrei să spui?

Ea vorbi cu o voce visătoare.

– Japonezii au ucis primii nişte oameni din sat. Nu ştiu de ce. Astfel că tinerii s-au dus în tabăra japonezilor şi au ucis o santinelă al cărei cap l-au adus cu ei.

– De unde ştii toate astea, Sakura?

– Toată lumea vorbea despre asta în casa comună. Dar japonezii au venit să caute capul şi, cînd l-au găsit, i-au omorît pe toţi.

El o privi.

– În afară de tine.

Ea încuviinţă.

– În afară de mine, zise apoi şi îl privi cu pleoapele îngreunate de oboseală. Eşti iubitul Francinei?

– Ah, nu. Astăzi e prima oară cînd o văd după mulţi ani. După război, am pierdut-o. Cînd a acceptat gîndul că Ruth a murit, parcă ceva înăuntrul ei a încetat să mai trăiască. Din nefericire pentru mine, partea aceea era şi cea care mă iubea. Aşa că am pierdut-o, spuse el şi ochii îi erau serioşi. Am iubit-o foarte mult pe Ruth. Era o parte din mine. Dispariţia ei a lăsat şi în mine un gol.

Sakura tremura. Ceva încerca să-i ţîşnească din inimă.

– Ştii cine sînt.

– Cred că da, recunoscu el.

– Cine sînt? şopti ea.

El tăcu mult timp înainte să răspundă.

– Eşti Sakura Ueda, spuse el grav. Indiferent ce s-a întîmplat la acea casă comună, Ruth a dispărut şi nu se va mai întoarce niciodată. Dar Sakura trăieşte. E frumoasă şi plină de viaţă. Trebuie să înţelegi asta. La fel trebuie să facă şi Francine. Şi eu.

– Dar nu ştiu cine e Sakura Ueda!

El îi atinse faţa cu degetele.

– Chiar dacă eu cred că ai fost odată Ruth Lawrence, asta nu rezolvă acea problemă, Chicken-Licken. A nu şti cine eşti face parte din condiţia umană.

– Vreau să ştiu cine sînt!

– Un tigru se poate ascunde într-o rază de soare, Sakura, spuse el cu blîndeţe. Uneori, nu putem vedea lucrul la care ne uităm, ci doar ce e în jurul său, zise el şi o sărută pe frunte. Dormi acum.

Buzele ei formară alte cuvinte, imperceptibile.

Apoi, ochii i se închiseră şi oftă. Respiraţia îi deveni profundă şi regulată.

Clive se ridică încet. O înveli cu un cearşaf şi ieşi din cameră. Francine îl aştepta afară. Privirile li se întîlniră.

– Trăieşte, Francine. După toţi aceşti ani. Nici nu-mi vine să cred.

Ea simţi cum îi zvîcniră muşchii stomacului.

– Cum poţi fi atît de sigur?

Pe chipul lui se citi uluirea.

– E la fel ca tine, Francine. Aşa cum erai cînd m-am îndrăgostit de tine, acum douăzeci şi opt de ani.

Ea se aşteptase la multe reacţii din partea lui Clive, dar nu şi la acea recunoaştere instantanee.

Acest lucru o zgudui.

– Vino, spuse ea, luîndu-l de braţ. Hai să bem ceva.

Stăteau pe terasă, în timp ce soarele apunea în spatele clădirilor înalte, înroşind cerul.

– Nu-mi vine să cred, repetă Clive. E un miracol. Îţi seamănă leit. Uită-te aici. Am adus-o cu mine.

Era o fotografie veche, alb-negru, în care se aflau ea şi Clive, la hotelul Raffles.

Ea îşi aminti perfect ocazia respectivă – Revelionul din 1941. Îşi privi chipul tînăr şi, deodată, văzu gura Sakurei, ochii Sakurei.

Un fel de durere fierbinte îi străpunse inima. Îi dădu fotografia lui Munro, fără să spună nimic.

Munro o studie şi făcu ochii mari.

– Iisuse.

– Ai păstrat asta atîţia ani? îl întrebă ea încet pe Clive.

– Am şi altele. Dar aşa erai cînd te-am cunoscut. Aşa e Sakura acum. Francine, eram sceptic cînd am venit încoace. Dar sînt asemeni lui Pavel pe drumul spre Damasc. Mi-a povestit despre visul ei, despre cranii. A zis că soldatul japonez a constituit motivul pentru care japonezii s-au întors şi au distrus satul. Un copil de patru ani nici nu

putea înțelege mai mult. Important e că evenimentele pe care le descrie ea coincid cu ceea ce știm noi, spuse el și enumeră pe degete. Unu, japonezii i-au pedepsit pe locuitorii satului pentru un delict minor, ucigînd pe cîțiva dintre ei. Doi, căutînd să se răzbune, sătenii s-au dus în tabăra japonezilor și au ucis o santinelă, aducîndu-i capul înapoi, ca pe un trofeu. Trei, japonezii au venit să caute capul și, cînd l-au găsit, i-au omorît pe toți cei din sat. În afară de micuța Sakura, spuse Clive ai cărui ochi aproape negri erau plini de intensitate. Așa știm și noi că s-a întîmplat, Francine.

– Da.

– Mai ții minte cînd am ajuns prima oară în satul lui Nendak, după ce s-a scufundat „Floare de lotus"? Mai ții minte că am găsit patru, cinci cadavre spînzurate sau străpunse cu baioneta?

– Da.

– Apoi, cînd ne-am întors în satul lui Nendak, după război, ne-au spus că japonezii îi exterminaseră pe toți pentru că ibanii uciseseră o santinelă. Se potrivește perfect cu ce-a spus Sakura. Tinerii războinici au decapitat o santinelă pentru a răzbuna uciderea rudelor lor. Iar japonezii s-au întors cu un pluton. Probabil că s-a întîmplat la cîteva săptămîni, sau chiar zile, după ce am plecat noi de-acolo.

Vocea Francinei era încordată.

– Ar fi putut citi toate astea. Și-ar fi putut imagina sau inventa visul pentru a se potrivi cu realitatea.

– Nu știe nimic concret, spuse Clive categoric. Da, au apărut cîteva articole despre tine și despre ce s-a întîmplat în Sarawak. Dar nimeni n-a oferit amănunte. Nici unul dintre acei ziariști nu a scris despre santinela ucisă, motivul pentru care japonezii au distrus satul lui Nendak sau altceva. Au spus doar că ai lăsat-o pe Ruth la niște ibani și că ea a dispărut.

– De unde știi? întrebă ea.

– Pentru că am păstrat tot ce s-a scris despre tine din 1954 încoace, spuse el cu o voce liniștitoare. Plătesc agenții de decupare de articole dintr-o duzină de țări.

– De ce faci asta?

– N-ai vrut să-mi vorbești sau să-mi scrii, zise el. În absența oricărei forme de comunicare cu tine, am fost

nevoit să-ți urmăresc viața prin intermediul articolelor din ziare.

– Ah. Clive.

– Nu cred că sînt lucruri inventate de Sakura. Cred că sînt amintiri reale. Francine, chiar ai îndoieli că ar fi Ruth?

– Totdeauna voi avea unele îndoieli, spuse ea încet.

– Dar eşti capabilă să accepți o probabilitate copleşitoare? Francine, n-o să vină nici un înger din cer să-ți spună că aceasta e fiica ta. Dar are vîrsta potrivită, grupa sanguină potrivită. S-a aflat la locul potrivit în momentul potrivit. Are vocea ta, chipul tău. Ba are chiar şi încăpățînarea ta, Domnul s-o ajute.

Ea îi zîmbi cu tristețe.

– Ai venit aici crezînd că o să sfîşii vălul care îmi acoperă ochii, dar se pare că ție ți-a căzut vălul, Clive.

– Într-adevăr. Nu sînt la fel de bogat ca tine, dar, dacă nu poți să faci rost de capital, te voi ajuta.

– Capital? întrebă ea.

– Trebuie să strîngem şase sute optzeci de mii de dolari.

– N-ai nici o legătură cu banii, spuse ea cu fermitate.

– Am legătură cu Ruth. Pot să fac rost de patru sute de mii de dolari, bani gheață.

– Asigurarea ta de pensie, ghici ea.

– Voi mai munci vreo doi ani în plus, spuse el ridicînd din umeri.

– Dragă Clive, aşteaptă să treacă efectul diferenței de fus orar, spuse ea sec.

– N-are nici o influență diferența de fus orar. Ai de gînd să plăteşti. Eu vreau să dau o mînă de ajutor.

– Cu banii de pensie?

– Uite ce e, am peste cincizeci de ani. Am iubit o femeie în viața mea şi ea m-a părăsit. Am iubit un copil şi l-am pierdut. Nu aveam ce altceva să aştept în viață. Pensia şi încă vreo douăzeci, treizeci de ani în care să privesc apusuri de soare. Nu e o perspectivă tocmai palpitantă. Deodată, apare asta, ca o cometă dintr-un apus de soare. Din senin, toți anii irosiți nu mai contează. Printr-un miracol pe care n-am de gînd să mi-l explic, mi se oferă şansa de a îndrepta greşelile. De a recupera ceea ce am pierdut. Ce mai contează banii?

Francine turnă whiskey din nou în cele trei pahare.

Rămaseră tăcuți o vreme, ascultînd zgomotele traficului.

– Nu vreau banii tăi, Clive, spuse ea în cele din urmă. Dar îți mulțumesc pentru ofertă.

Îi aruncă o privire lui Clay, care nu spusese nimic.

– Clay, crezi că aş putea trata direct cu generalul Jai Han?

El se mişcă pe scaun.

– Jai Han? S-ar putea să se ajungă foarte greu la el.

– Am termina cu toate aiurelile, nu?

Munro încuviință.

– Da, sigur am termina cu toate aiurelile.

– Asta e specialitatea mea, spuse Francine. Cînd se va trezi Sakura, o voi întreba cum să-l contactez.

Francine se aşeză pe marginea patului Sakurei, pregătind seringa. Îi înfipse acul în fesă, adăugînd încă o floare neagră la colecție.

– Sakura, spuse ea scoțînd acul, trebuie să-l contactez pe Jai Han.

Sakura se întoarse să o privească.

– De ce?

– Vreau să discut direct cu el. Trebuie să văd ce se poate face.

Vocea Sakurei se subție, ca cea a unei fetițe.

– O să plăteşti?

– N-am spus asta, zise Francine încet. Dar vreau să vorbesc cu el.

– Nu e uşor să tratezi cu Jai Han.

– Nimic nu e uşor în afacerea asta, admise ea. Cum îl pot contacta?

– Cînd e în Vientiane, stă într-un loc numit *Hotel Vieng Chang*. E al lui, sau cel puțin o parte din el. Oamenii îi lasă mesaje acolo.

– Atunci, îl voi chema acolo, spuse Francine şi se ridică, pregătindu-se să plece, dar Sakura o apucă de mînă.

– Îți mulțumesc, Francine, şopti ea.

– Încă nu am făcut nimic.

– Nu îl vreau decît pe Louis înapoi. Nu vreau să moară!

– Nu va muri, spuse Francine şi îi atinse părul, şovăitoare.

Sakura se agață de ea. Era aproape primul contact

fizic pe care îl aveau. Trupul Sakurei era subțire și încordat, dar tremura de emoție cînd se lipi de al ei.

– Fii puternică.

Sakura își ridică privirea.

– L-aș fi adus pe Louis la tine cînd s-a născut, spuse ea, vorbind cu un glas scăzut și repede. Nu te-am mințit niciodată. Am simțit că, în sfîrșit, pot da ochii cu tine. Am simțit că, în sfîrșit, făcusem ceva minunat. Înțelegi?

Francine încuviință.

– Dar nu m-au lăsat să-l iau. Roger îl ținea, ca să fac tot ce voia el. Știu că am fost o proastă, știu asta. Dar Louis e nevinovat. Dacă îmi salvezi copilul, voi face totul, voi fi tot ce ar fi trebuit să fiu.

– Of, Sakura, spuse Francine cu blîndețe.

Apoi o sărută pe obraz și se duse la telefon.

Legătura cu Vientiane trebui să se facă prin centrală și dură ceva timp. Trecură aproape cinci minute pînă cînd se stabili legătura și telefonul de la celălalt capăt al firului începu să sune. Răspunse o voce leneșă de femeie. Ea își spuse numele și ceru cu generalul Jai Han. Receptorul fu lăsat jos cu zgomot. Pe fundal, se auzea muzică și rîsete de bărbați.

În cele din urmă, cineva ridică receptorul.

– Da? spuse o voce groasă de bărbat.

– Generalul Jai Han?

– Da.

– Aici Francine Lawrence.

– Francine Lawrence! De ce ai plecat din New York ca o fantomă, Francine Lawrence? Nu le-ai spus nimic prietenilor mei. I-ai făcut să pară niște proști. I-ai făcut de rîs. Acum sînt foarte furioși.

Accentul era anglo-chinez.

– Ești în Hong Kong, ha?

Nu avea nici un rost să nege.

– Da, sînt în Hong Kong.

– Sakura e cu dumneata?

– Da.

– Vreau să vorbesc cu ea.

– Îmi pare rău. E foarte bolnavă. Nu poate vorbi cu nimeni.

– Prea bolnavă ca să stea de vorbă cu generalul Jai Han?

– Da. Îmi pare rău.

– Probabil că îi e prea ruşine, spuse el şi ea îl auzi bînd ceva. Sakura e o fată rea. Fiica dumitale?

Francine ezită.

– Poate.

El rîse cu poftă.

– Poate, ha? Şi eu am „copii poate". O mulţime de „copii poate". Ştii ce mi-a făcut? A furat de la mine. Şase sute optzeci de mii de dolari, spuse el şi vocea i se înăspri. Am avut încredere în fata aia şi ea m-a trădat în stil mare. Ce să fac ca s-o pedepsesc? Ha?

– Pe mine mă interesează mai mult ce se poate face ca să rezolvăm problema, spuse Francine înainte ca el să avanseze şi mai mult cu acel subiect.

– Plăteşti şase sute optzeci de mii de dolari pentru un „copil poate"?

– Nu am banii ăştia.

Ea îl auzi bînd din nou.

– Eşti foarte bogată, doamnă Lawrence. Toată lumea din Asia a auzit de dumneata. Eşti „nuhuang". Eşti femeie de afaceri foarte deşteaptă. Prea deşteaptă ca să arunci atîţia bani pentru un „copil poate"? Dar ascultă, Nuhuang. Eu am mulţi „copii poate". Dumneata ai numai unul. E altceva pentru o femeie.

Francine tăcu, neştiind ce să răspundă. El vorbi în lao cu cineva din apropiere şi ea auzi alţi bărbaţi rîzînd. Bănui că se întîlniseră să bea ceva.

– Zvonurile despre averea mea tind să fie foarte exagerate, domnule general.

– Atunci de ce m-ai sunat, ha?

Ea se adună.

– Ca să te rog să-i dai drumul copilului Sakurei.

– Copilul Sakurei? Familia mea are grijă de el. Soţiile mele sunt ca nişte mătuşi pentru el.

– Ar trebui să fie alături de mama lui, domnule general.

– Crezi că Jai Han e un barbar? întrebă el cu o voce periculoasă, dintr-o dată. Crezi că ar face rău unui băieţel? Poate să-l ardă? Poate să lase cîinii să-l mănînce?

– Ştiu că Jai Han are un suflet prea mare pentru a face rău unui copil, spuse ea cu o voce egală. Dacă eliberezi copilul, sînt dispusă să discut cu dumneata despre bani.

Jai Han mormăi.

– Să discuți?

– Domnule general Jai Han, sînt o femeie de afaceri. Nu trișez. Nu mint. Dar nici nu fac afaceri sub amenințări.

– Nu-ți plac amenințările? Amenințările sînt și mai neplăcute pentru un copil, Nuhuang.

– Copilul nu trebuie să pățească nimic, spuse ea cu asprime. Și Sakura la fel. Nu trebuie s-o mai pedepsești, domnule general. Știu că te-a supărat și regretă foarte mult. Dar a suferit enorm pentru ce-a făcut. Îți propun să negociem, cu condiția să fie lăsată să trăiască în pace după asta.

– Nu negociem. Nu discutăm. Plătești tot, spuse el, evident furios acum. Plătești tot sau îi omor pe amîndoi. Înțelegi?

– Domnule general...

– De ce mă faci să-mi pierd timpul? Crezi că poți să te tocmești cu mine? Să obții o reducere? Gîndești ca o femeie, Nuhuang. E timpul să gîndești ca un bărbat! Deci, plătești sau nu?

În liniștea care urmă, glasurile îndepărtate care vorbeau în tailandeză și lao se auziră pe fir.

– Plătesc, se auzi ea spunînd.

– Cum plătești?

– Îți propun să trimiți niște reprezentanți cu copilul în Tailanda. Am o infrastructură în Bangkok. Și cred că banca dumitale e acolo. Cînd voi vedea copilul, voi autoriza transferul întregii sume. Imediat cum bancherii dumitale vor confirma primirea banilor, copilul va fi eliberat.

– Așteaptă, Nuhuang.

Receptorul fu pus jos cu zgomot și ea auzi o discuție aprinsă între cîțiva bărbați.

Tocmai îi spusese lui Jai Han că va plăti șase sute optzeci de mii de dolari. Cuvinte la telefon. Dar știa că făcuse un pas irevocabil. Dacă nu își respecta cuvîntul, avea să se verse sînge, iar acel sînge avea să-i mînjească mîinile.

O femeie scoase un țipăt scurt, se auzi o explozie de muzică în momentul în care o ușă se deschise și se închise iar. Francine încercă să-și imagineze scena, un hotel de prost gust plin de soldați și prostituate.

În cele din urmă, Jai Han ridică receptorul din nou.

– Nuhuang?

– Sînt aici.

– Transferul în bancă nu este acceptabil. Sakura a furat bani gheață. Plăteşti bani gheață.

Ea simți că i se opreşte inima.

– E mult mai dificil. Şi mai periculos.

Vocea lui aspră deveni iarăşi amenințătoare.

– Nu e posibil?

– Ba da, e posibil. Dar nu e uşor să transporți sume mari de bani şi nici sigur nu e. Ştii asta.

El fu indiferent față de obiecțiile ei.

– Adu-mi dolari americani. Bancnotele să nu fie mai mici de cincizeci de dolari. Dumneata ne dai banii, noi îți dăm copilul.

– Unde?

– Aici, Nuhuang. La *Hotel Vieng Chang,* în Vientiane.

– Vrei să vin la Vientiane cu banii într-o valiză? întrebă ea amețită.

– Vino. Şi să vină şi Sakura.

– Sakura? Ți-am spus că e foarte bolnavă, domnule general.

– Sakura trebuie să-mi ceară scuze, spuse el cu asprime. Trebuie să mă privească în ochi şi să-mi ceară scuze. Trebuie s-o aud spunînd asta cu cuvintele ei. Şi oamenii mei trebuie să audă. Altfel n-o să-şi vadă copilul. Şi poate o să-l mănînce cîinii.

Francine încercă să-şi păstreze calmul. Totul îi scăpa de sub control.

– Domnule general Jai Han, cu tot respectul, cred că propunerea mea e foarte bună. E foarte riscant să venim toți la Vientiane...

– Nu ai încredere în Jai Han?

– Nu cred că e o situație sigură.

El mormăi.

– Păcat. Jai Han a avut încredere în Sakura şi Sakura l-a trădat stil mare. Acum dumneata trebuie să ai încredere în Jai Han.

– Dar, domnule general Jai Han...

– Gata! spuse el cu o violență subită. Vino la Vientiane cu banii şi cu Sakura.

Ordinele acelea erau aproape lătrate. Nu se mai auzea nici un rîset pe fundal.

– Cît timp îți ia ca să ajungi la Vientiane?

– Nu ştiu, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Va dura ceva timp ca să organizăm...

– Sînt un om ocupat, Nuhuang. Nu-mi place să aştept.

– Mă voi grăbi cît pot de mult.

– Sună-mă din nou mîine. La aceeaşi oră. Să-mi spui că ai banii. Să-mi spui cînd vii la Vientiane cu Sakura. Înţelegi?

Francine respiră adînc.

– Da. Înţeleg. Te sun din nou mîine.

El mormăi şi legătura se întrerupse în urechea ei.

Mîna îi tremura cînd puse receptorul în furcă. Se uită la Clive şi la Munro.

– Insistă să mă duc la Vientiane cu banii. Şi vrea să fie şi Sakura acolo.

– Pentru ce?

– Vrea ca ea să-i ceară scuze în faţa oamenilor lui.

– Şi, pe urmă, să-i zboare creierii, spuse Munro.

Ea se uită la cei doi bărbaţi.

– Ce facem?

– Lasă-mă să mă duc în Laos singur, spuse Munro. Îi duc eu banii.

– A zis că nu ne dă copilul dacă nu vine şi Sakura.

– Ce-a spus despre băiat?

– A spus că soţiile lui au grijă de Louis. Dar a făcut nişte ameninţări voalate. A zis că ar mutila băiatul sau că l-ar da de mîncare cîinilor.

– Dacă va crede că tragi de timp, ne va trimite degetele băiatului, unul cîte unul, spuse Munro.

– Bine, Clay, dar şapte sute de mii de dolari într-o valiză?

– Poate şi-a schimbat planurile în privinţa banilor, spuse Munro. Poate că, acum, vrea banii pentru sine.

– Lucrurile nu merg bine pentru Jai Han.

Toţi se întoarseră cînd auziră vocea Sakurei. Stătea în uşă, palidă şi încordată.

– Pierde lupta? întrebă Francine.

– Nu numai atît. Vientiane era cel mai mare depozit de aur din Asia de Sud-Est. Dar sînt prea mulţi comunişti în munţi şi, acum, în Vietnam. Ofensiva Tet i-a speriat pe comercianţi. Acum, Singapore şi-a făcut o piaţă de aur. Singapore e sigur. Vientiane se va prăbuşi şi nu vor mai avea pentru ce să se lupte. Pînă şi americanii vor pleca.

– Vrei să spui că va pierde totul? întrebă Francine.

– Da.

– De ce nu putem trimite banii în Elveția sau Andorra?

– Jai Han habar n-are de Elveția sau Andorra, spuse Sakura. E general, dar nu-i decît un membru al tribului Meo. Trebuie să merg la Vientiane, zise ea apoi cu o voce scăzută. L-am insultat în fața oamenilor lui şi trebuie să-i cer scuze.

– Şi dacă vrea mai mult de-atît? întrebă Clive.

– Poate avea ceea ce vrea, spuse Sakura.

– Chiar şi viața ta?

– Dacă nu merg, nu-i va da drumul lui Louis niciodată. Nu-i pot cere să-mi cruțe viața. Trebuie să accept orice vrea.

– Dacă va vrea să te rănească fizic? întrebă Francine. Chiar să te omoare?

– Nu ştiu.

– Ce le face prizonierilor Pathet Lao? o întrebă Munro.

Sakura se gîndi.

– Uneori, îi împuşcă. Alteori, îi bagă în bidoane de benzină şi îi îngroapă în pămînt.

– Asta ar trebui să te facă să ai o idee, zise Munro scurt.

– N-am ajuns pînă aici ca să te pierd acum, Sakura, spuse Francine. Dacă e nevoie, îi voi da lui Jai Han mai mult.

Sakura clătină din cap scurt.

– Nu va accepta, Francine. Nu înțelegi ce fel de om e. Dacă nu vin şi eu, îl va ucide pe Louis.

– Trebuie să mergem cu toții, spuse Munro. Problema nu e doar cu Jai Han, ci şi cu McFadden şi echipa lui. Sakura ştie prea multe. Le va fi mai greu s-o omoare în fața a trei martori străini.

– Lucrurile pe care le ştie Sakura sînt, de asemenea, o armă, spuse Clive. Poate să scrie o declarație, în care să explice afacerea cu opiu dintre CIA şi Jai Han. Putem lăsa declarația la un avocat. Dacă ea, sau oricare dintre noi, nu se mai întoarce din Laos, acel avocat va da publicității totul, împreună cu amănuntele legate de dispariția noastră. Toate acestea îi pot fi explicate lui Jai Han înainte, ca să aibă timp să înțeleagă pînă ajungem noi acolo.

Urmară cîteva clipe de tăcere. Francine închise ochii

un moment. Destinul îi prindea pe toți, înlănțuindu-i într-un joc din care se îndoia că aveau să iasă nevătămați. În ultimele săptămîni, avusese impresia că urmărea un film cu sine însăşi, că se vedea făcînd şi spunînd lucruri despre care nici nu ştia că existau în ea.

– Foarte bine, zise ea. Mergem cu toții.

Clay Munro se trezi ca o pisică, dezmeticindu-se într-o secundă. Se dădu jos din pat şi ieşi în tăcere pe balcon. Îi simțise prezența acolo şi instinctele nu îl înşelaseră. Văzu silueta subțire a Sakurei lîngă balustradă.

Se duse la ea.

– Ce naiba faci? o întrebă el încet.

– Privesc, spuse ea uitîndu-se la panglicile şerpuitoare de lumină de dedesubt.

O ambulanță sau o maşină de poliție trecu în goană, cu girofarul în funcțiune şi cu sirena urlîndu-şi mesajul neplăcut.

– Cît e ceasul?

– Cinci. Ce cauți afară la ora asta?

– Nu puteam să dorm. Încă mai vorbesc.

– Francine şi Clive?

– Au stat de vorbă toată noaptea.

– Vechi prieteni, vechi amanți. Au o mulțime de lucruri să-şi spună.

– Eu nu voi fi aşa cu nimeni niciodată, spuse ea. N-aş avea cu ce să umplu nici zece minute.

– Scumpo, ai putea să vorbeşti despre viața ta un an de zile fără să te repeți.

Ea clătină din cap.

– Nu pot vorbi despre mine însămi aşa cum fac alții. Uneori, aş vrea să povestesc nişte lucruri care mi s-au întîmplat, lucruri care mă rănesc. Dar nu pot.

Munro o luă de braț.

– Îndepărtează-te de margine, Sakura.

– De ce?

– Balustrada e prea joasă.

– Ți-e frică să nu sar, spuse ea zîmbind uşor. În ziua aceea, la spital, te gîndeai că o să sar.

– Aşa era?

– Poate.

– Atunci, îndepărtează-te de margine, spuse el strîn-

gîndu-i brațul și mai tare, iar ea îi acoperi mîna cu a sa.

– O iubești pe Francine, nu-i așa, Clay?

El fu luat prin surprindere.

– Ai început să vorbești aiurea, scumpo.

– Nu mă refer la sex. O iubești pentru ceea ce e.

– Ea mă ajută să-mi plătesc facturile.

– Nu. O iubești. Ea știe asta. Și eu la fel.

Munro tăcu cîteva clipe.

– E deosebită.

– Și eu sînt deosebită, Clay.

– Da, zise el. Bănuiesc că da.

– Ești de partea mea?

– Întotdeauna am fost de partea ta.

– Nu. Întotdeauna ai fost de partea Francinei.

– Dacă-mi ceri să nu-i mai fiu loial Francinei și să-ți fiu ție, în schimb, răspunsul e nu, spuse el pe un ton mai aspru. Dar ea vrea să te ajute, ceea ce înseamnă că și eu vreau să te ajut.

– De dragul ei? Nu de al meu?

El era destul de stingherit pentru a simți că lua foc.

– Ce vrei de la mine, Sakura? întrebă el frustrat.

– Vreau să știu dacă simți la fel ca mine.

– În legătură cu ce? întrebă el.

Dar știa.

– Uneori, ochii tăi au culoarea ambrei, ca cei ai unui leu, spuse ea. Mă privești fix și am impresia că ai fi în stare să mă înghiți.

– Te privesc așa, pentru că nu știu niciodată ce vei face în clipa următoare.

– Și nu e bine?

În lumina slabă, părea un copil. El se gîndi deodată că, după ce avea să se termine totul, Francine avea să o închidă pe Sakura într- un oraș al bogăției și privilegiilor și el, probabil, nu avea s-o mai vadă niciodată.

– Ar trebui să mergi înapoi la culcare, spuse el.

– Nu-ți place să stai aici, în întuneric, cu mine?

– Ne-ar prinde bine tuturor încă vreo două ore de somn.

Ea rîse ușor.

– Ți-e teamă de mine.

– Ba nu mi-e teamă de tine, Sakura.

– Ba da. Ți-a fost teamă de mine și atunci, în clădirea

aceea, cînd aveam cuțitul în mînă, spuse ea şi ochii îi licăriră. Ştiai că te-aş fi tăiat. Te gîndeai că ai fi putut să mă baţi, dar ştiai că eu te-aş fi lăsat într-o baltă de sînge. Nu-i aşa?

El zîmbi uşor.

– Aşa e.

– Acum nu am nici un cuțit. Dar tot ți-e frică de mine. De ce?

– Mi-e teamă că o să-ți faci rău.

– Sărind?

– Şi în alte feluri.

– Ani de zile, am purtat moartea lui Tomoyuki în mine, spuse Sakura visătoare, privind strada de dedesubt. Era ca această boală din mine, vărsînd lacrimi negre. Toată viața m-am gîndit să mă distrug. Să devin nimic. Ca Tomoyuki.

– Eşti o supraviețuitoare, Sakura, spuse Munro, rămînînd aproape de ea.

– Aşa par? întrebă ea, strîmbînd gura uşor. Odată, în Saigon, mi s-a întîmplat ceva foarte rău. Atunci, m-am gîndit să mă omor. M-am gîndit să fac ce m-a învățat Tomoyuki.

– De ce n-ai făcut-o?

– Eram gata s-o fac. Am vorbit mult timp cu Tomoyuki. În gînd, vreau să spun. Toată noaptea. I-am spus adio. Şi ai dreptate; n-o să mă mai gîndesc niciodată să mă omor. Doar dacă nu cumva asta mi-ar salva copilul. Aşa că nu te mai teme de mine.

– O să-l salvăm. Nu trebuie să mori.

– Mă disprețuieşti? întrebă ea.

– Nu. De ce aş face-o?

– N-ar trebui, spuse ea serioasă. Noi doi ne asemănăm, Clay.

– Serios?

– Şi ție ți s-au întîmplat lucruri rele. În Vietnam.

– Tuturor li se întîmplă lucruri rele în Vietnam.

– Dar ție, spuse ea punîndu-i mîna pe piept, deodată. Palma ei mică păru să-i ardă pielea.

– Lui Clay Munro, omul. Vietnamul te-a schimbat.

– De unde ştii?

– O simt, spuse ea, fără să-şi dea mîna la o parte. Ei ți-au făcut lucruri rele şi tu le-ai făcut lor.

– Aşa e, spuse el cu o voce aspră. Aşa e în război.

– Nu poţi purta totul în tine o veşnicie. Trebuie să te goleşti. Aşa cum am făcut eu.

– Da. Mersi pentru conversaţia psihologică, zise el, dîndu-i mîna la o parte de pe piept, dar aceasta îi distrase atenţia.

Ea îşi încolăci degetele pe după ale lui, încleştîndu-le.

– Vezi? Nu poţi să-mi mai dai drumul mîinii. Încearcă.

El îşi trase degetele. Dar ea învăţase un fel de skandenberg şi era la fel de rapidă ca un şarpe. Îi prinse încheietura strîns din nou şi zîmbi.

– Aşa mă jucam cu alţi copii în Tokio. Nimeni nu m-a învins niciodată.

Iritat, el îşi trase mîna în direcţie opusă. Ea, însă, îi anticipase mişcarea şi, deşi era destul de puternic ca să scape din strînsoare, degetele ei suple îl prinseră din nou.

– Oglinda aceea din camera mea de la spital, spuse ea. Puteai să vezi prin ea, nu?

El ezită.

– Da. Era o oglindă-geam. De observaţie.

– Şi mă observai prin ea?

– Asta era sarcina mea.

– M-ai văzut dezbrăcîndu-mă?

El încercă să-şi elibereze mîna, dar ea era foarte rapidă şi avea o putere extraordinară în mîinile sale subţiri. Nu putea să scape decît provocîndu-i durere.

– Nu, spuse el, pierzîndu-şi răbdarea. Nu te-am văzut.

– Nu m-ai văzut goală?

– Nu.

Ea zîmbi cu neastîmpăr.

– Mi-ai văzut sînii?

– Nu m-am uitat.

– Minţi. Ţi-am simţit privirea asupra mea. Te-am simţit. Îţi plăcea să mă priveşti.

– Prostii.

– Vrei să ştii ce mi s-a întîmplat în Saigon?

– Dacă vrei să-mi spui.

Ea tăcu cîteva clipe.

– Cinci soldaţi m-au luat drept tîrfă. Nu m-au crezut cînd le-am spus că nu eram. M-au violat şi m-au bătut.

Munro nu spuse nimic. Dar nu mai încercă să se elibereze.

– Puteam să mă lupt cu unul, poate chiar cu doi. Dar nu cu cinci. Ştiu cum să mă lupt cu un bărbat. Ştii asta.

– Da, ştiu.

– Am învăţat judo, karate, jujitsu. Eram bună.

– Ştiu.

– Dar n-am fost niciodată tîrfă. Ăsta a fost un lucru pe care nu l-am făcut niciodată. Aşa că, după ce au plecat soldaţii, am simţit că mi se luase şi ultimul lucru pe care îl mai aveam. Înţelegi?

Cu mintea plină de imagini pe care nu voia să le vadă, Munro încuviinţă.

– M-am dus la rîu şi am stat pe marginea digului toată noaptea, privind luminile cum dansau în apă. Voiam să mă duc să dansez cu ele. Dar n-am făcut-o. N-am vrut să-i las să mă învingă, spuse ea şi îşi ridică privirea spre el. Te-am întristat. Vezi? De aceea nu vorbesc niciodată despre mine.

– Nu m-ai întristat.

– N-am mai povestit nimănui asta.

– Nici măcar lui Roger?

– Ar fi rîs. Eşti primul căruia am vrut să-i povestesc.

– Îmi pare rău, spuse el. N-ar fi trebuit să se întîmple aşa ceva.

– Par dură, Clay. Dar sînt aşa numai pe dinafară. Pe dinăuntru sînt blîndă.

Faţa îi strălucea ovală în întuneric şi gura îi era doar o umbră. El îşi imagină o fată care stătea disperată pe malul unei ape întunecate, întrebîndu-se dacă să sfîrşească tot în acea noapte lichidă sau nu. Ea ridică mîna şi îi atinse faţa cu vîrfurile degetelor.

– Eşti atît de mare şi de puternic, şopti ea. Toţi se tem de tine. Dar ai o piele ca o catifea. Şi, acum, cînd mă atingi, îţi simt şi blîndeţea.

Munro dorise multe femei şi niciodată nu fusese respins cînd vrusese ceva. Întotdeauna fusese cel puternic, dar după cucerire, interesul îi scădea repede. Sakura însă era altfel. Nu era numai atrăgătoare. Îl fascina. Ar fi vrut să afle totul despre ea. Ar fi vrut să cunoască fiecare durere pe care o îndurase, întregul drum accidentat pe care îl străbătuse.

Dar, în ea, mai erau şi pericole şi înşelătorii. Sakura era asemeni unui vîrtej şi, odată ce pătrundea în el, ar fi

putut să nu mai iasă niciodată. Blestemă fitilul pe care îl avea în sînge.

– N-am fost făcuți unul pentru celălalt, Sakura, spuse el încet.

– Ba da! şopti ea. Aşa a trebuit să ne întîlnim. Aşa a trebuit să se întîmple, spuse ea lipindu-se de el.

Trupul îi era suplu şi cald. El simți imediat o dorință puternică şi ea îl simți arzînd.

– Mă vrei, spuse ea încet.

– Asta nu-i de-ajuns.

Ea îi înconjură gîtul cu brațele atunci, ridicîndu-şi fața. Amețit, Munro se aplecă şi o sărută.

Buzele îi erau atît de moi. Îl sărută ca o copilă, cu ochii închişi şi fără să-şi mişte limba.

– Vezi cum sînt cu adevărat, şopti ea cu gura lipită de a lui.

El o privi, gîndindu-se la prima oară cînd o văzuse, cum o urmărise cînd plecase de la biroul Francinei palidă şi epuizată şi, apoi, în metrou. Fără să-şi dea seama, chiar şi atunci fusese captivat de frumusețea ei. De aerul ei ciudat. Acum se gîndi la ea ca fiind punctul perfect dintre Est şi Vest, un chip pe care îl căutase toată viața.

Îi mîngîie părul. Era des şi greu şi mirosea a iasomie. Vruseseră să i-l tundă la spitalul din New York, spunînd că părul scurt era mai uşor de menținut steril, dar ea reacționase atît de vehement, încît renunțaseră la idee. El se bucura. Dacă aveau să facă dragoste vreodată, ar fi vrut ca ea să-l lase să cadă în jurul lui prima oară, asemeni aripilor unui înger negru.

– Am fost rea, Clay, spuse ea visătoare.Dar voi fi bună cu tine. Dacă îmi vei oferi şansa.

El rîse uşor. În brațele lui, ea se simți uşoară ca un fulg. Dar el o dădu la o parte, brusc.

– Fără chestii din astea, Sakura. Şi fără promisiuni pe care nu le poți respecta.

– Eu nu promit decît ceea ce e inevitabil, spuse ea încet.

Soarele începea să răsară. El o privi gînditor.

– Eu sînt dintr-o altă lume, spuse apoi. E o prăpastie imensă între noi. Ar dura o viață întreagă să unim cele două părți.

– Atunci, hai s-o facem.

El clătină din cap.

– Cum aş putea să am încredere în tine? Eşti o femeie nebună.

Ea se strîmbă, ca şi cum ar fi tăiat-o ceva.

– „Kichigai". Aşa îmi spuneau.

– Ce înseamnă „kichigai"?

– În japoneză, înseamnă o persoană nebună. Da, am fost nebună. Dar acum sînt sănătoasă.

– Dacă nu te omoară tuberculoza, o vor face Jai Han sau Ray - Banii. Nu eşti ceea ce numesc eu o afacere sigură.

– Tu mă vei apăra, spuse ea simplu. Tu mă poţi apăra de orice.

El rîse uşor.

– De aceea mă vrei?

– Nu. Majoritatea oamenilor sînt nişte copii, Clay, dar tu eşti adult. Aşa că îţi voi vorbi ca unui adult. Trebuie să te confrunţi cu lucrurile urîte legate de mine. Trebuie să ai încredere în mine cînd spun că s-au terminat, zise ea şi îşi atinse sînii. Aici e boală, da. Dar e şi o mare plăcere. Îţi promit că am atît de multe pentru tine, Clay. Te pot face foarte fericit.

– Eşti kichigai, spuse el sec.

– Iar tu eşti „baka", îi spuse ea zîmbind.

– Ce înseamnă asta?

– E un cuvînt japonez foarte nepoliticos care înseamnă o persoană proastă, spuse ea, după care se întoarse spre soarele care răsărea şi începu să-şi lege părul.

Sînii ei frumoşi se înălţară sub bluză şi privirea lui fu atrasă spre ei în mod irezistibil.

– Cred că ai putea să mă iubeşti, spuse ea.

– Gata cu visele, spuse el. Mă duc să pregătesc micul dejun.

Se îndepărtă clătinînd din cap.

Clive şi Francine priveau silueta Sakurei, pe terasă.

– Ce o să se întîmple cu ei? întrebă Clive.

– Îşi vor frînge inimile reciproc, zise Francine.

– El e mai dur decît am fost eu. Chiar şi cînd te-am cunoscut prima oară, cînd erai o fată scumpă şi naivă, aveai acel miez de oţel în tine. Ştiai ce vrei şi încotro te îndrepţi. N-o să uit niciodată cum ai plecat de lîngă mine,

în Sarawak, cu capul sus, cu spatele drept.

– Îmi pare rău dacă te-am făcut să suferi, spuse ea. N-am vrut asta. Încercam doar să mă protejez pe mine însămi.

El tăcu o clipă.

– Oferiserăm atît de mult, pierduserăm atîtea. Era să murim de atîtea ori. A fost îngrozitor de greu, spuse el zîmbind. Mai ţii minte hotelul *Raffles?* Doamne, cînd mă gîndesc cum dansam, în timp ce japonezii ne bombardau lumea. Habar n-aveam.

– Pe strada Popiah ne-a venit o idee mai bună, spuse ea.

– Ah, da, mult mai bună.

Francine îi aruncă o privire. El se gîndea cum făcuseră dragoste prima oară, în patul îngust din *Union Mansions*. Sau, poate, alte dăţi, sub cerul înstelat, pe balcon, la răcoare, ascultînd muzică. Amintirile îi umplură venele cu o căldură pe care nu o mai simţise de ani de zile.

– Mă duc adesea la Singapore, spuse el. Lee Kuan Yew a curăţat oraşul. Strada Arabă, Strada Morţii, Strada Bugis, bordelurile. Au dispărut toate. Nu mai sînt decît zgîrie-nori şi parcuri. Îmi plăcea vechiul Singapore.

Francine se gîndi la Bertha Luptătoarea, moartă în faţa bordelului *„Golden Slipper"* după un raid. De foarte mulţi ani nu se mai gîndise la acele lucruri şi nu mai vorbise despre ele. Totuşi, erau atît de limpezi în mintea ei, de parcă s-ar fi petrecut cu o zi în urmă. Se gîndi, deodată: „Clive e singurul om din lumea asta cu care pot împărţi aceste lucruri."

– Ai de gînd să-mi faci la fel ca în 1942? o întrebă el.

– Ce vrei să spui?

– Puteai să ai grijă de tine însăţi şi de Ruth în orice situaţie. Dar, cu japonezii la porţi, aveai nevoie de un protector. Un bărbat loial care să te ajute să ajungi undeva, în siguranţă. Aşa că m-ai tolerat pînă am ajuns în Australia. După aceea, n-ai mai avut nevoie de mine.

Ea fu şocată.

– Nu se poate să crezi aşa ceva!

Pe buzele lui apăru o urmă de zîmbet.

– N-a fost aşa?

– Ştii foarte bine că nu. E un lucru oribil pe care să-l spui după atîţia ani.

– Atunci, chiar m-ai iubit în Singapore?

– Bineînțeles că te-am iubit!

El lăsă privirea în jos şi trase aer în piept încet, de parcă ar fi inhalat buchetul unui vin excelent. Apoi oftă.

– Nu e trist? Un bărbat de cincizeci de ani căutînd să facă o femeie de cincizeci de ani să admită că l-a iubit cu douăzeci şi cinci de ani în urmă?

– Nu am cincizeci de ani, spuse ea pe un ton tăios. Am patruzeci şi opt de ani, iar tu ai cincizeci şi doi.

– Eşti o femeie atît de frumoasă, spuse el zîmbind iarăşi. Arunci fulgere din priviri, scumpa mea.

– Retrage tot ce-ai spus despre mine.

– Nu pot. Cred că ai făcut un pact al diavolului cu mine în Singapore, cu ani în urmă. Mi te-ai promis mie, dacă eu reuşeam să vă duc pe tine şi pe Ruth într-un loc unde să fiți în siguranță. Dar am pierdut-o pe Ruth. Şi pedeapsa mea a fost să te pierd pe tine.

Ea îl privi.

– De aceea ții atît de mult să dovedeşti că Sakura e Ruth? Pentru că îți închipui că asta ne-ar face să fim împreună din nou?

– Cel puțin, sîntem în acelaşi oraş pentru prima oară din 1954 încoace, spuse el. E un început.

– Pentru ce?

El ridică din umeri.

– Spune-mi tu. Un singur lucru ştiu, Francine. Unii bărbați iubesc de multe ori. Sau poate niciodată. Trec doar de la o femeie la alta, spunînd aceleaşi lucruri, avînd aceleaşi sentimente. Eu nu sînt aşa. N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine înainte. Şi nici după aceea.

Ea tăcu şi furia îi dispăru încet.

– N-ai mai iubit niciodată?

– N-am încetat niciodată să iubesc, Francine. N-am încetat niciodată să te iubesc.

5

JAI HAN

1970
VIENTIANE, LAOS

Avionul pe care îl luaseră de la Bangkok îi transportă peste nordvestul Tailandei, un peisaj dezolant alcătuit din dealuri şi nesfîrşite orezării. Cînd traversară spaţiul aerian laoţian, îşi întinseră gîturile pentru a vedea rîul Mekong, care se unduia asemeni unui şarpe gras şi maron printre dealurile împădurite.

Avionul DC-40, vopsit în culori vesele, dar arătîndu-şi vîrsta în niturile care ieşeau de-a lungul îmbinărilor care nu mai erau etanşe, era plin, majoritatea pasagerilor fiind bărbaţi asiatici îmbrăcaţi în civil. Dormiră de la decolare pînă la aterizare, cu gurile deschise, ca cei care suferă de o mahmureală serioasă.

Coborîră din avion într-o căldură tropicală sufocantă. Aeroportul Wattay era primitiv, cu firme scrise în franceză şi lao, care se cojeau.

Munro, cu o geantă în care se aflau peste şase sute de mii de dolari, bani gheaţă, era extrem de încordat şi simţea cum inima îi bate cu putere. Dar aeroportul era pustiu.

Sakura îi asigurase că nu aveau să fie probleme la vamă şi avusese dreptate. Nu era decît un vameş care moţăia şi ei trecură cu banii pe lîngă el fără să-l deranjeze. Se uită la Munro ca şi cum ar fi fumat o pipă cu opiu înainte.

Cîteva taxiuri Peugeot foarte vechi îi aşteptau afară,

vopseaua fiind cojită pe alocuri pînă la metal. Pentru mai multă siguranță, luară două taxiuri, Munro urcînd în primul împreună cu Francine, Clive urmîndu-i cu Sakura.

– La *Hotel Diplomatique,* îi spuse Francine şoferului.

El le zîmbi încîntat, dezvelind un şir de dinți din aur, şi porni. Munro se uită în spate şi văzu că maşina în care se aflau Sakura şi Clive îi urma. Taxiul mergea atît de încet printre mulțimea de biciclete, încît copiii desculți puteau să alerge pe lîngă ei, strigînd: „Farang, farang!"

Clădirile erau dărăpănate şi nezugrăvite, iar oamenii stăteau la umbra tendelor peticite. Pînă şi palmierii erau înclinați leneş, ca nişte oameni prea trîndavi ca să stea drepți.

Trecură pe lîngă un templu budist, prin a cărui grădină de cocotieri se plimbau călugări în veşminte portocalii, ale căror capete rase străluceau. Apoi ieşiră din Vientiane.

Francine alesese singurul hotel de patru stele, *„Diplomatique"*, bazîndu-se pe spusele Sakurei cum că acolo stăteau diplomații şi oamenii de afaceri. Hotelul se afla la o distanță de douăzeci de minute de mers cu maşina, printr-un peisaj de junglă şi orezării, presărat cu colibe primitive. Nu se vedea nici un utilaj agricol pe cîmpuri, nici un vehicul pe drum, nici măcar o bicicletă. Din cînd în cînd, treceau pe lîngă un car cu boi sau un grup de țărani în orezării pînă la genunchi.

– Parcă ne întoarcem în timp cu patru sute de ani, zise Munro.

Hotelul era amplasat în mijlocul unor palmieri şi consta din cîteva bungalow-uri cu acoperişuri din stuf aşezate pe malul rîului, cu grădini viu colorate printre ele.

Părea aproape pustiu; veneau cam puțini diplomați şi oameni de afaceri în Vientiane. Cele două taxiuri opriră în fața clădirii cu acoperiş ascuțit, unde era recepția.

– *L'Hotel Diplomatique,* anunță şoferul.

Coborîră, dar Munro era încă precaut şi cu ochii în patru. Se aflau într-o zonă rurală şi nu se auzea nici un zgomot în afară de bîzîitul unei bărci care luneca pe apele rîului Mekong şi gînguritul porumbeilor din palmieri.

Recepționera era o tînără drăguță care îi salută lipindu-şi palmele în salutul tradițional lao numit „wai". Hotărîseră că cel mai bine era să ia două bungalow-uri alăturate. Clive avea să stea cu Francine şi Sakura cu Munro.

Bungalow-urile erau primitive, dar spațioase; fiecare avînd o baie rudimentară, un televizor japonez şi o vedere frumoasă spre rîu. Paturile erau înguste, dar cînd Munro le încercă, i se părură noi şi confortabile.

– Ar trebui să ducem banii la o bancă, spuse Munro, dar Sakura clătină din cap.

– Nu e decît o bancă mai mare în Vientiane, *„La Banque d'Indochine"* de pe Thanon Samsenthai. Aceia sînt oamenii de la care a furat Roger. Directorul şi Jai Han sînt buni prieteni. Celelalte bănci sînt mici şi nu prezintă încredere.

– Şi altele nu există? întrebă Francine.

– Sînt băncile tailandeze de pe malul celălalt, la Nong Khai. Sînt serioase. Dar trebuie să trecem cu feribotul de fiecare dată şi vom avea nevoie de vize cu multiple intrări.

– Atunci, ce facem? întrebă Munro.

– Stăm pe ei, după cît se pare, mormăi Clive.

– Şi cînd va trebui să ieşim?

– Hotelul are un seif, spuse Sakura. Probabil că e cel mai sigur loc. Mereu vin aici diplomați străini. Nici măcar Jai Han n-ar intra cu forța acolo.

Munro puse geanta cu bani într-un dulap şi încuie uşa, ştiind că era o precauție foarte slabă.

Clive şi Francine ieşiră din cameră.

Sakura se spăla pe față în baie. Munro îi întinse un prosop.

– De unde pot să cumpăr două arme?

Ea se întoarse, cu apa încă pe față, şi îl privi neliniştită.

– De ce vrei să cumperi arme, Clay?

– Nu putem să ne plimbăm cu sute de mii de dolari după noi neînarmați. Nu vorbesc despre bazuka, ci doar despre două pistoale automate.

Ea se şterse pe față.

– Poți să cumperi orice vrei din „talaat".

– Talaat?

– În oraş, în spatele secției de poliție.

– În Vientiane, cumperi arme ilegale în spatele secției de poliție?

– Vientiane e cel mai mare centru de arme de contrabandă de pe o rază de cinci sute de mile. Dar faci o prostie, Clay. Un farang care cumpără două pistoale va fi remarcat imediat. Jai Han va afla într-o oră.

– Tocmai asta e ideea, spuse Munro. Vreau să afle toți că nu pot veni așa, pur și simplu, să ia banii.

Ea îi aruncă unul din zîmbetele ei scurte și strîmbe și îi atinse fața cu vîrfurile degetelor.

– Aici nu e Saigon.

– Observ.

– Laoțienii sînt oameni foarte politicoși. Nu reacționează bine la grosolănii.

– Sînt un tip grosolan, scumpo. N-am ce să fac, spuse el și plecă.

Sakura stătea la fereastră, privind rîul Mekong. Apele acestuia se mai retrăseseră din vară pînă atunci, șerpuind leneșe între malurile nisipoase uriașe.

Se întrebă dacă Louis fusese adus deja din Long Chen, dacă era pe undeva prin Vientiane. Jai Han îi spusese Francinei că soțiile lui aveau grijă de copil. Acela era, probabil, un eufemism. Poate că tot ce li spusese fuseseră minciuni.

Ea avea încredere în cuvîntul lui Jai Han, în ciuda a ceea ce îi făcuse. Jai Han era un om simplu și brutal, care, în mod obișnuit, își îngropa dușmanii de vii, dar care nu se obosea cu minciuni mărunte. O minciună legată de un copil era o minciună măruntă. Prea măruntă pentru un om mare. Asta își spunea iar și iar.

Totuși, se mai gîndea că existau alții în jurul lui Jai Han și mai sus decît el, a căror profesie era să mintă, alții care nu erau mari, dar care sugeau sînge pentru a-și hrăni propria cruzime. Aceia o înspăimîntau mai mult decît Jai Han, deoarece ei l-ar fi mințit pe Jai Han la fel de ușor cum o mințeau pe ea sau pe oricine altcineva.

Se auzi o ciocănitură în ușă și intră Francine.

– Clay s-a dus la piață să cumpere arme, spuse Sakura. N-am putut să-l opresc.

– Bărbații au nevoie de arme cînd se tem, spuse Francine.

Purta frumoasele ei bijuterii de jad și un costum de mătase de un albastru închis. Părea bogată și autoritară. Sakura știa că se îmbrăcase astfel pentru Jai Han și admira felul în care înțelegea modul de a gîndi al acestuia. Jai Han se aștepta la o „nuhuang". Nu avea să fie dezamăgit de Francine.

Cel puțin, aceasta știa cum mergea treaba acolo. Sakura avea mult mai multă încredere în puterea protectoare a costumului de mătase al Francinei decît în arma lui Clay.

– Vrei să-l suni pe Jai Han acum, Sakura?

Ea încuviință și își luă inima în dinți. Se duse la telefon și îi ceru centralistei o legătură la *Hotel Vieng Chang*. În grădină, un stol de graur zburau gălăgioși printre palmieri. O barcă luneca pe rîu; cele trei adolescente din barcă aruncau o plasă de pescuit cu o grație leneșă. Sakura era conștientă de zvîcnirile sîngelui în urechi.

Francine o ascultă. Vorbi în engleză, dar foarte scurt. După ce închise, se întoarse spre Francine. Era palidă.

– Trebuie să mergem la *„Vieng Chang"* după-amiază la cinci.

– Ai vorbit cu Jai Han?

– Nu. Cu un american, O'Brien.

– Îl cunoști?

– Am auzit de el. E un Ray-Ban, ca McFadden.

– A spus unde e Louis?

– Nu, zise Sakura zîmbind încordată. Și nici n-am întrebat.

Cînd se apropiară de *Hotel Vieng Chang*, strecurîndu-se cu Peugeot-ul închiriat printre cei care își făceau plimbarea de după-amiază, Francine simți din nou atmosfera de apatie. Vientiane plutea în letargie.

Acel aer de indiferență i se părea sinistru Francinei. Îi amintea de Singapore în săptămînile dinaintea invaziei japonezilor. I se părea că aducea cu apatia unui oraș care se predase deja în fața unui inamic care nici nu sosise încă.

Hotelul *„Vieng Chang"* era construit pe un banc de nisip, ridicat pe stîlpi pentru a rezista fluxului și refluxului. De-a lungul streșinilor, erau atîrnate felinare din hîrtie roșie.

Parcară mașina pe marginea drumului și urcară treptele șubrede ale hotelului. Francine îi strîngea mîna Sakurei.

În imaginația ei, își închipuise că acea întîlnire avea să aibă loc într-o cazarmă și că Sakura avea să facă plecăciuni în fața unui Jai Han sever și în uniformă într-o liniște mormîntală.

Realitatea, aşa cum îşi dădu seama imediat, avea să fie cu totul alta. Căldura îi izbi în faţă, purtînd un miros puternic de parfum ieftin şi mîncare proastă, amestecat cu cel de fum de opiu. O muzică pop thailandeză le asaltă timpanele.

Le ieşi în întîmpinare o femeie mică de statură şi zbîrcită, care îl privi uluită pe Clay Munro. Toţi dinţii din faţă îi erau de metal şi îi luceau în lumina slabă.

– Generalul Jai Han e aici? întrebă Francine în franceză.

– Tu eşti nuhuang?

– Da, spuse Francine. Eu sînt nuhuang.

Bătrîna rîse şi o luă de braţ.

– Vino, Nuhuang. Masa ta aşteaptă.

În bar era întuneric. La lumina lămpilor cu petrol, Francine observă că localul era încă pe jumătate gol, grupuri de soldaţi gălăgioşi stînd la mese mari. Toţi se întoarseră să se uite la Clay şi se auziră exclamaţii de uimire. Bătrîna îi împinse spre o masă din colţ, pe care încă mai erau sticle de bere goale şi scrumiere pline de la ceilalţi clienţi. Ea îi strigă ceva celei mai apropiate chelneriţe, după care îi lăsă.

Cînd Francine îşi obişnui ochii cu întunericul, văzu că toate chelneriţele erau goale, avînd doar nişte zîmbete fixe pe chipuri. Se înfurie din cauza umilinţei de a fi fost adusă într-un asemenea loc. Era limpede că Jai Han făcuse acest lucru calculat.

– Îmi pare rău, îi spuse Sakura, de parcă i-ar fi ghicit gîndurile.

– Nu contează. N-o să dureze mult.

Una dintre chelneriţe veni la masa lor, zîmbindu-le. Puse un picior gol pe coapsa lui Clay Munro şi se urcă pe masă. Se undui puţin în ritmul muzicii, răvăşindu-şi părul şi ciupindu-şi sfîrcurile.

– Dumnezeule, îi şopti Clive Francinei. Unde naiba e Jai Han?

– Nu ştiu. Ai răbdare, Clive.

Deodată, chelneriţa se lăsă pe vine. Scoase o ţigară de după o ureche şi o vîrî între picioare. Apoi aprinse o brichetă.

Unduindu-şi muşchii abdominali, aprinse ţigara. Ei priviră uluiţi cum pufăia din ţigară, folosindu-şi muşchii inte-

riori, trăgînd fumul şi eliminîndu-l cu organul genital. Zîmbindu-le, se întoarse pentru ca ei să poată vedea trucul.

Clay Munro se aplecă şi îi dădu o bancnotă de zece dolari.

– Mulţumesc, îi spuse el fetei. Foarte frumos.

Fata luă banii, părînd încîntată. Apoi scoase ţigara şi i-o vîrî în gură lui Munro.

– Vreţi bere? Aduc mîncare.

După aceea se îndepărtă, legănîndu-şi fesele. Munro scoase ţigara din gură.

– Locul ăsta îmi aminteşte de Saigon, spuse el. Doar că e mai curat.

– O să mai avem parte de spectacol? întrebă Clive.

– Au tot felul de numere, spuse Sakura încet. Nu vă simţiţi jigniţi. Soldaţilor le place.

– Cunoşti pe cineva de-aici? o întrebă Francine.

Ea aruncă o privire în jur şi clătină din cap.

– Toţi Meo vin aici. Fetele ştiu cum să le prepare mîncarea aşa cum le place.

– Hotelul ăsta e al lui Jai Han? Se pricepe la afaceri.

Chelneriţa se întoarse cu o tavă încărcată şi puse pe masă sticlele de bere şi castronelele cu mîncare. În mijloc puse o sticlă de whiskey J&B. Din castronele venea un miros de peşte acru.

– Ce naiba e asta? întrebă Munro. Miroase de parcă a murit ceva aici.

– E „paa da-ek", spuse Sakura. Peşte fermentat. Dar nu mînca. Poate să-ţi facă viermi în ficat.

– În cazul ăsta, oricît aş fi de tentat, renunţ, spuse Munro împingînd castronelul.

Apoi, şterse gîtul sticlei de bere meticulos şi bău. Nici Clive, nici Francine nu se atinseră de mîncarea sau de băutura din faţa lor.

Barul începu să se umple. Din cînd în cînd, intrau grupuri din cîte trei sau cinci bărbaţi. Majoritatea purtau o semi-uniformă formată din cămaşă şi pantaloni olive. Erau scunzi şi îndesaţi, în cea mai mare parte, cu chipuri înăsprite, de ţărani, ridate mai mult de muncă decît de vîrstă. Numărul chelneriţelor care îi serveau părea infinit.

– Salutare.

Toţi se întoarseră cînd auziră vocea unui american. Un individ mătăhălos, de vreo treizeci de ani, apăru deodată

lîngă masa lor. Era îmbrăcat în blugi şi cu o cămaşă kaki pe care o purta pe afară. Părul îi era tuns în stil militar, dar nu se mai bărbierise de vreo săptămînă.

– Mă bucur să vă cunosc. Numele meu e O'Brien. Lucrez cu Kit McFadden.

Vorbea cu un accent uşor sudic, probabil din Louisiana. Făcu un pistol din degetul arătător şi cel mare şi îi împuşcă pe rînd.

– Dumneata eşti doamna Lawrence. Tu eşti Sakura Ueda. Tu trebuie să fii Munro, zise el şi se opri la Clive. El cine e?

– Clive Napier, spuse Francine. Un prieten.

– Regret, prietene, spuse O'Brien, după care îşi trase un scaun şi se aşeză. Vă place mîncarea? Cum a fost spectacolul?

– Ni s-a spus că ne vom întîlni cu generalul Jai Han aici, zise Munro încet. Unde e?

– Mai degrabă, unde sînt banii? întrebă O'Brien.

– I-am adus.

– Unde sînt?

– Pe malul celălalt al rîului, într-o bancă tailandeză, minţi Francine, nevrînd să spună că erau în seiful de la *„Diplomatique"*.

– Cash?

– Cash.

O'Brien păru să se relaxeze uşor. Francine observă acum că era foarte murdar, avea mîinile negre, cămaşa pătată.

– Diem va veni curînd.

– Cine e?

– Diem e Diem. Nu mănînci, uriaşule? îl întrebă el pe Munro.

Acesta împinse castronelul spre O'Brien.

– Poftă bună, spuse el fără nici o inflexiune în glas.

– Nu-ţi place peştele crud?

– Am auzit că-ţi face viermi, spuse Munro cînd americanul începu să mănînce.

– Nu şi dacă bei destul whiskey după el.

– Unde e Jai Han? repetă Munro.

– În nord, spuse O'Brien.

Francine simţi deodată o dezamăgire furioasă.

– Nu vine?

– Nu, nu vine, doamnă Lawrence.

Un zgomot de cizme pe podeaua din lemn îi făcu pe toți să se întoarcă. Un laoțian slab, între două vîrste, îmbrăcat în uniformă militară, se îndrepta spre masa lor. În urma lui, veneau doi sergenți, care mergeau drepți.

Toți soldații din încăpere se ridicară imediat, cu excepția lui O'Brien, care continuă să mănînce asemeni unui om foarte înfometat.

– Colegul meu, spuse el laconic, colonelul Diem.

Acesta zîmbi uşor, parcă scuzîndu-se pentru agitația pe care o provocase.

– Mă bucur să vă cunosc, spuse el într-o engleză pocită.

Se aşeză, dar cei doi sergenți rămaseră într-o poziție de „pe loc repaus" rigidă, în spatele scaunului său.

O'Brien era aplecat asupra castronelului.

– Trebuie să vă obişnuiți cu bucătăria laoțiană. Începe acolo unde termină altele. Fac soteuri din lucrurile pe care noi le aruncăm la gunoi, spuse el punînd mîna pe sticla de whiskey şi turnîndu-şi în pahar. Nevasta Numărul Doi a lui Jai Han mi-a gătit toată săptămîna. Acelaşi lucru în fiecare zi. Intestine de porc fierte, cu tot cu rahatul din ele. Trebuie să fie o specialitate Meo. Nu-i aşa, colonele?

Diem zîmbi.

– Tribul Meo este foarte colorat. Dar au luptat cu înverşunare contra lui Pathet Lao.

Deodată, păru să observe că bărbații din bar încă mai stăteau în poziție de drepți. Făcu un semn uşor din mînă şi ei se aşezară din nou. Strigătele şi rîsetele reîncepură imediat.

– De ce nu a venit Jai Han? întrebă Francine.

– Crezi că eşti punctul cel mai important de pe agenda lui? întrebă O'Brien ironic.

Diem se aşează picior peste picior.

– Madame, puteți avea cea mai mare încredere în noi, spuse el. Sîntem colegii apropiați ai generalului Jai Han. Generalul este ocupat cu probleme militare în acest moment. I-a fost imposibil să ajungă şi ne-a rugat pe noi să-l reprezentăm. Voi lua eu banii şi voi avea grijă să ajungă la Jai Han.

– Colonelul Diem e convocatorul Statului Major al generalului, preşedintele comitetului regulator al băncii şi mi-

nistrul adjunct al agriculturii, spuse O'Brien şi rîgîi. E şi prinţ. Nu-i aşa, colonele?

Diem făcu o plecăciune uşoară.

– Da, aşa e.

– E văr cu regele Laosului.

Diem zîmbi. Apoi scoase o ţigară pe care o aprinse cu o brichetă de aur.

– Trebuie să-i dau banii numai lui Jai Han, spuse Francine scurt.

– Nu ai încotro, zise O'Brien ştergîndu-se la gură şi uitîndu-se la Clive şi la Munro. Voi doi, cowboy-lor, aţi cumpărat arme din piaţă astăzi. Ce credeţi că rezolvaţi cu asta? Vă închipuiţi că Diem n-ar putea să vă facă bucăţi în orice clipă, dacă ar vrea?

– Înţelegerea mea era cu Jai Han.

O'Brien îşi frecă ochii cu degetele groase şi înnegrite.

– Dumnezeule, spuse el încet. Am zburat opt ore cu elicopterul. Mă doare capul îngrozitor.

Pleoapele îi erau grele şi unsuroase, iar buzele, umflate. Arătă cu degetul mare spre Diem.

– Colonelul Diem face parte din guvernul laoţian. Iar eu din cel american.

– Vrei să spui din CIA, zise Munro.

– Care-i deosebirea?

– Din cîte am auzit eu ultima oară, era o mică deosebire.

O'Brien îşi lăsă capul pe umerii largi ca un taur obosit.

– Colonelul Diem este comandantul lui Jai Han, iar eu sînt supraveghetorul său. Înţelegi, băiete? Ai furat de la Jai Han, ai furat de la noi. Dai banii înapoi, ni-i dai nouă.

– Unde e Louis? întrebă Sakura încordată.

O'Brien îşi întoarse privirea spre ea.

– Tu şi iubitul tău ne-aţi pus multe beţe în roate.

Diem se aplecă.

– Ricard a încercat să tragă în noi în Savanakhet, spuse el zîmbind. Am numărat douăzeci şi şase de găuri de gloanţe în trupul lui cînd l-am tras afară din maşină şi încă mai trăia. Eu însumi am condus interogatoriul, dar a murit foarte curînd.

Pe chipul Sakurei nu se citi nici o emoţie, indiferent de ce era în sufletul ei.

– Copilul meu trăieşte, colonele Diem?

– Bineînțeles, spuse acesta ridicînd din umeri, ca și cum ar fi fost o întrebare absurdă.

O'Brien păru să-și vadă pentru prima oară mîinile murdare și și le șterse pe cămașă.

– Da, puștiul trăiește. Dar plînge tot timpul. Le înnebunește pe nevestele lui Jai Han.

– Cum ne va fi adus Louis? întrebă Francine.

– Voi vă veți duce la el, după ce ne vom încheia socotelile, spuse Diem.

Urmară cîteva clipe de tăcere tensionată ce fu întreruptă de zgomotul brichetei de aur a lui Diem cînd acesta își aprinse altă țigară, lăsînd-o pe prima neterminată într-o scrumieră.

– Vrei să-ți dăm banii aici și, apoi, să mergem în nord ca să luăm băiatul? întrebă Munro.

– Veți fi conduși în siguranță, spuse Diem cu blîndețe.

Răsucea bricheta între degete, lustruind-o.

– Oamenii noștri vă vor duce pînă acolo și înapoi.

– Cred că ar trebui să luăm băiatul întîi și abia apoi să vă dăm banii, spuse Francine la fel de calmă.

– Poți să crezi ce vrei, spuse O'Brien zîmbind. Dar n-o să fie așa. Banii ăștia vă cumpără un ghid în regiunea de conflict. Luați micul suvenir, îl salutați pe J.H. și vă cărați naibii din Laos. Așa o să fie.

Diem le murmură un ordin celor doi sergenți din spatele lui. Unul dintre ei ieși, călcînd apăsat pe podeaua din lemn.

– Cu permisiunea dumneavoastră, îl va aduce pe pilot, spuse Diem apoi cu o falsă politețe. Servitorul dumneavoastră e un specimen minunat, madame, adăugă el studiindu-l pe Munro. Toți cei ca tine sînt așa de mari?

– Ce vrei să spui cu „cei ca mine", colonele?

– Cei de culoare, spuse Diem examinîndu-i umerii masivi cu vădit interes. Negrii. Toți sînt așa mari?

– Nu, omule, spuse Munro sec. Bebelușii noștri sînt foarte mici.

Diem zîmbi stins.

Sergentul se întoarse, aducînd un bărbat de braț. Acesta era mai bătrîn, cu o față ridată și cu niște ochi triști. Era îmbrăcat cu o uniformă maron neîngrijită și, pe piept, avea cusută emblema companiei de avioane.

– Poonsiri Krong, spuse Diem, prezentîndu-l ca pe un

ministru la curte. Este unul dintre cei mai buni piloți de charter din Vientiane. Vă va duce în nord contra unei sume rezonabile. Cît vrei, Krong?

– Două sute de dolari, spuse el.

– Eşti tailandez, nu? îl întrebă Munro şi el dădu din cap afirmativ. Ce transporți?

Krong se scobi în nas.

– Provizii medicale.

Munro se întoarse spre Diem.

– Transportă opiu.

– Krong are foarte multă experiență, spuse Diem calm. Vă va duce la generalul Jai Han şi vă luați copilul. Cunoaşte rutele şi vorbeşte engleza.

Munro se uită la pilot, văzînd ravagiile dependenței de opiu în ochii săi goi şi pe pielea cadaverică.

– Dumnezeule, murmură el. Bun venit la Drog Air.

– Mîine vom intra în posesia banilor, continuă Diem şi ochelarii cu rame de aur îi sclipiră cînd se uită la ei toți. Vă voi da o hîrtie pentru Jai Han. Veți putea pleca cu Krong imediat după aceea.

Nimeni nu spuse nimic.

– Cred că banii sînt în seiful hotelului, spuse el apoi, zîmbind stins. Voi veni după ei la... opt şi jumătate, să zicem? Îmi cer scuze pentru ora matinală, dar sigur veți vrea să porniți la drum cît mai devreme. Krong va dori să se întoarcă pe lumină.

Diem le aruncă apoi zîmbetul său politicos. Dar Francine îşi dădu seama că politețea prințului laoțian nu era decît un manierism. Dincolo de ea, se afla certitudinea calmă a unui om care ştia că are toate cărțile şi că va cîştiga tot.

– Cred că ne-am înțeles, spuse el ridicîndu-se. O seară plăcută. Pe mîine, adăugă el şi plecă, urmat de Krong şi cei doi sergenți ai săi.

O'Brien îl urmări cu privirea pe Diem.

– Ne cred atît de proşti, spuse el încet, aproape ca pentru sine. Le vînd birmanezilor armele pe care li le dăm noi. Transportă afurisita de heroină cu avioanele noastre şi ne spun că e orez. Ne iau banii şi dau mii de dolari unor soldați care nici nu există. Credeți că poate cîştiga cineva un asemenea război? întrebă el şi se întoarse spre Munro. Crezi aşa ceva, Munro?

– Nu, spuse acesta.

– Nu, repetă O'Brien. Nici eu nu cred.

– Pot avea încredere în Diem? îl întrebă Francine încet pe O'Brien.

– N-aveți încotro, spuse el. Nu vă jucați. De data asta, e urît de tot. Singurul lucru care îi mai poate salva e ploaia cea mare. Oamenii lui Pathet Lao se tot plimbă pe-aici. Ai noştri sînt ori morți, ori morți de oboseală. Sau fug. Dealurile sînt pline de oameni care fug, zise el şi suflă fumul spre Munro.

Vorbea greoi, fie din cauza alcoolului, fie de oboseală.

– Luăm o bătaie mai rea ca anul trecut. E plăcut să stau de vorbă cu nişte americani de-ai mei.

De la o masă alăturată, se auziră hohote de rîs. O chelneriță stătea în mijlocul sticlelor de bere, făcînd numărul cu țigara sau altul. O'Brien îşi concentră atenția asupra lui Munro.

– Eşti un gînditor politic, căpitane? Ai auzit vreodată de teoria dominoului?

– Credeam că pentru asta am fost în Vietnam.

– Da, spuse O'Brien, uitîndu-se la ce făcea chelnerița de la masa de alături. Un lucru e al naibii de sigur, soarta civilizației nu se va decide aici. Tot ce-i aici o să se termine repede.

– Pînă cînd o să mai dureze?

– Poate pînă mîine. Cine ştie? Ascultă, Nuhuang. Fă-ți un serviciu. Dă-le banii şi ia copilul înainte ca ceva să-l facă mii de bucăți, mai zise O'Brien şi îşi goli paharul de whiskey. Înțelegi? Nu te gîndi. Fă-o.

– Nu văd ce altceva putem face, spuse Francine scurt.

Erau din nou la hotel. Căldura zăpuşitoare din timpul zilei începea să scadă. Sakura era palidă şi extrem de încordată.

– Dacă îi dăm banii lui Diem, o să-i păstreze pe toți, spuse ea. Jai Han nu va vedea nici un dolar.

– Ai auzit ce-a spus O'Brien, Sakura, zise Clive cu blîndețe. Diem reprezintă autoritățile laoțiene. Jai Han va trebui să accepte aranjamentul, la fel ca noi.

– Îl va înşela pe Jai Han, spuse Sakura cu o voce egală. Cînd Jai Han va afla ce am făcut, îl va ucide pe Louis.

– Diem are avionul, spuse Munro. Cum altfel o să-l găsim pe Jai Han? Vrei să mergem cu maşina prin Laos cu banii într-o valiză, căutîndu-l pe el?

– Ar fi mai bine decît să i-i dăm lui Diem.

– Nu putem face asta, Sakura, zise Francine obosită. Diem ştie că banii sînt aici. E prea tîrziu ca să-i luăm şi să mergem în Tailanda. Mîine dimineaţă la opt şi jumătate va fi aici. Nu avem de ales.

Francine se dezbrăcase de costumul de mătase şi, acum, purta unul bumbac maron, cu pantaloni, şi sandale. Munro observă că avea picioarele mici şi delicate ca ale unei fete. La fel ca ale Sakurei.

Munro simţi o mare admiraţie pentru ea şi chiar şi – Sakura avusese dreptate în privinţa aceea – un fel de dragoste. Trecuseră prin multe împreună şi el ajunsese să înţeleagă ce fel de femeie era. Foarte deosebită, foarte puternică, foarte rezistentă.

Sakura strîngea din dinţi.

– Ascultaţi-mă, vă rog. Ştiu ce vorbesc.

– Dar ce putem face? Sîntem în mîinile lor.

– Trebuie să găsim altceva! spuse ea rugător. Diem nu ne-a spus decît minciuni.

– De unde ştii?

– Ştiu!

– Dacă vom încerca să tragem de timp, Diem tot va lua banii, spuse Munro. Crezi că acea cămăruţă unde sînt banii îl va ţine departe?

– Trebuie să luăm banii şi să plecăm acum, spuse Sakura încordată. Trebuie să mergem singuri la Jai Han.

– N-o să meargă, zise Munro. Am fi atacaţi înainte să parcurgem douăzeci de kilometri.

Sakura îşi luă faţa în mîini. Toţi o priviră tăcuţi.

– Poate ar trebui să-l căutăm pe McFadden, sugeră Clive. Poate e mai aproape de Jai Han decît de Diem.

– Şi cum o să-l găsim pe McFadden? întrebă Munro clătinînd din cap. Am văzut indivizi ca Diem în Vietnam. Dichisiţi şi spilcuiţi, îşi aprindeau ţigările cu brichete Dunhill de aur şi rînjeau privindu-ne cum mîncam rahat alături de ţărani. Asta e ţara lui Diem şi va fi întotdeauna. Poţi să-l păcăleşti pe el, dar întotdeauna va apărea alt Diem cu un rînjet larg şi o brichetă Dunhill de aur. Dacă nu-i dăm banii, va apărea altul mai rău în locul lui.

Francine încuviință.

– Da. Îi înțeleg pe cei de genul lui Diem. Se poate discuta cu ei, spuse ea atingînd umărul Sakurei. Diem mi-a dat impresia că facem ceea ce trebuie, Sakura. Trebuie să avem încredere în el.

– Nu poți avea încredere în el, spuse Sakura cu o voce scăzută.

– Nu sînt de acord, zise Francine ridicîndu-se. În orice caz, nu avem de ales.

După ce Francine şi Clive plecară în bungalow-ul lor, Munro se întoarse spre Sakura. Ea stătea pe scaun, strîngîndu-l cu mîinile.

– Chiar crezi că Diem îl va înşela pe Jai Han? o întrebă el.

– Diem o să păstreze banii, spuse ea avînd buzele uscate. Ai avut dreptate. Întotdeauna există un Diem. Îi va face promisiuni lui Jai Han, îl va duce cu vorba. Dar Diem e prinț, în timp ce Jai Han e membru al unui trib. Jai Han nu va pune mîna pe bani niciodată.

– Poate se va mulțumi cu hîrtia pe care Diem zice că o să ne-o dea.

– Va şti ce valorează.

– Diem e comandantul lui Jai Han, nu? Atunci, chiar nu văd ce am putea face, zise el ducîndu-se la ea şi masîndu-i umerii.

Era foarte tensionată.

– Încearcă să te relaxezi.

Chipul ei nu îşi pierdu concentrarea.

– Clay, du-mă la mine acasă.

– Care casă?

– Cea pe care o am aici, în Vientiane. Cînd am fugit, mi-am lăsat nişte lucruri acolo, lucruri pe care vreau să le iau.

– Dacă te va aştepta cineva acolo?

– Nu mă aşteaptă nimeni.

El clătină din cap.

– E prea riscant.

Ea se răsuci brusc. Privirea îi era tulburată.

– Te rog, Clay. Lucrurile astea sînt foarte importante pentru mine.

– Iar tu eşti foarte importantă pentru mine.

– Trebuie să mă duci acolo, Clay. Te rog. Te implor.

El oftă, cedînd fără voie.

– Bine. Hai să mergem.

Munro conducea încet. Nici nu se putea conduce altfel în Vientiane. Drumurile de țară erau pline de oameni şi care cu boi.

În lumina amurgului, Munro începu să vadă frumusețea oraşului. Intrară pe o stradă mărginită de pomi jacaranda înfloriți. Floricelele liliachii acopereau fiecare centimetru de drum. Contrastînd puternic, era un grup de femei Meo îmbrăcate în costume negre cu pantaloni, cu cordoane roşii şi cu baticuri galbene-verzui, avînd lanțuri grele de argint la gît.

Sakura privea pe geam.

– Acolo am lucrat, spuse ea încet.

El îi urmări privirea spre un acoperiş roşu din tablă ondulată care se vedea printre palmieri. Pe acoperiş, scria cu litere albe, ca să se vadă din aer, AGENȚIA LI HUA.

– L-au uçis în biroul lui, spuse ea: Acum e firma lui Jai Han.

– De ce l-au omorît?

– Ziceau că făcea afaceri cu Pathet Lao.

– Şi era adevărat?

– Bineînțeles. Toată lumea face afaceri cu Pathet Lao. Toți vor ca ei să învingă. Oamenii s-au săturat de lupte, s-au săturat de americani.

– Îmi sună familiar, spuse Munro sec. Jai Han a avut încredere în tine, chiar dacă ți-a ucis şeful?

– Da.

– Voia să te facă nevasta Numărul Trei sau Patru sau ce?

– Are trei neveste, zise ea. Nu-i mai trebuie încă una.

– Pare să fi luat drept ceva personal ceea ce ai făcut, spuse Munro. Şi-a pus nevestele să aibă grijă de Louis. Vrea să vii la el personal. Poate vrea să-ți ia gîtul cu mîinile lui.

– Poate, spuse ea scurt.

– Ca un iubit furios? Un iubit trădat?

– N-am avut o astfel de relație cu Jai Han, spuse ea privindu-l încruntată. Nu e nevoie să fii gelos.

– Ah, nu sînt deloc gelos, spuse Munro.

Dar ştia că minte. De fapt, îl bucura faptul că Sakura

nega acel lucru. Se culcase cu un bărbat mai puțin. Imediat se ruşină pentru că putea să gîndească aşa ceva.

Trebui să oprească, deoarece cîțiva călugări tineri traversau strada încet înveşmîntați în robe de un galben aprins. Băieții, pentru că asta erau, se opriră tăcuți să ridice castronelele cu orez pe care li le lăsau credincioşii îngenunchiind, ignorînd „wai"-urile respectuoase care însoțeau ofrandele.

– Pare un stil de viață liniştit, spuse Munro.

– Mîine vor părăsi templul şi, probabil, vor ajunge să lupte pentru Pathet Lao, zise ea.

Munro se aplecă peste volan, aşteptînd să treacă şirul de călugări.

– Acel O'Brien tocmai s-a întors din toiul unor lupte serioase, spuse el. Avea acea expresie. Cunosc expresia asta. Mirosul. Dacă ceea ce a spus e adevărat, Laos-ul se duce naibii.

– Da, zise ea. Țara se duce naibii.

El mormăi.

– Cînd trebuie să înceapă ploile?

– În curînd. Luptele se dau după anotimpuri. Cînd e secetă, comuniştii mai cîştigă puțin teritoriu şi încearcă să reziste pînă începe musonul. Dacă reuşesc asta, sînt în siguranță pe perioada verii.

– La fel ca în Vietnam. Numai că, de data asta, forțele guvernamentale sînt cele care se roagă să vină ploaia, nu?

– Comuniştii i-au invadat, spuse ea părînd încordată. Vientiane s-a schimbat. Am ştiut asta din clipa în care ne-am urcat în avion. Pasagerii erau mecanici de avioane filipinezi şi chinezi. Se vedea pe fețele lor prin ce trecuseră. Apoi, cînd mergeam cu taxiul de la aeroport, am văzut un camion plin cu oameni care ştiu că sînt Pathet Lao. N-ar trebui să se afle nici la p sută de kilometri de Vientiane, cu atît mai puțin să se afişeze aroganți pe strada principală. Opreşte, Clay. Aici am locuit.

Munro opri. Şirul de case-prăvălii dărăpănate se întindeau de-a lungul unei livezi de rambutani. O verandă şubredă făcea umbră magazinelor, majoritatea fiind închise. La etaj, jaluzelele fuseseră ridicate pentru a lăsa să pătrundă aerul serii.

– Care este a ta? o întrebă el şi ea îi arătă o casă

zugrăvită în albastru, deasupra unui vînzător de orez, singura prăvălie care era deschisă.

– Aceea.

Munro se uită în susul şi în josul străzii. Două femei îmbrăcate în sarong mergeau agale pe mijlocul străzii, un car cu boi plin cu pepeni stătea pe margine. Doi copii alergară pe lîngă ei, dar nu cerşiră bani sau bomboane, aşa cum făceau copiii vietnamezi. Păreau mulţumiţi să se holbeze la acel diavol uriaş cu pielea neagră şi străin.

– Trebuie să vorbesc cu proprietarul prăvăliei.

– Ai grijă, spuse el imediat.

– Nu e nici un pericol, Clay, spuse Sakura. E sigur.

El o urmă în prăvălia întunecoasă şi mirositoare. Proprietarul era un bărbat scund şi zbîrcit cu cîteva fire de păr doar. Cînd o văzu pe Sakura, se ascunse instinctiv după butoaiele cu orez şi peşte uscat, de parcă s-ar fi aşteptat să vină o ploaie de gloanţe după ea.

Sakura îşi lipi palmele, făcînd un „wai", şi vorbi liniştitor.

Omul îi răspunse repede în lao, uitîndu-se speriat spre Munro.

– Crede că eşti de la CIA, îi spuse ea şi Munro clătină din cap.

– Ihî, nici vorbă, şefule, zise el şi îi arătă ochelarii de soare din plastic. Vezi? Nu sînt Ray-Ban.

Omul zîmbi neliniştit. Sakura îl întrebă ceva, iar el dădu din cap viguros şi dispăru în partea din spate a prăvăliei.

– Nu pare încîntat să te vadă, zise Munro, care nu se simţea deloc în largul lui.

– Sîntem prieteni, spuse Sakura. Mi-a reparat uşa. S-a dus să-mi aducă cheia.

– Şi, poate, să cheme poliţia?

– Nu. N-o să facă asta.

Omul reapăru şi îi dădu o cheie Sakurei, folosind ambele mîini. Ea o luă la fel, făcu o plecăciune şi murmură ceva ce Munro luă drept „mulţumesc".

Urcară scările pînă la apartamentul ei. Cînd ajunseră la uşă, Munro se opri şi o trase în spatele lui.

– Lasă-mă pe mine primul.

– Nu e nimeni aici, repetă ea, după care îi aruncă un zîmbet încordat şi descuie uşa, care căzu din balamalele distruse. Vezi?

Munro continuă să fie prudent. Dar, cînd intră, umerii i se pleoştiră.

– Iisuse, spuse el.

Sakura nu zise nimic. Micul apartament fusese devastat cu o furie teribilă. Mobila distrusă era îngrămădită pe pat. Salteaua şi canapeaua fuseseră tăiate şi golite. Sertarele fuseseră scoase şi sparte. Mirosea urît de la mîncarea care se stricase.

– Trebuie să fi fost un loc plăcut odată, spuse el.

Sakura nu pierdea timpul cu regrete, ci scotocea deja printre lucruri.

– A fost drăguţ, aprobă ea calmă. Au căutat banii. Trebuie să fi ştiut că nu puteau fi aici.

Munro se îndreptă spre un raft de cărţi care fusese făcut bucăţi. Toate coperţile fuseseră smulse, iar paginile rupte. Nu căutaseră doar. Fusese o exprimare a furiei. Luă un volum mutilat: Baudelaire, „Florile răului". Ea făcuse nişte însemnări pe margini, dar erau în franceză şi el nu putu să le citească. Vîrî cartea în buzunar şi se uită în jur. Era o lume întreagă violată. Discurile fuseseră sparte, micile ei lucruri, zdrobite, hainele sfîşiate şi călcate în picioare.

Ea găsise o sacoşă de pînză, în care arunca lucruri la întîmplare: fotografii rupte al fiului ei, bijuterii rupte, o cutie de trabucuri veche.

– Astea sînt lucrurile pe care le voiai atît de mult? o întrebă el.

– Au luat multe, spuse ea căutînd cu atenţie şi aruncînd tot felul de mărunţişuri în sacoşă. Bijuteriile mele. Hainele cele mai bune. S-au dus toate. Ştiam că trebuia s-o fi făcut.

Se uită la el şi, pe neaşteptate, îi zîmbi. Frumuseţea acelui zîmbet îi încălzi inima.

– Asta e tot? o întrebă el surprins.

– Asta e tot.

– Nu vrei nimic altceva?

Ea clătină din cap.

– Trebuia să-mi scot asta din sistem. Acum mă simt bine, spuse ea şi se ridică. Îţi mulţumesc pentru că m-ai adus aici.

Munro o înconjură cu braţele. Ea îi trase capul în jos şi îl sărută. Gura ei era asemeni unei flori din junglă, petale

umede lipite de buzele lui, avînd gust de nectar. El simți că amețește. Limba ei o atinse pe a lui, caldă și umedă. Sărutul lor deveni tot mai profund și se transformă în pasiune. Trupul ei subțire și puternic se lipi de al lui și el o strînse cu putere.

Întotdeauna fusese un singuratic și nu vrusese să fie altfel. Acum, însă, avea impresia că ținea în brațe ceva deosebit de prețios. Oare avea să meargă? N-ar fi fost minunat să aibă o singură femeie, s- o aibă pe ea mereu și să fie al ei? Ciudățenia acelei idei îl umplu de uimire. Să-i aparțină Sakurei, ea să fie a lui. Să-și petreacă restul vieții alături de ea. Dacă supraviețuiau. Toate posibilitățile uluitoare îi apărură în fața ochilor acum, ca și cum ar fi ajuns în vîrful unui munte pe care urcase ani de zile și, deodată, vedea o altă lume întinzîndu-se la picioarele sale.

Se excitase și Sakura se lipi de el, torcînd ușor. Își desprinse buzele de ale lui. Ochii îi străluceau.

– Hai să ne întoarcem și să facem dragoste, șopti ea, trgîndu-l de mînă.

Amețit, el o urmă, pășind peste fărîmele din fosta ei viață. Ea nici măcar nu privi înapoi, de parcă aceasta nu mai însemna nimic pentru ea acum.

Era întuneric cînd ajunseră înapoi la hotel. În aerul umed, zumzăiau o mulțime de insecte. Trecură pe la Francine și Clive, după care se duseră în bungalow-ul lor.

Sakura se așeză pe pat și începu să se uite la lucrurile pe care le adusese.

– Ia să văd fără ce nu puteai să trăiești, spuse el zîmbind.

– Sînt lucruri personale, zise ea, închizînd geanta la loc.

El făcu ochii mici.

– Mi-ai spus că pot avea încredere în tine, Sakura.

– Am vorbit serios, zise ea, punînd geanta jos și zîmbindu-i.

Apoi, cu o mișcare fluidă, își scoase tricoul. Pielea îi era aurie, iar sînii îi erau perfecți, cu sfîrcuri întunecate. Lui i se tăie respirația.

– Nu-ți place să mă vezi? Stefan zicea că am un corp frumos. Îi plăcea să mă picteze.

– Și eu te-aș picta, dacă aș fi artist.

– Poți să mă pictezi cu trupul tău, zise ea încet şi unduindu-şi şoldurile, îşi scoase blugii.

Cu un şoc fierbinte, el îşi aminti de schița făcută de Stefan Giorgieu. Pe fiecare şold era cîte o stea neagră, încadrîndu-i triunghiul întunecat al sexului. Şoldurile îi erau mai late decît sugera talia subțire, şolduri făcute pentru iubire, pentru a aduce pe lume copii.

Munro se duse spre ea ca un somnambul şi se aşeză alături, privindu-i trupul gol. Îi simțea parfumul, iasomia care o însoțea mereu, şi parfumul mai întunecat al pielii, al sudorii ei. Cu vîrfurile degetelor, îi atinse stelele tatuate.

– Îți mai aminteşti cînd ți s-au făcut astea?

– Îmi amintesc durerea. Au trebuit să mă țină culcată. Nu le fac decît femeilor. Atrag atenția la asta, spuse ea atingîndu-şi părul pubian.

– Da, spuse el cu buzele uscate. Aşa e.

– E urît?

– Nu. Ți se potriveşte.

– Foarte bine, spuse ea zîmbind uşor. Pentru că e permanent.

– Oricine te-a făcut, zise el, te-a făcut frumoasă.

Un puf auriu sclipea pe pielea ei delicată. În zona organului sexual, părul era des şi negru. El îi atinse cîrlionții.

– Fetele vietnameze nu au păr aproape deloc aici.

– Cum poți să vorbeşti despre părul pubian al tuturor vietnamezelor, fără să fi făcut dragoste cu toate?

– Am făcut dragoste cu toate cele pe care le-am cunoscut, spuse el grav.

Ea zîmbi.

– Se rad. Prostituatele. Pentru că ştiu că la asta se aşteaptă bărbații cu ochii rotunzi.

– Cred că da, spuse el mîngîindu-i burta plată şi ea se înfioră sub atingerea lui.

– Vezi? şopti ea. Ai început să mă pictezi.

„Ceea ce faci e o nebunie, omule," îşi spuse el. „Fugi, Clay." Dar ea era prea dulce; vîrtejul care era Sakura era prea dulce şi prea puternic. Îl trăgea în jos, astfel că el se aplecă şi îi atinse cu buzele sfîrcul cafeniu.

Degetele ei îi atinseră ceafa.

– Da, şopti ea. Eşti al meu. Al meu.

Sfîrcul ei avea un gust uşor sărat, generat de pielea ei amețitoare. Se încreți şi împungea în limba lui cu o forță

extraordinară. El îl supse şi Şakura gemu încet. Dorinţa pentru ea îl făcea să simtă că e pe cale să explodeze, dar se forţă să acţioneze încet şi cu blîndeţe. Era prima dată a lor şi aceasta nu se întîmpla decît o singură dată în viaţă. Poate nici nu avea să mai existe alta.

O privi cu ochi plini de dorinţă.

– Cînd m-ai lovit atunci, pe alee, ai nimerit exact în rană.

Chipul ei era acoperit de o peliculă subţire de sudoare, din cauza apropierii nopţii şi a excitării.

– Am simţit că era acolo.

– Cum?

– Întotdeauna simt unde e punctul slab al adversarului.

– Ai fi putut să mă loveşti în testicule. Ai riscat, ţintind mai sus.

– Am simţit că acela e un punct tare, spuse ea zîmbind. În schimb, am ţintit spre inima ta.

El se aplecă din nou şi îi sărută stelele de pe şolduri. Văzute de aproape, acestea erau nişte cerculeţe imediat dincolo de suprafaţa aurie a pielii. Ea îşi înălţă încet şoldurile. Sexul îi era asemeni unei scoici sclipitoare, la adăpostul cochiliei. El i-l atinse cu limba. La fel ca sfîrcurile, avea un gust sărat, dar însoţit de un altul, mai profund, mai întunecat, cel al trupului ei.

Sakura se cutremură şi îşi arcui spatele. Îşi încleştă degetele în părul lui negru şi sîrmos. El îşi vîrî limba în ea pînă unde putu, unde gustul era diferit, mai fierbinte şi mai ameţitor. O auzi rîzînd nesigur.

– Unde vrei să ajungi cu limba? şopti ea.

În mijlocul petalelor moi, crescuse o perlă. El o luă complet în gură, trecîndu-şi limba peste ea. Ea îşi ţinu răsuflarea, speriată.

– Clay! Se va termina prea repede!

– Atunci o vom lua de la capăt, promise el, zîmbindu-i.

Ochii ei erau imenşi şi negri.

– Nimeni nu mi-a mai făcut asta.

– Dar ai centură neagră la judo?

– Ştiu mai multe despre judo decît despre asta!

– Ei bine, mă bucur că pot să te învăţ ceva, zise el şi îşi concentră atenţia din nou asupra trupului ei, amuzat şi mişcat de inocenţa ei.

În atîtea privinţe era dură şi călită. Dar, în asta, era

inocentă, în ciuda bravadei pe care o afişa. Tocmai citise acest lucru în ochii ei.

Îi cuprinse şoldurile strîns cu braţele, ca să nu poată scăpa şi îşi folosi gura cu pricepere. Simţi cum se zvîrcolea şi avu impresia că prinsese un delfin. Se eliberă cu o explozie bruscă de energie, strigîndu-i numele şi prinzîndu-l între pulpe. El îi simţi cu limba spasmele orgasmului, acea putere stranie a femeii.

Apoi, îi privi faţa asudată şi pleoapele încă umflate de plăcere.

– Clay, şopti ea.

El o sărută pe buze şi îşi strecură limba printre dinţii ei.

– Îmi simt gustul în gura ta, şopti ea.

– Şi eu la fel.

Ea chicoti şi îi descheie cămaşa.

– Mă laşi să-ţi fac şi eu aşa?

– Poţi să-mi faci orice vrei, scumpo.

Ea îi scoase cămaşa, atunci, şi îi mîngîie claviculele. Descoperi rana care îi deschisese pieptul şi o atinse cu blîndeţe.

– Aici te-am lovit.

– Îhî.

– Aş fi putut să te omor. Sărmanul Clay, zise ea cu ochii în lacrimi. Sărman soldat.

– Da, sărman soldat, spuse el zîmbind.

Ea îi descheie blugii şi trase fermoarul în jos. De atîta dorinţă, mădularul lui ţîşni afară ca o jucărie cu arc.

– Doamne, eşti minunat, spuse ea cuprinzîndu-l cu mîinile. Mă bucur că nu te-am lovit aici.

După aceea se aplecă şi îl cuprinse cu gura. Fierbinţeala gurii ei îl făcu să se cutremure şi simţi că îl ia cu ameţeală.

– Hei, spuse el uşor. Poate nu e bine prea mult. Data viitoare, da?

Ea îşi ridică privirea.

– De ce? N-o fac bine?

– Ba o faci foarte bine, spuse el atingîndu-i faţa. Dar te doresc atît de mult, că sînt gata să explodez chiar acum.

– Atunci, trebuie să ne grăbim, spuse ea serioasă şi îl împinse în pat, încălecîndu-l.

Munro îi privi trupul zvelt.

– Eşti superbă, şopti el, cuprinzîndu-i sînii mici şi tari în

palme. Nu ai nici un defect, Sakura.

Ea îi zîmbi, iar ochii îi erau întunecaţi şi misterioşi.

– Nu sînt fără defecte. Sînt însemnată.

El îi mîngîie brăţările tatuate de pe fiecare braţ şi stelele negre de pe fiecare şold.

– Astea nu sînt semne. Te reprezintă.

– Nu am avut mulţi bărbaţi, spuse ea. Dar nici unuia nu i-au plăcut semnele mele.

– Mie, da.

Ea îi luă mădularul în mîini şi îl ghidă între pulpe.

– Eşti foarte mare. Să ai grijă să nu mă doară.

– N-o să-ţi provoc durere niciodată.

Ea se lăsă în jos încet. Munro simţi că îi explodează inima cînd pătrunse adînc, pînă în miezul fierbinte al fiinţei ei. Ea gîfîia, muşcîndu-şi buza de jos, cu ochii pe jumătate închişi.

– Aşa, şopti ea lăsîndu-se pe pulpele lui. Te potriveşti în mine.

El se temea să se mişte, ca să nu-şi piardă controlul. Se întrebă dacă aşa avea să fie mereu, dacă de fiecare dată avea să ajungă la orgasm atît de repede cu ea.

– Parcă mi-ai străpuns inima, îi spuse ea şi îi atinse abdomenul tare. Eşti ca un leu, Clay. N-am mai văzut un bărbat atît de superb.

El duse mîna la locul unde se uneau, simţind cum mădularul său o penetra. Mîngîie carnea alunecoasă care îl ţinea prizonier. Ea gemu printre buze. Cînd ea se mişcă din nou, era superb de udă. El îi şopti numele şi ea gemu din nou, arcuindu-se.

– Clay...

Ridică braţele şi sînii i se înălţară. Părul îi era prins la spate. Ea îl desfăcu acum şi scutură din cap, aşa încît i se revărsă greu şi bogat pe spate. Ca într-un vis, el se întinse spre ea. Ea se aplecă, lăsîndu-şi părul să cadă în jurul chipurilor lor, pînă cînd se pierdură în întunericul său parfumat.

– De unde ai ştiut? şopti el.

– Am ştiut.

Apoi îl sărută apăsat, rotindu-şi şoldurile şi strivindu-şi buzele de ale lui, aşa încît el îi simţi dinţii frecîndu-se de ai săi. I se păru că simte gust de sînge pe limbă, iar ea îşi plimba sînii pe pieptul lui musculos.

El încercă să o întoarcă invers.

– Vreau să fiu deasupra.

– Nu, spuse ea categorică. Eşti al meu.

Gîfîia cînd făcea dragoste cu el. Scoase un ţipăt în care se simţi dorinţă. El se împinse, atunci, în ea, atingînd-o cu propria lui forţă şi propria lui fierbinţeală. La început, ea fu frenetică, zgîriindu-l cu unghiile, lovindu-şi şoldurile de ale lui. Fusese atît de misterioasă pentru el, o lume închisă în care el nu putuse să pătrundă niciodată. Acum era în ea. Nu îşi închipuise, nu visase, că putea să existe atîta nevoie în ea. Atîta gol care tînjea să fie umplut. Atîta tandreţe care aştepta să fie oferită. Apoi, se domoli şi începu să se mişte languros.

Patul îngust se mişca şi scîrţîia. Valuri de emoţii creşteau în el.

O simţi înălţîndu-se odată cu el şi ştiu că era perfect, că nu exista o contopire mai completă decît aceea.

Simţi lumea înclinîndu-se şi, apoi, întorcîndu-se cu susul în jos. Ceea ce era în interior fu dezvăluit; ceea ce era vizibil, deveni misterios. Îi strigă numele cu o voce răguşită, erupînd în ea.

Cînd se mai linişti, se uită la ea. Două dîre sclipitoare îi luceau pe obraji, urme ale lacrimilor care curgeau fără zgomot. Îi căzură fierbinţi pe sfîrcuri.

– Te iubesc, spuse el neputincios.

Ea se aplecă şi îi atinse buzele cu vîrfurile degetelor.

– Scumpul meu Clay, şopti ea. Să nu încetezi să mă iubeşti.

– Nu o voi face, Sakura.

– Orice aş face?

– Orice ai face.

– Pentru că, dacă vei înceta...

El îşi lipi buzele de ale ei, pentru a o face să tacă.

– Te voi iubi mereu.

Atunci, ea se culcă pe el, ca şi cum s-ar fi culcat într-un mormînt, iar el o cuprinse cu braţele strîns.

„Am găsit-o," se gîndi. „Am găsit-o pe cea sortită."

Seara tîrziu, Francine făcu o baie răcoritoare, vrînd să îndepărteze toată murdăria de peste zi. Baia arăta groaznic, erau robinetele din alamă, fără strălucire.

Începu să se relaxeze încet-încet. În apă, trupul ei era

de un auriu deschis. Genele celtice ale tatălui ei se îmbinaseră armonios cu cele cantoneze ale mamei. Totuşi, se vedea că era o metisă.

Chinezilor avea să li se pară întotdeauna o occidentală, iar occidentalilor, o chinezoaică. Acest simplu fapt punea o barieră între ea şi ceilalţi chiar de la început, înainte să apuci să te gîndeşti la complexitatea ameţitoare a educaţiei şi experienţei. Sakura se confrunta cu aceeaşi problemă. „Noi, femeile stengah, sîntem unice," se gîndi ea. „Fiecare dintre noi vine pe lume în mod diferit şi singură."

De ce Clive o mai iubea încă? Oare o mai vedea în ea pe fata care fusese la Singapore, cu atîţia ani în urmă?

Luă oglinda şi îşi studie chipul fără interes. I să păru că nu i se putea ghici vîrsta. Avea o piele ca de porţelan şi pometi puternici, cele mai bune arme împotriva timpului. Lăsă oglinda jos şi îşi privi mîinile. Erau ca ale unei fete, netede, cu unghii scurte şi sidefate. Da, părea tînără. Dar nu mai era tînără. Iar ceasul ei biologic începuse să ticăie. Strînse mîinile în pumn încet.

Se spălă, se şterse şi îşi puse cămaşa de noapte, după care se duse la fereastră. Nu erau stele, dar luna se întrezărea printre norii zdrenţuiţi. Dincolo de grădină, luminile din Vientiane licăreau pe suprafaţa rîului Mekong.

Rămase acolo multă vreme, ascultînd traficul îndepărtat şi inhalînd aerul înmiresmat al serii. Apoi se duse la Clive.

El se uita pe o hartă a Laos-ului. Cînd ea se apropie încet, el înfăşură harta. Francinei îi bătea inima cu putere cînd se aşeză lîngă el şi îi întinse mîna. El o luă într-a sa şi o duse la buze, sărutîndu-i palma. Ochii lui erau întunecaţi. Îi atinse părul, faţa.

– Îţi mai aminteşti de Singapore?

– Îmi amintesc.

– Acelea au fost cele mai fericite zile din viaţa mea.

– Vor mai veni şi altele.

– Numai dacă vei fi cu mine. Nu vreau să mă părăseşti din nou. Nu vreau să te pierd, spuse el şi mîngîierea îi era uşoară şi caldă. Cînd ai plecat, m-am gîndit că, dacă aş fi aşteptat, te-ai fi întors. Dar a trecut multă vreme, Francine.

– Bărbaţii sînt nişte fiinţe ciudate, îi spuse ea. Îţi petreci ore întregi uitîndu-te pe o hartă, dar dai dovadă de o teri-

bilă ignoranţă în ceea ce priveşte geografia sufletului omenesc. Trebuie să încerci să mă înţelegi, Clive. Ştiu că e greu. Iar eu sînt o persoană dificilă.

– Da. Eşti dificilă, în sensul în care o partitură de Bach e dificilă.

– Dificilă, dureroasă, imposibilă.

– Dificilă, minunată, care merită osteneala.

Ea clătină din cap.

– Cum e posibil să mai fi rămas ceva, după toţi aceşti ani?

– Poate că nu vrei să mai fi rămas ceva.

– Nu poate fi acelaşi sentiment pe care l-ai avut atunci!

El zîmbi.

– Amîndoi sîntem puţin mai bătrîni. Dar, în ceea ce mă priveşte, te iubesc mai mult ca oricînd, spuse el şi, cînd îi simţi atingerea buzelor pe degete, ea se înfioră.

– Clive, ştiu că te-am rănit în Sarawak.

– Hai să nu vorbim despre asta.

– Ba nu, să vorbim.

Văzîndu-i expresia de pe chip, el încuviinţă.

– Bine.

– Aproape că îmi pierdusem minţile. Eram îndurerată aproape în permanenţă şi te consideram vinovat. Voiam să te pedepsesc. N-am fost dreaptă. A fost cea mai mare prostie pe care am făcut-o în viaţa mea.

– Ai făcut ceea ce ai crezut că trebuie să faci.

– N-ar fi trebuit să te îndepărtez. Nu m-am priceput niciodată la vorbe, Clive. Nu ştiu să mă exprim. Dar îmi pare nespus de mult şi vreau foarte mult să ştii asta.

– Ascultă-mă, Francine. M-ai învăţat ceva foarte important în Sarawak. În ziua aceea, în casa comună, după ce Annah ne-a spus povestea ei, a fost prima oară cînd te-am văzut cedînd nervos. A fost prima oară cînd am înţeles cu adevărat prin ce trecuseşi, cît suferiseşi. Apoi, mai tîrziu, după ce ne-am despărţit, am văzut altceva ce nu mai văzusem niciodată – forţa ta, oţelul din tine. Eram atît de sigur că te cunosc, dar nu te-am cunoscut niciodată cu adevărat. Nu ţi-am înţeles niciodată nici punctele slabe, nici pe cele tari. Parcă n-am înţeles cine eşti decît atunci cînd te-am pierdut. Cînd a fost prea tîrziu.

Ei i se păru că vorbele acelea, rostite cu blîndeţe, îi frînseră inima.

– Am pierdut atîția ani, Clive. Nu se vor întoarce niciodată. Şi, pentru asta, regret mai mult decît mă pricep să spun.

– Mai avem anii care vor urma, Francine, spuse el serios. Dacă sîntem destul de înțelepți ca să profităm de ei.

Ochii ei erau plini de lacrimi.

– Nu mai ştiu cît de înțeleaptă sînt. Dar am nevoie de tine, Clive. Acum şi întotdeauna.

– Atunci, vino la mine.

Pielea îi frigea. Ea îi simți tăria, palmele ei atingînd forme pe care aproape că le uitaseră şi care, totuşi, îi erau atît de familiare. Se aplecă şi îl sărută.

– Oh, Doamne, Francine, şopti el. Am avut răbdare atîta timp. Dar mi-ai lipsit atît de mult...

– Îmi amintesc cum obişnuiam să ne grăbim, spuse ea. Îmi smulgeai hainele, îmi lăsai semne pe brațe. Acum eşti mai blînd.

– Numai pentru că mi-e teamă să nu fie un vis şi să nu mă trezesc singur.

– Cu albumul tău cu articole decupate din ziare? întrebă ea, sărutîndu-l pe umăr. Ții un album cu articole despre mine, Clive? Ca să le păstrezi?

– Nu am nevoie.

– Nici eu. Îmi amintesc totul.

Ar fi vrut să-i dăruiască totul, să se compenseze pentru toată suferința pe care i-o pricinuise. Cu trupul ei, voia să-i redea tot ce pierduse. Voia ca totul să fie ca şi cum anii n-ar fi trecut, ca şi cum ei nu ar fi suferit şi nu ar fi fost despărțiți. Ca şi cum nu ar fi avut pentru ce să se împace.

– Aşa cum a fost la început, spuse ea visătoare.

– Şi mîine? întrebă el, privind-o în ochi.

– Nu întreba ce va fi mîine, Clive, zise ea, reducîndu-l la tăcere cu un sărut.

Toți patru îl aşteptau pe Diem la Recepție. Aerul dimineții era rece, dar, nu peste mult timp, avea să se încălzească. Stăteau îm grup, fără să vorbească prea mult.

El stătea aproape de Sakura, care era încordată în dimineața aceea. Munro ştia că nu dormise deloc. Toată noaptea stătuse în brațele lui.

Din cînd în cînd, o auzise şoptind ceva pentru sine,

deşi nu înţelesese cuvintele. Sentimentele lui pentru ea deveniseră înfricoşător de intense după noaptea precedentă. Niciodată nu mai simţise atîta dragoste pentru cineva şi acest lucru îl speria. Gîndul că ea ar fi putut păţi ceva era insuportabil. O privea tot timpul, dar ea se uita în altă parte. Era închisă din nou în acea lume interioară şi întunecoasă.

– Uitaţi-l pe Diem, spuse Clive.

Colonelul Diem sosise cu un jeep deschis, îmbrăcat într-un costum negru, occidental. Era urmat de cei doi sergenţi ai săi. Nu se vedea nici urmă de O'Brien.

– Bună dimineaţa, o salută el pe Francine politicos, dar nu se sinchisi de ceilalţi. Aţi dormit bine?

– Da, mulţumesc, spuse Francine cu amabilitate. Trecem la afaceri?

– Eu voi aştepta afară, îi spuse Sakura încet lui Munro. Nu mă simt bine.

– Ce este? o întrebă el, luînd-o de braţ.

– Nimic. Îmi trebuie aer, atît.

Intrară în hotel, lăsînd-o pe Sakura afară, foarte palidă. Directorul hotelului făcu o plecăciune adîncă în faţa lui Diem, fiind cît pe ce să cadă în genunchi, şi le deschise seiful. Francine arătă spre două valize.

– Acestea sînt, domnule colonel.

Pe chipul ei neted nu se putea citi ce simţea în clipa aceea.

– Vreţi valizele înapoi? o întrebă Diem.

– Nu, mulţumesc, domnule colonel. Nu am nevoie de ele.

– Dar sînt nişte valize excelente, zise el serios, studiindu-le. Cred că sînt „Haliburton Zero". Sînt foarte scumpe.

Era greu de spus despre acei oameni dacă erau sofisticaţi şi ironici sau copilăroşi şi politicoşi. Francine îi aruncă zîmbetul ei fermecător.

– Atunci, te rog să le accepţi ca un foarte mic suvenir al asocierii noastre, domnule colonel.

Diem păru încîntat şi mîngîie aluminiul lucios.

– Le voi lua cu mine data viitoare cînd mă voi duce la Paris, spuse el. Trebuie să fiu acolo pe douăzeci şi şase, la deschiderea sezonului de curse de cai.

Munro se uită la Clive şi dădu ochii peste cap. Clive ridică din umeri imperceptibil.

– Nu vrei să numeri banii? întrebă Francine.

Diem o privi surprins.

– Cîți sînt?

– Șase sute optzeci de mii de dolari.

– Atunci nu e nevoie să-i număr, spuse el și le făcu semn din cap sergenților săi, care luară valizele și ieșiră.

Diem îi dădu Francinei o foaie de hîrtie pe care era un sigiliu impresionant ce înfățișa elefanții și umbrela de soare ale Laos-ului.

Dar Francine nu știa să citească limba lao și literele acelea nu însemnau nimic pentru ea. Putea fi foarte bine un ordin de trimitere a lor la moarte.

– Arătați-i acest document lui Jai Han. Krong vă așteaptă pe aerodromul militar, îi spuse Diem Francinei, luînd-o de braț politicos cînd ieșiră din hotel.

Sakura cunoaște drumul. Krong e un pilot excelent și veți vedea că Helio Courier e un avion foarte bun. Decolările și aterizările sînt deosebit de interesante.

– Hei, colonele, spuse Munro. Mergem într-un loc unde s-ar putea trage în noi?

Diem rîse politicos.

– Nu e nici un pericol. Copilul e ținut în siguranță, departe de conflict.

– Deci, putem să mergem cu femeile? insistă Munro. Nici o problemă?

– Nici o problemă, spuse Diem zîmbind.

– Ar fi bine să fie așa, omule, mormăi Munro.

Diem se încruntă, jignit, și se îndepărtă.

Ieșiră din hotel. Sakura stătea rezemată de jeep-ul lui Diem, pămîntie la față.

– Te simți bine? o întrebă Munro îngrijorat.

Ea dădu din cap afirmativ, fără să spună nimic. În lumina orbitoare a soarelui, sergenții lui Diem încărcară valizele în partea din spate a jeep-ului. Munro spera ca nici un alt Roger Ricard să aștepte la colț și să pună mîna pe bani din nou.

– Veți zbura pe deasupra Cîmpiei Urnelor, spuse Diem. Din punct de vedere arheologic, e o regiune extrem de fascinantă, doamnă Lawrence. Niște monumente megalitice cîntărind multe tone, unele la fel de înalte ca un om. Și peisajul e superb. Dacă doriți să vedeți ceva, spuneți-i lui Krong. Poate să aterizeze aproape oriunde.

– Eşti foarte amabil, domnule colonel, spuse Francine, fără nici o tentă de ironie în glas.

– Ne vom vedea cînd vă întoarceţi, poate mîine, spuse Diem. Poate îmi faceţi onoarea de a-mi permite să vă ofer o masă, zise el înclinîndu-se uşor peste mîna Francinei, după care îl salută scurt pe Clive şi dădu din cap spre Munro şi Sakura.

Apoi se îndepărtă cu jeep-ul, sergenţii săi şi valizele aflîndu- se pe bancheta din spatele lui.

– E mai bucuros pentru afurisitele acelea de valize decît pentru bani, spuse Munro sec.

Francine ridică din umeri.

– Banii aveau să fie ai lui, oricum, zise ea. Valizele sînt ca un bonus, ceva pentru nimic. Îndulceşte afacerea, spuse ea şi îi zîmbi Sakurei. Cred că totul va fi bine acum.

– Trebuie să urmărim jeep-ul lui Diem, spuse Sakura încordată.

– Pentru ce?

– Trebuie să ne grăbim! zise ea apucîndu-l pe Munro de mînă şi trăgîndu-l spre Peugeot. Te rog, Clay. Vino. Repede.

El o forţă să se oprească şi o întoarse cu faţa.

– Ce e, Sakura? Ce-ai făcut?

Ea îl privi cu ochi arzători şi gura îi era doar o dungă albă.

– Iartă-mă, Clay, şopti ea.

– La dracu', spuse el şi simţi un gol în stomac cînd realiză ce se întîmplase.

– Ce este, Clay? întrebă Francine cu încordare în glas. Ce se întîmplă?

– Trebuie să mergem după Diem, zise el, luînd-o la fugă. Haideţi.

Jeep-ul lui Diem înainta fără să se grăbească pe drumul de ţară, lăsînd un nor de praf în urmă care le venea lor în faţă.

– Ce naiba se întîmplă? întrebă Clive, aplecîndu-se peste umărul lui Munro.

– A pus ceva în maşina lui Diem, spuse acesta, concentrîndu-se asupra drumului.

– Ce-a pus? întrebă Francine uluită.

– Nu ştiu. O bombă, nu-i aşa, Sakura? Întreab-o pe ea.

Francine se întoarse automat spre Sakura.

– Nu poate fi adevărat, Sakura.

Sakura nu răspunse. Își ținea privirea ațintită asupra mașinii lui Diem.

– De aceea a așteptat afară, spuse Munro.

Clive o scutură zdravăn.

– E adevărat? Ce i-ai pus în jeep?

– Niște plastic, spuse Sakura.

– Explozibil plastic?

Sakura încuviință.

– De unde naiba l-ai luat? întrebă el stupefiat.

– De la ea de acasă, zise Munro. De aceea a insistat să mergem acolo ieri.

Își aminti cum îi zîmbise acolo.

– Aveai explozibile acasă?

– Era al lui Roger, spuse ea. El mi-a arătat cum să-l folosesc.

Francine simți că îi vine amețeală.

– Ești nebună! Am ajuns pînă aici, ca să se întîmple asta?

– Am ajuns pînă aici ca să fim jefuiți de Diem, zise Sakura. Jai Han l-ar fi ucis pe Louis. Și, pe urmă, pe noi toți.

– N-ai de unde să știi asta!

– Știu! spuse ea întorcîndu-se spre Francine furioasă. E în joc viața copilului meu! Nu voi sta să văd cum moare!

– Mi-ai spus că pot avea încredere în tine, Sakura, zise Munro cu asprime și își aminti o clipă de noapte precedentă, de trupul ei gol care se lăsa pe el.

Își bătuse joc de el din nou.

– Poți, spuse ea cu durere în glas. Poți! Ai încredere în mine acum, Clay! Am făcut cel mai bun lucru!

– Cît, Sakura? întrebă Munro. Și unde?

– Un sfert de kilogram, zise ea. Pe axul din spate.

– Ce fel de detonator?

– Un fitil.

– Ce durată?

– Zece minute.

– Cît mai e?

Sakura se uită la ceas și mîna îi tremura ca o frunză în vînt.

– Încă un minut. Poate mai puțin.

– Claxonează, Clay, îi spuse Francine agitată. Opreşte-i, avertizează-i!

– E prea tîrziu, spuse Munro tensionat şi frînă brusc, lăsînd distanţa dintre cele două vehicule să se mărească. Sper că ai pus bine detonatorul, Sakura. Dacă ajung la Vientiane, ne-am dus dracului toţi.

– Nu vor ajunge la Vientiane.

Francine avea impresia că e într-un coşmar îngrozitor. Vedea siluetele lui Diem şi ale celor doi sergenţi. Erau complet relaxaţi. Nici măcar nu se întorseseră ca să vadă că Peugeot-ul era în spatele lor. În dreapta, era jungla, în stînga, orezării, firele subţiri de orez străpungînd suprafaţa sclipitoare a apei.

– O să ardă toţi banii, se auzi ea spunînd.

– Valizele sînt rezistente, zise Sakura.

Deodată, jeep-ul lui Diem păru să ţîşnească în faţă. Un nor negru de praf şi fragmente se înălţă brusc, urmat de un fum negru. Unda de şoc făcu Peugeot-ul să se rotească. Francinei i se astupară urechile. O roată venea pe drum spre ei, dar coti spre tufişuri în ultima clipă.

– Oh, Doamne, se auzi Francine şoptind. Oh, Doamne.

Munro conduse cu grijă prin norul de praf pînă la jeep. Acesta nu ardea, dar era răsturnat în mijlocul drumului, semănînd cu un gîndac strivit. Unul dintre sergenţi era cu faţa în jos în bălăriile de pe marginea orezăriei. Ceilalţi doi erau întinşi pe drum, neclintiţi.

Coborîră din maşină, cu urechile ţiuind. Drumul de ţară era pustiu. Nu se auzea nici un sunet nici dinspre junglă, nici dinspre orezărie. Explozia ori nu fusese auzită de nimeni, ori îl făcuse pe orice martor să se adăpostească.

– Ar fi trebuit să-mi spui, îi zise Munro Sakurei.

– M-ai fi împiedicat, spuse ea lăsîndu-se pe vine lîngă jeep-ul răsturnat şi bîjbîind pe dedesubt.

Trase afară una din valizele de aluminiu, gîfîind. Era îndoită, dar intactă.

– Uite una. N-o văd pe cealaltă.

– Sînt morţi? întrebă Francine, uitîndu-se la trupurile celor trei.

Munro se duse la trupul înnegrit al lui Diem şi îl examină scurt.

– Nu pare să respire.

– Am avut aproape un kilogram de explozibil, spuse

Sakura. Aş fi putut să-l folosesc pe tot. N-am vrut să-i omor.

Deodată, rezervorul de benzină al jeep-ului sări în aer. Suflul îi aruncă pe toţi în spate şi ei se împleticiră, acoperindu-şi feţele. O minge de foc prinse viaţă, înghiţită rapid de un fum negru care învălui vehiculul cu furie.

– Cealaltă valiză! strigă Sakura la Munro. Unde e?

Ferindu-şi faţa de fierbinţeala flăcărilor, el alergă în partea cealaltă a jeep-ului. Văzu cealaltă valiză sclipind într-un şanţ. O trase afară, simţind flăcările în spate. Valiza era găurită pe alocuri, dar supravieţuise.

– Ăsta îşi revine, strigă Clive, care era ghemuit lîngă unul dintre sergenţi, care se mişca uşor.

Îi scoase revolverul din toc şi îl lipi de capul omului.

– Nu, Clive! strigă Francine peste vuietul flăcărilor.

Clive o privi.

– Acum ne e mai bine fără ei.

– Te rog, spuse ea, simţind că pămîntul i se clătina sub picioare. Nu.

El se ridică şi aruncă revolverul în apa unei orezării. Acesta căzu cu un pleoscăit.

Munro încărca valizele în portbagajul Peugeot-ului.

– Ce-o să facem acum? întrebă Francine.

– O să mergem la aerodrom, aşa cum era stabilit, sperînd că Krong nu va afla despre asta înainte să ajungem la Jai Han, zise Munro.

– Cum ne putem asuma acest risc? întrebă Francine, uitîndu-se la coloana densă de fum negru care se înălţa în spirală.

– Nu avem încotro, spuse Clive întunecat la faţă. Acum ne ţinem de scenariul Sakurei. Încotro, Sakura?

Ea arătă înapoi pe unde veniseră.

– Bun. Să mergem.

Urcară în maşină şi Munro porni cu viteză înapoi.

– Toată lumea va fi aici peste zece minute, spuse el.

Sakura privea pe geamul din spate.

– Vor spune că a fost un atac al Pathet Lao, zise ea.

– Trebuie să ne fi văzut cineva.

– Toţi cei din Vientiane îi urăsc pe colonelul Diem şi pe oamenii lui. Nimeni nu va spune nimic.

– Diem e mort, probabil, spuse Clive.

– Nimeni n-o să-l plîngă, zise ea cu nonşalanţă.

– Nu te înțeleg, Sakura, spuse Francine. Vorbești de parcă e ceva foarte normal să iei viețile unor oameni.

– Voia să-ți fure banii, Francine. Ne-ar fi privit cum murim cu toții și ar fi rîs. Așa că nu-ți pierde timpul fiindu-ți milă de el. Sau de cei doi măcelari ai lui.

– Dacă ar fi ajuns la Vientiane? întrebă Munro privind-o pe Sakura în oglinda retrovizoare. Dacă mica ta bombă ar fi explodat pe o stradă aglomerată?

– E un drum de douăzeci de minute, spuse ea scurt. Am folosit un fitil de zece minute.

– Și dacă s-ar fi oprit să admire peisajul din jurul hotelului?

– N-au făcut-o.

– Nu ne putem întoarce la Vientiane, spuse Clive, practic. Imediat cum luăm copilul, îl facem pe Krong să ne ducă în Tailanda.

– Sînt multe locuri unde se poate ateriza în orezării, spuse Sakura.

– Dacă nu vom fi doborîți de tailandezi, zise Clay.

Sakura îi atinse brațul lui Munro.

– Îmi pare rău, spuse ea încet. Nu te-am mințit, Clay. Dar știam că m-ai fi împiedicat. Și asta era singura cale.

Francine o privi amuțită.

Ajunseră la aerodromul militar.

Francine privi în jur cu groază, așteptîndu-se ca, din clipă în clipă, să audă ordinele care aveau să le pună capăt vieților. Dar nu îi aștepta nici o poliție militară, ci doar Krong și avionul său.

Duseră valizele de aluminiu la avion. Krong avea o tuse ușoară și persistentă, caracteristică dependenților de opiu, și o față cadaverică. Îi ajută să așeze valizele în spatele scaunelor, fără să spună nimic. Cabina era mică, iar scaunele, înguste și tari. Își legară hamurile de siguranță.

Krong verifică încet butoanele. Prin radio se auzeau mesaje în lao. Francine nu înțelegea nimic, dar oricare dintre ele ar fi putut să le semneze condamnarea la moarte.

Clive se aplecă spre ea.

– Relaxează-te, Francine.

– E nebună, zise ea.

Clive schiță un zîmbet ironic.

– Nu sînt de aceeași părere. Cred că e plină de resurse. Dar nu nebună.

Clay Munro mormăi aprobator.

– Într-adevăr, e plină de resurse. Nu-i așa, Sakura?

– Era singura cale, insistă ea.

– M-ai regulat ca să-mi distragi atenția de la ce făceai? o întrebă el și ea îl privi în ochi.

– Am făcut dragoste pentru că așa trebuia, spuse ea cu o voce mai blîndă și îi puse mîna pe braț. Tu mi-ai dat curaj să fac ceea ce trebuia, Clay.

El îi dădu mîna la o parte cu bruschețe.

– Nu mă atinge. S-a terminat.

Ochii ei se întunecară.

Krong fuma impasibil, așteptînd aprobarea pentru decolare. Părea să nu fie nici o grabă, ca în orice situație din Țara Unui Milion de Elefanți și a Umbrelei de Soare Albe.

– Oh, Doamne, te rog, se auzi Francine șoptind.

Stînd în acel avion care părea atît de fragil și care se legăna pe roțile sale mici de fiecare dată cînd se mișca unul dintre ei, avea senzația că inima îi era gata să-i țîșnească prin gîtlej.

Un mesaj se auzi deodată prin radio, făcînd-o să tresară.

Krong porni singurul motor. Tot ce era în cabină începu să vibreze.

Avionul rulă spre capătul pistei. După mai puțin de treizeci de metri, se înălțau, ridicîndu-se aproape pe verticală spre văzduhul albastru. Krong își puse o șapcă de baseball roșie, dar decolorată, manevrînd butoanele cu dexteritate.

Aproape instantaneu, cabina începu să se umple de un abur care venea de sub picioarele lor. Krong înclină avionul deasupra orașului Vientiane. Francine se trezi privind orezăriile separate de canale maron nămoloase, unde copiii înotau împreună cu bivolii. Trecură pe deasupra acoperișurilor din țiglă verde ale templelor, care se aflau în mijlocul caselor sărăcăcioase acoperite cu tablă ondulată și peticită; pîlcuri de bananieri și cocotieri, străzi cu un trafic multicolor, un cot sclipitor al rîului Mekong; apoi, avionul se îndreptă, la o înălțime de cîteva mii de metri, și porni spre nord.

Ea trebui să întindă gîtul pentru a privi în jos. Drumuri de țară şerpuiau sub ei, printre formele neregulate ale orezăriilor şi grădinilor de legume. Apoi, brusc, pămîntul cultivat se sfîrşi. Drumurile roşiatice mai continuau puțin în interiorul junglei dese, de un verde închis. Apoi se sfîrşeau şi drumurile şi, sub ei, nu se mai vedea decît jungla.

Micul avion începu să treacă peste vîrfuri muntoase. În fața lor era o masă densă de nori care învăluiau piscurile munților. Turbulențele zguduiau avionul. Munro se aplecă spre Krong.

– Legătura radio între Jai Han şi Vientiane e bună?

– Foarte proastă legătură, spuse Krong. Munții prea înalți.

– Mi-am închipuit. Oricum, e ceva.

Începuse să se facă frig. Munro se întinse şi luă din spatele scaunului geanta de pînză pe care o cumpărase din piață şi îşi puse geaca de blugi. Şi ceilalți îşi mai puseră cîte ceva pe ei.

Deodată, avionul se smuci şi Krong le făcu semn să privească în jos. Sub ei, se întindea un platou uscat, mărginit în toate părțile de munți. În iarbă se vedeau nişte cercuri cenuşii şi, lui Munro, îi trebuiră cîteva clipe ca să-şi dea seama că erau gurile unor urne uriaşe din piatră. Zburau pe deasupra Cîmpiei Urnelor.

Erau atît de jos, încît puteau să vadă cît de străvechi erau urnele şi cum erau acoperite de licheni. Unele erau drepte, altele înclinate. Nimeni nu ştia nici cine le construise, nici cînd, nici pentru ce. „Monumentul istoric definitiv al Laos-ului," îşi spuse Munro. „O cîmpie la capătul lumii, plină de urne din piatră de proveniență şi vechime necunoscute. Se potriveşte."

Totuşi, uitîndu-se la acele vase uriaşe, simți altceva, un pic din misterul acelei țări, din enigma sufletului său.

Deodată, ştiu de ce Sakura o adoptase ca țară a ei. „Pentru că e ca ea," se gîndi el. „O frumoasă orfană fără trecut şi fără cine ştie ce viitor."

Apoi avionul se înclină mult şi ceva îi atrase atenția, deodată. Se întoarse să se uite. O coloană de fum negru se înălța de pe pămînt, tulburată de vînt.

Un sătuc era aşezat pe munte. Sau ceea ce mai rămăsese dintr-un sătuc. Ceva îl lovise cu putere, artileria sau

avioanele. Văzu cratere şi ruine. Acoperişurile din stuf ardeau. Nu se zăreau nici oameni, nici animale.

– Ce-i asta? îi strigă el Sakurei peste zgomotul motorului.

– Cred că e unul din satele lui Jai Han, strigă ea.

Şi mai mult fum se înălţă în faţa lor. Cîmpia Urnelor era presărată cu aşezări omeneşti, din cîte văzuse el pe hartă, majoritatea adăpostite printre dealurile mai joase. Judecînd după fum, avuseseră loc bombardamente grele. Din cîte îşi dădea seama, cel puţin cinci ţinte ardeau pe o rază de vreo douăzeci de mile.

– Cineva ia o bătaie zdravănă, zise Munro. Zburăm într-o zonă de război adevărat.

Sakura privea pe fereastră. Nu aşa trebuia să arate acel loc, spuneau ochii ei. Krong înclina avionul pentru a evita coloanele de fum negru.

Clive se întoarse spre Munro.

– Nu-mi place deloc, strigă el.

– Trebuie să intrăm şi să ieşim repede, strigă şi Munro. E mult mai rău decît mi-am închipuit.

Clive încuviinţă din cap.

– E un război în toată legea.

– Aşa e. Ni s-au turnat o mulţime de baliverne, Clive.

Dedesubt, sute de oameni mergeau pe un drum de ţară şerpuit. El nu putea să vadă capătul şirului. Din cînd în cînd, mai zărea printre aripi, spinarea maronie a cîte unui bivol. Oamenii îşi luaseră lucrurile, copiii şi se îndreptau spre sud, îşi dădu el seama, spre Vientiane. Încercă să distingă ce erau şi văzu costumele negre ale celor din tribul Meo. Apoi văzu şi culoarea oliv.

– La dracu', îi spuse el lui Clive. Jumătate dintre ei sînt soldaţi. Se văd uniformele.

– O'Brien nu glumea. E o debandadă.

Munro întoarse capul, scrutînd văzduhul. Un avion inamic, un trăgător antiaerian de la sol şi erau morţi. Se rugă caferat turbulenţele provocate de muson, dacă acesta ar fi ţinut la distanţă avioanele inamice.

Se uită la Sakura, care stătea ghemuită lîngă geam. Fără să vrea, întinse mîna spre ea.

„Ce ne-a făcut?" se tot întreba Francine, uitîndu-se la Sakura cum se agăţa de umerii puternici ai lui Clay Munro.

„Ce mi-a făcut?" Parcă mintea ei nu putea înțelege cruzimea Sakurei. Știa că ar fi fost în stare de multe lucruri ca să-și apere copilul. D

ar să pună explozibil în mașina lui Diem. Să rișteze tot. Să fie gata să ucidă sau să mutileze, să rișteze să fie ea însăși ucisă sau mutilată: aceste lucruri depășeau capacitatea Francinei de înțelegere.

„Așa am fost și eu cu Ruth?" se întrebă ea. „Poate dacă aș fi fost ca Sakura, n-aș fi pierdut-o."

Sub ei, solul își schimbă culoarea brusc. În locul ierbii, apăru un pămînt roșiatic și o formație geologică ciudată, ce semăna cu un deșert.

Apoi, ochii Francinei se obișnuiră și își dădu seama că se uitau la o pustiire care era opera omului. Acele lucruri nu fuseseră făcute de Pathet Lao. O singură țară de pe pămînt ar fi putut s-o facă.

Bombardierele B-52 trebuia să fi trecut pe-acolo iar și iar: escadrile mari de bombardiere puternice, care zburau atît de sus, încît nu puteau fi nici văzute, nici auzite. Încărcăturile lor scobiseră pămîntul în numeroase rînduri.

Pe alocuri, mai rămăsese cîte o bucată dintr-un trunchi de copac. Altceva nu se mai vedea în afară de craterele imense lăsate în urmă de bombele explozive, care se întindeau văzînd cu ochii, lipsite de viață.

Francine privi pe geam. „La buletinele de știri, acasă, nu arată așa ceva," se gîndi ea cu amărăciune. Acea devastare incredibilă era dovada unei vaste operațiuni care fusese ascunsă poporului american și întregii lumi. Nimeni nu urmărise sau nu transmisese nimic din acel război secret, așa că armatei nu i se impusese nici o restricție. Faptul că Laos era foarte departe, rețeaua slabă de comunicații, o conspirație voită a tăcerii, toate se combinaseră pentru a ascunde acel secret cumplit.

Zona devastată se întindea la nesfîrșit sub ei. Trebuia să fi fost îngrozitor să te afli în apropierea acelei regiuni. Fuseseră lansate zeci de mii de tone de bombe.

Orice se aflase dedesubt fusese șters pentru totdeauna de pe fața pămîntului. Drumuri, cîmpuri, sate, ființe vii, totul fusese contopit cu pămîntul roșiatic. Nimic n-ar fi putut traversa acel pustiu. Nimic n-ar fi putut viețui pe acel pămînt, n-ar fi putut să-l cultive sau să scoată ceva din el. Cînd aveau să înceapă ploile, avea să devină un ocean de

nămol steril, un obstacol imens care avea să forțeze inamicul să facă ocoluri extenuante.

Francine se uită la Sakura şi Munro. El îi vorbea la ureche, încercînd să o liniştească. Întreaga lui ființă era concentrată asupra femeii pe care o ținea în brațe. Era limpede că uitase de ea deja.

Făceau parte din generații diferite, erau modelați de o altă lume, un alt război. Ea şi Clive erau străini de lumea lor, de ororile acesteia. La fel cum Sakura şi Clay erau străini de ceea ce se întîmplase cu ani în urmă. Şi, totuşi, în ciuda şocului, Francine simțea ceva asemănător cu respectul, aproape un fel de satisfacție pentru ceea ce făcuse Sakura. Îl aruncase în aer pe cel care îl ucisese pe tatăl copilului ei. Era o dreptate brutală în acest lucru. Şi avusese dreptate într-o privință: nimeni nu avea să plîngă moartea lui Diem şi a celor ca el.

Clive se duse în față pentru a vorbi cu Krong şi se întoarse cu o expresie de îngrijorare pe chip.

– Zice că Jai Han e într-un loc numit Phou Vieng, spuse el. În nord.

– Cît de departe, în nord? îi strigă Munro lui Krong.

Pilotul făcu un gest leneş, indicînd o distanță nedefinită, dar considerabilă.

Munro îşi desfăcu harta şi încercă să-şi dea seama unde se aflau şi unde era Phou Vieng. Harta era tipărită foarte prost, culorile fiind prea intense şi denumirile locurilor, înceţoşate. Legendele în franceză nu erau de nici un ajutor.

În cele din urmă, găsi Phou Vieng, în capătul îndepărtat al cîmpiei, la poalele munților din nord. Îşi aminti zîmbetul politicos al lui Diem. „Nici o problemă." Ticălosul. De aceea nu se osteniseră să-l aducă pe Louis la Vientiane. El se afla în toiul atacului comunist. Chiar şi cu acea hartă proastă, din cîte văzuse de sus, Munro ştiu că nimeni nu mai pleca din Phou Vieng. Nu aveau să fie şiruri de săteni escortați de soldați care dădeau bir cu fugiții. Phou Vieng avea să fie capturat. La fel şi satele din jur.

Şi mai ştia şi că pilotul nu avea să intre cu avionul său nou şi sclipitor în Phou Vieng.

Chiar în clipa aceea, avionul pierdea din altitudine şi din viteză. Se îndreptau spre nişte dealuri joase.

În vale, trebuia să fie ascuns vreun sat sigur. Furia îi încleştă pieptul. Se gîndi să scoată pistolul şi să-l ameninţe pe Krong, pentru a-l obliga să-i ducă la Phou Vieng. Dar nu i-ar fi ajutat cu nimic dacă ar fi fost împuşcaţi de Pathet Lao.

Îşi verifică pistolul, oricum, şi îl vîrî în buzunarul interior al gecii. Apoi trase fermoarul pînă sus şi se apucă să scoată lucruri din geantă. De acum încolo, voia să care cu el numai obiecte de strictă necesitate.

Francine se ţinu de scaun cînd aterizară. Pista fusese tăiată în vegetaţia de pe coasta abruptă a unui deal, asemeni unei trambuline de schi, iar Krong avea doar cîţiva metri pentru a opri avionul.

Aripile lungi se zguduiră zdravăn cînd avionul atinse pămîntul. Aparatul se răsuci în ultima clipă, chiar înainte să ajungă la capătul pistei. Se întoarse şi porni înapoi, spre micul grup de colibe cu acoperişuri din stuf.

Coborîră din avion. Francinei îi vîjîia capul, dar se întoarse spre Krong.

– Unde e copilul? îl întrebă ea.

– Luaţi jeep, spuse el laconic. Eu aştept.

Clay Munro aruncă harta spre el.

– Unde sîntem?

Krong arătă cu degetul său pătat.

– La Phou Fa.

– Şi Phou Vieng?

Krong îi arătă din nou.

– Aici.

– De ce sînt acolo?

– Nevasta lui Jai Han la Phou Vieng. Satul ei.

Munro studie regiunea cîteva clipe.

– Logic, spuse el sumbru, împăturind harta în aşa fel încît să se vadă zona respectivă.

– Nu înţeleg, spuse Francine. Unde e copilul?

El îi arătă harta. Veniră să se uite şi Clive cu Sakura.

– Noi sîntem aici. Phou Fa. Jai Han şi copilul sînt la Phou Vieng.

– E mult pînă acolo? întrebă Clive încordat.

– Pe hartă nu pare prea departe, zise Munro. Doar că harta asta e o porcărie.

Francine se întoarse furioasă spre pilot.

– Colonelul Diem ne-a spus că o să ne duci direct acolo unde e copilul!

– Prea riscant, spuse Krong rezemîndu-se de avion, cu un chip impasibil. Luați jeep, repetă el.

– Are dreptate, spuse Munro arătînd spre hartă. Pathet Lao atacă de aici. Singurul mod de a ajunge la Phou Vieng e să mergem cu mașina pînă acolo și înapoi și să sperăm că nu ne întîlnim cu vreo patrulă.

– Nu Pathet Lao, spuse Krong categoric. Soldați Pathet Lao prea speriați ca să vină aproape. Trag doar rachete de pe munte.

– Doar rachete, hm? spuse Munro. Ce ușurare. Cît e pînă la Phou Vieng? Douăzeci de kilometri?

– Poate cincisprezece.

– E o nebunie, îi spuse Francine furioasă. De ce nu poți să ne duci acolo cu avionul? O să dureze ore întregi pînă ajungem acolo cu mașina, chiar dacă n-o să ne rătăcim sau n-o să fim împușcați. Ai putea să ajungi acolo într-un sfert de oră!

Krong clătină din cap.

– Colonelul Diem spus aterizez aici.

Francine se uită în jur. Dealurile erau pustii. Nu se vedea nici o mișcare nici prin tufișuri, nici dinspre colibe. Dar, de undeva de departe, se auzea artileria. Cerul era înnorat și căzură cîteva picături mari de ploaie.

– Diem ne-a mințit, spuse ea încet.

– Da, Diem a mințit, aprobă Clive. Încep să mă simt din ce în ce mai bine în legătură cu mica surpriză a Sakurei. Unde e jeep-ul, Krong?

Pilotul arătă spre colibe.

– Arăt.

Jeep-ul era ascuns în spatele uneia dintre colibe. Fusese acoperit cu crengi pentru a nu fi văzut din avion. Satul era complet pustiu. Trebuia să fi fost abandonat cu cîteva zile în urmă și, poate de aceea nu se ostenise nimeni să-l bombardeze.

Munro dădu crengile la o parte de pe mașină.

– Nu e un jeep. Ce naiba e asta?

– E un Citroen-Mehari, spuse Clive.

– E mașină de teren? întrebă Munro uitîndu-se dezgustat la vehicul.

– Nu, spuse Clive. Dar sînt mai rezistente decît par.

– Dumnezeule, ar face bine să fie. Doar un sfert de rezervor e plin.

– Destul pentru Mehari, spuse Krong cu indiferență. Ajungeți acolo ușor.

Munro trase un picior în roțile firave ale mașinii, înjurînd. După aceea, urcă la volan și vîrî cheia în contact. Porni, scoțînd un fum albicios prin țeava de eșapament. El ambală motorul, ascultîndu-l.

– Ce părere ai? îl întrebă apoi pe Clive.

– Probabil că o să mai facă vreo optzeci de kilometri, zise el și se întoarse spre Krong. Cît ne aștepți?

Pilotul ridică din umeri fără să răspundă.

– Nu putem să-l lăsăm pe Krong aici, îi șopti Sakura lui Munro.

– Vrei să-l luăm pe ticălos cu noi? îl întrebă Munro pe Clive în șoaptă.

– Nu e loc, spuse Clive, uitîndu-se la mașină. Trebuie să luăm valizele. Stai cu ochii pe el?

– Nici o problemă, spuse Munro scoțînd pistolul de la brîu și coborînd din mașină.

Clive se duse înapoi la avion. Deschise compartimentul unde se afla motorul și umblă înăuntru.

Krong scoase un strigăt de furie și o rupse la fugă spre avion, dar Munro îi blocă drumul și îndreptă pistolul spre fața lui, ținîndu-l cu ambele mîini.

– Vrei să mănînci ăsta?

Pilotul se opri brusc, ridicînd mîinile.

– Spun colonel Diem, strigă el. Să fiți toți împușcați!

– Da, să-i povestești totul la întoarcere, zise Munro.

Clive se întorcea de la avion cu ceva înfășurat în niște cîrpe murdare. Mai luase și binoclul lui Krong, pe care și-l agățase de gît. Desfăcu legătura și îi arătă tailandezului o piesă murdară de ulei.

– Brațul rotorului. Ai vreunul de rezervă?

Krong îl privi cu dușmănie, ieșind pentru moment din starea sa de apatie. Firele lungi de iarbă se auziră foșnind în liniștea care se făcuse.

– Sper că nu, zise Clay. O să-l luăm cu noi. Bine? Tot mai ești de părere că trebuie să mergem cu mașina pînă la Phou Vieng? Sau, acum, ai un sfat mai bun?

Krong se uită și la Munro și la Clive.

– Mergeți cu mașina la Phou Vieng, spuse el scurt.

Înapoi în trei ore. Sau nu Heiio. Nu Krong. Toți morți. Bine?

Francine urcă în mașină.

– Să mergem, spuse ea scurt.

Pe hartă, distanța nu părea prea mare. Pe Munro îl îngrijorau, însă, cercurile de culoare concentrice din jurul satului Phou Vieng. Culorile ajungeau de la galben la portocaliu și la maron. Un urcuș abrupt probabil că ar fi distrus rabla aceea.

Fusese incredibil de prost. Se lăsase păcălit de aiurelile lui Diem. Ar fi trebuit să-i ceară să le dea veste protectoare, căști, arme adecvate. Nu gîndise.

Cele două pistolașe ale lor, cum le numise O'Brien, nu erau bune de nimic. Și ei mergeau într-o zonă de lupte într-un vehicul cu acoperiș din prelată, fără benzină și cu șase sute optzeci de mii de dolari bani gheață.

Bombardamentele din munți se auzeau tot mai tare. Nici măcar nu știa dacă intrau în Phou Vieng din direcția corectă. Nu voia să se gîndească la faptul că ar fi putut să traverseze vreun cîmp minat sau să cadă victimele unei ambuscade pregătite de oamenii lui Jai Han.

Mașina se hurducăia pe drumul accidentat. Clive conducea bine, fără să se teamă să înfrunte obstacolele. Dar cînd dădu colțul și ajunse într-un loc unde un petec mare de pe deal era înnegrit de flăcări, apăsă cu putere pe frînă.

Sakura se aplecă.

– E în regulă, zise ea. Oamenii Meo ard iarba pentru a planta orez.

– Și aia? întrebă Munro arătînd spre un luminiș în formă de sticlă pe o pantă de pe dealul alăturat.

– Tot oamenii Meo au făcut-o. E un loc unde prind vrăbii.

Munro se întoarse scurt.

– Mănîncă vrăbii?

Clive porni mașina din nou. Drumul urca abrupt, șerpuind la nesfîrșit în jurul dealurilor. Munro își împărțea atenția între hartă și ce se afla pe drum, în fața lor. Era țara cea mai sălbatică pe care o văzuse vreodată, nu luxuriantă, ca Vietnamul, ci plină de uscături și stînci.

Era o lume indiferentă față de oameni. Dar, mai în față, un fum negru se răsucea în jurul vîrfurilor dealurilor, unde

oamenii erau ocupați să se măcelărească între ei.

Cîteva picături de ploaie grele continuau să stropească parbrizul, fără să se transforme într-o ploaie adevărată. Ploaia adevărată, așa cum spusese O'Brien în Vientiane, era cam singurul lucru care avea să-i salveze acum.

Francine se tot uita la coloanele de fum din depărtare. Fumn negru, inconfundabil, același pe care îl văzuse de atîtea ori la Singapore.

Clive se chinui să mențină mașina ușoară pe drum cînd ajunseră la o cotitură. Acolo, drumul era aproape complet distrus. Băgă într-o viteză mai mică și ambală motorul. Cauciucurile derapară pentru o clipă. Apoi, se redresară și mașina își continuă drumul pe panta abruptă.

Ajunseră în vîrf. Drumul din fața lor cobora asemeni unei panglici roșii, lungi și șerpuite pe coasta dealului, pînă cînd dispărea în vegetația cenușie și stînci. Jos, o vale se deschidea asemeni gurii imense a unui monstru, adîncă și dezolantă. Munții o împrejmuiau întunecoși și aproape lipsiți de vegetație.

Acum, puteau să vadă Phou Vieng sau, cel puțin, locul unde bombele loviseră satul. Un fum dens și negru plutea deasupra acestuia, iar norii joși îl împiedicau să se înalțe mai mult.

Întreaga priveliște era scoasă în evidență de o lumină lugubră și puternică.

Clive opri mașina și priviră cu toții peisajul. Acum auziră foarte limpede bubuiturile pe deasupra geamătului sinistru pe care îl făcea vîntul printre stînci și foșnetului ierbii uscate din jur.

„Copilul e aici," își spuse Francine, îngrozită.

– Putem intra?

– Trag dinspre nord-est, spuse Munro privind prin binoclul lui Krong. Rachete al naibii de mari, din cîte văd.

Apoi, îi dădu binoclul lui Clive, care scrută zona, mușcîndu-și buzele.

– E o porcărie oribilă, zise el.

– Drumul e liber, spuse Sakura. Să mergem.

– Da, zise Francine.

Clive porni mașina și își continuară drumul spre Phou Vieng. Sakura nu putea să-și ia ochii de la norii negri care îi ascundeau copilul. Ploua cu foc, dar ea știa că Louis

avea să fie în siguranță. Dumnezeu îl apăra, pentru că era inocent şi nu merita să moară.

Drumul presărat cu pietre cotea şi şerpuia asemeni unui animal. Ici-colo se vedea cîte un crater.

Într-un cîmp cu maci, o femeie stătea ghemuită lîngă sapa ei. Sau poate era moartă. Opiul era încă în floare, roşu, alb şi purpuriu, livid în lumina slabă.

Ajunseră la primii oameni care ieşeau din sat, care duceau cu ei saci de orez, adolescenți cu frații şi surorile lor mai mici în spate, bătrîni împingînd cărucioare.

Mergeau în ritmul unor oameni care trebuia să străbată un drum lung. Se traseră pe margine pentru a lăsa maşina să treacă, privindu-i cu chipuri impasibile. Sakura se răsuci pe scaun pentru a se uita la copii, în caz că vreunul dintre ei ar fi putut fi Louis. Dar chipurile erau ale oamenilor Meo, maronii şi înăsprite.

Mai multe cratere de-a lungul drumului. Mai mulți oameni, mergînd în grupuri, adulții înaintînd cu paşi mari, copiii trebuind să alerge pentru a nu rămîne în urmă.

Cît timp mai era, oare?

Oamenii Meo trebuia să fi aşteptat pînă în ultimul moment ca să-şi părăsească locuințele şi tot ce aveau. Nu mai era mult timp.

Zgomotul unui elicopter se auzi deodată. Ea se întrebă dacă nu cumva era Jai Han, care pleca. Nu putu să vadă elicopterul din cauza fumului.

Acum se aflau la marginea satului. Un bou zăcea mort în mijlocul drumului, cu burta deja umflată şi cu picioarele rigide.

Trebui să intre în cîmpul de orez pentru a-l ocoli. Clădirile fuseseră aruncate în aer şi nu mai rămăseseră decît ruinele fundațiilor şi grinzile carbonizate.

Phou Vieng se afla situat pe un drum ce urca pe un deal înverzit şi, deodată, se sfîrşea. Casele erau îngrămădite de-a lungul acestuia. De o parte şi de alta, erau cîmpuri de opiu, strălucitoare şi neregulate. Jumătate din case fuseseră lovite. Materialele din care fuseseră construite – stuf, bambus – arseseră. Rămăseseră doar temeliile. Clive opri motorul şi trase frîna de mînă, deoarece panta era foarte abruptă.

– Au poziții bune acolo, sus, îl auzi ea pe Munro. În partea cealaltă a satului. Dar nu vor mai rezista mult. Tre-

buie să intrăm şi să ieşim repede, zise el luînd-o de mînă pe Sakura. Să-l găsim pe Louis şi s-o ştergem de-aici.

Francine privi în jur. Toţi păreau să fi plecat.

În dreapta, era o colibă Quonset. Era aplecată într-c parte, iar metalul era răsucit şi îndoit. Însă, crucea roşie vopsită deasupra uşii se mai vedea încă.

– Acolo, strigă ea şi toţi patru fugiră în direcţia respectivă.

Uşa atîrna în balamale, deschisă. Fusese un depozit, dar, acum, era un spital de campanie. Vreo două duzini de oameni erau întinşi pe jos. Francine alergă de la unul la altul. Toţi erau bărbaţi, majoritatea morţi deja, nişte grămezi nemişcate sub pături îmbibate de sînge. Nu mai era nimeni altcineva.

Continuară să meargă pe stradă, uitîndu-se în case. La vreo sută de metri în faţă, răpăiau mitraliere. Se făcea foarte întuneric, norii plumburii şi fumul gros acoperind lumina.

Îl auzi pe Munro strigînd. Un bărbat ieşi în drum, un bărbat alb, în uniformă kaki de camuflaj şi cu o pălărie moale, ţinînd în mînă o puşcă fără recul. Era Christopher McFadden.

– Plecaţi dracului de pe drum, le strigă el şi ei îl urmară la adăpostul unor bananieri şi se ghemuiră sub fructele verzi.

– Bine aţi venit la capătul drumului.

McFadden era murdar şi pămîntiu la faţă. Se sprijini în puşcă.

– De unde dracu' aţi picat?

– Un Helio ne-a adus pînă într-un loc numit Phou Fa. De-acolo am venit cu maşina.

– Domnul trebuie să fi fost cu voi. Aţi adus banii?

– Am adus banii, spuse Francine.

– Nimeni n-a încercat să vă păcălească în Vientiane?

Francine se întrebă dacă nu aflase cumva ce se întîmplase cu Diem. Dar el continua să o privească.

– Am vorbit cu un anume colonel Diem, spuse ea prudentă.

– Diem? E clar. Cine era cu el?

– Un american pe nume O'Brien. Zicea că e un coleg al dumitale.

McFadden scoase un mormăit.

– O'Brien e furnizor. Diem voia banii, nu?

– Sakura l-a convins că e mai bine să-i dăm banii direct lui Jai Han.

– L-a convins? întrebă McFadden dezvelindu-şi dinţii galbeni într-un zîmbet. Nu e mort, nu?

– Nu, nu e mort, spuse Francine încordată.

– Trebuie să fie mort, dacă a renunţat la şase sute optzeci de mii de parai.

– Jai Han ne-ar fi ucis dacă am fi venit fără bani, spuse Sakura.

McFadden încuviinţă.

– Categoric.

– Am făcut bine scăpînd de Diem? întrebă Munro.

– Da, dar tot aş vrea să ştiu cum aţi reuşit.

O bombă explodă la marginea satului şi toţi se ghemuiră instinctiv.

– Propriile noastre T-28-uri ne-au bombardat azi-dimineaţă, zise McFadden. Poate a fost un accident, dar am o presimţire că Souvanna Phouma şi verii săi s-au hotărît să-i sprijine pe ceilalţi, punînd mîna pe Jai Han pentru Pathet Lao.

Zîmbi şi pe chip îi apărură o mulţime de cute.

– E o porcărie, nu? Dar, în principiu, puteţi să ucideţi cîţi indivizi ca Diem vreţi, că tot nu se schimbă nimic. Ţara asta nu mai rezistă o săptămînă, spuse el şi arătă din cap în direcţia din care se trăgea. Aştia o să fie în Vientiane la timp pentru sezonul ploilor.

– Unde e Jai Han? îl întrebă Munro.

– Mănîncă, zise McFadden. Aşteptaţi pînă după prînz.

– Nu avem timp, domnule maior, spuse Munro. Trebuie să ne întoarcem la avion.

McFadden rîse.

– Credeţi că îl mai găsiţi acolo?

– Am luat cu noi braţul rotorului.

– Eşti o adevărată albinuţă, nu?

– Unde mi-e băiatul? întrebă Sakura încordată.

– Cu nevasta Numărul Trei într-una din colibele alea.

– Vreau să-l iau!

– Ţi-am spus, fetiţo, aşteaptă pînă termină de mîncat Jai Han. E mai uşor de discutat cu el după ce îşi umflă burta cu orez şi bere.

– Satul ăsta nu mai rezistă pînă cînd termină Jai Han de mîncat, spuse Munro. Du-ne la el, McFadden.

Acesta ridică din umeri.

– Cum vreți. Urmați-mă.

„E ca în Malaezia," se gîndi Francine în timp ce înaintau printre bananieri. „E sfîrșitul lumii din nou."

Ajunseră într-un mic luminiș, în mijlocul căruia se afla o colibă acoperită cu stuf. O masă fusese așezată afară și patru bărbați în uniformă stăteau în jurul ei. O bătrînă frămînta niște orez într-un vas din bambus.

În capătul mesei, stătea un bărbat solid, de vreo patruzeci de ani, ce purta o pălărie la fel cu a lui McFadden. Ținea un teanc de hărți într-o mînă. Își ridică privirea cînd ei se apropiară și Francine știu că se afla în prezența lui Jai Han.

„Așa trebuie să fi arătat Gingis-Han," se gîndi ea. Un bărbat chipeș, cu ochi aprigi și oblici. Și un zîmbet fierbinte, ca acele locuri de pe pămînt unde stînca se despică și scuipă foc.

Jai Han se uită la fiecare, după care izbi cu pumnul în masă într-un gest de satisfacție, uimire sau furie, Francine nu își dădea seama.

Se ridică de la masă, aruncînd hărțile pe jos și se duse spre ei. Era scund și cu părul tuns foarte scurt, în stilul militarilor americani. Se opri în fața lor, cu picioarele depărtate și cu mîinile împreunate la spate.

– Nuhuang, se răsti el, uitîndu-se la Francine.

– Domnule general Jai Han, spuse ea lipindu-și palmele și făcînd o plecăciune adîncă.

– Ai adus banii?

– Sînt în mașină, domnule general.

– Unde e mașina?

– Aproape de coliba Crucii Roșii.

Jai Han dădu un ordin răstit și doi dintre oamenii săi fugiră imediat. El o măsură pe Francine din cap pînă în picioare, zîmbind.

– Ești o femeie frumoasă. Credeam că ești bătrînă, cu părul alb, zise el mișcîndu-și degetele prin fața propriului chip pentru a-i arăta ridurile. Eh?

– Nu mai sînt tînără, domnule general.

– Tu tînără, spuse el rîzînd în hohote.

Sakurei nu-i aruncase nici măcar o privire.

– Tu puternică. Poate vii să lupți împotriva comuniștilor alături de Jai Han. Eh?

– Jai Han nu are nevoie de ajutor din partea unei femei, spuse ea zîmbind uşor.

– Îți place Laos?

– Laos e o țară foarte frumoasă, zise ea şi el încuviință.

– Da, foarte frumoasă.

Purta stelele de general pe umeri, dar restul uniformei şi persoana sa erau înşelător de comune.

– Laos va fi o națiune mare cînd îi vom învinge pe comuniști.

Oamenii săi se întorseseră, fiecare ținînd cîte o valiză de aluminiu. El dădu un alt ordin şi ei încercară să deschidă valizele, dar încuietorile erau prea sofisticate.

– Lăsați-mă pe mine, se oferi Munro şi deschise ambele valize.

Jai Han se uită la fişicurile groase de bani, după care lăsă capul în jos într-o plecăciune scurtă.

– Bine. Eşti o femeie deşteaptă, Nuhuang, spuse el şi se răsuci pe călcîie pentru a o privi pe Sakura. Acum e rîndul Sakurei să plătească.

Munro îl privise pe Jai Han fascinat, un individ plin de sine, cu un zîmbet larg, care considera că jumătate din armata Vietcong părea să se afle în apropiere. Emana o anumită carismă şi o forță teribilă de caracter.

Îl văzu întorcîndu-se acum spre Sakura. Ea îl privi în ochi, fără nici o expresie pe chip. Inima începu să-i bată cu putere deodată.

Îl văzu pe Jai Han dînd mîna în spate şi lovind-o apoi pe Sakura cu toată puterea peste față.

Munro ținea mîna pe Colt, în buzunarul gecii, dar o mînă îl apucă de braț asemeni unui cleşte de oțel. Era McFadden.

– Nu fi idiot, murmură el. Ați ajuns pînă aici dintr-un noroc.

Lovitura o ameți se pe Sakura şi aproape că se prăbuşise. Cu un efort, se îndreptă din nou, privindu-l pe Jai Han.

– Cățea. Tîrfă, spuse acesta şi o lovi din nou, în partea cealaltă a feței, trîntind-o în partea cealaltă.

Sîngele îi curgea din rana de la ureche, pe jumătate vindecată, şi ochii îi erau împăienjeniți.

Munro încremenise. Cu coada ochiului, o văzu pe Francine înaintînd. Dar Clive o apucă de braț, oprind-o. Cei trei soldați de la masă priveau inexpresivi. Doar degetele bătrînei continuau să se mişte, frămîntînd bulgărele de orez.

Sakura se îndreptă în fața lui Jai Han, respirînd greu.

El o lovi din nou, gemînd din cauza efortului. De data aceasta, Sakura căzu în genunchi. Capul i se bălăngăni şi părul îi căzu peste față. Însă, mişcîndu-se încet, ea se ridică din nou. Îşi înălță capul, dar ochii îi erau închişi acum. Ca într-un coşmar, Munro văzu cum sîngele îi țîşnea din nas şi din ureche, împroşcîndu-i bluza. Pe obraz, avea o rană adîncă. Jai Han purta un inel masiv din aur, care îi făcuse o gaură triunghiulară în carne.

Jai Han o lovi din nou şi ea se răsuci ca o păpuşă din cîrpe, prăbuşindu-se la pămînt. Nu scosese nici un sunet, dar, acum, gemu încet şi scurmă pămîntul cu degetele. Munro îşi dădu seama că încerca să se ridice iar. Într-o liniște mormîntală, toți priviră cum se ridică în genunchi, forțîndu-se să stea ghemuită. Încercă să se ridice în picioare. Sîngele formă o baltă pe pămînt, sub fața ei.

Jai Han îşi freca degetele, răsucind inelul şi uitîndu-se în jos, la Sakura.

„Te implor, nu te ridica," spuse Munro în gînd. „Te implor, nu te ridica." Nu ştia dacă refuzul ei încăpățînat de a rămîne îngenuncheată îl impresiona pe Jai Han sau îl înfuria şi mai tare.

Dar Sakura se lupta cu sine, forțîndu-şi trupul să asculte. Se ridică în genunchi, clătinîndu-se. Jai Han o apucă de păr, deodată, şi o trase în picioare. Apoi îşi aținti degetul în fața ei şi strigă:

– Am avut încredere în tine! Am avut încredere în tine!

– Îmi pare rău, şopti ea şi toți o auziră.

Gura îi era plină de sînge.

– Îmi pare rău.

– Nu-i de-ajuns, se răsti Jai Han şi desfăcu teaca de piele de unde scoase un cuțit de junglă. Acum vei plăti.

Lui Munro îi îngheță sîngele în vine. Inima încetă să-i mai bată, plămînii i se goliră.

Deodată, Francine făcu cîțiva paşi în față. Înainte ca

cineva s-o oprească, păşi în faţa Sakurei, în dreptul cuţitului lui Jai Han.

– Nu, spuse ea cu o voce scăzută.

Jai Han rînji.

– N-o omor. Îţi vei avea fiica. Dar o însemn.

– Nu. Ai rănit-o destul, domnule general.

Jai Han aruncă flăcări din privire.

– Dă-te la o parte!

– Pleacă, Francine.

Vocea aceea îngroşată era a Sakurei.

– Lasă-l să facă ce vrea. De aceea sînt aici.

– Nu-i de-ajuns să-i pară rău, strigă Jai Han. Îmi voi scrie numele pe faţa ei acum. Trebuie să-şi amintească de fiecare dată cînd se uită în oglindă.

– Nu te voi lăsa să faci asta, spuse Francine încet.

– Nimeni nu-mi spune ce să fac, zise Jai Han furios şi o lovi pe Francine în stomac.

Ea se prăbuşi la pămînt.

Jai Han păşi peste ea şi le strigă un ordin oamenilor săi. Doi dintre ei veniră repede şi o apucară pe Sakura de braţe, imobilizînd- o. El răsuci cuţitul cu degetele, aşa încît lama era îndreptată în jos. Apoi făcu un pas înainte, ridicînd vîrful cuţitului deasupra feţei Sakurei.

– Îţi vei aminti de mine de fiecare dată cînd te vei uita în oglindă, de fiecare dată cînd te va privi un bărbat.

Sakura îşi ţinea ochii închişi acum. Îşi lăsă capul pe spate, oferindu-şi chipul.

Francine se forţă să se ridice şi se agăţă de centura lui Jai Han cu degete tremurătoare. Trase cu putere, ridicîndu-se în picioare şi făcîndu-l pe general să se dezechilibreze.

Munro văzu deodată că ea luase Colt-ul lui Clive şi îl ţinea în mînă. Îl ridică, încercînd să-şi recapete răsuflarea. Trebui să lipească ţeava pistolului de urechea lui Jai Han ca să nu-i mai tremure mîna. Îl armă cu un clic care se auzi foarte clar.

– Opreşte-te, spuse ea şuierător.

Jai Han rămase nemişcat. Îşi mişcă ochii, încercînd s-o vadă pe Francine, dar nu întoarse capul.

– Nuhuang, eşti moartă, spuse el încet.

– Ba nu, tu eşti mort, şopti ea. Voi apăsa pe trăgaci, Jai Han. Lasă cuţitul.

Jai Han lăsă cuțitul să-i cadă printre degete. Cei doi care o țineau pe Sakura priveau stupefiați.

Francine, încă ametită în urma loviturii, trebui să se țină de centura lui Jai Han ca să nu cadă.

– Spune-le să-i dea drumul, zise ea cu încordare în glas.

McFadden vorbi atunci.

– Doamnă Lawrence, te credeam deșteaptă. Asta e o mare prostie.

– Spune-le să se dea la o parte, McFadden. Vorbesc serios. Îl ucid pe neprețuitul vostru general chiar acum.

Vocea îi tremura, dar se simțea o tentă de oțel în ea.

McFadden spuse cîteva cuvinte în lao, iar soldații îi dădură drumul Sakùrei și se retraseră. Munro dădu fuga să o prindă pe Sakura, care se prăbuși în brațele lui, cu privirea încețoșată ațintită asupra Francinei.

Aceasta ținea pistolul în spatele urechii lui Jai Han.

– Sakura s-a purtat foarte urît, Jai Han, spuse ea cu o voce nesigură. Dar n-a fost vina ei. N-a avut tată. Nici mamă. Acum, însă, are o mamă.

Urmară cîteva momente de liniște. Motorul unui avion se auzi deasupra bananierilor. În ciuda pistolului ațintit asupra sa, Jai Han întoarse capul pentru a privi prin frunzișul des.

Și McFadden își ridică privirea. O formă neagră, ca a unui gîndac, apăru prin fum. Deodată, răpăitul unei mitraliere grele sfîșie cerul. McFadden se aruncă la pămînt.

– S-au întors T-28-urile, strigă el. Adăpostiți-vă!

Jai Han lăsă capul în jos, o lovi pe Francine cu cotul și o rupse la fugă spre colibă. Nu se uită în spate. Oamenii săi alergară după el.

– Repede! strigă Munro împingînd-o pe Sakura.

– Dumnezeule, Francine, spuse Clive cu încordare în glas.

Nu era timp pentru altceva. O luă de mînă și fugiră după Munro și Sakura. Printre bananieri se mai vedeau fugind și alții, bărbați care își țineau căștile.

Avioanele T-28 se apropiau rapid, motoarele lor tunînd deasupra capetelor lor. Erau îngrozitor de expuși, aflîndu-se departe de adăpost. Oare ajunseseră atît de departe ca să moară?

Dincolo de pomi, se văzu deodată o sclipire orbitoare.

Un şir de case săriră în aer. Francine avu o vagă impresie că suflul venea spre ea, ca un aer alb care dezrădăcina copaci şi arunca oamenii ca pe nişte bețe de chibrit. O izbi asemeni unui camion. Se prăbuşi şi se rostogoli cîțiva metri, oprindu-se lîngă trunchiul însîngerat al unui bananier.

Se ridică în capul oaselor amețită, se privi şi văzu că trupul îi era acoperit de banane verzi strivite. Încercă să se ridice şi să-şi recapete răsuflarea. Avea senzația că fusese întoarsă pe dos. Izbuti să se ridice doar în genunchi. Nu putu să plece mai departe, Nu îl vedea pe Clive. Nu ştia dacă Clay ajunsese la adăpost cu Sakura.

O altă explozie spintecă cerul. Ea văzu cum o foaie de metal, pe care era o cruce roşie, zbură prin aer. Coliba Quonset fusese lovită în plin. Foaia de metal căzu printre bananieri. Un om căzu din cer după ea, aterizînd nu prea departe de ea. Ploua cu fragmente de lucruri. Se tîrî pînă la un zid de beton şi se adăposti lîngă acesta. Omul care căzuse din cer nu avea cap şi sîngele îi țîşnea din gît.

O a treia bombă explodă în celălalt capăt al satului. Ea văzu din nou suflul spintecînd aerul, rupînd copacii ca pe nişte flori şi smulgînd acoperişuri şi ziduri în calea sa. Fragmente de obiecte căzeau din cer sau se rostogoleau printre pomi. Aerul mirosea a explozibil şi banane verzi zdrobite.

Avioanele se îndepărtară. Ea mai aşteptă cîteva clipe înainte să iasă de la adăpost. Parcă tot corpul îi fusese bătut. Se forță să alerge şchiopătînd, uitîndu-se după ceilalți prin fum. Flăcările țîşneau din ruinele caselor, înălțîndu-se spre cer. Ea scrută strada. Era plină de dărîmături şi trupuri. Un soldat Meo veni repede spre ea, strigînd ceva de neînțeles, şi sîngele îi țîşnea din brațul retezat. Cînd ajunse lîngă ea, se răsuci brusc şi se prăbuşi, rămînînd nemişcat.

Mai în față, răpăielile puştilor şi mitralierelor continuau. Ea îngenunche lîngă soldatul Meo, îi scoase centura şi încercă să-i lege brațul. Şuvoiul de sînge se opri. Nu îşi dădea seama dacă era mort sau leşinat. Îi strigă pe Clive, Sakura, Clay, abia auzindu-şi propriul glas. Soldatul rănit începu să se zbată şi sîngele îi țîşni iarăşi din braț, împroşcîndu-i costumul maron. Ea se înfioră şi se dădu înapoi. Trebuia să-i găsească pe ceilalți.

Atunci, îl auzi pe Clay strigînd-o.

– Sînt aici! țipă ea, uitîndu-se în jur.

El apăru de după o colibă, plin de praf roşiatic, cu privirea înnebunită.

– Francine? Eşti teafără?

Ea îl apucă de braț.

– Unde e Sakura?

– Cu Clive. Am crezut că ai murit, zise el, uitîndu-se la ea de parcă nu-i venea să creadă.

– Copilul! îi strigă ea. Louis! Unde e?

– Îl caută. Vino.

O luă de mînă şi traversară strada în fugă, strecurîndu-se printre case.

Soldați şi civili erau adunați în jurul ruinelor unei case care fusese lovită indirect. Fundația de beton fusese sfîşiată, iar suprastructura din bambus se prăbuşise.

Nu luase foc, dar cei care se adăpostiseră înăuntru erau îngropați sub dărîmături. O apă verzuie curgea pe pămînt dintr-un rezervor de apă spart.

– E acolo, spuse Munro. La fel şi nevasta lui Jai Han şi surorile ei.

Francine îi văzu pe Sakura şi Clive cum scormoneau prin dărîmături unul lîngă altul. Dădu fuga şi li se alătură şi ea. Clay o urmă. Christopher McFadden găsise o sapă triunghiulară şi îndepărta dărîmăturile, înjurînd tot timpul. Francine săpa cu mîinile goale. Scurma pămîntul şi cimentul fărîmițat asemeni unui animal, zgîriindu- şi degetele, rupîndu-şi unghiile.

Întîi traseră afară trei femei Meo. Toate erau moarte. Sub ele erau doi copii de vreo doisprezece ani, ale căror costume negre erau pline de sînge. Şi ei erau morți.

În ruinele camerei alăturate, văzură spatele lat şi gol al unui bărbat Meo. Trăia, dar se mişca fără vlagă.

– Este Thuong, spuse McFadden. Pentru Dumnezeu, aveți grijă.

El, Clive şi Clay Munro dădură dărîmăturile la o parte de pe Thuong. Acesta era întins pe burtă, cu capul întors într-o parte. Trupul său pe jumătate gol era plin de sînge, roşul acoperind tatuajele de pe spate. Gura îi era deschisă şi ochii priveau printr-o mască de praf.

McFadde îngenunche lîngă prietenul său, strigîndu-l. Francine văzu că fusese străpuns de o aşchie de lemn

lungă de vreo jumătate de metru, care îi ieşea din trup printr-o parte şi tremura cînd el trăgea aer în plămîni. Totul în jur era îmbibat de sîngele lui.

Încercară să-l întoarcă. Trupul îi era greu, iar membrele inerte îi erau prinse sub nişte plăci de beton. În liniştе, Francine şi ceilalţi se luptară să-l elibereze. În sfîrşit, reuşiră.

Francine o auzi pe Sakura ţipînd:

– Louis!

Şi, în clipa următoare, se repezi sub trupul lui Thuong. Acesta era întins deasupra unui copil. Intenţionat sau nu, îl apărase cu propriul său trup. Francine zări un păr negru, nişte ochi împăienjeniţi şi o bluziţă pătată de sînge.

Sakura şi Clay scoaseră băiatul din mormîntul în care zăcuse. Ochii şi gura îi erau deschise. Gemînd, Sakura se ghemui şi îl strînse în braţe.

Ameţită, Francine întinse mîna să atingă băieţelul. Trupul lui era cald şi moale. Deodată, îi văzură buzele mişcîndu-se, apoi mîinile şi picioarele. Începu să plîngă, bîjbîind după Sakura şi strigînd: „Mamă, mamă."

Prea şocată pentru a vorbi sau a plînge, Francine o ajută pe Sakura să-l examineze de răni. Părea să fi scăpat ca prin minune fără nici o zgîrietură. Trupul lui Thuong îl protejase.

Sakura, al cărei chip era lipsit de orice expresie, luă băieţelul în braţe şi se uită la Francine.

– Trăieşte, spuse ea cu o voce răguşită.

La picioarele lor, Thuong încetă să mai respire, cu o ultimă zvîcnire. Acum strîngea în mînă aşchia care îl străpunsese, de parcă ar fi vrut s-o scoată. Francine îl privi. El o privi cu o intensitate extraordinară pentru o clipă, ca şi cum ar fi vrut să-i comunice ceva extrem de important. Apoi, sclipirea aceea intensă începu să se stingă şi el dădu ochii peste cap.

– Ce putem face pentru el? îl întrebă ea pe McFadden.

Acesta se lăsă pe vine, sprijinindu-şi mîinile pe genunchi.

– Nimic.

Thuong încetă să mai tremure şi rămase complet nemişcat.

– La dracu', spuse McFadden obosit şi se uită la Francine. A apărat copilul. Ai văzut?

– Am văzut, zise ea.

– Aşa sînt oamenii ăştia, spuse McFadden cu ochii înlăcrimaţi. Niciodată nu ştii ce dracu' vor face în clipa următoare. Trebuie să-l caut pe Jai Han să-i spun că nevasta lui şi Thuong au murit. Mai bine plecaţi de-aici, Nuhuang. Vă omoară dacă vă mai vede.

– O să trimită pe altcineva după noi? întrebă Munro.

– Doamne, nu ştiu. Plecaţi odată.

– McFadden, ai un M-16 pentru mine? îl întrebă Munro încet. N- avem decît pistoalele astea.

McFadden se ridică, fără să spună nimic şi îşi scoase carabina de pe umăr, dîndu-i-o lui Munro.

– Plecaţi de-aici, bine?

Francine încuviinţă.

– Să mergem.

Se îndepărtară şchiopătînd.

Francine îşi dădu seama că era desculţă. Îşi pierduse sandalele în pîlcul de bananieri. Un picior îi era rănit şi sîngera. Clive o ţinu după umeri şi ea se sprijini de el.

Îşi făcură drum printre colibe pînă ajunseră la stradă. Vuietul din urechile Francinei se transformase într-un sunet ciudat, ca un marş funebru diştant. Epuizarea şi şocul îi amorţiseră emoţiile. Nu avea importanţă, pe lîngă miracolul că băieţelul trăia.

Mergînd, observă diverse detalii – felul cum Sakura ţinea în braţe băieţelul care plîngea; un car cu boi răsturnat şi animalele moarte; soldaţi Meo care scoteau trupuri de sub dărîmături, aşezîndu- le unele lîngă altele pe pămînt. Ea trecu pe lîngă acele imagini cumplite, ţinîndu-se de Clive, învăluită într-o mantie cenuşie de linişte şi şoc. Deasupra lor, norul de fum negru fu străpuns de picături grele de ploaie care îi căzură pe faţă. Mirosul de ars era pretutindeni. Mergeau acasă.

Prin vuietul din urechi fu conştientă de strigăte. Nu le dădu nici o atenţie, pînă cînd patru soldaţi Meo alergară în faţa lor. Toţi aveau puşti M-16 şi erau furioşi. Unul dintre ei o împunse pe Francine cu puşca şi strigă.

Ea se opri.

– Ce vreţi?

– Vino la Jai Han, strigă omul.

– I-am dat banii deja. Nu mai e nimic de spus.

– Vino! răcni el. Vino acum!

– Nu merge nicăieri, spuse Clive scurt.

Un alt Meo se repezi şi îl lovi pe Clive cu patul puştii în cap, trîntindu-l la pămînt. Apoi, liderul lor o apucă pe Francine de braţe, trăgînd-o de lîngă Clay şi Sakura.

– Vino acum! Vino acum!

– Lăsaţi-o în pace, strigă Clay ducîndu-se spre ei.

Ceilalţi trei Meo îndreptară puştile spre Clay, luînd poziţie de tragere.

– Voi plecaţi, le ordonă liderul lui Clay şi Sakurei. Voi plecaţi înapoi! Nuhuang vine la Jai Han.

O traseră pe Francine de lîngă ei, spre pîlcul de bananieri şi coloana de fum negru.

– Duceţi-vă la maşină, strigă ea. Nu mă aşteptaţi.

Soldaţii Meo o smuciră.

– Duceţi-vă la avion, mai strigă ea. Duceţi-vă la Vientiane. Ne vedem acolo.

În clipa aceea ţipă Sakura. Era un sunet pe care Francine îl mai auzise o singură dată în viaţă, un sunet de o durere insuportabilă. Se întoarse. În faţa armelor, Sakura fugea spre ea. Ţipătul îi ieşea din plămîni, ca şi cum sufletul i-ar fi părăsit trupul.

La început, Francine nu desluşi ce striga Sakura. Apoi auzi cuvintele. Şi îşi aminti ce anume nu vrusese să-şi amintească, ce anume nu putuse să-şi amintească Sakura.

Fiindcă Ruth aleargă prin junglă după ea, ţipînd aşa cum face un copil cînd îi este smulsă inima din piept.

„– Mamă, nu mă lăsa! Mamă, nu mă lăsa!"

Ruth văzuse mai multă moarte decît ar trebui să vadă orice copil. Dar acum vede ceva mai rău decît moartea: mama ei pleacă de lîngă ea. O rupe la fugă, cu braţele întinse.

„Mamă."

Şi Francine trebuie să o părăsească, pentru că nu are încotro. Nu îşi mai poate ţine copilul lîngă ea, nu-i mai poate oferi explicaţii, nu mai poate oferi ceea ce trebuie să ofere o mamă. Trebuie să-i întoarcă spatele şi să plece, alături de Clive. Şi ei îi este smulsă inima din piept.

Şi trebuie s-o asculte pe Ruth ţipînd: „Mamă, nu mă lăsa, te rog, nu mă lăsa, te rog, nu mă lăsa," în spatele ei, pînă cînd ibanii o luară în braţe.

Ruth se simte ridicată în aer. Încă mai alergă, dar, acum, membrele i se zbat în gol. Războinicul iban o ține strîns, încercînd să o consoleze. Dar nu există consolare.

Țipetele o însoțesc pe Francine pe cărare. Şi ea trebuie să-şi repete că în joc e viața fetiței, nu acea durere cumplită. Trebuie să-şi repete că totul va fi bine, că se vor întîlni din nou într-o altă viață şi într-un alt timp. Asta şi Clive o făcură să meargă mai departe.

Dar tot auzea țipetele, care ieşeau din sufletul lui Ruth, din viața ei chiar. Pînă cînd o mînă, blîndă şi brutală ca moartea, îi astupă gura lui Ruth şi liniştea se coboară asupra junglei cuprinsă de şoc.

Astfel că Francine poate merge mai departe, în ținutul unde se duc morții, ținutul numit Sabayon, lăsîndu-şi toate speranțele în urmă şi rugîndu-se să fi făcut ceea ce era bine pentru copilul ei, ca fetița ei să trăiască, în timp ce ea murea.

Dar, sub mîna care îi astupă gura, Ruth continuă să țipe. Aşa cum va face multe zile. Pînă cînd țipetele se opresc deodată, pentru că se transformă într-un țipăt lăuntric pe care nimeni nu-l aude, nici măcar cealaltă fetiță pe nume Sakura Ueda, care va merge pe un alt drum.

Şi tot ce era frumos între mamă şi fiică este distrus, lumea oribilă şi brutală rupe vraja şi nimic nu mai e cum a fost, nimic nu mai poate fi vreodată cum a fost.

Exact la fel acum, Sakura țipă după Francine.

– Mamă, nu mă lăsa, te rog, nu mă lăsa.

Oamenii din tribul Meo erau mici de statură şi sălbatici, ținînd armele pregătite să tragă. Aveau să ucidă fără cea mai mică ezitare.

De ce ar fi ezitat, cînd satul lor ardea, cînd inamicul venea din China, cînd propriul lor rege trimitea avioane să-i omoare împreună cu femeile şi copiii lor? De ce ar fi contat viețile cîtorva străini?

Dar, de data aceasta, Francine se opri şi se întoarse. De data aceasta, trupul ei avea să primească gloanțele şi împunsăturile de baionetă, dacă era nevoie. Întinse brațele, schițînd zîmbetul ei special.

Şi Ruth fu în brațele ei din nou. Anii o schimbaseră, făcînd-o înaltă şi frumoasă, o femeie care, la rîndul ei, dăduse viață. Fetița dispăruse de mult.

Dar Ruth era cea care se agăța de ea, Ruth era cea ale cărei lacrimi curgeau pe fața ei.

Cele două femei se îmbrățișară, ignorînd orice altceva. Soldații erau gata să tragă. Clay Munro văzu acest lucru, văzu cum degetele lor se pregăteau să apese pe trăgaci.

Clive fu cel care se ridică împleticindu-se și se așeză între soldați și cele două femei îmbrățișate. Ridică brațele, ca și cum, cu trupul său ar fi putut opri gloanțele învelite în cupru care ar fi spintecat aerul.

Era o zi a sacrificiilor.

Clay nu putu decît să se trîntească la pămînt, trăgînd copilul sub el. Închise ochii.

– Să vă ia dracu', nenorociților. Duceți-vă înapoi pe deal.

Christopher McFadden veni spre ei obosit, plin de praf roșiatic, ca o sperietoare sau un nebun.

– Cărați-vă de-aici. Plecați.

Alte rachete loviră satul, explodînd printre bananieri.

– Haideți! zise Munro și o luară la fugă spre mașină fără să se uite înapoi la McFadden sau la soldați.

Liderul acestora îi strigă ceva lui McFadden și acesta le răspunse în lao. Clay Munro încă mai aștepta ca ei să deschidă focul. Dar nu o făcură. Rachetele spintecau aerul șuierînd și, din cîmpul de maci din spatele lor, țîșni un șuvoi de pămînt și pietre.

Soldații se retrăgeau acum, continuînd să țină degetele pe trăgaci. Ploua cu pietre și maci și Francine simți ceva lovindu-i umărul. Căzu peste Sakura, care o sprijini.

Francine se întrebă dacă nu cumva aveau să-i reteze gloanțele. Dar ajunseră la mașină și urcară. Clay Munro răsuci cheia în contact și motorul porni imediat.

– Slavă Domnului, zise el băgîndu-l în viteză.

Imediat porniră la vale, toate cele patru roți desprinzîndu-se de pămînt, uneori.

Ea și Sakura se țineau în brațe, cu băiețelul între ele.

– Mi-aduc aminte, spuse Sakura printre buzele plesnite.

– Da, șopti Francine. Și eu mi-aduc aminte.

– Oh, Doamne. Oh, mamă!

Suspina, de parcă i s-ar fi frînt inima, de parcă nu

putuse să plîngă niciodată pînă atunci şi, acum, revărsa toate cele trei decenii de suferinţă.

Dar Francine nu mai avea lacrimi. Îi era prea frică. Moartea nu însemnase nimic pentru ea pînă în acel moment, dar acum era cuprinsă de groaza că avea s-o piardă pe Ruth din nou, să piardă tot ce recîştigase.

O ţinea strîns, încercînd s-o apere de hurducăieli, şi se uită speriată la peisajul sălbatic din jurul lor, căutînd cu privirea pericole ascunse.

Niciodată nu simţise că era atît de departe de tot ce cunoştea. Dealurile acelea străine o înfricoşau. Vastitatea lor ar fi putut înghiţi sufletul omenesc, lăsînd în urmă doar cruzimea.

În timp ce înaintau, se gîndi, „Oamenii cei mai importanţi pentru mine sînt cu mine, în maşina asta. Dacă dăm peste o mină, vom muri împreună şi acesta va fi sfîrşitul povestirii."

În dreapta lor, un avion fusese doborît într-un cîmp de orez.

Fuselajul verde ardea şi fumul negru se înălţa repede. Flăcările pîrjoliseră orezul pe o suprafaţă de jumătate de pogon.

Îi usturau ochii din cauza fumului. Prin el, văzură un şir de oameni care mergeau pe drum.

Erau ultimii refugiaţi care plecau, bătrînii mişcîndu-se greu, părul cărunt atîrnîndu-le în dezordine pe umerii slabi.

Trecură pe lîngă refugiaţi într-o ploaie torenţială, care biciuia maşina şi reducea vizibilitatea la minim.

– La dracu', mormăi Munro tfăgînd de volan cînd maşina derapă, dacă ne împotmolim acum, sîntem morţi. Ce faceţi?

– Nu ştiu, şopti Francine.

Sakura îi gîngurea uneori băieţelului, alteori Francinei, avînd privirea caracteristică celor care au suferit un şoc. Clive se legăna pe scaun, lîngă ele, pe jumătate conştient şi murdar de propriul sînge.

– Sîntem teferi, Francine, spuse Munro.

– Da, sîntem teferi, repetă ea mecanic, întrebîndu-se dacă era adevărat.

Ploaia răpăia în acoperişul din prelată, spălînd mizeria şi sîngele de pe feţele lor.

Sakura şi mama ei stăteau îmbrăţişate, ţinîndu-l pe

Louis între ele, cu capetele unite peste copilul care era sînge din sîngele lor.

Ajunseră la Phou Fa după lăsarea serii. Ploaia nu se oprise. Deja, drumul se transformase într-un rîu noroios. Pînă a doua zi, avea să dispară complet. Din cauza şocului şi rănilor, toţi se mişcau ca nişte roboţi.

Avionul era abandonat, satul pustiu. Nu se vedea nici urmă de pilot.

– Crezi că a fugit? îl întrebă Francine pe Munro.

– Mai degrabă o fi fumat vreo două pipe şi zace pe undeva, zise el, după care duse mîinile pîlnie la gură şi îl strigă pe Krong.

Auzi ecoul propriei voci. Ploaia răpăia în acoperişurile distruse ale colibelor şi în fuselajul avionului.

Umblară de colo-colo, strigîndu-l pe Krong. Nu se auzi nici un zgomot, în afară de răpăitul ploii. Francine fu cuprinsă de groază. Oare aşa avea să se termine totul, acolo, lîngă avion?

Apoi îl auzi pe Clive mormăind şi văzu că arăta spre ceva cu o mînă tremurătoare. Krong apăruse din spatele unei colibe.

– Ce dracu' faci, omule? îi strigă Munro.

– Credeam că sînteţi Pathet Lao, spuse pilotul venind spre ei.

Munro îi aruncă braţul rotorului.

– Să-i dăm drumul, şefule.

Urcară în avion. Băieţelul, care dormise puţin, era treaz şi plîngea în braţele Sakurei. Aceasta se afla la capătul puterilor, aşa că Francine luă copilul şi îl linişti. El se opri din plîns şi se uită la ea. În întuneric, semăna perfect cu Sakura.

Clay Munro era cu pistolul în mînă.

– Planul s-a schimbat, şefule, îi spuse el lui Krong. Nu ne întoarcem la Vientiane. Ne vei duce în Tailanda.

– În Tailanda? întrebă Krong holbîndu-se la pistol.

Munro ridică din umeri.

– Ce contează? Oricum, nu te aşteaptă nimic acolo, nu?

Krong îl privi uluit, după care încuviinţă încet şi porni motorul avionului.

Sakura căzu în braţele Francinei.

– Mamă, şopti ea. Mamă.

Francine o ţinu şi încercă să rostească numele fiicei pe care o pierduse. Dar Ruth murise demult. Femeia de lîngă ea era Sakura şi întotdeauna avea să fie Sakura.

Acum, însă, avea să fie o nouă viaţă. O viaţă care avea să înceapă din nou, într-un mod nou, încă neimaginabil, dar minunat.

Aveau să discute despre acest lucru, la momentul potrivit, despre acea despărţire din junglă, despre acea ruptură din ţesătura lucrurilor care le aruncase în lumi diferite pentru mulţi ani; despre acea traumă care îi furase Sakurei memoria şi Francinei capacitatea de a iubi.

Iertarea aşteptase mult pînă să vină şi sosise în al doisprezecelea ceas.

Krong se înalţă cu avionul spre cerul nopţii. Trecură peste cîmpurile de maci, ale căror petale roşii şi albe se dizolvau deja sub picăturile de ploaie. Apoi, nu mai fu altceva decît noapte.

Zburau prin întuneric spre Tailanda, purtînd cu ei ceea ce fusese pierdut, ceea ce fusese regăsit.

Sfîrşit